

கோவை இலக்கியம்

Acc. No. 45848

முனைவர் பழ. முத்தப்பன்

91/4

கோவை இலக்கியம்

முனைவர் பழ. முத்தப்பன்

உமா பதிப்பகம்

18, (பழைய எண் 171), பவளக்காரத் தெரு,
மண்ணடி, சென்னை - 600 001.

போன் : 2521 5363

நூல் விவரப் பட்டியல்

நூலின் பெயர் : கோவை இலக்கியம்

ஆசிரியர் : முனைவர் பழ. முத்தப்பன்

மொழி : தமிழ்

பதிப்பு ஆண்டு : முதல் பதிப்பு - டிசம்பர் - 2007

பதிப்புரிமை : © உமா பதிப்பகம்

தாள் : J.K. மேப்லித்தோ 16 கி.கி.

நூல் அளவு : 14 x 22 செ.மீ. டெம்மி

எழுத்து : 11 புள்ளிகள்

பக்கங்கள் : 280

பைண்டிங் : சாதாரண கட்டு

விலை : ரூ. 100.00

ஒளி அச்ச : அழகு சிஸ்டம்ஸ்
சென்னை - 600 017.

அச்சிட்டோர் : பரமேஸ்வரி கிராபிக்ஸ்
சென்னை - 600 005.

நூல் வெளியீடு : உமா பதிப்பகம்
சென்னை - 600 001.

முனைவர் ச.வே. சுப்பிரமணியன்

மதிப்புறு இயக்குநர்

உலகத் தமிழ்க் கல்வி இயக்கம்

தமிழூர்

அடைக்கலப்பட்டணம் அஞ்சல் - 627 808.

தமிழூர்

27.12.2007

வாழ்த்துரை

நண்பர் பழ. முத்தப்பன் ஆழமான புலமை உடையவர். சிறந்த பேச்சாளர். சிறந்த நிர்வாக ஆற்றல் உடையவர். அவர் பணி செய்கின்ற இடமெல்லாம் வளர்ச்சி நிலையிலேயே அமையும். சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பட்டிமன்றப் பேச்சாளராக இருந்த காலத்தில் கேட்போரையெல்லாம் தன்வசப் படுத்தினார். இப்போது, அவர் எழுத்தால், நூல்களால் படிப்போரை எல்லாம் தன்பால் இழுக்கிறார்.

அவருடைய **கோவை இலக்கியம்** என்ற நூலைப் படிக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்துப் பெரிதும் மகிழ்ந்தேன். வரலாற்று அடிப்படையில் கோவையைப் பார்த்துச் சிறப்பாக நூலை எழுதியுள்ளார்.

கோர்வை என்பது தான் கோவை ஆகிறது. கோர்த்தல் அடிப்படையாக அமைவது கோவை. சங்க இலக்கியங்களை தொகுத்த காலத்தில் அகநானூற்றின் ஒருபகுதிக்கு நித்திலக் கோவை என்று பெயர் தந்தனர். பதினெண்கீழ்க்கணக்கில் ஆசாரகோவை அமைகிறது.

கோவைகள் அகக்கோவை, புறக்கோவை என இரண்டு நிலைகளில் அமைகின்றன. பாட்டு அடிப்படையில் அமைந்தவை மும்மணிக் கோவை, நான்மணிக்கோவை போன்றவை. இவை புறக்கோவைகள்.

பாண்டிக் கோவை, திருக்கோவையார் போன்றவை அகக்கோவைகள். பொதுநிலையில் 400 பாடல்கள் கோவைக்கு அமையும் என்பது இலக்கணக் கருத்து. 400 பாடல்களுக்கு மேற்பட்ட கோவைகள் பல உள்ளன என்பதை

எடுத்துத் தருகிறார். அம்பிகாபதிக் கோவை - 563, குலோத்துங்கசோழன் கோவை - 510, திருவாரூர் கோவை - 517, மதுரக்கிரி கோவை - 536, கோட்டச்சுரக் கோவை - 451, கலசக் கோவை - 458, குற்றாலக் கோவை - 438, தஞ்சைவாணன் கோவை - 421 இவ்வாறு பலவற்றை எடுத்துத் தருகிறார்.

குறைந்தது 5, 6 ஆண்டுகளாவது உழைத்தால்தான் இதுபோன்ற நூல் எழுத முடியும். இலக்கணங்களையும், இலக்கியங்களையும் ஆழமாகக் கற்று இந்நூலை எழுதியுள்ளார். நூலின் உட்பிரிவுகள் அவர் வகுத்துக் கொண்ட அடிப்படைகளைத் தெரிவிக்கின்றன. கோவை இலக்கியத் தோற்றமும், வளர்ச்சியும் என்று தொடங்கி, இலக்கணமும், வகையும், ஐந்திணைக் கோவை, மும்மணிக்கோவை, ஒரு துறைக்கோவை, வருக்கக் கோவை, நிறைவாகக் கோவைகள் தரும் இலக்கியக் கொள்கைகளை 80 பக்கங்களுக்கு மேல் எழுதியுள்ளார்.

சமீபத்தில் வந்த அறிஞர் அண்ணாத்துரைக் கோவையையும், சேலம் கோவையையும் எடுத்துக்காட்டாக தருகிறார். நூலைப் படிக்கத் தொடங்கினால் ஆர்வத்தோடு நிறைவு செய்யவேண்டும் என்ற உணர்வு நமக்கு ஏற்படுகிறது.

கோவைத் தலைமக்கள், கோவைப் பாத்திரங்கள் இவற்றையெல்லாம் தெளிவாக நுணுக்கிக் கண்டு, நூலை அமைந்துள்ளார். நூல் ஆற்றொழுக்குப் போல் அமைந்துள்ளது. எளிய, இனிய ஆழமான கருத்துக்கள் நூலில் உள்ளன. அவருடைய உழைப்பையும், சிந்தனை திறனையும் பாராட்டி மகிழ்கின்றேன். இதுபோன்ற பல சிறந்த நூல்கள் அவர் தமிழர்க்கு வழங்கவேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். அவரை வாழ்த்தி மகிழ்கின்றேன்.

அன்பன்,

(ச.வே. சுப்பிரமணியன்)

முகவரை

நன்றுடையானைத் தீயதிலானை நரை வெள்ளேறு
ஒன்றுடையானை உமையொரு பாகமுடையானைச்
சென்றடையாத திருவுடையானைச் சிராப் பள்ளிக்
குன்றுடையானைக் கூறஎன் உள்ளம் குளிரும்மே.

தமிழ் இலக்கிய வகைப்பாட்டில் சிற்றிலக்கிய வகைப்பாடு தனிச் சிறப்புடையது. படைப்பாளியின் கவித் திறனைக் கட்டுரைப்பது. தொண்ணூற்றாறு என்று வரையறை பெற்றிருந்தாலும் காலத்திற்குக் காலம் புதுவகைகளைப் பெற்றிருப்பது. இத்தகைய சிற்றிலக்கிய வகையில் 'கோவை' முதன்மை பெறும் இலக்கியங்களில் தலைமை சான்றாகும்.

சங்க இலக்கிய அகப்பொருள் பாடல்கள் போலன்றி - தொடர்ந்து பொருள் அமையும்படி துறைகளைப் பெற்று விளங்குவது கோவை இலக்கியம். இக்கோவை இலக்கியம் படைப்பதற்கு நற்றமிழ்ப் புலமை நனி சிறந்திருக்க வேண்டும். 'யாவையும்பாடி கோவை பாடுக' என்றும், 'பாவை பாடிய வாயால் கோவை பாடுக' என்றும் எழுந்துள்ள வழக்குகள் இதனை மெய்ப்பிக்கும். ஏனைச் சிற்றிலக்கியங்கள் பாடிய அனுபவம் மிக்க கவிஞர்களே கோவை பாட இயலும் என்ற அளவிற்கு இலக்கண வன்மை பெற்றது கோவை இலக்கியம். யாப்பு இலக்கணம் மாறாக் கோவை இலக்கியப் படைப்பாளர்கள் பல நூற்றுவர் தமிழ்ப் புலவர்கள் வரிசையில் இடம் பெற்றள்ளனர்.

வெளிவந்திருக்கும் கோவை இலக்கியப் பட்டியலில் பல நூல்கள் காணக் கிடைக்கவில்லை. என்றாலும் கிடைத்திருக்கும் கோவை இலக்கியங்கள் ஆய்வுப் பொருளுக்குப் பல அடித் தளங்களைத் தருகின்றன. அந்த முறையில் இந்நூல் - கோவை இலக்கியங்களை வகைப்படுத்தி, பொருள் நுட்பங்களை வெளிப்படுத்தி, உத்திகளைத் தொகுத் தருவதாகும்.

நூலில் ஏழு பகுதிகள் அமைந்துள்ளன. எண்பதுகள் வரை கிடைக்கப்பெற்ற கோவை இலக்கியங்களைக் கொண்டு, முதற்பகுதி தோற்றத்தையும் வளர்ச்சியையும் சுட்டிக் காட்டுகிறது. இரண்டாம்

பகுதி, பாட்டியல் நூல்கள் வகுத்துக் காட்டும் இலக்கண அமைப்பைக் கிடைத்திருக்கும் இலக்கியங்களில் பொருத்திக் காட்டுகிறது. 'மூன்று முதல்' ஆறுவரை உள்ள பகுதிகள் கோவை இலக்கிய வகைப் பாடுகளான ஐந்திணைக்கோவை, மும்மணிக்கோவை, ஒரு துறைக் கோவை, வருக்கக்கோவை என்பனவற்றைத் தொகுத்துத் தருகின்றன. இப்பகுதிகளில் முதலில் அவ்வவ்கோவையின் அமைப்பு, பொருள் விளக்கப் பெற்று இறுதியில் கிடைத்த கோவைகளைப் பற்றிய சிறு அறிமுகம் செய்யப்பெற்றுள்ளது. அறியப்பெற்ற அனைத்துக் கோவைகளும் அறிமுகம் செய்யப் பெறவில்லை. ஏழாம் பகுதி கோவை இலக்கியக் தொகைகளை எடுத்துக் காட்டுகிறது. பின் இணைப்பில் பேராசிரியர் முனைவர் ந.வீ. செயராமன் 1983இல் வெளியிட்ட சிற்றிலக்கிய அகராதியின் துணை கொண்டு, கோவை இலக்கியப் பட்டியல் தரப் பெற்றுள்ளது.

இந்நூல் காரைக்குடி இராமசாமித் தமிழ்க் கல்லூரி நிறுவனர் அமரர் இராம.பெரி. பெரியகருப்பன் செட்டியார் அவர்கள் தம் அன்னையார் பெயரில் அமைத்துள்ள அறக்கட்டளைச் சொற் பொழிவின் நூலாக்கமாகும். பொழிவு நடைபெற்றுச் சுமார் இருபதாண்டுகட்குப் பின் காலம் கடந்து நூலாக வெளிவருகிறது. என்றாலும் சொற்பொழிவுக் காலத்தில் எழுதப்பெற்ற எழுத்து வடிவமே நூலாக்கம் பெற்றுள்ளது. எவ்விதச் சேர்க்கையும் பெறவில்லை. எனவே நூலின் எல்லை என்பது தொண்ணூறில் அறியப்பெற்ற கோவை இலக்கியங்களைக் கொண்டதாகும்.

பல ஆண்டுகள் கழித்து இந்நூல் வெளிவரக் காரணமானவர் எம் கெழுதகை நண்பர் பேராசிரியர் தெ. முருகசாமியே ஆவார். அறக்கட்டளைச் சொற்பொழிவுக் காலத்தில் என்னை அறிமுகப் படுத்தி - அறக்கட்டளையின் உரையைக் கேட்டு இன்புற்றதோடு உரை நூலாக்கம் பெறவேண்டும் என்றும் வற்புறுத்தியவர். உரை முடிந்து ஈராண்டிற்குள் என்னை நூலாக எழுத வைத்தவர். நூல் வெளிவர முயற்சி கொண்டவர். ஊழின் வலியால் வெளிவர இயலா நூலைக் கடந்த ஆண்டு எம் மணிவிழாவில் நூல் வெளிவர வேண்டும் என்ற ஆவலை ஆணையாக வெளியிட்டவர். எனவே இராமசாமித் தமிழ்க் கல்லூரி முன்னாள் முதல்வர் தெ. முருகசாமி அவர்கட்கு எம் நன்றிப் பெருக்கைக் காணிக்கையாக்கிக் கொள்கிறேன்.

அறக்கட்டளைச் சொற்பொழிவு என்னும் அரியதொரு வாய்ப்பைத் தந்த அமரர் காரைக்குடி - இராமசாமித் தமிழ்க் கல்லூரி நிறுவனர் இராம.பெரி. பெரியகருப்பன் செட்டியார் அவர்களின் திருவடியை நினைந்து நன்றியோடு போற்றுகிறேன். நூலாக வெளியிட அனுமதி அளித்த கல்லூரிச் செயலர் அன்புக்குரிய சகோதரர், பெரி. வீரப்பன் அவர்கட்கும் நன்றி.

அறக்கட்டளைக்குரிய செய்திகளைச் சேகரிக்கும் பொழுதும், நூல் வடிவம் ஆக்கும்பொழுதும் மயிலத்தில் உடன் இருந்து உதவியவர் எம் வளர்ப்புப் பிள்ளை, எம்மாணவர் முனைவர். அமுத. இளவழகன் ஆவார். (பேராசிரியர், பச்சையப்பன் கல்லூரி, காஞ்சி) அவ் இளைய உள்ளத்தின் உதவியை என்றும் மறக்க இயலா. உடன் இருந்து உதவிய அத்தூய உள்ளத்திற்கு எம்நன்றி கலந்த வாழ்த்துக்கள்.

மயிலம் சிவஞான சுவாமிகள் தமிழ்க் கல்லூரியில் பணிபுரிந்த போது உருவான இந்நூலிற்கு உதவி செய்த கல்லூரிப் பேராசிரியர் மா. சற்குணம், தட்டச்சு செய்து உதவிய எம் துணைவியார் மு. அழகம்மை ஆகியோர்க்கும் நன்றி.

பல ஆண்டுகள் கழித்து வெளிவரும் இந்நூலிற்கு அரியதொரு மதிப்புரை வழங்கியுள்ள எம் அருமைப் பேராசிரியர் அவர்கட்கும் நன்றி.

மணிவிழா மலராம் திருக்கோவையார் உரையை வெளியிட்டுச் சிறப்பித்த சென்னை உமா பதிப்பகத்தாரே இந்நூலையும் வெளியிட முன் வந்தது எம் தவப்பயனே ஆகும். அமைதியும், ஆன்றவிந்த கொள்கையும், சைவத் திருமுறைப் பாடல்களில் தம்மைப் பெரிதும் ஈடுபடுத்திக் கொண்ட பதிப்பக உரிமையாளர் அன்புச் சகோதரர் உமா லெட்சுமணன் அவர்கட்குப் பெரிதும் நன்றிகூறக் கடமைப் பட்டுள்ளேன்.

பல ஆண்டுகள் கழித்து நூல் வடிவம்பெற அருள்பாலித்த வழிபடு தெய்வமாம் உறையூர் ஐவண்ணநாதப் பெருமானின் திருவடிகளை நீள நினைந்து போற்றி நிறைவு கொள்கிறேன்.

- பழ. முத்தப்பன்

பொருளடக்கம்

1. கோவை இலக்கியத் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்	9-24
2. கோவை - இலக்கணமும் வகையும்	25-36
3. ஐந்திணைக் கோவை	37-133
4. மும்மணிக் கோவை	134-182
5. ஒருதுறைக் கோவை	183-193
6. வருக்கக் கோவை	194-200
7. கோவைதரும் இலக்கியக் கொள்கை	201-279

கோவை இலக்கியத் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

செந்தமிழ் இலக்கியங்களின் பகுப்புகள் காலத்திற்குக் காலம் பல்வேறு நிலைகளில் அமைந்து வருகின்றன. இலக்கியங்கள் தொகுக்கப் பெற்ற சங்க காலத்தில் பொருள் அடிப்படையில் அகம், புறம் என்று பெரும் பகுப்பு ஏற்பட்டு - அடிவரையறையில் உட்பிரிவுகள் அமைந்தன. இப்பகுப்பு முறையால் ஏற்பட்டதே எட்டுத் தொகை - பத்துப்பாட்டு பகுப்பு முறை. பின்னர் பிறமொழித் தாக்கம் ஏற்பட்ட போது சிறுகாப்பியம், பெருங்காப்பியம் என்ற பகுப்புமுறை அமைந்து பேரிலக்கியங்கள், சிற்றிலக்கியங்கள் என்ற பிரிவுகளில் தமிழ் இலக்கியங்கள் அடக்கப் பெற்றன. மேலும் காலங்கள் வளர்ந்துபட்ட நிலையில் சங்ககாலம், இடைக்காலம், தற்காலம் என்ற பகுப்பில் இலக்கியங்கள் பகுக்கப் பெற்று - வரலாற்றுமுறை தோன்றியது. இன்றைய இலக்கியத் திறனாய்வு முறையிலோ பலவிதப் பகுப்புகள் தோன்றிவிட்டன. தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியின் ஓர் உன்னத நிலையால்தான் இவ்வாறு பகுப்பு முறைகளும் வளர்ந்து வேறுபட்டுள்ளன.

பகுப்பு

இன்றைய ஆய்வு நிலையில் - பொருள் பற்றிய நிலையில் இலக்கியங்களை ஆய்வோரும், வடிவம் பற்றி ஆய்வோரும், பிற இலக்கிய ஒப்பீட்டு முறையில் ஆய்வோரும், கால நிலையில் ஆய்வோரும் வளர்ந்துள்ள படியால் தமிழ் இலக்கியப் பகுப்பு முறையும் பலவித நிலைகளில் அமைந்துள்ளது.

1. பொருள்நிலை பற்றிய இலக்கியங்கள்
2. தோன்றிய காலநிலை பற்றிய இலக்கியங்கள்
3. சமய அடிப்படையில் எழுந்த இலக்கியங்கள்
4. மன்னர்களின் தொடர்புநிலை பற்றிய இலக்கியங்கள்
5. எண்ணிக்கை கொண்டு விளங்கும் நிலை பற்றிய இலக்கியங்கள்

என்ற ஐந்து பெரும் பகுப்புக்களில் இன்று தமிழ் இலக்கியங்களைப் பகுத்து ஆய்வு செய்திடும் நெறி உருவாகியுள்ளது. இப்பிரிவுகளில் ஒன்றில் அடங்கிய இலக்கியம் மற்றொன்றிலும் இடம் பெறலாம். மேலும் இப்பகுப்புகள் ஒன்றுக்கொன்று அதிகம் வேறுபாடு உடையனவல்ல. என்றாலும் இன்றைய ஆய்வுக்கு ஒரு தொகுப்பு முறையை ஏற்படுத்தித்தர இப்பகுப்பு முறை பயன்படுகிறது எனலாம். பொருள் பற்றி ஆய்வோர் அகம், புறம் என்ற பகுப்பைக் கொண்டு பொருள் நிலைப் பகுப்பு முறையை ஆய்விற்குக் கொள்ளலாம். அதுபோலக் கால அடிப்படையில் ஆய்வு செய்யப் புகுவோர் சங்ககாலம், இடைக்காலம், விடுதலைக்காலம், தற்காலம் என்ற உட்பகுப்பைக் கொண்டுள்ள இரண்டாம் பகுப்பு முறையில் திறனாய்வு செய்யலாம். மூன்றாம் பகுப்பைச் சமயக்கோட்பாடுகளைப் பற்றி ஆய்வு செய்வோர் பயன்படுத்தலாம். வரலாற்று முறைத் திறனாய்வைச் செய்வோர் நான்காம் பகுப்பு முறையை ஏற்றுக்கொண்டு ஆய்வு செய்யலாம். ஆயிரம், நூறு, இருபது என்ற அமைப்பில் அமைந்துள்ள இலக்கியங்களை எண்ணலங்கார ஆய்வாளர்கள் மேற்கொள்ளலாம். எனவே இப்புதுப் பகுப்பு முறை இன்றைய ஆய்வு நிலைக்குப் பொருத்தமுடையதாக அமைகிறது.

கால அடிப்படைப் பகுப்பு

காலமுறைப் பகுப்பில் அமைவன சங்க காலம் தொட்டு இக்காலம் வரை அவ்வக்காலத்தை அறிமுகப் படுத்தும் இலக்கியங்களாகும். அதாவது அவ்வக்காலச் சூழலை வெளிப்படுத்தும் இலக்கியங்களே காலமுறைப் பகுப்பு இலக்கியங்களாகும். இப்பகுப்பில் பெரிதும் குறிப்பிடத் தக்கன இடைக்கால இலக்கியங்களாகும். இடைக்கால இலக்கியங்கள்தாம் அவ்வக்கால அரசியலை, சமயத்தை, கலைகளை சமுதாயத்தை நேரிடையாக வெளிப்படுத்திகின்றன. இடைக்காலம் என்பது கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 16ஆம் நூற்றாண்டு வரை என்பது மரபு முறையாகும். இக்கால இடைவெளியில் பல்வேறு வகையான இலக்கியங்கள் தோன்றியுள்ளன. பொருளாலும், அமைந்த வடிவாலும், அவை வேறுபட்டுள்ளன. என்றாலும் கொண்டுள்ள இலக்கால் அவை வேறுபடவில்லை. அதாவது அவ்வக்கால வரலாற்றை வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்ற இலக்கில் அவை வேறுபடவில்லை. எடுத்துக்காட்டாக அக்காலத்தில்

தோன்றிய பரணி, உலா, தூது, கலம்பகம், கோவை, தோத்திரம் ஆகிய இலக்கிய வடிவுகள் அனைத்தும் தத்தம் பாட்டுடைத் தலைமையின் பெருமையையும் வரலாற்றையும் சுட்டுகின்றன என்பதை இங்கு சுட்டலாம். எனவே தூல இலக்கியப் பகுப்பில் அடங்கும் இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் தமிழக அரசியல், மொழி, சமயம் ஆகியவற்றின் கால வளர்ச்சியை எடுத்துக் காட்டுவனவாக அமைகின்றன என்பதில் ஐயமில்லை.

காலமுறைப் பகுப்பில் குறிப்பிடத் தக்க முறையில் இடம் பெறும் இடைக்கால இலக்கியங்களைப் பற்றி ஆய்வதற்கு முன் அஷை வெளிப்படுத்தும் அக்காலச் சூழலை நாம் ஆய்தல் வேண்டுமென்றால் அவ்விடைக்காலத்தில் சங்க காலம் போல் தனித்தனிப் பாக்களோ - பிற்காலத்தில் தோன்றிய நாடகம் போன்ற கலை இலக்கியங்களோ தோன்றவில்லை. பரணி, உலா போன்ற சிறு சிறு இலக்கியங்களும், சிந்தாமணி போன்ற சமயப் பேரிலக்கியங்களும், தேவாரம், திவ்வியப் பிரபந்தம் போன்ற சமயப் பாமாலைகளுமே தோன்றின. இத்தகைய நிலை ஏன் என்பதை அறிந்திடல் இன்றியமையாததாகும்.

இடைக்காலம்

தமிழக வரலாற்றில் இருண்டகாலம் எனப்படும் களப்பிரர் காலம் கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 6ஆம் நூற்றாண்டு வரை அமைந்திருந்தது. பின்னர் பல்லவப் பேரரசு தோன்றியது. அப்பேரரசு சுமார் மூன்று நூற்றாண்டுகள் தமிழகத்தைத் தன்னிகரற்ற முறையில் ஆட்சி புரிந்தது. அப்பேரரசே இடைக்கால இலக்கியங்களின் தொடக்க நிலைக்குத் தலைமையேற்றது. பல்லவப் பேரரசுக் காலத்தில் வடமொழிக் கலப்பு - வடமொழி நாகரிகக் கலப்பு தமிழ்மொழியினிடத்தே ஏற்பட்டது. "தமிழ் யாப்பிலக்கண முறையிலேயே வடமொழிக் கலப்பு உண்டான காலம் பல்லவர் காலமே"¹ என்பர். எனவே புதிய இலக்கிய வடிவங்கள் தமிழில் தோன்றின. இக்காலத்தில் வாழ்ந்த சேரமான் பெருமாள். (825 - 850)

பொன் வண்ணத்தந்தாதி - மும்மணிக்கோவை - திருக்கயிலாய ஞான உலாபாடி தமிழ் இலக்கிய உலகில் சிறப்பிடம் பெற்றார்.

12 • கோவை இலக்கியம்

திருஞானசம்பந்தரும், திருநாவுக்கரசரும், சுந்தரரும் பக்திப் பாமாலைகளால் இடைக்கால இலக்கிய வரலாற்றில் நீங்கா இடம் பெற்றனர். திருமங்கையாழ்வாரும், தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரும் முன்னவர்களுக்கு ஒப்ப வைணவத் துறையில் விளங்கினர். இத்தகைய இலக்கிய நிலை பின்னர் வந்த பிற்காலச் சோழர் காலத்தில் முத்தாய்ப்பைப் பெற்றது. இடைக்கால இலக்கியங்கள் தன்னிகரற்றுத் தோன்றியமை அவர்கள் காலமே. கலையில் புதுமையைக் கண்ட சோழர்கள் இலக்கியங்களால் புதுமையான பரந்த இலக்கிய உலகிலும் வீறுநடை போட்டனர். பல்லவர் காலத்தில் தமிழ் மொழியில் கலந்த வடமொழி இலக்கியப் பாங்கு சோழர் காலத்தில் மேலும் புதுப்புது இலக்கிய வகைகளைக் காண உதவி செய்தது. ஆம், சிற்றிலக்கியங்கள் எனக் கூறப்பெறும் பிரபந்த வகைகள் அதிகம் தோன்றிய காலம் சோழர்கள் காலமே. அது மட்டுமா, புத்தமித்திரரின் வீரசோழியம், அமுதசாகரரின் யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக் காரிகை, காவிய தரிசன மொழி பெயர்ப்பான தண்டியலங்காரம், குணவீரரின் நேமிநாதம் உள்ளிட்ட பல இலக்கண நூல்களும் இக்காலத்தேதான் தோன்றின. இவை அனைத்தும் இலக்கியம் கண்டு இலக்கணம் படைத்தல் என்ற முறையில் எழுந்தனவே. எனவே இடைக்காலம் இலக்கிய வளம் படைத்த காலம் என்பது தெள்ளிதின் புலனாகிறது.

இடைக்காலத்தில் தோன்றிய பெருங்காப்பியங்களையும், சிறுசிறு காப்பியங்களும் சிற்றிலக்கியங்களையும் ஆய்ந்து பார்த்தால் ஓர் உன்னத முடிவுக்கு வரலாம். அக்கால இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் அக இலக்கிய அமைப்பிலேயே காணப்பெறுகின்றன. சீவக சிந்தாமணி உள்ளிட்ட பெருங்காப்பியங்கள் அகச் சுவையை மேம்படுத்திக் காட்டின. உலா, கலம்பகம், பரணி, கோவை, தூது உள்ளிட்ட சிற்றிலக்கியங்கள் அகச்சுவையின் அடிப்படையிலேயே பெரும்பாலும் எழுந்தன. சமய அடியார்கள் நாயகன் - நாயகி அடிப்படையிலேயே பக்திப் பனுவல்களைத் தந்தனர். இவற்றை நோக்கும்போது இடைக்கால இலக்கியங்கள் அகச் சுவைக்கு முதன்மை கொடுத்துப் படைக்கப்பெற்றன என்ற முடிவு ஏற்படுகிறது.

அதே நேரத்தில் அவ் அக இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் சமய அடிப்படையிலும் எழுந்துள்ளன என்பதை நாம் மறக்க இயலாது.

இடைக்கால இலக்கியங்களில் சமயம் கலவாத இலக்கியங்கள் மிகவும் அருமையாகும். இலக்கிய வரலாற்றில் இடம் பெற்றிருக்கும் இலக்கியங்கள் சமய வரலாற்றிலும் இடம் பெற்றன. சமயம் கலவாத இலக்கியத்தைத் தனித்துப் பிரித்துக் காட்டவே முடியாது. பேரிலக்கியமாக இருப்பினும் சரி - சிற்றிலக்கியமாக இருப்பினும் சரி - அவை சமயச் சார்புடைய புலவர் பெருமக்களாலே இயற்றப் பெற்றன. எனவே இடைக்காலத்தில் சமயச் சார்புடைய அக இலக்கியங்கள் தோன்றி இலக்கிய வளத்தைத் தெய்விக மணம் கமழச் செய்தன. இலக்கியங்கள் சமயச் சார்புடையனவாக இக்காலத்தில் தோன்றக் காரணமும் உண்டு. சமயங்கள் - மாற்றுச் சமயங்களை வெல்லச் சமயப் பணிகளை மட்டும் மேற்கொள்ளாமல் - இலக்கியப் பணி மூலம் கருத்துப் போராட்டங்களையும் மேற்கொண்டன. இத்தகைய சமயப் போராட்டம் சமுதாயத்திற்குத் தீங்கு விளைத்தாலும் இலக்கியத் துறைக்குப் பயன் தந்தது.

சமயப் போராட்டம்:

இடைக்காலத்தில் தமிழகத்தில் சைவம், வைணவம், சமணம், பௌத்தம் ஆகியவை தத்தம் நிலையில் பெருமை பெற்று விளங்கின. இருப்பினும் சைவமும், சமணமும் போட்டிக் களத்தில் நின்று அரசியலைத் தம்வயப்படுத்தித் தத்தம் நிலையை உயர்த்திக் கொள்ள முயன்றன. ஓர் அரசனே (மகேந்திரவர்மன்) தன் ஆட்சியில் முன்பாதி யில் ஒரு சமயத்தைச் சார்ந்து பின்பாதியில் மாற்றுச் சமயத்தைச் சார்ந்து சமயப் போராட்டத்தில் இருந்தமை வரலாற்றில் தெரிய வருகிறது. இந்தச் சமயப் போராட்டத்தில் அரசியல் மட்டுமல்லாது, இலக்கியமும் ஒரு களமாக விளங்கிற்று. ஒரு சமயம் கூறும் கருத்தை - மாற்றுச் சமயம் மறுத்து - முதல் சமயம் எதை விலக்குமோ - அதனைப் பின் சமயம் வலியுறுத்தும் பாங்கும் நிலவியிருக்கிறது.

இடைக்காலத்தில் செல்வாக்குப் பெற்றுத் திகழ்ந்த சமண சமயம் இன்ப வெறுப்பையும் - துறவு மேன்மையையும் வலியுறுத்தி வந்தது. 'சமண ஆசிரியர்கள் - புலவர்கள் - கவிஞர்கள் தத்தம் நூல்களில் புலனடக்கம், இன்ப நிலையாமை ஆகியவற்றை மிகவும் வலியுறுத்தினர். எனவேதான் நீதி இலக்கியங்களில் சமணப் பணி அதிக முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. நாலடியார், சிறுபஞ்சமூலம்,

ஏலாதி, நரிவிருத்தம் என்பன அவர்தம் கொள்கைகளை வெளிப்படுத்தும் நூல்களாக விளங்கின. இச்சமயத்தை நேருக்கு நேர் சந்தித்து இலக்கியப் பணியிலும், சமயப் பணியிலும் தம் கொள்கைகளை வெளிப்படுத்தும் பணியில் நின்றது சைவ சமயம். சைவ சமய அடியார்கள், சமணவாதிகள் புலனடக்கி உய்வு பெற வற்புறுத்திய போது, காதலால் இறையருளைப் பெறலாம் என்ற மாற்றுக் கருத்தை உட்பொருளாக்கி இலக்கியங்களைப் படைத்தனர். திருக்கயிலாய ஞான உலா - திருக்கோவையார் போன்ற இலக்கியங்கள் எழுந்தன.

சமணப் புலவர்கள் புலனடக்கமே பாட - சைவப் புலவர்கள் அவருக்கு எதிராக அகநெறியில் முக்திநிலை காட்டினர். இவர்தம் போராட்டத்தால் தமிழ் இலக்கிய உலகம் புதுப்புது இலக்கியங்களைப் பெற்று, வளமையைக் கொண்டது எனலாம். இங்கு சிந்தாமணி எழுந்தமைக்குக் கூறும் கதையை நாம் நினைவு கொள்ளலாம். திருத்தக்க தேவர் சமண சமயவாதி. அவருக்கு இன்பத்துறையில் இலக்கியம் பாட இயலாது என்று கூற - அதனை அவர் மாற்றி முழுமையும் காதல் கவியாகச் சிந்தாமணி பாடினார் என்று ஒருகதை வழக்கில் வழங்கப் பெறுகிறது. இச்செய்தி அக்காலச் சூழலுக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாக அமைகிறது எனலாம். சமயப் போராட்டமே இடைக்காலத்தில் மிகுதியாக அக இலக்கியங்கள் தோன்றியமைக் குரிய காரணமாக அமைகிறது. எனவே இடைக்கால இலக்கியங்களின் தோற்றத்திற்கு வடமொழிக் கலப்பும், சமயப் போராட்டமும் காரணமாக அமைகின்றன.

கோவை:

அக இலக்கியங்களில் இடைக்காலத்தில் பெருமை பெற்று விளங்கிய வடிவம் கோவையாகும். கோவை இலக்கியம் அகப்பொருட் செய்திகளைக் கோவைப்படுத்திச் சுவையூட்டுவதாகும். இடைக்காலத்தில் எழுந்த பல கோவை இலக்கியங்களில் இன்று நமக்குக் கிடைத்திருப்பவற்றுள் தலைமை பெற்று விளங்குவது திருக்கோவையார் ஆகும். மற்ற கோவை இலக்கியங்களை விட ஆர் என்ற விசுவாமிதரன் திருக்கோவையார் என விளங்குவதிலிருந்து அதன் தலைமைச் சிறப்பு வெளிப்படுகிறது. கோவையில் மட்டும் அல்லாது அக்காலத்தில் தோன்றிய சமயச் சிற்றிலக்கியங்களில்

சிறப்புப் பெற்ற காரணத்தால் பன்னிரு திருமுறையில் இடம் பெற்றுள்ளது. திருக்கோவையாரை மணிவாசகப் பெருமான் பாடியதற்குக் காரணமாக ஒரு கர்ணபரம்பரைச் செய்தியும் வழங்கி வருகிறது. தில்லையில் கூத்தப் பெருமான் தம் திருக்கரத்தால் திருவாசகத்தை எழுதி முடித்த பிறகு, “பாவை பாடிய வாயால் கோவை பாடுக” என்று குறிப்பிட்டதாகக் கூறப்பெறுகிறது. இதிலிருந்து கோவையின் சிறப்பு வெளிப்படுகிறது. மணிவாசகரின் காலத்தில் சமணப் புலவர்களுக்கு எதிர்ப்பாக வைணவர்கள் ‘திருமடல்’ பாடி வைணவத்தை வளர்த்திருக்கின்றனர். சைவ அடியார்கள் கோவை பாடிச் சைவப் பெருமையை நிலை நாட்டியுள்ளனர். சமணத்திற்காக மட்டுமல்லாது, யாக்கை நிலையாமையை அதிகம் வற்புறுத்திய பௌத்தத்தை எதிர்ப்பதற்காகவும் நூல்கள் இயற்றப்பட வேண்டிய கடப்பாடு சைவத்திற்கும், வைணவத்திற்கும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. மணிவாசகப் பெருமான் திருக்கோவையாரைப் பாடியதற்கு மேலே குறித்த கர்ண பரம்பரைச் செய்தியோடு, வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் பௌத்த-சைவ சமயப் போராட்டத்தையும் காரணமாகக் கூறுவர். திருக்கோவையாரைப் பாடியதற்கு வரலாற்று ஆய்வாளர். வெள்ளைவாரணர் அவர்கள் கீழ்க்கண்டவாறு காரணத்தைக் குறிப்பிடுவார்.

“திருவாதலூரடிகள் தில்லையிற் புத்தர்களை வாதில் வென்று சிற்றம்பலவனை வழிபட்டுத் தவச்சாலையில் தங்கியிருந்தபோது, அழகிய திருச்சிற்றம்பலமுடையானாகிய இறைவனே அடிகளின் முன் அந்தணனாக வந்து தோன்றி, அடிகள் பாடியருளிய திருவாசகச் செழுமுறையைத் தம் திருக்கையினால் எழுதிக்கொண்டு, ‘அகத்திணைக்’ கோவை யொன்று பாடித்தருக” என அடிகளை வேண்டிய நிலையில், அம்முதல்வனே தன் திருக்கரத்தால் எழுதிக் கொள்ளும்படி திருவாதலூரடிகள் திருவாய் மலர்ந்து அருளிய தெய்வப் பனுவல் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாகும்”²

இச்செய்தி மூலம் திருக்கோவையார் எழுந்தமைக்குப் பிறமத மறுப்பே காரணம் என்று புலனாகிறது. இடைக்காலச் சிற்றிலக்கியங்களின் தோற்றத்திற்கு வடமொழிக் கலப்பும் சமயப் போராட்டமும்

16 • கோவை இலக்கியம்

காரணமாக இருக்க, கோவை நூல்கள் தோன்றியதற்கு முழுமைக் காரணம் சமயப் போராட்டமே என்பதைத் திருக்கோவையாரின் தோற்றத்தைக் கொண்டு நாம் முடிவாகக் கொள்ளலாம். திருக்கோவையாரின் அமைப்பைக் காணுகிற பொழுது அதற்கு முன்னரும் பல கோவை நூல்கள் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவாகிறது. கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மணிவாசகப் பெருமான் இக்கோவையைப் பாடியிருப்பதால் கோவை இலக்கியம் கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே வடிவெடுத்திருக்கிறது என்ற கொண்டு கோவை இலக்கியத் தோற்றத்தை காணலாம்.

கோவை இலக்கியத் தோற்றம்:

கோவை என்ற சொல் சங்ககாலத்தில் வடம் என்ற பொருளில் பயன்படுத்தப் பெற்றமை பாட்டும் தொகையும்³ மூலம் தெரிகிறது. எனவேதான் அபிதான சிந்தாமணி ஆசிரியரும் கோவை என்பதற்கு மணிச்சரம் என்று பொருள் கூறுகிறார். இவற்றை நோக்கும் போது கோர்வை என்ற சொல்லே சங்ககாலத்தில் கோவை என இடை குறைந்து பயின்றுள்ளது எனத் தெரிகிறது. எதனையும் ஒழுங்குபடக் கோர்த்து அழகு பார்ப்பது தமிழர் மரபு. அந்த நிலையில் தமிழ் இலக்கிய அறிஞர்களும் பாடல்களை அழகுபடக் கோர்த்துக் கோவை யாக்கிக் கண்டு மகிழ்ந்துள்ளனர். அவர்களின் இக்கோர்வைப் பழக்கமே பின்னர்த் தொகையாக வடிவெடுத்து, சங்க இலக்கிய எட்டுத்தொகை, பத்துப் பாட்டு எனப் போற்றப்பெற்றது போலும். அகப் பாடல்களைக் கோர்த்துச் சங்கத்தார் தொகைப் படுத்தும் போது நெடுந்தொகையில் 'நித்திலக்கோவை' இடம் பெற்றது. இன்று கிடைத்திருக்கும் சான்றின்படி நெடுந்தொகையைத் தொகுத்தவர் மதுரை உப்பூரிக் குடிக்கிழான் மகன் உருத்திரசன்மன். இவர் நெடுந்தொகைப் பாடல்களைத் தொகுக்கும்போது இறுதிப் பகுதியில் 100 பாடல்களை நித்திலக்கோவை எனப் பாகுபடுத்தினார். இன்று கிடைத்திருக்கும் சான்றுகளின்படி இவரே கோவை என்ற நிலையில் அகப் பாடல்களைத் தொகுத்துக் காட்டிய முதற் புலவர் ஆகிறார். அதிலும் 100 என்ற எண்ணிக்கையை அவர் நித்திலக் கோவைக்குக் கொண்டது சிறப்புடையதாகும்.

அடுத்து ஆசாரக்கோவை தந்தவர் போற்றுதலுக்குரியவர் ஆகிறார். அறங்கூறும் முறையால் (வடநூல் முறையை) ஏற்று - செயற்பால இவை - விலக்கற்பால இவை என 100 பாடல்களில் அந்நூலைப் பெருவாயின் முள்ளியார் என்பவர் கோர்வைப் படுத்தி அமைத்துள்ளார். கி.பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டினராகக் கருதப் பெறும்⁴ அவரும் 100 என்ற எண்ணிக்கையில் நூலை யாத்திருப்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும் இவ்விரு அமைப்புக்களையும் காணுகிறபோது சங்க காலத்தில் பாடல்களைக் கோர்வைப் படுத்திக் கோவை என்று வழங்கும் நிலை இருந்தமை புலனாகிறது.

பிறர் பாடல்களையும், தம் பாடல்களையும் கோர்வைப் படுத்திக் கோவையாகக் காணும் போக்கு சங்க காலத்தில் இருந்தமையோடு அகப்பொருட் செய்திகளைக் கோர்வைப் படுத்திக் கூறும் பாங்கும் இருந்தது. அதாவது தனிப் பாடல்களைக் கோர்வைப் படுத்துவதோடல்லாது - செய்திகளைக் கோர்வைப்படுத்தத் தொடர்நிலைச் செய்யுட்களையும் சங்கப் புலவர்கள் யாத்துள்ளனர். ஐங்குறுநூற்றில் அம்மூவனார் தாம் பாடிய நெய்தல் திணையில் அகப் பொருட் செய்தியைக் கோர்வைப் படுத்த முயன்றுள்ளார். அவரின் தாய்க்கு உரைத்த பத்து, தோழிக்கு உரைத்த பத்து, கிழவோற்கு உரைத்த பத்து, பாணற்கு உரைத்த பத்து போன்ற பத்துகள் அகப்பொருட் கருத்துக்களை உரையாடல் போன்று கோர்வைப் படுத்தியுள்ளன. மேலும் தொண்டிப்பத்து என்ற தலைப்பில் உள்ள பத்துப் பாடல்களும் இயற்கைப் புணர்ச்சி, பாங்கற் கூட்டம், தோழியிற் கூட்டம் எனச் செய்திகளைத் தொடர்ந்து முறைப்படி கூறுகின்றன. ஒரே செய்திக்குப் பத்துப் பாடல்களைக் கூறும் ஐங்குறுநூற்றில் இவரின் பாடல்கள் உரையாடல்களாகக் கோர்வைப் படுத்தப் பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். அடுத்து பத்துப்பாட்டில் ஒன்றான குறிஞ்சிப் பாட்டும், அகப் பொருட் செய்திகளைக் கோர்வைப் படுத்தும் முறையில் அமைந்துள்ளது. கபிலர் அப்பாட்டை அகத்துறைச் செய்திகளைத் தொடர்ந்து கூறும் பாங்கில் அமைத்து - ஒரு கதைபோல் கூறியுள்ளார். "தலைவியின் நற்கவின் தொலைவும், தளர்வும், நோயும் அறிந்து, செவிலித்தாய் அவற்றிற்குக் காரணம் அறியாளாய்க் குறி முதலியன கேட்டும், கடவுட் பூசனை நிகழ்த்தியும், அலவுற்றிருக்கையில், தோழி

4. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு - டாக்டர். தமிழண்ணல் பக்: 205.

தலைவிக்குற்ற நோய்க்குக் காரணம் ஈது என்று அறத்தொடு நின்றான்” என்னும் இச்செய்திகளையே குறிஞ்சிப் பாட்டு கொண்டுள்ளது.

நித்திலக்கோவை, ஆசாரக்கோவை என்பனவற்றால் கோவை வடிவும், ஐங்குறுநூறு, குறிஞ்சிப் பாட்டு ஆகியவற்றால் அகச் செய்திகள் தொடர் நிலையாகக் கூறுவதும் சங்க காலத்தில் கோவை மரபு இருந்தமையை நன்கு வெளிப்படுத்துகின்றன. எனவே பிற்காலக் கோவை இலக்கியத்திற்குச் சங்க காலத்திலேயே வித்திடப் பெற்றுள்ளது எனத் தெரிகிறது. “கோவை என்பது சங்க இலக்கியம் என்னும் பெரிய மானிகையைக் கண்டு படியெடுத்த வரைபடமாகும். அம்மானிகைக்குச் செல்லப் பயன்படும் ஓர் வழிகாட்டியுமாகும்”⁵ என்று வ.சுப. மாணிக்கம் அவர்கள் கூறும் கருத்தும் இங்கு நினைவு கூரத் தக்கதாகும்.

சங்க காலத்திற்குப் பின்னர் தொடர்நிலைச் செய்யுட்கள் தமிழ்மொழியில் தோன்றின. அவை ஒரு கதையினையோ, வரலாற்றினையோ கூறும் பாங்கில் அமைந்து காப்பியம் எனப் பெயர் பெற்றன. தனித்தனிப் பாக்களாகப் பாடும் மரபு மாறி ஒரு செய்தியை விரித்தும் - விளக்கியும் பாடும் காவிய மரபு தோன்றி, பெருங்காப்பியச் செல்வங்கள் தமிழுக்குக் கிடைத்தன. இக்காப்பியங்கள் பெரும்பாலும் தொடர்நிலைச் செய்யுட்களாக அமைந்து செய்திக் கோர்வையாக அமைந்தனவே அன்றி செய்யுட் கோர்வையாக அமையவில்லை. எனவே சங்க காலத்தில் செய்யுள் - பொருட்கோவையாக இருந்த மரபு காப்பியக் காலத்தில் சிறிது மாற்றம் கொண்டு பொருட் கோர்வைக்கு மட்டும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் மரபாக வளர்ந்தது எனலாம்.

பின்னர் களப்பிரர் காலத்தில் பாலி - பிராகிருத மொழிகள் செல்வாக்குப் பெற்றன. புத்தமதக் கோட்பாடு தலைதூக்கிற்று. சோழநாட்டு உறையூரில் வாழ்ந்த ‘புத்ததத்தன்’ என்பவர் ‘அபிதம்மாவதாரம்’, ‘விநயவிநிச்சயம்’ என்ற இரு நூல்களையாத்தார். அவருடைய காலம் கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டாகும். அக் காலக் கட்டத்தில் சைவமதப் பெருமையை உலகுக்கு அளித்தவர்

காரைக்கால் அம்மையார் ஆவார். பிறமதச் சார்புகள் ஒங்கியிருந்த காலத்தில் சைவ மதப் பெருமையை எடுத்துக் காட்ட வேண்டிய பொறுப்பை அம்மையார் ஏற்றார். அந்த ஏற்பால் எழுந்தவையே அற்புதத் திருவந்தாதி, திருவிரட்டை மணிமாலை போன்ற பக்திப் பாமாலைகள். கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டுவரை உள்ள காலக் கட்டத்தில் இந்நூல்கள் தமிழகத்தில் செல்வாக்குப் பெற்று - சைவ சமயத்தாரால் போற்றிப் புகழப் பெற்றன. மாலை என்ற நூலமைப்பால் பொருட் கோர்வைக்கு முக்கியம் பெற்றிருந்த நிலை வளர்ந்து - பாடல் கோர்வைக்குச் சிறப்பு ஏற்பட்டது. பாடல் கோர்வை 'மாலை' என்ற தனிவடிவம் பெற்றது. அகிலக்கியக் கோட்பாட்டை நித்திலக் கோவையும், நீதி இலக்கியக் கோட்பாட்டை ஆசாரக்கோவையும், சங்க காலத்தில் வெளிப்படுத்தியது போல - முற்காலப் பல்லவர் காலத்தில் பக்தி இலக்கியக் கோட்பாட்டை மாலை நூல்கள் வெளிப்படுத்தின.

பொருட் கோர்வையும் - பாக்கோர்வையும் மாலை என்ற தனி வடிவம் பெற்ற 6ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் காலத்தில் அகப்பொருட் கோர்வை தோற்றம் பெற்றது எனலாம். இன்று கிடைத்திருக்கும் சான்றுகளின்படி காணுகின்றபோது காரிக்கோவை என்ற கோவை இலக்கியங்களின் முதன்மைக் கோவை எனத் தெரிய வருகிறது. அந்நூல் பற்றிய செய்திகள் எதுவும் தெரிந்தில. என்றாலும் 63 நாயன் மார்களில் ஒருவரான காரியார் என்ற சிவனடியார் அக்கோவையை எழுதினார் என்பதைப் பெரிய புராண ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார்.

ஒவ்வொரு அடியாரையும் சுந்தரர் குறிப்பிடும் பொழுது அவரின் தொண்டின் குறிப்பினையோ - அல்லது அவர்தம் பெருமைகளின் குறிப்பினையோ குறிப்பிடுவார். ஆனால் காரியாரைக் குறிப்பிடும்போது,

“கணம்புல்ல நம்பிக்கும் காரிக்கும் அடியேன்”⁶

என்று பெயரை மட்டுமே குறிப்பிடுகிறார். சுந்தரர் குறித்த அடியவர் களின் வரலாற்றைச் சிறிது விளக்கி எழுதிய நம்பியாண்டார் நம்பியோ - காரிநாயனாரைக் குறிப்பிடும். போது,

“புல்லனவாகா வகை உலகத்துப் புணர்ந்தனவும்
சொல்லினவுந் நயமாக்கிச் சுடர் பொற்குவடுதனி
வில்லனை வாழ்த்தி விளங்கும் கயிலைபுக் காண் என்பரால்
கல்லன மாமதில் சூழ்கட ஷூரினில் காரியையே”⁷

என்று குறிப்பிடுகிறார். இப்பகுதியில் காரி நாயனார் கயிலை புக்க செய்தியையே அவர் பெருமைப் படுத்தியுள்ளார். பின்னர் திருத் தொண்டர் புராணம் பாடிய சேக்கிழார் அடிகள் மொத்தம் 5 பாடல்கள் மூலம் அவரின் வரலாற்றைக் குறிப்பிடுகிறார். பாடல்கள் ஐந்துதான் என்றாலும் சுந்தரரும், நம்பியாண்டார் நம்பியும் கூறாத கோவை எழுதிய செய்தியைச் சேக்கிழார் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவரின் பாடல்களின் மூலம், காரியார்,

“வண்டமிழின் துறைகளினாலாய பயனைத் தெரிந்தவர், தம் முடைய தமிழ்ப் புலமையினால் சொற்களைவிளக்கமாக்கி உள்ளுறைப் பொருளாகிய வீடு பேற்றின் நிலை வெளித்தோன்றாமல் பொருள் மறைந்து கிடக்கும்படி தம்பெயரால் காரிக் கோவை என்னும் தமிழ்நூல் ஒன்றினை இயற்றியவர். தமிழ் முவேந்தர்களிடமும் சென்று நட்பினைப் பெற்றவர். அவர்கள் மகிழும் வண்ணம் நூலின் பொருளுக்கேற்ற சொற்களை உரைநயம் பெறக் கூறிப் பெருஞ் செல்வங்களைச் சேர்த்து - திருக்கோயில்களைக் கட்டிக் கயிலை புக்கவர்” என்பது பெறப்படுகிறது.

புல்லன ஆகாவகையில் நயமாக்கிச் சொல்லும் திறமிக்கவர் என்று நம்பி கூறியிருக்கச் சேக்கிழார் அதற்கு மேலாகக் கோவை கூறினார் என்று கூறியிருப்பது காரிநாயனார் கோவை நூல் தந்து சிறந்தவர் என்பதை வலியுறுத்தவே ஆகும். அக்கோவையைப் பற்றிச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுவதால் 12ஆம் நூற்றாண்டில் அக்கோவை வழக்கில் இருந்தமை புலனாகிறது. மேலும் காரியாரின் பணிகளில் இலக்கியப் பணியைச் சேக்கிழார் தொடக்கப் பாடலிலேயே குறிப்பிடுவதால் காரியாரின் பணிகளில் கோவை இலக்கியப் பணியே சிறப்புடையது என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. மேலும் அக்கோவையைக் குறிப்பிடும்போது “சொல் விளங்கிப் பொருள் மறையக் குறையாத தமிழ்க் கோவை”⁸ என்று குறிப்பதால்

7. திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி; பாடல்: 59

8. பெரிய புராணம் - காரியார்; பாடல்: 1

அகப்பொருள் கோவையே அக்கோவை என்பதும் தெற்றெனப் புலனாகின்றது. ஏனெனில் சொல் வெளிப்படையாக இருப்பினும் பொருள் மறைந்து வருவது உள்ளுறையைக் குறிப்பதாகும் எனவே அத்தகைய உள்ளுறையைப் பெற்றிருப்பது அகக்கோவையாக இருக்க முடியுமே தவிர, மும்மணிக்கோவை போலப் புறக்கோவையாக இருக்க இயலாது.

மேலும் “வண்டமிழின் துறையான பயன் தெரிந்து” என்று பாடலில் குறிப்பிட்டிருப்பதால் காரியார் சிறந்த தமிழ்ப் புலமையும் பெற்றிருந்தார் எனத் தெரிகிறது. காரியாரைச் சுந்தரர் தன் திருத் தொண்டத் தொகையில் கூறியிருப்பதால் சுந்தரருக்கு. முற்பட்டவர் காரியார் என்பது பெறப்படுகிறது. சுந்தரரின் காலம் கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி.⁹ எனவே 8ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட காலம் காரியாரின் காலமாகும். இவரின் காலத்தை 7ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி என்பார் டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார்.¹⁰ எனவே காரியாரின் கோவையை அடியொற்றியே மணிவாசகப் பெருமானும் 9ஆம் நூற்றாண்டில் திருக்கோவையாரை யாத்திருக்கிறார். “காரியார் கோவைக்கு” சேக்கிழார் வாக்குத் தவிர வேறு ஏதும் சான்று கிட்டில். நூல் பற்றிய வேறு எக்குறிப்பும் கிடைத்தில். இருப்பினும் காரிக் கோவையைக் கோவை இலக்கியத்தின் முழு முதல் இலக்கியமாகக் கொள்வதில் எவ்விதத் தடையும் இல்லை. கோவை மரபு சங்க காலத்தில் தோன்றினாலும் - அகப்பொருள் செய்திகளைத் தொடர் நிலைச் செய்யுள்களில் கோர்வைப் படுத்தித் தனியொரு இலக்கியமாகக் காரியார் கண்டதால் கோவை இலக்கியத் தோற்றம் கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டு எனக் கொள்ளலாம்.

கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டு கோவை இலக்கிய நூற்றாண்டு என்பதை வலியுறுத்தப் ‘பாண்டிக்கோவை’ மிகப் பெரிய சான்றாக விளங்குகிறது எனலாம். இறையனார் அகப்பொருள் உரைகாரர் எடுத்தாண்ட உதாரணப் பாடல்களில் இக்கோவையின் பாடல்களும் அமைந்துள்ளன. இறையனார் அகப்பொருள் உரையின் காலம் எட்டாம் நூற்றாண்டு என்பர்.¹¹ அவ்வாறாயில் பாண்டிக்கோவைப்

9. சைவ இலக்கிய வரலாறு; அ.ப. சுழகம்; 1978; பக்: 210

10. பெரிய புராண ஆராய்ச்சி; பாரி; 1978; பக்: 92

11. டாக்டர் தமிழண்ணல்; தமிழ் இலக்கிய வரலாறு; பக்: 342

பாடல்கள் இருப்பதால் எட்டாம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டது பாண்டிக் கோவை என்பது தெளிவு. பாண்டிக் கோவையின் பாட்டுடைத் தலைவன் பாண்டியன் நெடுமாறன் ஆவான். இவனின் காலம் கி.பி. 650 - 700¹² என்பர். எனவே கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியில் பாண்டிக்கோவை தோன்றியிருக்க வேண்டும். எனவே கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் இருகோவை தோன்றி - கோவை இலக்கியத் தோற்றத்தை ஏற்படுத்தின எனலாம்.

வளர்ச்சி

இவ்வாறு ஏழாம் நூற்றாண்டில் தனியொரு நூலாக வடிவெடுத்த கோவை இலக்கியம் நூற்றாண்டு தோறும் வளர்ந்தது இலக்கிய வகையில் ஒன்றாகச் சிறப்பித்துக் கொள்ளும் அளவிற்கு வளர்ந்தது எனலாம். மேலும் இறையனார் அகப்பொருள் உரை எழுதுவதற்கும் பெருந்துணை புரிந்து, எட்டாம் நூற்றாண்டில் சிறப்பும் பெற்று விளங்கியது.

காரிக்கோவையினையும், பாண்டிக் கோவையினையும், எட்டாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த இறையனார் அகப்பொருள் உரையினையும் உணர்ந்த மணிவாசகர் 9ஆம் நூற்றாண்டில் திருக்கோவையாரை உலகுக்களித்துக் கோவை இலக்கியத்திற்கு அரச மதிப்பைக் கொடுத்தார்.

இலக்கிய ஆய்வாளர்கள் திருக்கோவையாரை அரசகோவை எனக் குறிப்பிடுவதால் தலைமைச் (அரச்ச்) சிறப்பு திருக்கோவையாருக்குக் கிடைத்தது. திருக்கோவையாரை வழியொட்டிப் பின் வந்த நூற்றாண்டுகளில் பல கோவை இலக்கியங்கள் தோன்றின. அரசர்களைப் பாராட்டுவதற்கும், வள்ளல்களைப் போற்றுதற்கும், கடவுளர்களைப் பரவுவதற்கும் பல கோவை நூல்கள் அகப் பொருளிலும், மும்மணிக்கோவை போன்ற புறப் பொருளிலும் தோன்றின.

மும்மணிக் கோவையின் வளர்ச்சி எட்டாம் நூற்றாண்டு முதல் அமைந்தது எனலாம். அந்நூற்றாண்டில் நக்கீரரின் திருவலஞ்சுழி மும்மணிக்கோவை, சேரமான் பெருமாள் நாயனாரின் திருவாரூர் மும்மணிக்கோவையும் பின்னர் 10 ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய பட்டினத்தடிகளின் திருவிடை மருதூர் மும்மணிக்கோவை, நம்பி

12. பாண்டிய வரலாறு; சதாசிவ பண்டாரத்தார்; பக்: 16.

யாண்டார் நம்பியின் ஆளுடைப் பிள்ளை மும்மணிக்கோவை போன்றவையும் தமிழ் மொழிக்கும் சைவத்திற்கும் அழகு சேர்த்தன.

ஒரு புறம் மும்மணிக்கோவை 8 முதல் 10ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வளர்ந்தபோது மற்றொரு புறம் அகப்பொருள் கோவையில் திருக் கோவையாரின் வழியில் பல கோவைகளும் எழுந்தன. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் இக்கோவைகளின் அடிப்படையில் நாகவிராச நம்பி, நம்பியகப் பொருள் இலக்கணத்தைப் படைத்தார்.

இலக்கியம் கண்டு இலக்கணம் படைத்தல் என்ற மரபிற்கேற்ப நம்பியகப் பொருள் தோன்றும் அளவிற்குக் கோவை இலக்கியங்கள் தோற்றம் பெற்றிருந்திருக்கின்றன. அவ்விலக்கணத்திற்கு எடுத்துக் காட்டிலக்கியமாகத் தஞ்சைவாணன் கோவை எழுந்தது. திருக் கோவையாரை அடுத்து இலக்கிய உலகில் தஞ்சைவாணன் கோவை சிறப்புப் பெற்றது. அடுத்து இடைக்காலத்தில் கோவை இலக்கியத்திற்கு அரும்பணி செய்தவர் ஒட்டக்கூத்தர் ஆவார். அவர் படைத்த இலக்கியங்களில் இரு கோவை இலக்கியங்கள் இடம் பெற்றன. காங்கேயன்நாலாயிரக் கோவை, குலோத்துங்கச் சோழன் கோவை என்பன அவ்விரு கோவைகள். முன் கோவை கிடைத்திலது. பின் கோவை மு.ரா. அருணாசலக் கவிராயரால் பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளது. ஒட்டக்கூத்தரின் காலத்திற்குப் பிறகு சைவ சித்தாந்த ஆசிரியர்கள் கோவை இலக்கியப் பணியை மேற்கொண்டனர். தத்துவ விளக்கத்தினை அகப்பொருளோடு இணைத்துச் சொல்லும் பாங்கு ஏற்பட்டது. இப்பணியில் 14ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த உமாபதி சிவாசாரியார் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார்.

இத்தகைய நிலையில் கோவை இலக்கிய வளர்ச்சி சிறிது சிறிதாகத் தமிழகத்தில் நடைபெற்று 16ஆம் நூற்றாண்டில் அண்ணாமலைக் கோவை, திருப்பதிக்கோவை, மதுரைக்கோவை என்ற திருத்தலப் பெயரில் கோவைகளைப் பெற்றது. அரசர்களைப் பற்றியும், வள்ளல்களைப் பற்றியும், கடவுளர்களைப் பற்றியும் கூறிவந்த கோவை - ஊர்ப் பெயர்களைக் கொண்டு - திருத்தலங்களைப் பெருமைப் படுத்தும் நிலைக்கு வளர்ச்சி பெற்றது. இக்கோவைகளில் திருத்தலங்களைப் பெருமைப் படுத்தும் நிலைக்கு வளர்ச்சி பெற்றது. இக்கோவைகளில் திருத்தலங்களின் வருணனைகள் மிக்கு அமைந்து இலக்கிய நயம் தந்தன. கோவை இலக்கிய வளர்ச்சி ஓர் உன்னத

24 • கோவை இலக்கியம்

நிலையடைந்தது பதினெட்டாம் நூற்றாண்டே ஆகும். இந் நூற்றாண்டில் முகமதியச் சமயத்தவரும் கோவை நூல்களைப் பாடும் அளவிற்குக் கோவை இலக்கியம் தமிழிலகில் பாராட்டப் பெற்றது. திருத்தலங்கள் பற்றிப் பாடும் அளவிற்கு இருந்த கோவை இலக்கியம் தம்மை ஆதரித்த தனிப்பட்டவர் மீது புலவர்கள் பாடும் அளவிற்கு வளர்ச்சியடைந்தது. அந்த வளர்ச்சி பத்தொன்பதிலும், இன்றைய இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் மேன்மேலும் வளர்ந்து அரசியல் தலைவர்களைப் பாடும் அளவில் உயர்ந்துள்ளது.

இவ்வாறு கோவை இலக்கியம், சங்க காலத்தில் - பாடல்களைக் கோர்வைப் படுத்தும் முறையில் வித்திடப் பெற்று, பின்னர் களப்பிரர் காலத்தில் சமயத் துறையில் பலவிதப் பாவினங்களைக் கோர்க்கும் மும்மணிக் கோவை எனும் வடிவம் பெற்று, பின்னர் முற்காலப் பல்லவர் காலத்தில் (7ஆம் நூற்றாண்டு) அகப்பொருட்கோவை என்னும் தனிப்பெரு வடிவம் பெற்று அரசர்களையும், தெய்வங் களையும் போற்றிப், பின்னர் 12, 13 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வள்ளல் களைப் பாடிச் சிறப்பிக்கப் பயன்பெற்று, 14ஆம் நூற்றாண்டில் தத்துவக் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தும் இலக்கிய வகையாகி - 16ஆம் நூற்றாண்டில் திருத்தலப் பெருமைகளை வெளிப்படுத்தும் கருவியாகி - பின்னர் தனி மனிதரைப் பாடவும், இக்காலத்தில் அரசியல் தலைவர்களைப் பாடவும் வளர்ச்சி பெற்று இலக்கியச் சுவையும், வரலாற்றுப் பின்னணியும் கொண்டு விளங்குகிறது.

2

கோவை இலக்கணமும் வகையும்

இலக்கணம்

“அகம், புறம் என்னும் இருதிணை வடிவமைந்த பொருளி லக்கியம் இன்றும் அறிவுலகிற்குப் புதியது. தமிழ்மொழி ஒன்றின் கண்ணேதான் காணப்படுவது” என்று டாக்டர் வ.சுப. மாணிக்கம் அவர்கள் தமிழ்ப் பொருள் இலக்கண அமைப்பைப் பாராட்டுவார்.¹ உலகப் பொருளியல் கோட்பாட்டில் வ.சுப. மாணிக்கம் அவர்கள் பாராட்டுவது போலத் தமிழரின் பொருளியல் கோட்பாடு உயர்வுற்று விளங்குகிறது. புறத்திணைப் பொருள் வீரம் பற்றி வருவது. மக்களின் திறத்தே படைப் பயிற்சியால் அவர்களுக்கே உரியதாக அமைவது. அகத்திணைப் பொருளோ ஆண், பெண் என்னும் பகுப்பினைப் பெற்ற அனைத்து உயிரினங்களுக்கும் பொதுவாயது.

“எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பது
தானமர்ந்து வருஉம் மேவற்றாகும்”

(1168)

என்று தொல்காப்பியம் விதி கூறுவது அக்கருத்திற்கு அரணாகும். உயர்திணைப் பொருளுக்கும், அஃறிணைப் பொருளுக்கும் பொது வாகிய இன்ப உணர்வைத் தமிழ் இனம் தான்தோன்றிய காலம் தொட்டு இற்றைக் காலம் வரை வகைப்படுத்தித் தன் வாழ்வில் இணைத்துக் கொண்டுள்ளது. இன்ப உணர்வுக்கு அவ்வினம் கொடுத்த முக்கிய நிலையாலேயே இலக்கண ஆசிரியர் தொல் காப்பியர் அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல் என்ற நான்கு இயலை அகப் பொருளுக்குக் கொடுத்துப் புறத்திணை யியல் என்று ஓர் இயலைப் புறப் பொருளுக்கு அளித்துள்ளார். தாம் மட்டும் அவ் இன்ப வாழ்வுக்கு முக்கியத்துவம் தாராது - தம்மைச் சார்ந்தோரையும் அவ்வின்ப வாழ்வில் ஈடுபடச் செய்வது தமிழினத் தின் தலையாய குறிக்கோளாகும். பண்டு ஆரிய அரசன் பிரகத்த னுக்குத் தமிழின் மேன்மையை அறிவுறுத்தக் கபில மாமுனிவர் அகத்திணைப் பாவாகிய குறிஞ்சிப் பாட்டைப் படைத்தளித்தார்

என்ப. அகப்பொருளின் மேன்மையைத் தமிழன் சிறப்பாகக் கொண்டு இருந்தான் என்பதற்கு வேறு சான்று காட்டல் வேண்டுமோ.

தமிழினம் அகப்பொருளில் தனித்து விளங்கியமையைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் அகச்சுவைப் பாடல்கள் மூலம் நன்கு எடுத்தியம்புகின்றன. முதன்மைக்கால அகப் பொருட் பாடல்களைக் கொண்டு தொல்காப்பியர், விரிந்த அகப்பொருள் இலக்கணத்தை விரித்துரைத்தார். அவருக்குப்பின் பாண்டிநாடு பன்னீராண்டுப் பஞ்சம் நீங்கிச் செழித்தபின், பாண்டியன் தமிழ்ப் புலவர்களைத் தேடிச் கூட்டிவரச் செய்தான். எழுத்ததிகாரமும், சொல்லதிகாரமும், கற்று, வல்ல புலவர்கள் அவையத்திற்கு வந்தனர். பொருளதிகாரம் வல்ல புலவர யாரும் காணப்பட்டினலர். அது உணர்ந்த பாண்டியன், “என்னை! எழுத்தும் சொல்லும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின்

பொருட்டன்றே! பொருளதிகாரம் பெறேம் எனின், இவை பெற்றும் பெற்றிலேம்” எனக் கவலுற்று இறையருளை வேண்டிப் பணிந்திட ஆலவாய்ப் பெருமான் அருளால் அறுபது சூத்திரம் கொண்ட இறையனார் அகப்பொருள் தமிழுலகிற்குக் கிடைத்தது. இக்கதை நிகழ்ச்சி உண்மையோ - கற்பனையோ அகப்பொருளின் சிறப்பை எடுத்துக் காட்டுகிறது என்பதில் சிறிதும் ஐயம் இல்லை.

தத்தம் காலத்திற்கு முன்னர் நிலவிய இலக்கியங்களைக் கொண்டு தொல்காப்பியமும், இறையனார் அகப்பொருளும் அகப் பொருள் செய்திகளைத் துறைகளாகத் தந்தன. அவற்றைக் கொண்டு அவற்றின் பின்னர் வாழ்ந்த தமிழ்ப் புலவர்கள் அவ் அகப் பொருள் துறைகளுக்குப் பாடல்களைப் படைத்து இலக்கியம் கண்டனர். அவ் விலக்கியம் தந்த செய்திகளைக் கொண்டு பின்னர் வந்த இலக்கணிகள் இலக்கண நூலைப் படைத்தனர். இத்தகைய அமைப்பில் அகப் பொருள் இலக்கண நூல்கள் எழுந்தன. பின்னர் வந்த இலக்கண நூல்களில் நம்பியகப் பொருளும், மாறனகப் பொருளும் சிறப்பிடம் பெற்றன. இவ்வாறு அகப்பொருள் இலக்கணங்கள் கண்ட பின்னர் வகுத்த பொருள் அமைப்பிலேயே அக இலக்கியங்கள் தமிழில் தோன்றின. கோவை இலக்கியங்களும் அகப்பொருள் அமைப்பில் வேறுபடாது தொல்காப்பியமும், இறையனார் அகப்பொருளும், நம்பியகப் பொருளும், மாறனகப் பொருளும் வகுத்த அக இலக்கணக் கோட்பாட்டிலேயே அகப்பொருட் செய்திகளைக் கோர்வைப் படுத்தித் தந்துள்ளன.

கோவை இலக்கியங்கள் பொருள் நிலையில் மேற்குறித்த இலக்கணங்களைப் பின்பற்றி எழுந்ததும், கோவை இலக்கிய அமைப்பை, வடிவைப் பின்வந்த பாட்டியல் நூல்கள் படைத்துக் காட்டின. பாட்டியல் நூலில் காலத்தால் முந்தியதாகிய பன்னிரு பாட்டியல் கோவை இலக்கியத்தின் வடிவமைப்பைக் கட்டுரைத்த முதல் இலக்கண நூலாகும். அதன் காலம் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு என்பர்.² இந்நூலிற்கு முன்னர் தோன்றிய பாண்டிக்கோவை, காரிக் கோவை திருக்கோவையார் போன்ற கோவைகளைக் கொண்டே கோவை இலக்கணத்தை அப்பாட்டியல் நூல் வகுத்திருக்க வேண்டும்.

“கோவை என்பது கூறுங் காலை

மேவிய களவு கற்பு எனும் கிளவி

ஐந்திணை திரியா அகப்பொருள் தமிழீஇ

முந்திய கலித்துறை நானூறு என்ப” (இனவியல்-நூ: 137)

என்ற விதியே பன்னிரு பாட்டியல் வழங்கும் கோவை இலக்கண வடிவாகும். இவ்விலக்கணம் முற்கூறிய கோவை இலக்கிய வடிவுகளைக் கொண்டே இயற்றப் பெற்றது என்பது திருக்கோவையாரின் அமைப்பிலிருந்து உணரலாம். களவு, கற்பு எனும் அமைப்பில் 400 கட்டளைக் கலித்துறைப்பாட்களால் திருக்கோவையார் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே தொடக்க காலத்தில் களவு, கற்பு என்னும் இருபெரும் பிரிவில் 400 கலித்துறைப் பாடல்களால் கோவை இயற்றப் பெற்றது என்பது தெளிவாகிறது.

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்த இந்த இலக்கண அமைப்பே பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டிலும் இருந்திருக்கிறது.

“ஆய்ந்த கலித்துறையான் நானூறு அகப்பொருள்மேல்

வாய்ந்த நற்கோவையாம்”

(செய்யுளியல்: நூ.15)

என்று அந்நூற்றாண்டில் தோன்றிய வெண்பாப் பாட்டியல் குறிப்பிடுகிறது. ஆனால் இந்நூற்றாண்டில் தோன்றிய தஞ்சைவாணன் கோவை 425 பாடல்களைப் பெற்றிருப்பதை நோக்கும் போது பாட்டின் எண்ணிக்கை - வரையறைப் படுத்த இயலாதநிலை என்பது பெறப்படுகிறது. எனவே திருக்கோவையார் காலத்தில் இருந்த 400 என்ற

2. டாக்டர். தமிழண்ணல்; தமிழ் இலக்கிய வரலாறு: பக்: 344.

28 • கோவை இலக்கியம்

பாடல் எண்ணிக்கை தஞ்சைவாணன் கோவை காலத்தில் மீறப் பெற்றமை புலனாகின்றது.

அடுத்து 14ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய பாட்டியல் நூலான நவநீதப் பாட்டியலும், 16ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய சிதம்பரப் பாட்டியலும் இந்த 400 என்ற எண்ணிக்கையையே காட்டுகின்றன.

“பொருளதிகாரத் திறத்தைப் புகன்று கலித்துறைகள்
வருவது நானூறு கோவை என்றாகும்”

(நவநீதப் பாட்டியல் - செய்யுளியல்: 29)

“கலித்துறை நானூறாய்
நடப்பது அகப் பொருட்கோவை நாமமன்னோ”

(சிதம்பரப் பாட்டியல்)

ஆனால் இக்காலங்களில் எழுந்த கோவைகளில் மொத்தப் பாடல்களில் எண்ணிக்கை 400 என்பதைக் கடந்துவிட்டது. 16ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய - திருக்குருகைப் பெருமான் திருமாலைப் பற்றி எழுதிய திருப்பதிக் கோவை 527 பாடல்களைப் பெற்று விளங்குகிறது. இதனைக் காணுகின்ற போது இலக்கணக்காரர்கள் பழமையை விடாது பின்பற்றியுள்ளனர் என்று தெரிகிறதே தவிர அவ்வக்கால இலக்கியங்களைக் கொண்டு இலக்கணங்களை வகுத்ததாகத் தெரியவில்லை. அவ்வாறு இல்லை என்றால் இலக்கியம் படைத்த இலக்கியவாதிகள் இலக்கண நெறியை மீறிய குற்றமுடையவர்களாக இருத்தல் வேண்டும். இரண்டில் முன்னதே உண்மையாதல் வேண்டும்.

பின்னர் 17ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வைத்தியநாத தேசிகர் பாடிய இலக்கண விளக்கப் பாட்டியலில்,

“முதற்பொருள் கருப்பொருள் உரிப்பொருள் முகந்து
களவு கற்பு எனும் வரைவு உடைத்தாகி
நலன்உறு கலித்துறை நானூறு ஆக
ஆறிரண்டு உறுப்பும் ஊறின்றி விளங்கக்
கூறுவது அகப்பொருள் கோவையாம்”

(நூ: 816)

என்ற நூற்பா கோவை இலக்கணத்தை வரையறுக்கிறது. இதற்கு முன்னர் அமைந்த பாட்டியல் நூல்களில் கோவையின் பொருளும்,

பாட்டின் எண்ணிக்கையும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்க, இந்நூல் அகப் பொருளின் முப்பொருளும் அமைதல் வேண்டும் என்ற நெறியையும், 12 உறுப்புகளும் அதில் இருக்கவேண்டும் என்ற விதியையும் வகுத்திருப்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். எனவே கோவை இலக்கியங்கள் 17ஆம் நூற்றாண்டில் 12 பிரிவுகளோடு பாடப் பெற்றமை புலனாகின்றது. இதே நூற்றாண்டில் தோன்றிய மற்றொரு பாட்டியல் நூலான தொகைநூல் விளக்கப் பாட்டியலில் அதன் ஆசிரியர் வீரமாமுனிவர்,

“கோவையே அகப்பொருட் கூறுபாடு இன
நாவலர் கலித்துறை நானாறு உரைத்தலே” (நூ: 217)

எனக் குறிப்பிடுவார்.

பின்னர் எழுந்த பாட்டியல் நூல்களில் 14ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய முத்து வீரியப் பாட்டியலில் கோவை இலக்கணம் சிறிது விரிவாகவே பேசப் பெற்றுள்ளது.

“முதல் கரு உரிப் பொருள் ஒரு மூன்றும்
அமைந்து கைக்கிளை அன்புடைக் காமப்
பகுதியவாங் களவொ முக்கமுங் கற்பும்
இயம்புதலே எல்லையாகக் கட்டளைக்
கலித்துறை நானாறாய்த் திணை முதலாத்
துறை ஈறாகச் சொல்லப் பட்டும்
ஈராறு அகப்பாட்டு உறுப்பும் இயையக்
கூறுவது அகப்பொருட் கோவையாம் - மற்றிஃது
அகவல் வெண்பாக் கலிஅடுக்கி அவ்வண்ண
வஞ்சியினாலும் வழத்தப் படுமே” (யாப்பதிகாரம் - நூ: 18)

இவ்வாறு அதன் ஆசிரியர் முத்து வீரிய உபாத்தியாயர் குறிப்பிடுகிறார். இதில் கூறப் பெற்றுள்ள கிளவிகள் உறுப்பாக அமைதல் வேண்டும் என்பதும், பிற பாவினங்களில் பாடவும் பெறுமே என்பதும் இலக்கண வளர்ச்சியைக் காட்டுகிறது.

இத்தகைய பாட்டியல் நூல்கள் அனைத்தும் பாடல்களை 400 என வரையறுத்திருப்பது இங்கு எண்ணிப் பார்க்கத் தக்கதாகும். கோவை என்றாலே இலக்கண நூலார் 400 என்ற எண்ணிக்கையை வரையறுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். ஆனால் பல கோவை நூல்கள்

30 • கோவை இலக்கியம்

அந்நானூறு என்ற எண்ணிக்கையைக் கடந்து பாடல்களைப் பெற்றிருக்கின்றன. அம்பிகாபதிக் கோவை 563, கலசக்கோவை 458, குற்றாலக் கோவை 452, குளத்தூர்க் கோவை 438, குலோத்துங்க சோழன் கோவை 510, கோடசுவரக்கோவை 451, தஞ்சைவாணன் கோவை 425, திருக்கழுக்குன்றக் கோவை 456, திருமயிலைக் கோவை 416, திருவாரூர்க்கோவை 517, திருவாவடுதுறைக் கோவை 459, திருவெங்கைக் கோவை 427, பழமலைக்கோவை 427, மயூரிகிரிக் கோவை 536 என்று கோவை நூல்கள் 400க்கு மேற்பட்ட பாடல்களைப் பெற்றுள்ளன. இவற்றுள்ள சிறுபான்மை 500க்கு மேற்பட்ட பாடல்களுடனும் விளங்குகின்றன.

இதனை எண்ணியே 20ஆம் நூற்றாண்டில் யாப்புநூல் பாடிய ஆசிரியர்,

“தேனூறும் பாக்கள் நானூறும் - ஐந்நூறும்
அகமும் புறமுமாய் அமையத் தொடுத்த
கடைச் சங்கத்தின் இலக்கியம் இருக்க
கட்டமை கட்டளைக் கலியால் கோவை
காதலன் காதலி களவும் கற்பும்
காதைபோல் வடித்துக் கலையாக் கியதே”

என எண்ணிக்கையைக் வரையறுத்துக் குறிக்காமல் கோவை இலக்கணத்தைக் குறிப்பிடுகிறார்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய பிரபந்த தீபிகை என்னும் சிற்றிலக்கிய இலக்கணம் கூறும் நூல் கோவைக்குக் கீழ்க் கண்டவாறு இலக்கணத்தை வரையறுக்கிறது.

“ஐவகைப்பட்ட முதற் பொருளுடன் பன்னான்கு
எனும் கருப்பொருளும் அதுவும்
ஈரைந்து உரிப்பொருள் பொருந்து கைக்கிளையாதி
இயைவுற்ற அன்புடைத்தாய்ப்
பெருகுகாமப் பகுதியாம் களவொழுக்கமும்
பெண் கற்பொழுக்கத்தினும்
பேதமின்றி கட்டளைக் கலித்துறை யினைப்
பெறும் ஓர் நானூற்றாற்றினை
உரிய கைக்கிளை முதல் துறையிறுதியா மொழி
யுற்ற ஈராறு அகப்பாட்டு

உறுப்பும் வழுவின்றிச் சிறப்புடன் ஆலும்

உறும் அகப்பொருட் கோவையாம்”

(நூ: 8)

இதில் களவு, கற்பு எனும் பிரிவு, 24 உறுப்புகள், பதினான்கு கருப்பொருள்கள் கோவையில் இடம் பெறவேண்டும் என்று கூறியிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

இத்தகைய இலக்கணங்களைக் கொண்டு பார்க்கும்போது அகப் பொருட் கோவை இலக்கணத்தைக் கீழ்க்கண்டவாறு அமைக்கலாம்.

1. அகன் ஐந்திணையின் அடிப்படையில் அகப் பொருட் கோவை அமையவேண்டும்.
2. அகப் பொருள்களுக்குரிய திணை, கைக்கோள், கூற்று, கேட்டோர், களன், காலம், முன்னம், பொருள், துறை, பயன், மெய்ப்பாடு, எச்சம் என்ற பன்னிரண்டு உறுப்புக்களைப் பெற்றிருக்க வேண்டும்.
3. களவு, கற்பு என்ற இருபெரும் பிரிவுகளைப் பெற்றிருக்க வேண்டும்.
4. கட்டளைக் கலித்துறையால் பாடுவதே சிறப்பு.
5. 400 பாடல்களுக்குக் குறையாமல் பாடல் வேண்டும். பேரெல்லை பற்றி வரையறையில்லை.

அடுத்து மும்மணிக்கோவை என்ற கோவை இலக்கியத்தின் இலக்கணத்தைப் பன்னிரு பாட்டியல் முதலான பாட்டியல் நூல்கள் எவ்வித வேறுபாடுமின்றி ஒரே அமைப்பாகவே குறிப்பிடுகின்றன. அகவல், வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை ஆகிய மூன்று பாவினங்களால் ஒரு பாவினத்திற்குப் பத்துப் பாடல்கள் வீதம் முப்பது பாடல்களை அந்தாதி முறையில் பாடினால் அது மும்மணிக்கோவையாகும். இம்மும் மணிக்கோவைக்கு உரிய பொருள் அகத் துறையாகவும், பக்தித் துறையாகவும் அமையலாம்.

“மும்மணிக் கோவையே முப்பது அந்தாதி ஆக

அகவல் வெள்ளை கலித்துறை முறைவரும்” (தொன்னூல் விளக்கம்)

“பேசு அகவல் வெண்பா கலித் துறைமுப்பானாற்

சொன்னது மும்மணிக்கோவை வகுப்பு முப்பால்” (சிதம்பரப் பாட்டியல்)

32 • கோவை இலக்கியம்

“முன்னா சிரியம்பின் வெண்பாக் கலித்துறை முப்பதென்று
சொன்னார்கள் மும்மணிக் கோவைக்கு” (நவநீதப் பாட்டியல்)

“ஆசிரியம் வெண்பாக் கலித்துறை முப்ப
தாக வருவது மும்மணிக் கோவை” (செய்யுள் வகைமை)

இவ்வாறு மும்மணிக்கோவையின் இலக்கணம் பாட்டியல் நூல்களில் சுருக்கமாக வேறுபாடின்றி கூறப்பட்டுள்ளது.

வகைகள்

இன்றைக்குக் கிடைத்திருக்கும் கோவை இலக்கியங்களை ஆய்ந்து பார்த்தால் இலக்கிய வகையால் அவை ஒன்றுபட்டிருந்தாலும் வடிவால், கூறும் பொருளால் அவை வேறுபட்டுள்ளன. அவ் வேறுபாடுகளால் கோவை இலக்கியங்களைப் பலவகையாகப் பிரிக்கலாம். வடிவு நிலையால் 400ம், 400க்கும் மேற்பட்ட கட்டளைக் கலித்துறைப் பாடல்களைக் கொண்ட கோவை இலக்கியங்களை ஐந்திணைக்கோவை என்று வகைப்படுத்தலாம். அக்கட்டளைக் கலித்துறை 400 பாடல்களால் ஒரு துறையைப் பற்றி எழுந்த கோவையை ஒரு துறைக் கோவை என்று வகைப்படுத்தலாம். ஆசிரியம், வெண்பா, கட்டளைக்கலித்துறை ஆகிய மூன்று பாவினங்களால் இயன்ற கோவைகளை மும்மணிக்கோவை என்று வகைப்படுத்தலாம். அகப்பொருட் செய்திகளை வருக்க எழுத்துக்களைக் கொண்டு கட்டளைக்கலிப் பாடல்களால் படைக்கப் பெற்றவைகளை வருக்கக் கோவை என்று வகைப்படுத்தலாம். இவ்வாறு அகப்பொருள் பற்றிய செய்திகளை நெறிப்பட ஒருங்கு கோர்த்துக் கூறிடும் கோவை நூல்களை ஐந்திணைக்கோவை என்றும், மும்மணிக்கோவை என்றும், ஒருதுறைக் கோவை என்றும், வருக்கக் கோவை என்றும் நான்கு வகைகளாகப் பிரித்திடலாம்.

சங்க நூல்களில் காணப்படும் அகப்பொருட் செய்யுட்களைப் போலன்றித் தொடர்ந்து பொருள் அமையும்படிப் பாடல்கள் பாடிக் கோர்க்கப் பட்டிருப்பதால் அக இலக்கியங்கள் என்று குறிப்பிடாமல் கோவை என்று இவ்விலக்கியங்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. கோவை இலக்கியங்களில் அகப்பொருளுக்குரிய ஐந்து திணைகளும் அமைந்திருத்தலின் இவற்றை ஐந்திணைக்கோவை என்றும் குறிப்பிடுவர். “குலோத்துங்க சோழனைச் சொல்லிய ஐந்திணைக்

கோவை”³ “பாடத் திருந்து தமிழ் இலக்கண ஐந்திணைக் கோவை”⁴ என்று புலவர்கள் குறிப்பிடுவதால் கோவை இலக்கியங்களை ஐந்திணைக்கோவை என்றும் வழங்கலாம் என்பதற்குச் சான்றுகளாகும். கோவையின் முதற் பிரிவாகிய ஐந்திணைக் கோவைகள் அனைத்தும் ஒரே வகை இலக்கண அமைதி உடையனவாயினும், ஒரே வகைச் செய்திகளைக் கூறுபவனவாயினும் புலவர்களின் அறிவாற்றலால் அவை பல வகையாகப் பிரிப்பதற்குரிய நிலையில் அமைந்துள்ளன.

ஐந்திணைக் கோவைகளில் பாட்டுடைத் தலைவன், கிளவித் தலைவன் என்ற இரு தலைவர்கள் இடம் பெறுகின்றனர். கிளவித் தலைவன் எல்லாக் கோவைகளிலும் அகப்பொருள் தலைவனாக விளங்குவதால் - “சட்டி ஒருவர் பெயர் கொளப் பெறார்” என்ற தொல்காப்பியச் சட்டப்படி திணைநிலைப் பெயரைக் கொண்ட வனாகவே விளங்குவான். பாட்டுடைத் தலைவனோ நூலாசிரியர் எண்ணப்படி அவரோடு தொடர்புடையவனாக விளங்குவான். எனவே அப்பாட்டுடைத் தலைவனை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஐந்திணைக்கோவையைப் பாகுபடுத்தலாம். ஐந்திணைக் கோவையில் பெரும்பாலானவை பாட்டுடைத் தலைவராக முக்கண் முதல் வனைப் பெற்றுள்ளன. சில கோவைகள் திருமாலைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டுள்ளன. கிடைத்திருப்பவற்றைக் கொண்டு கடவுளர்களைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்ட கோவைகளைத் “தேவர்கோவை” என்று முதற் பிரிவாகக் கொள்ளலாம். இப்பிரிவில் திருக்கோவையார், கரவை வேலன்கோவை, திருமயிலைச் சிங்காரர் கோவை, திருவானைக் கோட்டைச் சுப்பிரமணியர் கோவை என்றவற்றை அடக்கலாம்.

அடுத்து ஐந்திணைக் கோவையில் அரசர்களை, வள்ளல்களை, அறிஞர்களைப் பாட்டுடைத் தலைவர்களாகக் கொண்டுள்ளவற்றை உயர்ந்தோர் கோவை எனக் கொள்ளலாம். இப்பிரிவில் அசதிக் கோவை, தஞ்சைவாணன் கோவை, தமிழ் முத்தரையர் கோவை, முத்தரையர் கோவை, பாண்டிக்கோவை ஆகியவற்றையும், சந்திரவாணன் கோவை, தாண்டவராய பிள்ளைக் கோவை,

3. குலோத்துங்க சோழன் கோவை - கடவுள் வாழ்த்து

4. சிவப் பிரகாசம்

தாமோதரன் கோவை, நல்லூர் கந்தசாமிக் கோவை, ஆகியவற்றையும், அண்ணா கோவை, மாறன் கோவை, சம்சுத்தாசின் கோவை போன்றவற்றையும் அடக்கலாம்.

அடுத்து ஐந்திணைக் கோவையில் மிகுதியாகப் படைக்கப் பெற்ற திருத்தலங்களைப் பற்றிப் பாடப்பெற்ற கோவைகளைத் திருத்தலக்கோவை என்ற பிரிவாக்கிக் கொள்ளலாம். அண்ணாமலைக் கோவை, இராமீசுரக் கோவை, சீகாழிக்கோவை, திருக்கழுக்குன்றக் கோவை, திருக்குற்றாலக்கோவை, திருப்பதிக் கோவை, திருமயிலைக் கோவை, திருவானைக் கோவை, குளத்தூர்க் கோவை, மதுரைக் கோவை போன்ற கோவைகளை அடக்கலாம். இவ்வாறு கோவை இலக்கியங்கள் முதல் பிரிவாம் ஐந்திணைக் கோவையில் தேவர் கோவை, உயர்ந்தோர் கோவை, திருத்தலக் கோவை என்ற மூன்று பிரிவுகளை உட்பிரிவுகளாகக் கொள்ளலாம்.

கோவை இலக்கிய வகையில் இரண்டாவது வகை மும்மணிக் கோவையாகும். சுவாமிநாதம் என்ற இலக்கண நூல் அகப்பொருட் செய்திகளைக் கூறும் நூலை அகப்பொருள் கோவை என்றும், பாவின வகை, எண்ணிக்கை ஆகியவற்றால் அமைந்த கோவைகளைப் புறக் கோவை என்றும் கூறும். இப்புறக் கோவைக்கு மும்மணிக் கோவையை அந்நூல் எடுத்துக்காட்டாகக் காட்டுகிறது. எனவே மும்மணிக் கோவை என்பது பொருளால் வேறுபட்டதன்று. மூன்று மணிகளால் கோர்க்கப்பட்ட கோவை போல மூன்று பாவினங்களால் இவ்வகைக் கோவை நூல்கள் கோர்க்கப் பெற்ற காரணத்தால் மும்மணிக் கோவை எனப்படுகின்றன. இம்மும்மணிக் கோவைகளும் தொடக்க காலத்தில் அகப்பொருளையே சுட்டி நின்றன. இன்று கிடைத்திருக்கும் மும்மணிக் கோவை நூல்களில் சேரமான் பெருமாள் பாடிய திருவாரூர் மும்மணிக் கோவையே முதல் நூலாகும். அக்கோவையின் 30 பாடல்களும் அகப் பொருள் நெறியிலேயே அமைந்திருக்கின்றன. அவற்றில் ஐந்திணைக்குரியன சிலவும், கடவுள் மாட்டு மானிடப் பெண்டிர் நயந்த பக்கமாகப் பல பாடல்களும் அமைந்துள்ளன என்பதும் குறிப்பிடத் தக்கது. எனவே தொடக்க காலத்தில் அகப்பொருளை உள்ளடக்கி எழுந்ததால் மும்மணிக் கோவையின் உட்பிரிவாக அகப்பொருள் மும்மணிக் கோவையை முதல் வகையாகக் கொள்ளலாம்.

இம்மும்மணிக் கோவையில் பாட்டுடைத் தலைவர்களையும், பாட்டுடைத் தலைவர்களின் திருத்தலங்களையும் போற்றும் வழக்கம் காணப்பெறுகிறது. கிடைத்திருக்கும் மும்மணிக் கோவைகளில் பெரும்பாலும் கடவுளர் மும்மணிக்கோவையே அதிகமாகக் காணப்பெறுகின்றன. எனவே தேவர் மும்மணிக்கோவை என்ற ஒரு பிரிவையும் நாம் கொள்ளலாம். இவ்வகையில் அகிலாண்ட நாயகி மும்மணிக்கோவை, குமரவேள் மும்மணிக்கோவை, சிவபெருமான் மும்மணிக்கோவை, மயிலாசல முருகர் மும்மணிக்கோவை, முத்தாலநாயகி மும்மணிக்கோவை போன்றவற்றை அடக்கலாம்.

அடுத்துப் பாட்டுடைத் தலைவர்களாக முனிவர்களும், அடியார்களும் இடம் பெற்றுள்ளனர். எனவே அவ்வகைக் கோவைகளை உயர்ந்தோர் மும்மணிக்கோவை எனக் கொள்ளலாம். இவ்வகையில் குமரகுருபரர் மும்மணிக்கோவை, ஆளுடைய பிள்ளை மும்மணிக்கோவை, பண்டார மும்மணிக்கோவை, முதல்வன் மும்மணிக் கோவை, முதலாழ்வார் மும்மணிக்கோவை ஆகியவற்றை அடக்கலாம்.

அடுத்து மும்மணிக்கோவையில் திருத்தலங்களைப் பற்றி எழுந்த மும்மணிக் கோவைகள் இடம் பெறுகின்றன. எனவே மும்மணிக் கோவையின் உட்பிரிவில் திருத்தல மும்மணிக்கோவை என்ற பிரிவை நாம் கொள்ளலாம். இவ்வகையில் ராசிபுரம் மும்மணிக் கோவை, சிதம்பரம் மும்மணிகோவை, திருச்செந்தூர் மும்மணிக்கோவை, திருநெல்லை மும்மணிக்கோவை, திருவலஞ்சுழி மும்மணிக்கோவை, திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை ஆகியவற்றை அடக்கலாம். இவ்வாறு மும்மணிக் கோவையில் அகப்பொருள் மும்மணிக்கோவை, தேவர் மும்மணிக் கோவை, உயர்ந்தோர் மும்மணிக்கோவை, திருத்தல மும்மணிக்கோவை எனப் பிரிவுகளை அமைக்கலாம்.

அடுத்து ஒரு துறைக் கோவை, கோவையின் மூன்றாவது வகையாக அமைகிறது. இது தமிழ்க் கவிஞர்களின் அறிவுச் சிறப்பிற்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாக விளங்குவது. ஒரு கோவைக்கு 400 துறைகளைக் கொண்டு நூல் பாடிய கவித்திறம் காலப் போக்கில் ஒரு துறைக்கே 400 பாடல்களைப் பாடிடும் அளவிற்கு வளம் பெற்றது எனலாம். இத்தகைய முயற்சி 17ஆம் நூற்றாண்டில் துவங்கியது. இதைத் தொடங்கி வைத்த பெருமை அமிர்த கவிராயரையே சாரும். நாணிக்கண் புதைத்தல் என்ற ஒரு துறையைக் கொண்டு 400

பாடல்களை இவர் பாடினார். இவரின் அடிச்சுவட்டில் 18, 19 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இவ்விலக்கிய மரபு வளர்ந்தது எனலாம். வண்டோச்சி மருங்கணைதல், வெறி விலக்கல் ஆகிய துறைகளையும் ஒரு துறைக் கோவை பாடுவதற்கு உரிய கோவைகளாகப் புலவர்கள் கொண்டனர்.

நான்காவது பிரிவாக வருக்கக் கோவையைக் குறிப்பிடலாம். 400 பாடல்கள் பாடும் திறன் காலத்திற்கு ஏற்ப மற்ற சிற்றிலக்கியங் ளைப் போல 100 பாடல்களைப் பாடும் திறனாக மாற்றம் பெற்றிருக்க. ௩. “நூறு செய்யுட்களிற் பாடப் பெற்ற கோவை நூல்களும் உண்டு. ௪. அவ நூற்றுக்கோவை முதலியனவாம். நூற்றுக்கோவையில் வருக்கக் கோவையும் ஒன்று. இது வருக்கமாலை எனவும் பெயர் பெறும்”⁴ என்பார் தெய்வசிகாமணிக் கவுண்டர். இவ்வருக்கக் கோவை ஐந்திணைக் கோவைகளைப் போல அகப்பொருள் செய்திகள் முழுமையும் கூறுவதில்லை. காட்சி, இயற்கைப் புணர்ச்சி, வன்புறை, தெளிவு, பாங்கற் கூட்டம், பாங்கி மதியுடம்பாடு, பாங்கியிற் கூட்டம், வரைவு, துறவு ஆகிய கிளவிகளைப் பெற்றுத் தமிழின் மொழி முதல் முத்துக்களைக் கொண்டு பாடல்கள் பாடப் பெற்றுள்ளன. இவ்வகைக் கோவை நூல்களில் கரந்தை வருக்கக் கோவை, சாத்தான் பிள்ளை வருக்கக் கோவை, குணமங்கை வருக்கக் கோவை, நயினார் வருக்கக் கோவை, நெல்லை வருக்கக் கோவை, பாப்பலங்காரர் வருக்கக் கோவை, மதுரைச் சொக்கநாதர் வருக்கக் கோவை, மாண வ்ருக்கக் கோவை போன்றவை தமிழுலகில்

உலா டுதுள்ளன. இக்கோவைகளில் அகப்பொருள் செய்திகள் சுருக்கமாகவும், தெளிவாகவும் இடம் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கது. பெரும்பாலும் 101 பாடல்களே உள்ளன. மேலும் காப்பு, வுத்துச் செய்யுட்கள் அமைந்துள்ளன. சங்ககால நூற்கள் 400 என்ற எண்ணிக்கையில் தொகுக்கப் பெற்றுப் பின் இடைக்காலத்தில் 100 என்ற எண்ணிக்கையைப் பெற்றுக் கலம்பகம், பிள்ளைத்தமிழ் விளங்கியது போலத் தொடக்கத்தில் 400 என்ற எண்ணிக்கையைப் பெற்ற கோவை, பின்னர் 100 என்ற எண்ணிக்கையைப் பெற்றுத் தமிழ் இலக்கிய மரபைத் தன்னகத்துக் கொண்டு விளங்குகிறது எனலாம். இவ்வாறு கோவை இலக்கியங்களை நான்கு பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரித்து ஆய்வு செய்தால் அதன் சுவையைத் துய்க்கலாம்.

3

ஐந்திணைக்கோவை

கோவை இலக்கியத் தோற்றத்தின் வளர்ச்சியில் ஐந்திணைக் கோவை என்றும், மும்மணிக்கோவை! என்றும். ஒரு துறைக் கோவை என்றும், வருக்கக் கோவை என்றும் வகைகள் கிடைத்தன. இந்நான்கு வகைகளும் பெரும் பாசம் அகப்பொருட் செய்திகளை வெளிப்படுத்துவனவே. அவை வெளிப்படுத்தும் அகப்பொருட் செய்திகள் தமிழினம் கண்ட தனித் தமிழ் நெறியாகும். தமிழினச் சமுதாயத்தின் இயல்புகளையும், தமிழக நிலத்தின் அமைப்பையும், தமிழ் மக்களின் உளவியலையும் அடிப்படையாகக் கொண்டே அந்நெறி படைக்கப் பெற்றது. தமிழின நெறி காதற் களிப்புடையது. எனவேதான் அகச் செய்திகளை ஒரு நெறிப் படுத்தி இலக்கியம் கண்டது. “இலக்கியம் என்பது மக்கள் வாழ்வில் கண்டவை, நுகர்ந்தவை, எண்ணியவை, உணர்ந்தவை தம்மைப் புலப்படுத்தும் பதிவேடு”¹ என்று ஆங்கிலத் திறனாய்வாளர் அட்சன் குறிப்பிடுவார். அவ்வறிஞரின் கூற்றுப்படி தமிழின அக இலக்கியங்கள் தமிழினம் தான் கண்ட, நுகர்ந்த இன்ப இயல் உணர்வுகளையே பெற்றுள்ளன எனலாம். இற்றைக்கு ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே அவ்விலக்கியங்கள் தோற்றம் பெற்றன. சங்கச் செய்யுட்கள் என்ற பெயர் வடிவமும் பெற்றன. காலத்தால் கணக்கிட்டு உரைக்கவொண்ணாக் காலத்திலேயே தமிழின அகநெறியும், அக இலக்கியமும் தோற்றம் கொண்டன என்றால் அகக் கண்ணோட்டத்தில் தமிழினம் பெற்றிருந்த நாகரிகம் உலகத்தில் எத்தகைய பழமையுடையது என்பதை உணரலாம். அன்று கண்ட அந்நெறி-சங்க அகநெறி- இன்று வரையும் மாற்றம் பெறவில்லை வழிவழி பின்பற்றப் பெற்று இன்றளவும் உயர்வாகப் பேணப் பெற்று வருகிறது. இவற்றை எண்ணிப் பார்க்கும்போது தமிழின அகநெறி மாற்றமிலா முதன்மை நெறி என்பது தெற்றென விளங்கும்.

திணை அமைப்பு:

அவ்அகநெறியின் குழந்தைகளில் ஒன்றுதான் கோவை இலக்கியம். தொல்காப்பியம் களவியல், கற்பியல் என்ற இரு இயல் களில் கண்ட கூற்றுக்களை ஒரு சேரப் பொருள் அமைப்பில்

கோர்த்துச் சுவைகாண விழைந்தபோது கோவையின் தோற்றம் கிழ்ந்தது. துறைகளாக இருந்த தொல்காப்பிய அகக்கருத்து உரையாடல்களாக எழுதப்பெற்றுக் கோவை வடிவம் ஏற்பட்டது. இக்கோவையில் அகப்பொருளுக்குரிய ஏழு திணைகளில் அறு திணைகள் இடம் பெற்றுள்ளன:

“கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை இறுவாய்
முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப”²

என்று தொல்காப்பியம் ஏழு திணைகளைப் பகுத்துக்காட்டும். இதில் பெருந்திணையை மட்டும் விலக்கி, ஏனைய ஆறு திணைகளைக் கோவை இலக்கியம் பெற்றுள்ளது எனலாம்.

முதல் திணை கைக்கிளையாகும். கைக்கிளை என்பதற்கு விளக்கம் தந்த தொல்காப்பியர் திணையின் அமைப்பின்படி அகத்திணையியலின் தொடக்கத்திலேயே விளக்கம் தரவில்லை. அதன் ஐந்திணையை விளக்கிய பின்னர் பெருந்திணையோடு ஒரு சேர வைத்து விளக்கம் தருகிறார். எனவே அகநெறியில் கைக்கிளை முதல் திணையாக இருப்பினும் அகன் ஐந்திணை போல் அத்துணைச் சிறப்புடையதன்று என்பது தொல்காப்பியர் எண்ணத்தின்படி தெரிகிறது. இருப்பினும் அகன் ஐந்திணைக்கு வேண்டப்படாத ஒன்று மன்று. அகன் ஐந்திணை தோற்றம் பெறக் கைக்கிளை நிகழ்தல் வேண்டும். எனவேதான் கோவை இலக்கியம் கைக்கிளை என்ற முதற் பிரிவை முதற் கிளவியாகக் கொண்டுள்ளது.

கைக்கிளை என்பதற்குத் தொல்காப்பியர் கூறும் இலக்கணம்,

“காமஞ் சாலா இளமையோள் வயின்
ஏமஞ் சாலா இடும்பை எய்தி
நன்மையும் தீமையும் என்றிரு திறத்தான்
தன்னொடும் அவனொடும் தருக்கிய புணர்த்துச்
சொல்லெதிர் பெறாஅன் சொல்லி இன்புறல்
புல்லித் தோன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே”³

இப்பகுதியில் பருவம் எய்தாப் பெண்ணை ஒருவன் காதல் கொள்கிறான். அதனால் துன்பப் படுகிறான். நன்மை - தீமை என்ற

2. களவியல் ; சூ:1

3. அகத்திணையியல் ; சூ: 53.

இரு விளைவுகளால் அவளைத் தொடர்புபடுத்தித் துன்புறுகிறான். அவளிடத்து மறுமொழியை எதிர் நோக்குகிறான். கிடைத்தில, எனினும் கிடைத்ததாகக் கொண்டு தனக்குத் தானே மகிழ்கிறான். இத்தகைய நெறியை உடையதே கைக்கிளை என்கிறார் தொல்காப்பியர். இக்கைக்கிளையைக் கோவை இலக்கியம் முதல் கிளவியாகப் பெற்று விளங்குவதால் அகப்பொருளின் ஏழு திணைகளில் முதல் திணையைக் கோவை இலக்கியம் பெற்று விளங்குகிறது எனலாம்.

ஆயின் கோவை இலக்கியங்களில் காணப்பெறும் கைக்கிளை தொல்காப்பிய நெறியிலிருந்து வேறுபட்டுள்ளது. தொல்காப்பியக் கைக்கிளைத் தலைவி காமஞ்சாலா இளையோள் ஆவாள். ஆனால் கோவை இலக்கியங்களில் வரும் தலைவியோ - அதாவது கைக்கிளைக்குரிய தலைவியோ பருவம் கொண்ட பாவையாக விளங்குகிறாள்.

“திருவளர் தாமரை சீர்வளர் காவிக ளீசர்தில்லைக்
குருவளர் பூங்குமிழ் கோங்குபைங் காந்தள்கொண்டோங்குதெய்வ
பருவளர் மாலையோர் - வல்லியி னொல்கி யனநடை வாய்ந்
துருவளர் காமன்றன் வென்றிக் கொடிபோன் றொளிகின்றதே”⁴

“மாவின கொழுந்தளிர் ஈன்றுபொற் கோங்கிடை வந்தரும்பி
மேவும் கமலம் மலர்ந்தல்லி வாய் விம்மு தேன்பொதிந்து
தாவும் சினைவரி வண்டினம் கொண்டு தழைஅமிழ்பூங்
காவின புறம்படர் வல்லிகண் டேகண் களிகொண்டதே”⁵

இவ்விரு பாடல்களும் கைக்கிளைக்குரிய முதல் துறையான காட்சிக்குரிய பாடல்கள். இப்பாடல்களில் தலைவனால் காணப் பெறும் தலைவி காமஞ்சாலா இளமையோள் அல்லள்.

திருக்கோவையார்த் தலைவி தாமரை போன்ற முகம், செங்கழுநீர் போன்ற கண்கள், குமிழ் மலரை ஒத்த மூக்கு, கோங்கரும்பு போன்ற முலை, காந்தப் பூவை ஒத்த கரம் இவற்றைப் பெற்று, வல்லிக்கொடி இடையாள் அன்னநடை உடையவளாய் விளங்குகிறாள். அது போல அம்பிகாபதிக் கோவைத் தலைவியும் தாமரை முகம், கோங்கரும்பு முலை, வல்லிக்கொடி இடை இவற்றையுடைய

4. திருக்கோவையார்; பா:1

5. அம்பிகாபதிக் கோவை, காட்சி.

வளாய் விளங்குகிறாள். இத்தகைய தோற்றம் உடையவளைக் காமம் நுகர்தற்குரிய இளமையுடையவளாகக் கொள்ளுவதில் தவறில்லை. இங்கு ஒன்று எண்ணிடல் வேண்டும். தொல்காப்பியக் கைக்கிளைத் தலைவியோ காமஞ்சாலாப் பெண்ணாக விளங்குகிறாள். கோவைத் தலைவியோ காமம் நுகர் இளமைத் தலைவியாக விளங்குகிறாள். இதை நன்கு எண்ணிப் பார்த்தே 13ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த நம்பியகப் பொருள் ஆசிரியர் கைக்கிளைக்கு இலக்கணம் வகுக்கும்போது,

“அதுவே காமஞ் சான்ற இளமையோள் வயிற்
குறிப்பறி காறுங் குறுகாது நின்று
குறிப்பொடு நெஞ்சொடு கூறலாகும்”

என்று கைக்கிளைத் தலைவியைக் காமஞ்சான்ற தலைவியாகக் காட்டினார். தொல்காப்பியர் வழி வந்த (“தொல்காப்பியனருள் ஒல்காப் பெரும்பொருள் அகப்பொருள் இலக்கணம் அகப் படத்தழீஇ” - நம்பியகப் பொருள் சிறப்புப் பாயிரம்) நாற்கவிராச நம்பி - கைக்கிளை இலக்கணத்தில் சிறிது மாற்றத்தைச் செய்தார். அதாவது தொல்காப்பியர் காமஞ்சாலா - என்றுரைத்திருக்க - நம்பி காமஞ் சான்ற என்று மாற்றம் செய்தார்.

அதற்குக் காரணம் நம்பிக்கு முன்னர்த் தோன்றிய - முன் எடுத்துக்காட்டப் பெற்ற - திருக்கோவையார் (கி.பி. 9), அம்பிகாபதிக் கோவை (கி.பி.12) உள்ளிட்ட கோவை இலக்கியங்கள் காமஞ்சான்ற பெண்ணையே கைக்கிளைத் தலைவியாகக் காட்டின. கோவை இலக்கியங்களின் வழி அகப்பொருளை நம்பி செய்தார் ஆதலின் இந்த மாற்றம் நிகழ்ந்தது எனலாம். இச்செய்தியால் கோவை இலக்கியங்கள் இலக்கணக் கருத்து வளர்ச்சிக்குத் துணை புரிந்தமையும் பெறப்படுகிறது. இவ்வாறு ஏழு திணைகளில் முதல் திணையான கைக்கிளையைக் கோவை இலக்கியங்கள் பெற்றுக் காட்சி, ஐயம், தெளிவு, குறிப்பு என்ற துறைகள் நான்கினையும் கொண்டு விளங்குகின்றன.

கிடைத்திருக்கும் கோவை இலக்கியங்களில் பழமைக் கோவையான திருக்கோவையார் உள்ளிட்ட கோவைகளில் கிளவிகள் பிரிக்கப்படாமையால் கைக்கிளை என்ற திணைக் கிளவி இல்லை. நம்பியகப் பொருள் தோன்றிய பின்னர் படைக்கப் பெற்ற கோவை

இலக்கியங்களிலேயே கைக்கிளை என்ற கிளவி அமைந்து மேற்குறிக்கப் பெற்ற நான்கு துறைகள் அமைந்துள்ளன. நான்காவது துறையான குறிப்பறிதல் திருக்கோவையார் - பாண்டிக்கோவை ஆகிய கோவைகளில் நயப்பு என்று அமைந்துள்ளது.

அடுத்து, ஐந்திணைகள் கோவை இலக்கியங்கள் தோறும் விரவிக் கிடக்கின்றன. ஐந்திணையைத் தொல்காப்பியர் சிறப்பாகக் கொள்வார். “மக்கள் நுதலிய அகன் ஐந்திணை” என்றும் (அ.கு: 57) “அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை” (கள.கு:1) என்றும் ஐந்திணையை மக்களுக்குரியதாக - அன்பின் பிணைப்பாக அவர் சிறப்பித்துக் காட்டுவார். இவ்வைந்திணை என்பது குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்ற பாகுபாட்டினை உடையதாகும். இவ்வைந்து திணைக்குரிய முப்பொருளையும் கோவையிலக்கியங்கள் பலபடப் பாராட்டிக் கூறி ஐந்திணை ஒழுக்கை மேம்படுத்துகின்றன. தமிழின அக ஒழுக்கங்கள் நிலத்தின் அடிப்படையில் அமைவன என்பதனை நிறுவிக்காட்டுவன. ஐந்திணையின் முதற்பொருள், ஆகும். நிலத்தின் வாழ்கின்ற உயிர் இனங்கள் கருப்பொருள்களாகும். உயிரின் உளவியற் பண்பாட்டை விளக்குவன ஐந்திணையின் உரிப் பொருளாகும். இந்த முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் அடிப்படையில் தான் கோவை இலக்கியப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

ஐந்திணை ஒழுக்கைத் தொல்காப்பியம் வரையறையாக ஒழுங்குபடுத்திக் கூறவில்லை. தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி ஆகிய பாத்திரங்கள் மூலமாக ஐந்திணைக்குரிய களவு, கற்பு ஒழுக்கங்களைத் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. தொல்காப்பியம் கூறும் அகப்பொருள் மரபை, “கதைப் போக்கன்று இங்கு நோக்கம்; பலபல நிலைகளில் விளங்கும் இன்ப அன்பின் சிறப்பு நிலையைக் காண்பதே நோக்கம். அந்த அநுபவ நிலையைத் துய்த்தவர் அன்றி, வேறொருவர் அதனைப் பேசுவதற்கு இல்லை. பேசினால் கதையாகிப் புறப் பொருளாகும். அநுபவித்தவர்களே அந்த அநுபவத்தின் நோக்கைப் பேசும்போது வாழ்க்கை நிகழ்ச்சியாகிறது. நாடகப் பேச்சுக்கள் இவ்வாறன்றோ அமைகின்றன. ஆதலின் அகப்பாட்டுகளைத் தனித்தனி மணியாகக் கொண்டு தொல்காப்பியரும், வள்ளுவரும் கண்டு களிக்கின்றனர். எனவே அவர்கள் கூறுவகையால் காமத்துப் பாலைப் பாடும் தமிழ் மரபு வேறு எந்த மொழியிலும் காணாத புது

மரபு எனலாம்”⁷ என்று தெ.பொ.மீ. அவர்கள் பாராட்டுவார்கள். இவ்வாறு கூற்று வகையால் தொல்காப்பியம் கூறும் மரபை - கோவை இலக்கியங்கள் கோர்த்து நாடகப் பாங்காகக் காட்டுகின்றன. எனவே சங்க இலக்கியங்கள்போல் தனித்தனித் திணைப் பாடல்களாக அமையாது ஐந்திணைக்குரிய முப்பொருளை உட்பொருளாகக் கொண்டு கோவை இலக்கியங்கள் விளங்குகின்றன.

குறிஞ்சிக்குரிய முப்பொருளும் இயற்கைப் புணர்ச்சி, இரவுக் குறி, இரவுக்குறி இடையீடு, வரைவு, மலிவு இவ்வாழ்க்கை ஆகிய வற்றால் குறிக்கப் பெறுகின்றன. பாலைக்குரிய முதற் பொருளில் பொழுது கருப்பொருள் உரிப் பொருள் ஆகியவை ஒரு வழித்தணத்தல், உடன்போக்கு, பரத்தையர் பிரிவு, ஒதற்பிரிவு, காதற் பிரிவு, பகை வயிற்பிரிவு, உற்றுழிமிப் பிரிவு ஆகியவற்றால் விளக்கப் பெறுகின்றன. முல்லைக்குரிய முப்பொருளும் அறத்தொடு நின்றல், கற்பொடு புணர்ந்த கவ்வை, மீட்சி, ஆகியவற்றால் உணர்த்தப் பெறுகின்றன. மருதத்தின் முப்பொருளும் பரத்தையர் பிரிவு போன்றவற்றாலும், நெய்தலின் முப்பொருளும் வரைதல் வேட்கை போன்றவற்றாலும் விளக்கப் பெறுகின்றன.

இவ்வாறு கோவை இலக்கியங்கள் கைக்கிளையையும், அதன் ஐந்திணையையும் உட்பொருளாக்கி விளக்கித் திணைப் பகுப்பைப் பெற்றுள்ளன எனலாம்.

கைக்கோள்:

ஐந்திணைக் கோவைகளில் அகப்பொருளுக்குரிய ஆறு திணைகளும் இடம் பெற்றுக் கைகோளுக்குரிய செய்திகள் நாடகம் போல் காட்டப் பெற்றுள்ளன.

“அளவில் இன்பத்து ஐந்திணை மருங்கில்

களவு கற்பு என இருகைக்கோள் விளங்கும்”⁸

என்று கைகோள் களவு - கற்பு என இருவகைப்படும் என்பார் நாற்கவி⁹ ராச நம்பி. களவு என்பதற்குத் தொல்காப்பியர் “மறையோர் தேளத்து மன்றல் எட்டனுள்” “துறையமை நல்யாழ் துணைமையோர் இயல்பே”

7. வள்ளுவர் கண்ட நாடும் காமமும்; ப: 195.

8. சூ: 26

9. களவியல்; சூ: 1

என்று விளக்கம் தருவார். நச்சினார்க்கினியர் “பிறர்க்குரித்தென்று இருமுது குரவரால் கொடையெதிர்ந்த தலைவியை அவர் கொடுப்பக் கொள்ளாது இருவருங் கரந்த உள்ளத்தோடு எதிர்ப் பட்டுப் புணர்ந்த” என்று விளக்கம் தருகிறார். எனவே களவு என்பது இளமை உள்ளங்களின் இணைப்பு என்பது பெறப்படுகிறது.

களவு ஒழுக்கம் தமிழ்மரபு ஒழுக்கமாகும். களவொழுக்கம் பண்டைத் தமிழகத்தில் பரவிக்காணப் பெற்றதால் அகப் பாடல்களில் களவுப் பாடல்கள் மிகுந்து காணப்பெறுகின்றன. அப்பாடல்கள் மூலம் காணுகின்றபோது” காதற் காமம் காமத்துச் சிறந்தது”¹⁰ என்பது பெறப்படுகிறது. பெற்றோர்கள் அறியா வண்ணம் இளமை உள்ளங்கள் காதலைத் தேடிக்கொண்டன இரவும், பகலும் இளமை உள்ளங்கள் சந்தித்துக் கொண்டன. இச் சந்திப்புக்கள் துணிவோடு நடந்தன. ஏன், தலைமகள் தேரேறி வந்து கூடத் தலைமகளைச் சந்தித்திருக்கிறான். இத்தகைய காதல் உள்ளம் கொண்டவர்கள் ஒரிருவர் அல்லர், மிகப் பலர், எனவேதான் சங்ககாலச் செவிலி ஒருத்தி,

“அகலிரு விசும்பின் மீனினும்

பலரே மன்ற இவ்வுலகத்துப் பிறரே”¹¹

என்று காதலர்கள் வானத்து நட்சத்திரங்களினும் மிகப் பலராவார் என்று குறிப்பிடுகின்றாள். இத்தகைய காதலர் இணைவுக்கு அக்காலச் சமுதாயம் இசைவளித்திருக்கிறது. எனவேதான் காதலர் சந்திக்க வீர விளையாட்டுகள் - குரவைக் கூத்துகள் ஆகியவை சமுதாய நிகழ்ச்சிகளாக நடைபெற்றன. இவ்வாறு சங்க காலச் சமுதாயத்தில் மறைவு ஒழுக்கமாகிய களவு ஒழுக்கம் போற்றப் பெற்று இல்லறவாழ்வில் ஓர் அங்கமாக விளங்கியிருக்கிறது.

இச்சங்க காலக் களவு மரபு தொடர்ந்து கோவை இலக்கியத்தில் படைத்துக் காட்டப் பெற்றது. கோவை இலக்கியத்தில் முதல் பிரிவாகக் களவியல் அமைந்தது. இப்பிரிவு நிலை நம்பியகப் பொருள் இலக்கணத்தில் பாடப்பெறுவதால் அதற்குமுன்னர் வழக்கில் இருந்த கோவை இலக்கியங்களில் அமைந்திருக்க வேண்டும் எனத் தெரிகிறது. ஆயின் திருக்கோவையாரில் இக்கைக்கோள் பகுப்பு இல்லை. எனவே திருக்கோவையாருக்குப் பின்னர் - நம்பியகப்

10. ிரிபாடல் - 9.

11. குறுந்தொகை: பா: 44.

பொருளுக்கு முன்னர் இப்பகுப்பு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். இக்களவு ஒழுக்கச் செய்திகளைப் பல கிளவிகளாகப் பிரித்துக் கோர்வைப் படுத்துகின்றன ஐந்திணைக்கோவைகள்.

திருக்குறள் காமத்துப்பால் 25 அதிகாரங்களைப் பெற்று விளங்குவது போலத் திருக்கோவையார் மொத்தம் 25 கிளவித் தொகைகளைப் பெற்று விளங்குகிறது. அவ்விருபத்தைந்தில் 18 கிளவிகள் கைகோளிற்காக அமைந்துள்ளன. பின்னர்வந்த அம்பிகாபதிக் கோவையில் மொத்தம் 30 கிளவித் தொகைகள் உள்ளன. இதில் 13 கிளவிகள் களவுக்குரியவாகக் காணப்பெறுகின்றன. இவ்விரு நூல்களிலும் களவு, கற்பு என்று கைகோள் பிரிவுகள் இல்லை என்பது நினைவு கூரத்தக்கது. பின்னர் வந்த தஞ்சைவாணன் கோவை தான் களவு, வரைவு, கற்பு என்ற மூன்று பிரிவுகளைப் பெற்று விளங்குகிறது. கிளவித் தொகைகள் பின்னர் வந்த தஞ்சைவாணன் கோவை மொத்தம் 33இல் களவு 17 கிளவிகளைப் பெற்றுள்ளது. இவ்வாறு காலத்திற்குக் காலம் கிளவித் தொகைகளில் வேறுபாடு அமைந்து கோவை இலக்கியங்கள் வளர்ந்திருக்கின்றன. கிளவித் தொகைகளைப் பற்றிய செய்திகளை ஆய்வதற்குக் காலத்தால் முதுமை பெற்று விளங்குகின்ற திருக்கோவையாரையும், அதனை அடுத்துத் தோன்றியவற்றில் சிறப்பிடம் பெறுகின்ற அம்பிகாபதிக் கோவையையும், பிற்காலக் கோவைகளுக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்த தஞ்சைவாணன் கோவையையும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது நலம் விளைக்கும்.

திருக்கோவையார்	அம்பிகாபதிக் கோவை	தஞ்சைவாணன் கோவை
1. இயற்கைப் புணர்ச்சி	இயற்கைப் புணர்ச்சி	இயற்கைப் புணர்ச்சி
2. பாங்கற் கூட்டம்	இடந்தலைப்பாடு	வன்புற
3. இடந்தலைப்பாடு	பாங்கற் கூட்டம்	தெளிவு
4. மதியுடம்படுத்தல்	பாங்கி மதியுடம்பாடு	பிரிவுழி மகிழ்ச்சி
5. இருவரும் உள்வழி அவன் வரவுணர்தல்	பாங்கியர் கூட்டம்	பிரிவுழிக் கலங்கல்
6. முன்னுற உணர்தல்	ஒருசார் பகற்குறி	இடந்தலைப்பாடு
7. குறையுற உணர்தல்	பகற்குறி இடையீடு	பாங்கற் கூட்டம்
8. நாண நாட்டம்	இரவுக்குறி	பாங்கி மதியுடம்பாடு

9	நடுங்க நாட்டம்	இரவுக்குறி இடையீடு	பாங்குயர் கூட்டம்
10.	மடல் திறம்	மறைதல் வேட்கை	ஒருசார் பகற்குறி
11.	குறை நயப்புக் கூறல்	வரைவு கடாதல்	பகற்குறி இடையீடு
12.	சேட்படை	வரைவு இடை வைத்துப்	
		பொருள்வயிற் பிரிதல்	இரவுக்குறி
			இடையீடு
13.	பகற்குறி	-	வரைதல் வேட்கை
14.	இரவுக்குறி	-	வரைவு கடாதல்
15.	ஒருவழித் தணத்தல்		ஒருவழித் தணத்தல்
16.	உடன்போக்கு	-	வரைவு
			இடைவைத்துப்
			பொருள் வயிற்
			பிரிதல்
17.	வரைவு முடுக்கம்	-	
18.	வரைபொருட் பிரிதல்	-	

இம்மூன்று கோவைகளில் இடம்பெற்றுள்ள கிளவிகளை நோக்கும்போது ஐந்திணைக்கோவையின் வளர்ச்சியும், மாற்றமும் புலனாகும். திருக்கோவையாருக்குப் பின் சில நூற்றாண்டுகள் கழித்து அம்பிகாபதிக் கோவை தோன்றிற்று. இருகோவையும் அமைப்பால் ஒன்று பட்டிருந்தாலும் - கிளவி அமைப்பில் வேறுபட்டிருக்கிறது. 13ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய தஞ்சைவாணன் கோவையோ முன் இரண்டு நூல்களிலிருந்தும் பெரிதும் வேறுபட்டுக் காணப்பெறுகிறது. 13ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்வந்த கோவைகள் பெரும்பாலும் தஞ்சைவாணன் கோவையை அடியொற்றியும், நம்பியகப் பெருள், கூறும் இலக்கணப்படியும் அமைந்துள்ளன. என்வே பெரும்பாலும் வேறுபாடுகள் காணப்பெறுவதில்லை.

திருக்கோவையாரில் காணப்பெறும் நாண நாட்டம், நடுங்க நாட்டம், என்ற இரு கிளவிகள் பின்வந்த கோவைகளில் கிளவிகளாக இடம்பெறாது துறைகளாக இடம் பெற்றுள்ளன. அதுபோலச் சேட்படையும் பின்னர் கிளவியாக வழங்கப் பெறவில்லை. திருக் கோவையாரிலும், அம்பிகாபதிக் கோவையிலும் இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப் பின்னர் இடந்தலைப்பாடு அமைந்திருக்கத் தஞ்சைவாணன் கோவையில் வன்புறை, தெளிவு, பிரிவுழி மகிழ்ச்சி,

பிரிவுழிக் கலங்கல் என்ற கிளவிகள் அமைந்தபின் இடந்தலைப்பாடு அமைந்திருப்பது வளர்ச்சியைக் காட்டுகிறது. இவ்வாறு கோவையின் தொடக்க காலத்தை விடப் பிற்காலத்தில் கிளவிகள் வளர்ந்துள்ளன என்பது தெளிவாகிறது. களவுக் காலத்திற்குரிய பிரிவுகள் மூன்று கோவையிலும் ஒரு வழித் தணத்தல், வரைவு இடைவைத்துப் பொருள் வயிற் பிரிதல் என்ற இரண்டே இடம் பெற்றுள்ளன. அது போல இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற் கூட்டம், பாங்கி மதியுடம்பாடு, இரவுக்குறி - பகற்குறி போன்ற செய்திகளும் எவ்வித மாற்றமும் இல்லாமல் அமைந்துள்ளன. இவற்றை நோக்கும் போது அடிப்படை நிகழ்ச்சிகளில் தொடக்க காலம் முதல் இக்காலம் வரை மாற்றம் பெறாமல் இருக்கின்றன என்பதும், இடையிடை நிகழ்ச்சிகள் மட்டும் குறைந்தும் - மிகுந்தும் அமைந்துள்ளன என்றும் தெரிகிறது. இனி, களவுக்குரிய கிளவித் தொகைகளின் விளக்கத்தைக் காணுதல் அக்கால நிகழ்ச்சிகளை அறிந்த கொள்ளத் துணைபுரிவதாகும்.

1. இயற்கைப் புணர்ச்சி: இது தெய்வத்தால் கூடுதலும், தலைவியால் கூடுதலும் என இருவகைப்படும். இளமை வயப்பட்ட தலைவன் ஒருவன், இயற்கை நலம் சூழ்ந்த பொழிலிடத்து, தலைவி ஒருத்தியை எதிர்ப்பட்டுத் தெய்வத்தாலோ, தலைவியின் திறத்தாலோ கூடுவதாகும்.
2. வன்புறை: தலைவி, தலைவனை ஐயுற்றவழி ஐயுறவு தீரத் தலைவன் வற்புறுத்திக் கூறுவது ஆகும்.
3. தெளிவு: தலைவன் கூறிய சொல்லைத் தலைவி மெய்யெனத் தெளிந்து ஆற்றுப்படுத்திக் கொள்வது.
4. பிரிவுழி மகிழ்ச்சி: இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்து தலைவி பிரிந்து போகுழி அவள் போகின்ற தன்மை கண்டு தலைவன் மகிழ்தல்.
5. பிரிவுழிக் கலங்கல்: தலைவி பிரிந்து சென்ற பிறகு தலைவன் தலைவியை எண்ணிக் கலங்குதல்.
6. இடந்தலைப்பாடு: இயற்கைப் புணர்ச்சி நிகழ்ந்த பின்னர், தலைவன் மற்றோர் தினத்தில் இயற்கைப் புணர்ச்சி நடந்த இடத்தில் மீண்டும் வந்து தலைவியைக் கூடுதலாகும்.

7. பாங்கற் கூட்டம்: இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப் பின்னர் பாங்கனாகிய தோழனின் உதவியால் தலைவியை மீண்டும் கூடுதல்.
8. பாங்கி மதியுடம்பாடு: பாங்கியாகிய தோழி இயற்கைப் புணர்ச்சி முதலாய புணர்ச்சிகளுக்குப் பின்னர்த்தலைவியின் வேறுபாட்டைக் கண்டு புணர்ச்சி உண்மையை அறிந்து ஆராய்ந்து தன் மதியை உடன்படுத்தித் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் உள்ள புணர்ச்சியை அறிந்து கொள்ளுதல்.
9. பாங்கியிற் கூட்டம்: பாங்கியின் உதவியால் தலைவன் தலைவியைக் கூடும் கூட்டமாகும்.
10. ஒருசார் பகற்குறி: தலைவன் தன் வேட்கை மிகுதியால் பகற்குறியிடத்து வந்து நிற்க, தலைவியைப் பாங்கி குறியிடத்துச் செலுத்தாது மறுத்துக் கூற, தலைவன் வருந்துதல்.
11. பகற்குறி இடையீடு: பகற்குறிக்கண் வந்த தலைமகன், குறிக்கண் செல்லாது இடையீடுபட்டுத் தலைவியைக் கூடாது திரும்புதல்.
12. இரவுக்குறி: தலைவன், தலைவியை இரவுக் குறியிடத்துக் கூடுதல்.
13. இரவுக்குறி இடையீடு: இரவுக்குறிக்கண் வந்த தலைமகன் அல்ல குறிப்பட்டு இடையீடு பட்டுத் தலைவியைக் கூடாது திரும்புதல்.
14. வரைதல் வேட்கை: பகற்குறியும், இரவுக்குறியும் இடையீடு பட்டதால் தலைவி, தலைவனை வரைந்து கொள்ள, தன் வேட்கையை வெளிப்படுத்தல்.
15. வரைவு கடாதல்: பாங்கி தலைவனிடம் தலைவியை வரைந்து கொள்ளுமாறு வற்புறுத்திக்கூறி வரைவு கடாவுதல்.
16. ஒருவழித் தணத்தல்: பாங்கி கூறிய கூற்றுக்கு உடம்பட்டுத் தலைவியை வரைந்து கொள்வதற்கு உடன்பட்டு, தம் ஊருக்கு ஒருவழி போய் வருகிறேன் என்று போதல்.
17. வரைவு: இடைவைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிதல்: திருமணம் செய்து கொள்ளும் பொருட்டு அதற்கு வேண்டும் பொருள் காரணமாகத் தலைவன், தலைவியை விடுத்துப் பொருள் தேடப் பிரிதல்.

இவ்வாறு பதினேழு கிளவிகள் அமைந்து களவுக்குரிய செயல்களை முறைப்படுத்துகின்றன. அம்பிகாபதிக் கோவையிலும், தஞ்சைவாணன் கோவையிலும், பிற கோவைகளிலும் இத்தகைய கிளவி அமைப்புக்கள் பெரும்பாலும் இடம் பெற்றுள்ளன எனலாம். திருக்கோவையாரில் மேலே குறிப்பிட்ட கிளவிகளின் பொருளமைப்பில் கிளவிகள் அமைந்தாலும் ஒரு சில கிளவிகள் தனித்து விளங்குகின்றன. மதியுடம் படுத்தல் செய்திகளை ஒரே பகுதிக்குள் அடக்காது “இருவரும் உள்வழி அவன் வரவு உணர்தல்” முதலான கிளவிகளை அமைத்து விரிவு படுத்தியுள்ளது. இவ்விரிவில் கீழ்க்கண்ட கிளவிகள் அமைந்துள்ளன.

1. முன்னுற உணர்தல்: தோழி தலைவியினது வாட்டம் கண்டு அவளுடைய வாட்டத்துக்கான காரணத்தை வினவி உணர்தல்.
2. குறையுற உணர்தல்: தலைமகன் கையுறை ஏந்தித் தன் குறையைக் கூற, அக்குறையின் மூலமாகத் தலைவிக்கும் தலைவனுக்கும் உள்ள கூட்டத்தை தோழி அறிதல்.
3. நாணநாட்டம்: தலைவன், தலைவியாகிய இருவரது எண்ணங்களையும் உணர்ந்த தோழி அவர்களின் கூட்ட உண்மையை அறிவதற்காகத் தலைமகள் நாணும்படியான சில சொல்லி அறிதல்.
4. நடுங்க நாட்டம்: தலைவன் தலைவி கூட்ட முண்மையை உணர்ந்து கொள்ளப் பாங்கி, தலைவி நடுங்கும் படியான செய்தியைக் கூறிக்காட்டி உண்மையை அறிதல். இச்செய்திகளெல்லாம் தனித்தனிக் கிளவிகளாக அமையாது பாங்கி மதியுடன்பாடு என்ற கிளவிக்குள் துறைகளாக பின்வந்த கோவைகளில் அமைந்துள்ளன.
5. சேட்படை: தலைமகனும், தலைமகளும் கூடுவதற்குத் தன் மதியை உடன்படுத்திய தோழி, தலைமகளது பெருமையையும், தனது முயற்சியது அருமையையும் எண்ணி, தலைவன் தலைவியை விரைவில் வரைந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக, தலைமகளின் எண்ணங்களை மறுத்து மொழிதல்.

இவ்வாறு களவு கைகோளுக்குரிய கிளவிகள் திருக்கோவையாரிலும், அம்பிகாபதிக் கோவையிலும், தஞ்சைவாணன் கோவை

உள்ளிட்ட பிற கோவைகளிலும் அமைந்து அகச்சுவையைக் கோர்வையாகத் தருகின்றன. கிளவிகளில் இத்தகைய வேறுபாடுகள் காணப்படுவது தஞ்சைவாணன் கோவையோடு நிறைவுறுகிறது. பின்னர்த் தோன்றிய கோவை இலக்கியங்கள் அனைத்தும் தஞ்சை வாணன் கோவை அமைப்பிலே காணப்பெறகின்றன. நம்பியகப் பொருள் விளக்கம் கோவைக்குரிய இலக்கணத்தை வரையறுத்த காரணத்தால்- அந்த அமைப்பில் தஞ்சைவாணன் கோவை அமைந்தது. பின்வந்த இலக்கியங்கள் அவ்விலக்கண நூலினையும் இவ்விலக்கியத்தையும் பின் பற்றியே அமைந்தன.

களவியலைத் தொடர்ந்து திருக்கோவையாரும், அம்பிகாபதிக் கோவையும் கற்புக்குரிய கிளவிகளைத் தனியே பிரித்துக் கூறாது தொடர்பாகக் கூறியுள்ளன. தஞ்சைவாணன் கோவை களவியலிற்குப் பிறகு வரைவியல் என்ற தனியொரு பிரிவைப் பெற்றுள்ளது. இதில் எட்டுக்கிளவிகள் அமைந்துள்ளன. திருக்கோவையாரில் 'மணம் சிறப்புரைத்தல்' என்ற ஒரு கிளவியே அமைந்துள்ளது. அம்பிகாபதிக் கோவையிலோ தஞ்சைவாணன் கோவையில் குறிப்பிட்டிருப்பது போல் எட்டு கிளவிகள் உள்ளன.

அம்பிகாபதிக் கோவை	தஞ்சைவாணன் கோவை
1. வரைவு மலிதல்	வரைவு மலிதல்
2. அறத்தொடு நிறறல்	அறத்தொடு நிறறல்
3. உடன் போக்கு	உடன் போக்கு
4. கற்பொடு புணர்ந்த கௌவை	கற்பொடு புணர்ந்த கௌவை
5. மீட்சி	மீட்சி
6. தன்மனை வரைதல்	தன்மனை வரைதல்
7. உடன்போக்கு இடையீடு	உடன்போக்கு இடையீடு
8. வரைதல்	வரைதல்.

அம்பிகாபதிக் கோவையும், தஞ்சைவாணன் கோவையும் ஒரே மாதிரியான கிளவியைப் பெற்றிருப்பது இங்கு குறிப்பிடத் தக்கதாகும். களவு நிலையிலும், கற்பு நிலையிலும் கிளவி அமைப்பில் வேறுபட்டிருக்கின்ற இக்கோவைகள் வரைவுச் செய்தியில் ஒரே அமைப்பைப் பெற்றிருப்பது அம்பிகாபதிக் கோவையைப் பொய்யா மொழிப் புலவர் பின்பற்றியிருக்கிறார் என்பதைக் காட்டுகிறது. ஆனால் இவ்விரு கோவைகளுக்கும் திருக்கோவையாருக்கும் இவ் வமைப்பில் பெரிதும் வேறுபாடு காணப்படுகிறது. திருக்கோவை

யாரில் உடன்போக்குச் சென்ற பிறகு பொருள் வயிற் பிரிவு நடை பெற்றிருக்கிறது. ஆனால் பின்னிரு கோவைகளில் உடன்போக்கு என்பது களவின் இறுதி நிகழ்ச்சியாக அமைந்திருக்கிறது. திருக் கோவையாருக்கும், பின்னிரு கோவைகளுக்கும் மற்றும் ஒரு பெரிய வேறுபாடு அறத்தொடு நின்றல் பற்றிய செய்தியாகும். திருக்கோவை யார் அறத்தொடு நின்றலைத் தனி ஒரு கிளவியாக்கக் கூறவில்லை.

மறைபொருட் பிரிதலில் 'அறத்தொடு நின்றலை உணர்த்தல். 'அறத்தொடு நின்றல்' என்பன போன்ற துறை அளவில் அறத்தொடு நின்றல் பேசப்படுகிறது. ஆனால் பின்னிரு கோவைகளில் அறத் தொடு நின்றல் என்பது தனி ஒரு கிளவியாக்கக் கூறப் பெற்றுப் பல துறைகள் மூலமாக அறத்தொடு நின்றல் சிறப்பிக்கப் பெறுகிறது.

அறத்தொடு நின்றல் பற்றித் தொல்காப்பியப் பொருளியலில் இரண்டு நூற்பாக்கள்¹² அமைந்துள்ளன. முதல் நூற்பா தோழி அறத்தொடு நிற்கும் திறத்தைக் கூறுகிறது. களவியலில் அறத்தொடு நின்றலைக் கூறாது பொருளியலில் அறத்தொடு நின்றல் கூறப் பெற்றிருப்பதால் தொல்காப்பியர் காலத்தில் அறத்தொடு நின்றல் பொது இயல்புகளில் ஒன்றாகக் கருதப் பெற்றதே தவிர சிறப்பு இலக்கணங்களில் ஒன்றாகக் கருதப்படவில்லை. சங்க இலக்கியங்களில் அறத் தொடு நின்றல் பற்றி 51 செய்யுட்களே உள்ளன. குறிஞ்சிப் பாட்டில் 261 அடிகளில் மட்டும் அறத்தொடு நின்றல் செய்தி கூறப் பெறுகிறது. எனவே தான் தொல்காப்பியர் அறத்தொடு நின்றலைப் பொருளியலில் அமைத்துள்ளார் போலும். இறையனார் அகப்பொருளில்,

“காப்புக் கைமிக்குக் காமம் பெருகினும்

நொதுமலர் வரையும் பருவம் ஆயினும்

வரை வெதிர் கொள்ளாது தமரவர் மறுப்பினும்

அவனா றஞ்சங் காலம் ஆயினும்

அந்நா லிடத்தும் மெய்ந்நாண் ஓரீஇ

அறத்தொடு நின்றல் தோழிக்கும் உரித்தே”

(குத்: 29)

என்று களவியலில் தனி ஒரு சூத்திரம் வகுக்கப் பெற்றுள்ளது. எனவே தான் இறையனார் அகப்பொருளுக்குப் பின்னே தோன்றிய அம்பிகா பதிக் கோவை அறத்தொடு நின்றலைத் தனி ஒரு கிளவியாக்கி - தலைவி, பாங்கி, செவிலி, நற்றாய் ஆகியோர் அறத்தொடு நின்றல்

துறைகளை வகுத்து விளக்கம் தருகிறது. பின்னர்த் தோன்றிய நம்பியகப் பொருள் விளக்கம் அகத்திணையியலில் எட்டு சூத்திரங்களில் அறத்தொடு நின்றல் பற்றித் தெளிவாக விளக்குகிறது. இச் சூத்திரங்களில் அறத்தொடு நின்றலுக்குரியர், அவர்கள் கூறும் செய்தி ஆகியவை வகைப்படுத்திக் கூறப்பட்டுள்ளன. அதற்கேற்பத் தஞ்சை வாணன் கோவையில் துறைகள் அமைந்துள்ளன. தொல்காப்பியத்தில் பொருளியலிலும், இறையனார் அகப்பொருளில் களவியலிலும், நம்பியகப் பொருளில் அகத்திணையியலிலும் அறத்தொடு நின்றல் இடம் பெற்றிருப்பதை நோக்கும்போது தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் அறத்தொடு நின்றல் பெற்ற சிறப்பு உணரப்பெறுகிறது. இந்த அறத்தொடு நின்றலைத் திருக்கோவையார் சுருக்கமாக விளக்கியிருக்க, அம்பிகாபதிக்கோவை விரிவு படுத்தி, தஞ்சைவாணன் கோவை உள்ளிட்ட பிற்காலக் கோவைகள் அம்பிகாபதிக் கோவையைப் பின்பற்ற, கோவை இலக்கியங்கள் சிறப்புப் பெறுகின்றன.

திருக்கோவையாரில் இல்லாத தன்மனை வரைதல் என்ற துறை பின்னிரு. கோவைகளில் அமைந்துள்ளமையை நோக்கும் பொழுது அப்பழக்கம் தமிழகத்தில் தோன்றியுள்ள கால நிலையை அறிவுறுத்துகிறது எனலாம். இவ்வாறு வரைவு பற்றிய நிகழ்ச்சிகளில் மாற்றமும் வளர்ச்சியும் அமைந்துள்ளன. வரைவியலில் உள்ள கிளவிகளின் விளக்கம் வருமாறு.

1. வரைவு மலிவு: வரைவு தொடங்கி நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளைக் கூறுவதாகும். அதாவது வரைவுக்கேற்ற நடைமுறைகளைக் கூறுவது.
2. அறத்தொடு நின்றல்: களவை முறையாக அறத்தின் வழி நின்று வெளிப்படுத்தலாகும். தலைவி தோழிக்கும், தோழி செவிலிக்கும், செவிலி நற்றாய்க்கும், நற்றாய் தமருக்கும் களவை முறையாக வெளிப்படுத்தி நின்றலே இக்கிளவியாகும்.
3. உடன்போக்கு: தலைவன், தலைவியைத் தமர் அறியாது தன் ஊருக்கு அழைத்துச் செல்லுதல். தலைவியை மணம் செய்து தருவதற்குத் தமர் உடன் படாமையால் தோழி தலைவியைத் தலைவனுடன் அனுப்புதல் இத்துறையின் சிறப்பாகும்.

4. கற்பொடு புணர்ந்த கௌவை: தலைவி தலைவனது உடைமையாய்ச் சென்று சேர்ந்ததைக் கூறுவது. அதாவது உடன்போக்குச் சென்ற தலைவியின் நிலையை யாவரும் அறிந்து உரையாடல்.
5. மீட்சி: உடன்போக்குச் சென்ற தலைவனும் தலைவியும், தலைவியின் ஊருக்கு மீண்டும் வருதல்.
6. தன்மனை வரைதல்: தலைவன், தலைவியைத் தன் ஊருக்கு அழைத்துச் சென்று தன் மனையின் கண் வரைதல்.
7. உடன்போக்கு இடையீடு: நம் மனையின் வரைந்து கொள்ளாது தன்னூரில் வரைந்தான் என்று தலைவியின் சுற்றத்தார் வெறுப்படைந்து உடன்போக்குச் சென்றாரைப் பின் தொடர்ந்து சென்றதால் உடன்போக்கு இடையீடு படுதல்.
8. வரைவு: தலைவன் மீண்டும் தலைவி இல்லத்தில் வந்து உலக இயற்கையின்படி தலைவியைத் திருமணம் செய்தல்.

திருக்கோவையாரின் இடம் பெற்ற மணஞ்சிறப்புரைத்தல் என்பது திருமணம் நடந்ததையும், திருமணச் சடங்குகளையும், இல்லற வாழ்வின் சிறப்புகளையும் எடுத்துக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளன. இவ்வரைதல் நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு கற்பு வாழ்க்கை தொடங்குகிறது. களவு வாழ்க்கை, திருமணமாக முடிந்தால் கற்பொழுக்கமாக மாறுகிறது. கற்பு நெறி பற்றித் தொல்காப்பியம்,

“கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணரக்
கொளற்குறி மரபிற் கிழவன் கிழத்தியைக்
கொடைக்குறி மரபினோர் கொடுப்பக்கொள் வதுவே”¹³

என்று சூத்திர வடிவில் குறிப்பிடுகிறது. எனவே கற்புக் கைகோள் என்பது திருமணத்தில் தொடங்குகிறது என்பது பெறப்படுகிறது. சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் களவுப் பாடல்களைவிடக் கற்புப் பாடல்கள் அதிகம். டாக்டர் வ.சுப. மாணிக்கம் அவர்களின் குறிப்பின் படி களவுத்தொகை 882, கற்பின்தொகை 966.¹⁴ இறையனார் அகப் பொருளில் கற்பியலுக்கு 27 சூத்திரங்கள் வகுக்கப் பெற்றுள்ளன. இவற்றையெல்லாம் அடிப்படையாகக் கொண்டு கோவை இலக்கியங்கள் கற்பியலை வகைப்படுத்திக் காட்டியுள்ளன.

13. கற்பியல்: சூத்: 1

14. தமிழ்க் காதல் : ப.95

கற்பியல் நிகழ்ச்சிகளாகத் தொல்காப்பியம் முதலான இலக் கணங்களும், சங்க இலக்கியம் முதலான இலக்கியங்களும் எடுத்து உரைப்பன - விருந்து புரத்தலும், ஓதல், தூது, பகை, பொருள், பரத்தையர் காரணங்களாகத் தலைவன் தலைவியை விட்டுப் பிரிதலும், தலைவிக்கும் தலைவனுக்கும் பிரிவுக் காரணங்களால் ஊடல் நிகழ்வதும், அவ்வூடலைத் தீர்ப்பதற்கு வாயில்களாகப் பலர் அமைவதும், அவ்வாயில்கள் மூலமாக இல்வறத்தின் மாண்புகள் வெளிப்படுத்தப் படுவதும் ஆகியவையாகும். இச்செய்திகளைக் கோவை இலக்கியங்கள் இலக்கண நெறிப்படி வெளிப்படுத்துகின்றன. திருக்கோவையார் ஐந்து பிரிவுகளை மட்டுமே கற்பியலுக்குரிய செய்திகளாக வெளிப்படுத்துகிறது. அம்பிகாபதிக் கோவை இவ்வாழ்க்கைச் சிறப்பையும், ஆறு பிரிவுகளையும், இறுதியாகத் துறவறத்தையும் குறிப்பிடுகிறது. தஞ்சைவாணன் கோவையோ இவ்வாழ்க்கைச் சிறப்புக்களையும், ஆறு பிரிவுகளையும் மட்டுமே கூறுகிறது. மூன்று கோவைகளிலும் பரத்தையர் பிரிவு, ஓதற் பிரிவு, காவற் பிரிவு, தூதிற் பிரிவு, துணைவயிற்பிரிவு, பொருள்வயிற் பிரிவு ஆகிய பிரிவுகள் இடம்பெற்றுள்ளன. தூதிற் பிரிவு மூன்று கோவைகளிலும் இடம் பெற்றிருந்தாலும் திருக்கோவையாரிலும், அம்பிகாபதிக் கோவையிலும் தூதிற் பிரிவு என்று கூறாது பகைதணி வினைப் பிரிவு என்று குறிக்கப் பெறுகிறது. அம்பிகாபதிக் கோவையில்துறவறம் என்று இறுதிக் கிளவி அமைந்துள்ளது. ஆனால் தஞ்சைவாணன் கோவையில் துறவறம் இல்லை. அதற்குப் பின்வந்த கோவைகளில் 'கிடைத்தவற்றுள் கப்பற்கோவையே துறவறத்தைக் கூறுகிறது. அம்பிகாபதிக் கோவை தொடங்கிவைத்த துறவறம் என்னும் கிளவி, கோவை இலக்கியத்திற்குப் பொருத்தமுடையதாகத் தோன்றவில்லை. அகப்பொருளைப் பற்றிச் சிறப்பாக எடுத்துக்கூறும் இக்கோவையில் இத்துறவற இயல் அமைந்திருப்பது பொருத்தமன்று. இத்துறவறக் கிளவி,

“காமம் சான்ற கடைக்கோட் காலை,
ஏமம் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம் புரி சுற்றமொடு கிழை. லும் கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனோ”¹⁵

என்ற தொல்காப்பிய விதிப்படி அமைந்திருந்தாலும் கற்பு வாழ்க்கையின் இறுதி நிலையைக் கூறுகிற இத்துறவறம் கற்பு வாழ்க்கையின் மேம்பாட்டினைக் கூறுகிற கோவை இலக்கியத்தில் இடம் பெற வேண்டா. எனவேதான் நம்பியகப் பொருள் ஆசிரியரும் கற்பியலில் குறிப்பிடவில்லை. அகத்திணை இயலில் மட்டுமே இறுதிச் சூத்திரமாக வைத்துள்ளார்.

1. இல்வாழ்க்கை: கற்பியலில் முதல் கிளவி இது. தலைவனும், தலைவியும் இல்லின்கண் வாழும் இல்வாழ்க்கைச் சிறப்பினைக் கூறுவதாகும்.
2. பரத்தையர் பிரிவு: தலைமகன் பரத்தையர் மேல் காதலாய்த் தலைவியைப் பிரிந்து பரத்தையர் சேரிக்குச் செல்வது.
3. ஓதற் பிரிவு: தலைவன் கல்வி காரணமாகப் பிரிதலாகும். பண்டு குரவர்களால் கற்பிக்கப்பட்டவற்றைக் கற்றபின், அறம், பொருள், இன்பம், வீடுபேறு பற்றியனவற்றை அறிவதற்குப் பிறதேயத்தில் சென்று கற்றிடப் பிரிதல் இப்பிரிவாகும்.
4. காவற்பிரிவு: நாடு காத்தலுக்குப் பிரியும் பிரிவு. உலகியல் அறங்கள் சிதையாது காத்தற்கும், நாடு காத்தற்கும் தலைவன் தலைவியை விட்டுப் பிரிதல்.
5. தூதிற் பிரிவு: இரு அரசர் தம்மிற் பொருகின்ற விடத்து அவரைச் சந்து செய்தற்குப் பிரியும் பிரிவு.
6. துணைவயிற் பிரிவு: தன் நண்பனாகிய வேந்தனுக்குப் பகைவேந்தன் இடையூறு செய்தால் அவ்விடையூற்றைத் தீர்த்தற்குத் தலைமகன் பிரிதல் துணைவயிற் பிரிவு ஆகும்.
7. பொருள்வயிற் பிரிவு: பொருளீட்டுதல் காரணமாகப் பிரியும் பிரிவு ஆகும். எள்ளுநர் பணித்தலும், இரந்தோர்க்கு ஈதலும், நள்ளுநர் நாட்டலும், நயவார். ஒறுத்தலும் ஆகிய காரணங்களுக்காகப் பொருள் வேண்டி அதனைக் கொள்வான் பொருட்டுப் பிரிதல்.
8. துறவறம்: மக்களோடு மகிழ்ந்து மனையறம் காத்து மிக்க காமவேட்கை தீர்ந்துழி தம்பதி நீங்கித் துறவறம் காத்தலைச் சொல்வது.

இவ்வாறு இருவகைக் கைகோளையும், கோவை இலக்கியங்கள் வரையறைப் படுத்திக் கோர்வையாகக் கூறுகின்றன.

கிளவித்தொகை:

ஐந்திணைக் கோவைகள், களவு, கற்பு என்ற இரு கோள்களையும், கிளவிகள் மூலமாகவும் - துறைகள் மூலமாகவும் விளக்குகின்றன. இக்கிளவிகள் தொல்காப்பியம், இறையனார் அகப்பொருள் ஆகிய இலக்கண நூல்களில் கூறப்பெற்றுள்ள இலக்கணப் பகுப்புகளின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளன எனலாம். தொல்காப்பியத்தில் காட்சி, ஐயம், ஐயங்களையும் கருவி, குறிப்பு ஆகிய நான்கு இலக்கணங்கள் சூத்திரங்களாக விளக்கப் பெறுகின்றன. இவை நான்கையும் கொண்டு கோவை இலக்கியங்கள் கைக்கிளை என்ற கிளவியைப் படைத்தன. இது போலவே மற்ற கிளவிகளையும் அவை கொண்டு விளங்குகின்றன. கிளவி என்பதற்குத் தமிழ் அகராதி “அகப்பொருள்துறை” என்று பொருள் எழுதுகிறது. கோவை இலக்கியங்களில் காணுகின்றபொழுது கிளவி என்பது அகப்பொருள் துறைகள் பலவற்றைக் கொண்டு விளங்குகின்ற ஓர பிரிவாகக் காணப்பெறுகிறது. கிளவித் தொகைகள் பாண்டிக் கோவையில் இப்பொழுதைய பதிப்பில் 18 காணப்பெறுகிறது. முதல் 16 கிளவிகள் பாண்டிக் கோவையிலும், திருக்கோவையாரிலும் ஒத்துக் காணப்பெறுகின்றன. பாண்டிக் கோவை முழுமையும் கிடைத்தால் பிற கிளவிகளும் கிடைக்கலாம். கிடைத்தவற்றைத் தொகுத்த ஆசிரியர் பதினெட்டுக் கிளவிகளாகக் கிடைத்த பாடல்களைத் தொகுத்திருக்கிறார். திருக்கோவையாரில் முன்பு குறிப்பிட்டதுபோல் 25 கிளவிகள் உள்ளன. அம்பிகாபதிக் கோவையில் 30 கிளவிகள் உள்ளன. பின்னர் வந்த தஞ்சைவாணன் கோவையில் 33 கிளவிகள் உள்ளன. தஞ்சைவாணன் கோவை போலவே 33 கிளவிகளே பின்னர் எழுந்த அனைத்துக் கோவைகளிலும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

கிடைத்திருக்கும் கோவைகளில் திருப்பேருர் பட்டீச்சரக் கோவையும், தண்டபாணி சுவாமிகள் பாடிய திருச்செந்தூர்க் கோவையும், முற்றிலும் மாறுபட்ட நிலையில் காணப்பெறுகின்றன. திருச்செந்தூர்க் கோவையில் முன்கோவைகளில் காணப்படாத கிளவிகள் காணப்படுகின்றன.

1. தலைவன் வாய்பாடு.
2. தலைவன் தலைவி முற்பகர்தல்.
3. தலைவன் பாங்கன் முற்பகவர்வன.
4. தலைவன் பாங்கி முன்னிலையில் பகர்வன.
5. தலைவி தன்மை.
6. தலைவி பாங்கி முற்பகவர்வன.
7. தலைவி தலைவன் முற்பகர்வன.
8. தலைவி பாங்கன் முற்பகர்வன.
9. பாங்கன் தன்மை.
10. பாங்கன் தலைவன் முற்பகர்வன.
11. பாங்கன் தலைவி முற்பகர்வன.
12. பாங்கன் பாங்கி முற்பகர்வன.
13. பாங்கி தன்மை.
14. பாங்கி தலைவி முற்பகர்வன.
15. பாங்கி தலைவன் முற்பகர்வன.
16. பாங்கி பாங்கன் முற்கூறுவன.

இக்கிளவிகள் நான்குவித அமைப்பில் அமைந்துள்ளன எனலாம். தலைவனுடைய தன்மையும் அவன் தலைவி, பாங்கன், பாங்கி மூவருடன் பேசுகின்ற முறைமையும் முதற்பகுதியாகும். தலைவி தன்மையும், அவள் பாங்கி, தலைவன், பாங்கன் ஆகிய மூவருடன் பேசுகின்ற முறைமையும் இரண்டாவது பகுதியாகும். பாங்கனின் தன்மையும், அவன் தலைவன், தலைவி, பாங்கி ஆகியவருடன் பேசுகின்ற முறைமையும் மூன்றாம் பகுதியாகும். பாங்கியினது தன்மையும், அவள் தலைவன், தலைவி, பாங்கன் ஆகிய மூவரிடம் பேசுகின்ற முறைமையும் நான்காவது பகுதியாகும். இவ்வாறு புதிய வகையில் நான்கு பகுதிகள் அமைந்திருந்தாலும் இதில் அகப்பொருள் கோவையில் உள்ள செய்திகள் சில இடம் பெற்றுள்ளன என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. எடுத்துக் காட்டாகத் தலைவன் தன்மை கூறுகின்ற முதற்பகுதியின் முதற் கிளவியில் காட்சி, ஐயுறல், தேற்றம், நெஞ்சொடு கிளத்தல் முதலியன உள்ளன. அதுபோலத் தலைவன் தலைவி முன் பகர்தல் என்ற கிளவியில் இடம் அணித்து என்றல், நெஞ்சொடு கலந்தமை நிகழ்த்தல் முதலியன அமைந்துள்ளன. இக்கிளவிகள் அகப்பொருட் செய்தி

களைக் கோர்வையாகச் சொல்லவில்லை என்றாலும் இக்காலப் புதினங்களில் பாத்திரங்கள் அகப்பொருட் செய்திகளைத் தனித் தனியே கதை கூறுவது போல இங்கும் தலைவன், தலைவி, பாங்கன், பாங்கி என நான்கு பாத்திரங்களும் அகப்பொருட் செய்திகளைக் கூறுவதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

அச் செய்திகளும் தொடர்பாக உள்ளன எனக் கூற இயலாது. ஒவ்வொரு பாத்திரமும் பிற பாத்திரங்களுடன் பேசும்போது - பாத்திரங்களின் பெருமையையும், சிறுமையையும் கூறுவதாக அமைந்துள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக தலைவி தலைவன்பால் பேசும் போது தன்னைத் தாழ்த்தித் தலைவனை உயர்த்துகிறாள்.

“உன்றனக்கென்றனைப் போல்வாரநேக ருலகிலுள்ளார்
என்றனக்குன்னையொப் பாரிலைக்காணிலை யெண்ணிலென்
றன்றனறின்றிருத் தோள்சேர்ச்செய்ததுன் றன்னருளே
மின்றயங்குங்கதிர் வேலாசெந்தூர்வளர் வித்தகனே” (பா: 279)

உடனே அடுத்த பாடலில் தன்னை உயர்த்தி அவனைத் தாழ்த்து கிறாள்.

“ஏனற்புனத்துக் குறமாதுகொங்கைக்கு மேக்கறுநீ
யானத்துமாறிசை வாதலரிதன் றிருசுடர்ச்சீர்
வானத்தரையு மதியேனிற்காமுறல் வண்மைகண்டா
நனத்தினர்மரு வாச்செந்தின்மேவு மிறையவனே” (பா: 280)

இவ்வாறு ஏதோ பாத்திரங்களைப் பற்றிப் பாத்திரங்கள் பேசுவது போல் அமைத்து - அதில் அகப்பொருளை அமைத்துள்ளார் ஆசிரியர். இந்நூல் பாட்டுடைத் தலைவனாக முருகனைக் கொண்டதோடு கிளவித் தலைவனாகவும் அவனைப் பெற்றிருக்கிறது. முருகனின் சிறப்புக்களை அகத் துறையோடு கூடிய பாடலாகப் பாடவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் இந்நூலை ஆசிரியர் பாடி இருக்கின்றார் என்று தெரிகிறது. எனவே ஐந்திணைக்கோவை அடிப்படையில் இந்நூல் பாடப்படவில்லை. எனவே புதிய அமைப்பில் திருச்செந்தூர்க் கோவையைத் தண்டபாணி சுவாமிகள் படைத்திருக்கிறார் எனலாம். பேரூர்க் கோவை தமிழ்நாடு கீழ்த்திசைச் சுவடி நூலகத்தின் மூலம் பதிப்பிக்கப் பெற்றிருக்கிறது. 360 பாடல்கள் பதிப்பிக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. ஆனால் பதிப்பில் பாடல்கள், கிளவிகள் பிரிக்கப்பெற்று

அவற்றின் கீழ் அமைக்கப்படவில்லை. கிடைத்த பாடல்கள் முழுமையும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஒருசேரப் பதிப்பிக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. முகவுரையில் அதன் பதிப்பாசிரியர் சி.எம். ராமச்சந்திரன் செட்டியார் அவர்கள் கோவையின் துறை நற்கவிராச நம்பியின் அகப்பொருள் விளக்கத்தின் துணைகொண்டு எழுந்தன என்றும், இக்கோவை களவியல், வரைவியல், கற்பியல் என்ற மூன்று, பிரிவுகளைக் கொண்டதென்றும் எழுதுகிறார். எனவே பதிப்பாளர் கிளவிகள் குறிப்பிடாது பதிப்பித்திருக்கிறார் என்று தெரிகிறது. இத்தகைய நிலையில் கிளவிகளைக் கோவை இலக்கியங்கள் பெற்று அகப் பொருட் சுவையைக் கோர்வையாகத் தருகின்றன.

துறைகள்:

ஐந்திணைக் கோவைகளில் ஒவ்வொரு கிளவிக்கும் கீழே பல துறைகள் அமைந்துள்ளன. ஒவ்வொரு துறையும் பல பாடல்கள் கொண்டு விளங்குகின்றன. இத்துறைகள் அனைத்துக் கோவைகளிலும் ஒரே அமைப்பில் அமையவில்லை. துறைகள் தரும் செய்திகள் பாடல்களாக இயற்றப்பெற்று அகப்பொருட் செய்திகள் கோர்வைப் படுத்தப்படுகின்றன. எனவே கோவை நூல்களில் பாடுவோரின் எண்ணத்திற்கேற்ப அகப்பொருட் செய்திகள் அமைகின்றன. அந்த அமைப்பிற்கேற்ப துறைகள் பாடல்கள் குறைந்தோ - விரிந்தோ அமைகின்றன.

தொடக்க காலத்தில் திருக்கோவையாரில் 25 கிளவிகளுக்கு 400 துறைகள் அமைந்தன. ஒவ்வொரு துறைக்கும் ஒரு பாடல் வீதம் 400 பாடல்கள் அமைந்தன. பின்னால் வந்த ஒவ்வொரு கோவை இலக்கியமும் பாடுவோர் எண்ணத்திற்கேற்பவே மிகுந்துள்ளன. அம்பிகாபதிக் கோவை 564 துறைகளைப் பெற்றிருக்கின்றது என்றால் கவிஞர்கள் அகப்பொருள் எண்ணங்கள் காலத்திற்கு காலம் எவ்வளவோ வளர்கின்றன என்றுதானே பொருள். ஒரு ஆசிரியர் சுருக்கிக் கூறிய கிளவியை மற்றோர் ஆசிரியர் விரித்துக் கூறுவதுண்டு. எடுத்துக்காட்டாக மாணிக்கவாசகர் திருக்கோவையாரில் இடந்தலைப்பாடு என்ற கிளவிக்கு ஒரே ஒரு துறையை அமைக்க அம்பிகாபதிக் கோவை ஆசிரியர் 19 துறைகளை அமைத்துள்ளார். திருவெங்கைக் கோவை ஆசிரியர் சிவப்பிரகாசர் 5

துறைகளை அமைத்துள்ளார். சீகாழிக் கோவையில் 8 துறைகள் அமைந்துள்ளன. இவ்வாறு பல எடுத்துக்காட்டுகளை நாம் ஆய்ந்து பார்க்கும்போது காணலாம்.

எனவே ஐந்திணைக் கோவைகள் அகப்பொருளுக்குரிய 6 திணைகளையும், இருவகைக் கைகோள்களையும், 33 கிளவிகளையும், 400ம் 400க்கும் மேற்பட்ட துறைகளையும் பொது அமைப்பு வடிவாகப் பெற்றுள்ளன எனலாம்.

பொருள்நிலை:

ஐந்திணைக் கோவையில் வடிவ அமைப்பைப் பொதுவாகக் கண்டபிறகு அடுத்து ஆய்ந்து தெளிய வேண்டுவது கோவைகளின் பாடுபொருள் ஆகும். கோவையின் பாடுபொருள் பொதுவாகத் தமிழினத்தின் அக வாழ்வியல்தான் என்றாலும், அகப்பொருளோடு புறப்பொருட் செய்திகளும், அவற்று விரவி வந்துள்ளன என்பதை நாம் மறுக்க இயலாது. சங்க இலக்கிய அகப் பாடல்களுக்கும், கோவை இலக்கியப் பாடல்களுக்கும் ஒரு வேறுபாடு உண்டு. சுட்டி ஒருவர் பெயர் கொளப் பெறாத நிலையை உடைய அகப்பொருள் தலைவனைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் பெற்று விளங்குகின்றன. ஆனால் கோவை இலக்கியங்களோ ஒவ்வொரு பாடலிலும் அத்தகைய அகத்தலைவனோடு பெயர் சுட்டப்பெற்ற பாட்டுடைத் தலைவனையும் பெற்று விளங்குகின்றன. இதுவே வேறுபாடு ஆகும்.

கோவைத் தலைமக்கள்:

கோவை இலக்கியத்தின் தலைமக்கள் இருவர் ஆவர். ஒருவன் கிளவித் தலைவன், மற்றொருவன் பாட்டுடைத் தலைவன் ஆவான். கிளவித் தலைவன் அகப்பொருள் பாட்டுடைத் தலைவன் ஆவான். பாட்டுடைத் தலைவன் புறப்பொருள் தலைவன் ஆவான். கிளவித் தலைவனைப் பாராட்டும் பொழுது பாட்டுடைத் தலைவன் பெருமைகளோ, ஊரோ, நாடோ, வீரமோ, கொடையோ, உவமையாக இடம் பெற்றிருக்கும்.

பாட்டுடைத் தலைவி அகப்பொருள் தலைவியாக விளங்குகிறாள். அத்தலைவி கோவை இலக்கியங்களில் சங்க இலக்கியத் தலைவியர்களைப் போலவே அழகு நலம் சான்றவளாக, கற்புக்கடம்

பூண்டவளாக, அறிவுச் சீர்மை உடையவளாகப் படைக்கப் பெற்றிருக்கிறாள். அவளைப் பற்றி வருணனை செய்கின்ற பொழுதுகோவை இலக்கியப் படைப்பாளிகள் தத்தம் நுண்மாண் நுழைபுலத்தைப் படைத்து மொழிகின்றனர்.

ஏனைய பாத்திரங்கள்:

கோவையில் தலைவன் தலைவியர் இருவரோடு பாங்கன், பாங்கி, செவிலி, கண்டோர், பரத்தையர், பாணன், விறலி, முக்கோற் பகவர், அந்தணர், விறலி, காமக்கிழத்தி, மாவிரதி, எயிற்றி ஆகிய பாத்திரங்களும் இடம்பெற்றுள்ளன. இப்பாத்திரங்களில் தோழியின் பாத்திரப் படைப்பு சங்க இலக்கிய வழியிலேயே படைக்கப் பெற்றிருக்கிறது. அறிவார்ந்த பெண்ணாக, நட்பு நலம் சார்ந்த பெண்ணாக, சொல்லாற்றல் மிக்கவளாக, சூழ்நிலைக்கேற்ப நடக்கும் திறம் வாய்ந்தவளாகத் தோழி காணப்படுகிறாள். பாங்கன் பாங்கற் கூட்டம் என்ற கிளவியில் மட்டும் இடம் பெற்றாலும், தலைமகனை இடித்துரைக்கும் அமைச்சனாக விளங்குகிறான். அதே நேரத்தில் தலைவனின் தூய்மையான காதலை உணர்ந்த பின்னர் நலம் பாராட்டும் நட்பினனாகவும் படைக்கப்பெறுகிறான். கண்டோர் என்ற பாத்திரம் உடன்போக்குப் பகுதியிலும், ஊடற் பகுதியிலும் இடம்பெற்று அவர்கள் அருளுள்ளம் படைத்தவர்களாகக் காட்டப் பெறுகின்றனர். செவிலியாகிய பாத்திரம் தலைமகளுக்காக வருந்துகின்ற தூய அன்புடைப் பாத்திரமாகப் படைக்கப் பெற்றிருக்கிறது. மற்ற பாத்திரங்கள் அனைத்தும் ஊடல் தீர்க்கும் வாயில்களாகப் படைக்கப் பெற்றுள்ளன. இவ்வாறு கோவை இலக்கியங்களில் பாத்திரப் படைப்பு அமைந்துள்ளது எனலாம்.

கோவைப் பொருள் - கட்டமைப்பு:

கோவை இலக்கியங்கள் அனைத்தும் அகப்பொருட் செய்தி களைக் கதைப் போக்காக, நாடகப் பாங்காக வெளிப்படுத்துகின்றன. அனைத்துக் கோவைகளும் இந்நிலையில் ஒரே அமைப்பைத்தான் பெற்றுள்ளன. கோவை இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ள செய்திகளை ஒரு கதைபோல் உரைக்கலாம்.

அறிவும் பெருமையும் உடையவனாகிய காளைப் பருவத்தை உடைய தலைவன் ஒருவன் வேட்டையாடச் செல்கிறான். தன்

வேட்டையில் சிக்கிய விலங்கு ஒன்றினைப் பின்பற்றி விரைந்து செல்கிறான். அவன் செல்லும் வழியில் மலைச்சாரற் சோலை ஒன்று குறுக்கிடுகிறது. அங்கு விளையாடுவதற்காகவோ, மலர் கொய்வதற் காகவோ பேரழகுப் பெண் ஒருத்தி வருகிறாள். விலங்கைத் துரத்தி வந்த வீரனும், மலர் கொய்ய வந்த மங்கையும் நேருக்கு நேர் சந்திக்கின்றனர். மங்கையைக் கண்ட தலைவன் அவள் அழகில் தன்னையிழந்து அவள் தேவ உலகத்துப் பெண்ணோ, பூக்களின் கூட்டமோ, மானிட மகளோ, என ஐயுறுகிறான். அவளின் கால் நிலம் தோய்தல், சூடிய மலர் வாடுதல், கூந்தல் மலரில் வண்டு மொய்த்தல் ஆகியவற்றால் அவளை மானிட மகள் என்றே துணிகின்றான். அவளின் விழிகளினால், அவள் தன்மீது கொண்ட காதற் குறிப்பை உணர்கிறான். அவளின் குறிப்பை நாட்டத்தால் உணர்ந்தவன் தன் கருத்தைச் சொல்லி இரந்து நின்றலுக்கு எண்ணி அவள் முன்னே சென்று “இங்கே நீ தனியே நின்றலுக்குக் காரணம் யாது?” என வினவி அவளை நெருங்கி நறுங் கூந்தலில் மொய்த்திருக்கும் வண்டுகளை ஒட்டுவான் போல் அவளது மெய்யைத் தீண்டுகிறான்.

அவளது அழகைப் புனைந்துரைக்கிறான். அவன் புனைவைக் கேட்ட தலைவி நாணி மறைந்து கொள்வதற் பொருட்டு அருகிலுள்ள குருக்கத்திக் கொடியைச் சார்ந்து நாணிக் கண் புதைக்கிறாள். இதனால் வருந்திய தலைவன் துன்புற்றுப் பிதற்றுகிறான். அது கண்ட தலைவி நாணத்தை விட்டொழித்துத் தலைவனது கருத்துக்கு உடன்பட்டு முறுவலித்தாள். தலைவன் அம்முறுவலால் மகிழ்ச்சியடைந்து அவள் நலம் நுகர்ந்து அவளைப் பாராட்டுகிறான். அக்காலத்து நிலை குலைந்த அணிகலன்களைத் திருத்தி அமைத்து வண்டுகளை நோக்கிக் கூறுதல் முகமாகத் தன் காதலைப் புலப்படுத்தித் தன்னையும், தலைவியையும் சேர்த்து வைத்த தெய்வத்தை வியந்து போற்றுகிறான். “தான் பிரியப் போவதை” குறிப்பாகக் காட்டுகிறான். அவன் பிரிவைக் குறிப்பால் உணர்ந்த தலைவி மனம் வாடுகிறாள். அவள் வாட்டத்தைக் கண்ட தலைவன் “யான் பிரியேன், பிரிந்தால் உயிர் தரியேன்” என்று சூளுரைகளைக் கூறித் தம்மூர் அணித்து என்றும் கூறித் தெளிவித்துத் தலைவியை அவள்தம் ஆயத்தாரோடு சேருமாறு அனுப்பி வைக்கிறான். தலைவியும் அவனுரைகளால் சிறிது தணிந்து தன் ஆயத்தாரோடு சேர்கின்றாள்.

அவ்வாறு அவள் செல்லும் அழகைக்கண்டு தலைவன் தன் நெஞ்சோடு உசாவுகிறான். பிரிந்து சென்ற தலைவியின் பாங்கியர் கூட்டத்தைக் கண்டும், அவளுக்கு அவர்கள் வழிபாடு செய்வதைக் கண்டும் வியந்து, “இவளை நாம் அடைந்து மகிழ்ந்தது பொய்யோ” என ஐயுற்று மகிழ்கிறான். தலைவியின் சேர்க்கையால் தலைவியின் தோழியையும் தெரிந்து கொள்கிறான். தலைவியின் பெருமை அறிந்து அவளை வாழ்த்தி, அவளை ஈன்ற பெற்றோர்களையும் வாழ்த்தித் தன்னிடம் சார்கிறான். தலைவியைப் பிரிந்ததனால் துயர் உறுகிறான். இரவில் துயில் வராது வருந்துகிறான்.

மறுநாள் தலைவியைக் காணவேண்டும் என ஆவலினால் தூண்டப்பட்ட தலைவன்முன் தலைவியை அளித்த தெய்வம் பின்னும் தருமென எண்ணி முன்னர் அவளைக் கண்ட இடத்தை அடைந்தான். அப்பொழுது தலைவியும் அங்கு நின்று தலைவனை எதிர்பார்த்திருந்தாள். தலைவன் தலைவியோடு அளவளாவி மகிழ்ந்து முயங்கி மீண்டும் அவளைப் பாங்கியர் கூட்டத்தில் விடுத்தான்.

அதன்பின்னர்த் தன்னுடைய இடத்தை அடைந்த தலைவனிடத்துப் பாங்கன் வருகின்றான். தலைவனுடைய தோள் மெலிவு முதலியவற்றைக் கண்ட அப்பாங்கன் இம்மெலிவுக்குக் காரணம் யாது? என வினவினான். தலைவன்தான் தலைவியைக் கண்டது, கூறியது முதலியவற்றைக் கூறினான் அதனைக் கேட்ட பாங்கன் “நல்லறிவு வாய்ந்த நீ ஒரு பெண்ணிடத்தில் மயங்கல் முறையோ” என்று இழித்துரைத்தான். அதற்குத் தலைவன் “நீ அவனைக் கண்டிருந்தால் இங்ஙனம் அவ்வாறு கூறாய்” என்று மறுத்துத் தன் தலைவியின் பெருமையைச் சொன்னான். அதனைக் கேட்ட பாங்கன் தலைவனைப் பழித்துக் கூறினான். பாங்கன் பழித்துரைத்தாலும் தலைவன் அதற்காக வருந்தாது தன் காதல் வேட்கையை எடுத்துரைத்து அவன் உதவி வேண்டினான். அவன் நிலைகண்டு பாங்கன் மிக வருந்தி, “நீ கண்ட தலைவியின் இடம் யாது, இயல்பு யாது?” எனக் கேட்க, தலைவன் தலைவியின் நலத்தையும், அவள் வாழும் இடத்தையும் கூறினான். அவன் கூறியதைக் கேட்டுணர்ந்த பாங்கன் “நான் சென்று தலைவியைக்கண்டு வருவேன்” என்று கூறித் தலைவனை ஆற்றுவித்து அவனால் குறிப்பிடப்பட்ட இடத்திற்குச்

சென்றான். அங்கு நின்ற தலைவியைக் கண்டு அவளுடைய ஒப்பற்ற பேரழகைக்கண்டு முன்னம் தன் தலைவனை இகழ்ந்த தன் அறியாமைக்கு வருந்தித் தலைவியின் அழகில் ஈடுபட்ட தலைவன், தலைவியைக் கண்ட இடத்திலேயே இருந்துவிடாது மனத் திப்பத் தோடு தன்னிடத்து மீண்டும் வந்தமையினை எண்ணி வியந்து அவனைப் பாராட்டினான். தலைவன்பால் மீண்டு தலைவி தனியே நின்றலை உணர்த்தினான். பாங்கன் கூறியது கேட்ட தலைவன் தலைவியைச்சென்று கண்டான். இன்புற்றான். அவளைப் புகழ்ந்தான். பின் தலைவியை நோக்கி, “இனி நீ வருங்கால் உன் உயிர்த்தோழியோடு வருக” எனச் சொல்லி அவளைப் பாங்கியர் கூட்டத்தை அடையச் செய்தான்.

தலைவனைப் பிரிந்து சென்ற தலைவி தன் உயிர்த் தோழியோடு தினைப்புனம் காத்தாள். தன்னைச் சிறிது நேரம் பிரிந்துசென்று மீண்டு வந்த தலைவியின் வேறுபாட்டைக் கண்டு அவளுடைய ஒழுக்கம், நாற்றம், தோற்றம், உண்டி, செய்வினை மறைப்பு, செலவு, பயில்வு என்பவற்றால் அவனின் புணர்ச்சியை உணர்ந்தனள். இருப்பினும் தலைவி ஒரு தலைவன்பால் நட்புப் பூண்டனள் என்பதை வெளிப்படையாக அறிய வேண்டி. “இந்தப் பிறையைத் தொழுவாயாக” என்று கூறினாள். தலைவி தன்னுடைய கன்னித் தன்மை நீங்கி ஒரு தலைவனது நட்பைப் பெற்றவளாதலின் அவனை அல்லாமல் வேறு தெய்வத்தை வணங்குதல் கற்புடமைக்கு இயல்பன்று ஆதலால் பிறையை வணங்காது இருந்தாள். பின்னர் தோழி அவளை “உன்பால்” உண்டான வேறுபாடுகளுக்குக் காரணம் யாது?” என வினவினாள். அதற்குத் தலைவி “யான் ஒரு சுனையில் நீராடி வந்தேன். அதனால் ஏற்பட்டது” என்றாள். அதனைக் கேட்ட தோழி ஒரு சுனை இத்தகைய வேறுபாட்டைச் செய்ததோ என்று அச்சுனையை வியந்து அத்தகைய சுனையில் யானும் ஆடுவேன், என்னையும் அழைத்துச்செல் என்று நகைத்துக் கூறினாள். அப்பொழுது தலைவி பால் ஏற்பட்ட மாற்றத்தைக் கண்டு கூட்ட முண்மையை உணர்ந்தாள். மேலும் தோழி அவளை நடுங்க வைக்க வேண்டும் என்பதற்காக, “உதிரத்தால் சிவந்த கொம்புகளை உடைய யானை ஒன்றை வீரன் ஒருவன் தன் கைவேலால் குத்தினான்” எனக் கூறினாள். அதனைக் கேட்ட தலைவி அதனைச் செய்தவன் தன் தலைவன் தானோ என்று

எண்ணி “யானையின் கொம்பு, அவனைக் குத்திச் சிவந்ததோ” என்று கூறி நடுங்கினாள். அந்நடுக்கத்தாலும் தோழி தலைவியின் கூட்ட முண்மையை உணர்ந்தாள்.

இவ்வாறு இருவரும் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது தலைவன் பாங்கியை வேண்டித் தலைவியோடு தான் கூடி வருகிற கூட்டத்தை இன்னும் சில நாட்கள் நீட்டித்துக் கொள்ளலாம் என எண்ணி அவ் விடத்திற்கு வருகிறான். அவர்களோடு பேச முயல்கிறான். அவர்களைப் பார்த்து “உம்முடைய ஊர் எங்குள்ளது” என வினவினான். அவர்கள் அதற்கு விடை கூறவில்லை. மேலும் அவர்களை நோக்கி “உமது பெயர் யாது?” என்றான். அதற்கும் அவர்கள் விடை கூறவில்லை. பின்பு அவர்களை நோக்கித்தான் வேட்டையாடுகையில் தப்பித்து ஒரு மான் வந்தது. அந்த மான் இந்த வழியாக வந்ததோ? என வினவினான். அப்பொழுதும் அவர்கள் பதில் சொல்லவில்லை. அதனால் அவன் தோழியை நோக்கி யான் வினவியதற்கு விடையாக ஒரு மொழியாகினும் சொல்வாயாக எனக் கேட்டான். அதனைக்கேட்ட தோழி, “இவர் கூறுவனவெல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று மாறாக உள்ளனவே. ஆதலால் இவர் எண்ணம் யாதோ” என்று ஆராய்ந்து பின் தலைவியைப் பெறுவதற்குத்தான் இவன் வந்திருக்கிறான் என உணர்ந்தாள். தலைவியின் மெய்வாட்டத் திற்கெல்லாம் இவனே காரணம் என்பதையும் உணர்ந்தாள். உணர்ந்த பின்னர்த் தோழி, “யாம் யாதும் கண்டிலம்” எனக் கூறிவிட்டு, “இவர்கையிலே உள்ள தழையினால் விலங்கினை வேட்டையாடினார் போலும். என நகையாடித் தலைவியின் பால் உண்டான குறிப்பு களால் தலைவன்பால், அவள்கூட விரும்புகின்றாள் என நினைந்து அவர்கள் இருவரையும் தனித்து விட்டுவிட்டுத் தான் வேறு இடம் அகன்றாள்.

ஆயினும் தலைவன் தலைவியோடு நில்லாது தோழியைச் சென்று கண்டான். தான் தலைவிபால் கொண்ட காதலை வெளிப் படுத்தினான். அதனைக் கேட்ட தோழி தலைவனது குலத்து மேம்பாட்டையும், தங்கள் குலத்தின் தாழ்வையும் எடுத்துச் சொன்னாள். தலைவனோ அது ஒரு குறையன்று என்று காரணம் காட்டினான். மேலும் தோழி அவன் விரும்பிய மங்கையை இன்னாள் என்று அறியாள் போன்று “இங்கே மாதர் பலர் உள்ளனர் அவருள்

உன் மனம் யாரை விரும்பியதோ?" என்று கேட்டாள். தலைவன் தலைவியின் அழகையும், அவளது இயல்பையும் எடுத்துக் கூறினான். அதனைக் கேட்ட தோழி தலைவனிடம் "நீ குறித்த மங்கை பெறுதற்கு அரியள்" என்று கூறினாள். ஆனால் தலைவனோ தனக்குத் தலைவி இன்றியமையாதவள் என்று கூறினான். அதனைக் கேட்ட தோழி, தலைவனைப் பார்த்து, "நீயே தலைவியிடம் சென்று உன் குறையைக் கூறிடுக" என்றான். அதுகேட்ட தலைவன் தோழியைப் பழித்தான்.

தலைவனின் பழிமொழிகளைக் கேட்ட தோழி "தலைவி பேதைப் பருவத்தினள்" என்று கூறினாள். அதற்குத் தலைவன் "முதிர்ந்த அறிவை உடையவள்" எனக் கூறினான். இருவருக்கும் இருந்த நட்பை அறிந்து கொண்ட தோழி ஒரு மங்கையை ஒரு தலைவன் மணம் செய்து கொண்டு அடைதல்தான் முறை என்று ஆன்றோர் ஒழுக்கத்தை எடுத்துரைத்து "நீ தலைவியை மணந்து கொண்டு இன்புறுவாயாக" என்றாள். தலைவன் தமது மிக்க ஆர்வத்தைப் புலப்படுத்தித் தோழியின் உதவியை வேண்டினான். அதற்குத் தோழி தலைவியினுடைய சுற்றத்தார்கள் உன் செயலை அறிந்தால் உன்னைத் துன்புறுத்துவார்கள் என அச்சமுறுத்தினாள். அப்பொழுது அந்த இடத்தைவிட்டு அகன்ற தலைவன் மீண்டும் மலர்களாலாகிய கையுறையை ஏந்திக் கொண்டு தோழியிடம் வந்தாள். "தலைவிக்காக இதைக் கொணர்ந்தேன்" என்று அவளிடம் சிறப்பித்துக் கூறினான். ஆனால் தோழி அதைப் பெற மறுத்தாள். தலைவன் வருந்தினான். அவனது வருத்தத்தைக் கண்ட தோழி நீ இப்பொழுது போய்விடு. நான் தலைவியின்பால் சென்று அவள் மனத்தை இரங்கச் செய்து இக்கையுறையை ஏற்குமாறு செய்வேன் என்று கூறினாள். இதனைக் கேட்ட தலைவன் இனித்தான் மடலூர்ந்து தான் தலைவியைப் பெறவேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டு, தோழியின்பால் அக்கருத்தைக் குறிப்பிட்டான். தாம் விரும்பிய மங்கையைப் பெறாதார் மடலேறுதலே வழக்கம் என்றும், பிறகு அதனைத் தன்மேல் வைத்து நான் என்றன் தலைவியின் உருவத்தை ஒரு கிழியில் எழுதிக்கொண்டு மடலேறி வருவேன்" என்றும் கூறினான். அதனைக் கேட்ட தோழி தலைவியினுடைய அவயங்கள் படத்தில் எழுதுவற்கு அரியன என்று மொழிய, அவற்றை எழுதி

முடிப்பேன் என்று தலைவன் உறுதி கூறினான். ஆனால் தோழி “மடலின் பொருட்டு நீ பனையை வெட்டினால் அதன்மேல் உள்ள பறவைகள் துன்புறும். அதனால் அப்பறவைகளின் முட்டைகள் உடையும். ஆதலால் அச்செயல் அருளியல்புக்கு மாறானதாகும்” என்று சொல்லி அவனுக்கு உதவ மனம் இளகினாள். அவனை நோக்கி “உன்னுடைய துயரங்களை நான் தலைவியிடம் கூறுகிறேன். அவள் மறுத்தால் நீ மடலேறுக” என்றாரைத்தான்.

தலைவன், தலைவி தன்னுடைய அழகால் தன்னை வருந்திய நிலையை எடுத்துக் கூறித் தலைவி இளையவள் அல்லள். தக்க பருவத்தினள் எனக் கூறினான். அதனைக் கேட்ட தோழி அவளைப் பார்ப்பதற்கு இப்பொழுது உரிய காலமன்று என்று கூறினாள். அதற்குத் தலைவன் “என் பெயரைக் கேட்க முன்னரே அவள் உவந்து உன்னைத் தழுவிக்கொண்டு வந்துவிடுவாள்” என்று கூறித் தனக்கும் தலைவிக்கும் உள்ள நட்பினைக் குறிப்பிட்டான். அதைக் கேட்ட தோழி, “நான் தலைவியை உன்பால் வரச் செய்வேன்” என்று கூறி அவனைத் தேற்றிவிட்டு அவன் கையில் ஏந்தி வந்த கையுறையைப் பெற்றுத் தலைவிபால் சென்றாள்.

தலைவனை அனுப்பிவிட்டுத் தலைவிபாற் சென்ற தோழி அவளிடம் யாரோ ஒரு வீரன் கையில் தழையோடு வாடித் திரிகிறான் என்று குறிப்பாகத் தலைவன் வருந்துவன கூறினாள். ஆனால் தலைவியோ தலைவனை அறியாதவள் போன்று தோழி கூறியதைக் கேட்காதவளாகி வேறு பொருத்தமில்லாத செய்திகளைச் சொன்னாள். தோழி அவளிடம் முன்பு யானை வந்ததோ? என்றும், மான் வந்ததோ? என்றும் வந்து கேட்டவர் இப்பொழுது வேறு எதைக் கேட்க வந்தனரோ? அறியேன். இந்தச் சோலையில் வந்திருக்கின்றார் என்றாள். அதகேட்ட தலைவி “வழியில் போவோர்கள் எவையேனும் கேட்டால் அவர்களுக்கும் எனக்கும் என்ன தொடர்புண்டு எனக் கேட்டாள். தலைனோடு தனக்கு உள்ள தொடர்பை மறைத்துத் தலைவி பேசுகிறாள் என்பதை உணர்ந்த தோழி”, நாம் இருவரும் ஈருடல் ஒருயிராக இதுகாறும் பழகியிருந்தோம். அதனை உணராமல் இப்பொழுது என்னை வேறுபடுத்தி மறைத்து ஏன் பேசுகிறாய்?” என்று தலைவிபால் கேட்டாள். அதன்பின் தலைவனுடைய அன்பைப் பலவாறாக எடுத்துச்சொல்லித் தழையின் பெருமைகளையும் கூறித்

தலைவி அதனை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்றால் தலைவன் மடலேறுவான் என்பதையும் குறிப்பிட்டாள். அப்பொழுதும் தலைவி ஏதும் அறியாதாள்போல் இருந்தாள். அதனைக் கண்ட தோழி மிகவும் வேதனைப்பட்டு அவளைவிடுத்துச் செல்லக்கருதி தலைவியைப் பார்த்து, இனிமேல் உன் கருத்தை வேறு உயிர்த்தோழியிடம் கூறுக என்று சினத்துடன் கூறினாள். தலைவி தானும் சினந்து தம் குலத்திற்குப் பழிவரும் என்று அஞ்சவேனோ; அன்றி உனக்கு அஞ்சவேனோ, ஒன்றும் அறிந்திலேன் என்று கூறித் தோழி கொடுத்த கையுறையை ஏற்றாள். அதைக்கண்டு உவந்த தோழி தலைவன்பால் சென்று, தலைவி தழையை ஏற்றுக் கொண்டதைக் கூறி இன்ன இடத்தில் தலைவியைக் காண்பாயாக என்று குறியிடம் கூறிச் சென்றாள். பிறகு தலைவியையும் அக்குறியிடம் கொண்டுவந்து சேர்த்தாள். இருவரையும் தனித்திருக்க விட்டுவிட்டுத் தான் மலர் கொய்வாள்போல் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கினாள். தலைவனும் தலைவியும் உசாவி இன்பம் துய்த்தனர். சிறிது நேரம் கழித்த தோழி அவ்விடத்தில் வந்து தலைவியை எக்காலத்தும் மறவாமல் அன்போடு பாதுகாத்தருள்க எனத் தலைவன்பால் கூறித் தலைவியோடு தன் இல்லம் திரும்பினாள். அன்று முதல் இவ்வண்ணமாகவே தோழியின் உதவியால், தலைவன் தலைவியினைச் சந்தித்து வந்தான்.

தலைவன் கூடிக் கூடிப் பிரிந்து சென்றதால் அப்பிரிவிற்குத் தலைவி ஆற்றாளாயினாள். மழைக்காலம் கண்டு வருந்தினாள். தோழியும் அவள் நிலைகண்டு வருந்தி தலைவியின் வருத்தத்தை ஆற்றுவாள் வேண்டிப் பலவாறு எடுத்துரைப்பாள். தோழியின் மீது வெறுப்புற்ற தலைவி, “முற்றும் அறியாதவர்களாயினும், முழுதும் அறிந்தவர்களாயினும் சொன்னால் அறிவார்கள். இவ்விரு திறத்தார் அல்லாதவர்களுக்குச் சொன்னால் யீர்வும் பிழைபடும்” என்று புறமாகக் கூறித் தலைவனைப் பிரிந்திருத்தல் தன்னுயிருக்கே துன்பம் தருகிறது என்று கூறினாள். தோழி இதனைக் கேட்டு “நீ இங்ஙனம் வருத்தத்தோடு இருந்தால் உன்பால் ஐயுற்று நம்மைத் தினைப்புனத்தில் இருந்து நீக்கி வீட்டிற்குக் கொண்டுபோய் வைத்துவிடுவார்கள்” என்றாள். இவ்வாறு இருவரும் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது தலைவன் அங்குவந்து சேருகிறான். அவன் வந்ததைத் தோழி தலைவிக் குரைத்தாள். தலைவன் தினைப் புனத்தின் புறத்தே நின்றான். அப்

பொழுது தோழி பறவைகளுக்குக் கூறுவாள் போன்று, “நாங்கள் வீட்டிற்குச் செல்கின்றோம். இனிச் சுகமாக இரும்” என்று தாங்கள் செல்வதை மறைமுகமாகத் தலைவனுக்கு அறிவித்தாள். அதனைக் கேட்ட தலைவன் தலைவியும், தோழியும் தினைப்புனத்தை விட்டுச் செல்வதை அறிந்து வருந்தினான். வருந்திய தலைவன் தோழியை நோக்கி இரவுக்குறியை வேண்டினான். அதனைக் கேட்ட தோழி இரவு நேரத்தில் வரும்பொழுது வழியில்பல இடையூறுகள் ஏற்படும் என்று எடுத்துக்கூறினாள். ஆனால் தலைவனோ, “அவ் இடையூறுகளுக்கு நான் அஞ்சேன் என்று கூறினான். தோழியும் இறுதியில் தலைவியின் உடன்பாட்டைப் பெற்று இரவுக்குறிக்கு இடம் கூறித் தலைவனை அனுப்புகிறாள்.

தலைவன்தன் ஊர் சென்று இராக்காலத்தில் தலைவியின் வீட்டின் அருகே வந்து தன்வரவைத் தலைவிக்குப் புலப்படுத்துவதற்காக ஒலி எழுப்புகிறாள். அதனை அறிந்த தோழி, தாய் துயில்கின்றாளோ? இல்லையோ என்பதை அறிவதற்கு ஓர் யானை வந்து நம் தினைப்புனத்தை அழிக்கிறது என்ற குறிப்பால் தலைவன் வந்தமையை உணர்ந்தினான். தாய் ஒன்றும் பேசாது உறங்குவதை அறிந்த தோழி மெதுவாகத் தலைவியை இரவுக்குறியிடத்தில் கொண்டுவந்து சேர்க்கிறாள். தலைவனும் தலைவியும் சந்தித்தனர். தலைவன் வந்த வழியின் அருமையை நினைத்துத் தலைவி வருந்தினாள். அதை அறிந்த தலைவன்தான் வரும்வழி எளிதாக இருந்தது என்று கூறினான். அதற்கு உடன்படாத தலைவி, “என்னைக் காண்பதற்காகப் பல இடையூறுகளையுடைய இந்தக் காட்டுவழி, இனி வாரற்க” என்று கூறினாள். இவ்வாறு பேசி இன்பம் துய்த்தபின்னர், குறியிடத்தை விடுத்து இல்லின் அருகில் வந்தனர். தோழி அவர்களை எதிர் கொண்டாள். தலைவியை வீட்டிற்குள் அனுப்பிவிட்டுத் தலைவன் பால் வந்து, “இவ்வழியில் இனிமேல் வாரற்க, இரவுக் குறி இனியும் வேண்டாம். அவளை விரைவில் நீ திருமணம் செய்து கொள்க” என வேண்டினாள். இத்தகைய இரவுக்குறி நிகழ்வதோடு சில இலக்கியங்கள் இரவுக்குறி இடையீடு பற்றியும் கூறுகின்றன.

இவ்வாறு இராக்காலத்துத் தலைவன் வந்து போய்க்கொண்டிருக்கும் பொழுது சில இடையூறுகளால் தலைவன் வருவதற்கு இயல

வில்லை. அதனால் தலைவி வாட்டம் அடைந்திருப்ப, அதனைக் கண்ட தோழி, ஏன் இங்ஙனம் இருக்கிறாய், உனக்கு நேர்ந்த துன்பம் யாது?" என்று வினவினாள். தலைவி எனது வேறுபாடுகளைச் செவிலித்தாய் கண்டு இவை எதனால் உண்டாயின?" என்று கேட்டாள். அவருக்குப் பிறரால் அறிதற்கரியதாகிய நம் களவொழுக்கம் தெரிந்து விட்டது போலும். தலைவர் இங்கே வருவதற்குச் சந்திரன், கோழி ஏனம் முதலிய பல இடையூறுகள் உள்ளன. இவற்றை எல்லாம் கடந்து அவர் எங்ஙனம் வருவார்? ஆதலின் அவருடைய ஊருக்குச் செல்லலாமென்று தோன்றுகிறது. ஆனால் தம்முரை வெளிப்படையாகச் சொன்னாரில்லை. இனி என் செய்வது?" என்று வருந்தினாள். தோழி அவன் வராமெக்காக அவனைப் பழித்தாள். கேட்ட தலைவி, தலைவன் நற்குணமுடையானென்பது விளங்க "அறியார்ல்லர். அவர் வாராமெக்குக் காரணம் என் தீவினையே" என்று சொல்லி, உறங்குங் காலத்துத் தலைவனைக் கனவிற்கண்டு திடீரென விழித்துக்கொண்டு தான் துயருறும் நிலையைக் கூறினாள். அன்றியும் தன் மேனியிலுள்ள அழகெல்லாம் காமவேட்கையால் அழிதலைச் சொல்லி, "யாரேனும் என்னுடைய துயரத்தை அவரிடம் சொல்லி வருவாரெனின் அவர்கள் மிக்க உதவி செய்தவர்களா வார்கள்" என்று தன் விருப்பத்தை அறிவித்தாள். "அவரே தம் வாக்குப் பிறழ்ந்தாரெனின் பிறர்சொன்னால் கேட்பாரோ? வேண்டுமெனின் நீயே போய் நின் குறையை உரைப்பாயாக" என்று தோழி கூறினாள்.

தலைவி பலர் தன் நிலையைக் கண்டு கூறும் பழிமொழிகளாலும் தலைவன் வரும் வழியின் அருமையினாலும் தான் கொண்ட அச்சத்தைச் சொன்னாள். பின் விரகதாபம் அங்கே உள்ள பல அஃறிணைப் பொருள்களை மயக்கத்தால் விளித்து இரங்கினாள். முதற்கூறிய வழியில் வாராதவண்ணம் தலைவனை விலக்கவேண்டுமென்று, "யாம் மீண்டும் தினைப் புனம் காக்க வருகின்றோம். ஆதலின் இங்கே வந்து அலைய வேண்டாம்" என்று கூற வேண்டும் என்று தோழியிடம் சொன்னாள். தலைவியினுடைய வேறுபாடு கண்ட தாய் முதலியோர் அவளைப் போய் தீண்டியதென்று நினைத்து வேலனைக் கொண்டு முருகவேளை வழிபட்டு வெறியாடத் தொடங்கினர். "அவ்வாறு செய்தலை நீ விலக்க வேண்டும்" என்று

தலைவி தோழியிடம் கூறினாள். தலைவியை மணம் செய்து கொள்ளும் பொருட்டுப் பலர் பரிசும்கொண்டு வந்தனர். அதுகண்ட தலைவி, “தமர்களிடம் உண்மையைக் கூறிப் பிறர் மணம் பேச வருதலை விலக்கித் தலைவர் மணம் புரியவந்தால் ஏற்றுக்கொள்ளும் படிச் சொல்லவேண்டும்” என்று தோழியை வேண்டினாள்.

இவ்வாறு மணத்தைப் பற்றிய செய்திகள் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கையில், வழக்கம்போல் வந்த தலைவனை ஒருநாள் தோழி கண்டு, “தலைவியினது வேறுபாட்டைக் கண்ட செவிலித்தாய், இவருக்கு இஃது எதனால் வந்தது என்று கேட்டாள்”. ஒரு சிங்கத்தைக் கண்டு பயந்தாளென்று நான் மறைத்துக் கூறினேன். நீ தலைவியின்பால் அன்பு பூண்டிருப்பதை இவ்வூரிலுள்ள மகளிர் அறிந்து பழி தூற்றுகிறார்கள். நீ அன்றொரு நாள் வந்து அகன்ற பின்னர்த் தலைவியின் சோர்வைக் கண்ட தாய் கோபக் குறிப்போடிருந்தாள். உங்கள் கனவொழுக்கத்தை அவள் அறிந்துவிட்டாள். அன்றியும் இவளுடைய நோயை நீக்கும்பொருட்டு வெறியாடத் தொடங்கினாள். ஆயலார் பலர் தலைவியை மணம் செய்துகொள்ள முயல்கின்றனர் ஆதலின், நீ விரைவில் அவளை மணம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். நீ மணம் செய்தற்குரிய விலைப்பொருள் கொண்டு வரின் எம்மவர் மணம் மகிழ்ந்து உன்னை ஏற்றுக்கொள்வர். வேங்கை மரம் மலர்ந்தது. சந்திரனும் பரிவேடங் கொண்டான். அதனால் இதுவே மணம் புரிவதற்குரிய காலம். தலைவியும் முதறிவுடைய வளாக இருக்கிறாள்” என்று கூறினாள்.

தலைவன் விரைவில் மணம் புரியத் துணியவில்லை. வேறொரு நாள் பாங்கி, “நீ வருவதை அன்னை கேட்டறிந்தாள். இனி இங்கே வந்துவிடவுங் கூடும். ஆதலின் இனி வேறிடத்தைக் குறிப்பிட்டுக் கொள்க” என்றாள். அவன் பகல் வந்த காலத்து இரவில் வருவாயாக என்றும், இரவில் வந்தால் பகலில் வாவென்றும், பகலிலும் இரவிலும் வருகவென்றும், இரண்டுபொழுதும் இங்கு வரல் வேண்டாமென்றும் பலவாறாகக் கூறி அதனாலாவது களவு ஒழுக்கத்தினால் உண்டாகும் தீங்கை அவனறிந்து மணம் புரிந்து கொள்வான் என்றெண்ணினாள். அவன் பழையபடி களவொழுக்கத்தை விடாதவனாக இருந்தான். ஒருநாள் தோழி, “இவ்வாறு நீ ஒழுகுவது உனது நாடு, ஊர், குலம் முதலியவற்றுக்குத் தக்கதன்று” என்றாள். “நீ வரும் வழியிலுள்ள

இடையூறுகளை நினைந்து தலைவி அஞ்சுகின்றாள். அவளுடைய துன்பம் ஆற்றற்கரியதாயிருக்கிறது. முன்னையினும் இப்பொழுது காவல் மிகுதியாக இருக்கிறது. அன்னை எப்பொழுதும் அருகிலிருக்கிறாள். தலைவியின் காமம் அளவிடற்கரியதாயுள்ளது. கனவில் உன்னைக் கண்டு பின்னர் விழித்துக்கொண்டு அரற்றுகின்றாள். அவளுடைய அழகெல்லாம் குறைந்து கொண்டு வருகிறது” என்று கூறி மணந்துகொள்ள வேண்டுமென்று கருத்தைப் பின்னும் புலப்படுத்தினாள்.

பின்னும் களவொழுக்கத்தில் ஒழுகி வந்த தலைவன் தன் ஊருக்குச் சென்று சில நாள் இருந்துவர எண்ணினான். தலைவியைப் பிரிந்துசென்று மீண்டு வருவேன் என்பதை அவன் தோழியிடம் கூறினான். “நீ அவ்வாறு போனால் நாங்கள் இங்கே இறந்து படுவோம். ஆதலின் நீ செல்லுதலை ஒழிக” என்று தோழி செலவை விலக்கினாள். தான் போவதற்குரிய காரணம் ஒன்று உள்ள தென்பதைத் தலைவன் வற்புறுத்திக் கூறினான். “இங்கே தலைவிக்குத் துன்பம் உண்டாகு முன் வரக்கூடுமென்றிற் சென்று வருக” என்று அவள் விடைகொடுத்தாள். தலைவன் சென்றான். அவன் பிரிந்த செய்தியை அவள் தலைவிக்கு உணர்த்தினாள். கேட்ட தலைவி மிக வருந்தினாள். சென்ற தலைவன் திரும்பிவரச் சற்றுத் தாமதிக்க, தலைவி ஆற்றாமை மிகுதியால் பல பொருள்களையும் விளித்துப் புலம்பினாள். பாங்கி அவளை ஆற்றுவித்தாள். பின்னர்த் தலைவன் வந்தனன். அவனுடைய வரவைத் தோழி, தலைவிக்கு உணர்த்திவிட்டு அவன்பால் சென்று, “தெய்வத்தின் அருளால்தான் நாங்கள் பிழைத்திருக்கின்றோம்.” இவ்வளவுகாலம் எங்களைப் பிரிந்திருந்தது நியாயமா? என நொந்து வினாவினாள். அவன் “இதுகாறும் தனிமையைத் தலைவி எவ்வாறு ஆற்றியிருந்தாள்? நீ எங்ஙனம் ஆற்றுவித்தாய்?” என்று நொந்து வினாவினான். அவன், “நீ வந்துவிடுவாயென்று சொல்லியும், நின் ஊரைக் காட்டியும், நின் புகழை உரைத்தும் ஆற்றுவித்தேன்” என்று கூறினாள்.

இங்ஙனம் இருந்து வருகையில் தலைவியை மணம் செய்து கொள்ளுவதற்குப் பொருள் வேண்டுமாதலின் அதற்குரியபொருளை ஈட்டுவதற்காகத் தலைவன் வேற்று நாட்டுக்குச் செல்ல எண்ணி அதனைத் தோழிக்குக் கூறினாள். அவள், “நீ பொருளுக்காகப்

பிரிவதைத் தலைவியிடம் உரை” என்றாள். அவன், “நான் விரைவில் வந்து விடுவேன்” என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றான். அவன் அவ்வாறு சென்றதைத் தோழி தலைவிக்குக் கூறினாள். அவள் மிக வருந்தினாள். அப்பொழுது தோழி, “நீ ஏன் வருந்துகிறாய்? அவர் இப்பொழுது பிரிந்து சென்றது உன் நன்மையின் பொருட்டுத் தானே” என்று இடித்துரைத்தாள். கேட்ட தலைவி, “இதுகாறும் உன்னை என்னுயிர் போலப் பாவித்திருந்தேன். என் மன நிலையை அறியாமல் இங்ஙனம் சொல்லுகின்றாயே” என்று வருந்தினாள். தலைவன் மீண்டு விரைவில் வந்து விடுவானென்பதை தோழி வற்புறுத்தி மொழிந்தாள்.

இப்படியிருந்த தலைவன் தான் மீண்டு வருவதாகக் கூறிய கார்ப்பருவம் வந்தது. அதனைக் கண்ட தலைவி, கார்காலம் வந்தும் இன்னும் அவர் வரவில்லையே எனத் துன்புற்றாள். தோழி இது கார்காலம் அன்று, இப்பொழுதும் பெய்யும் மழை காலமல்லாத காலத்துப் பெய்வது ஆகும் என்று கூறக்கேட்ட தலைவி, “கார்காலம் அல்லாவிடின் மயிலாடுமோ? கொன்றை பூக்குமோ? இந்திர கோபப் பூச்சிகள் பறக்குமோ? இந்திரவில் உண்டாகுமோ?” என்று வினவினாள். “அந்த மேகமானது தலைவருடைய தூதாகி இக்காலத்தில் வந்தது” என்று தோழி சொல்லி ஆற்றுவிக்கத் தலைவி ஆற்றியிருந்தாள்.

பிரிந்து சென்ற தலைவன், தான் சென்ற இடத்துத் தலைவியின் பிரிவாற்றாமல் வருந்தினான். பின் விரைவிற் பொருளீட்டிக் கொண்டு தேரூர்ந்து மீண்டுவந்தான். வரும் பொழுது தலைவன் தேர்ப்பாகனை நோக்கி விரைவில் தேரை விடு என்றும், மேகத்தை நோக்கி “மேகமே நான் வருதலை முன் போய்த் தலைவிக்குச் சொல்” என்றும் கூறித் தன் ஆர்வத்தைப் புலப்படுத்தினான். பின்பு தன் வரவைத் தலைவி அறிதற்காகச் சங்கநாதம் செய்தான். அவ்வொலியைக் கேட்ட தோழி அவன் வரவைத் தலைவிக்கு அறிவித்தாள். தலைவி, “தலைவரது தேர் வரவை முன்னதாகவே அறிவித்த இந்தச் சங்கம் சிறப்பெய்துக” என வாழ்த்தினாள். தலைவன் வந்து சேர்ந்தான். அவனை நோக்கித் தோழி, “பிரிந்திருந்த காலத்து நீர் தலைவியை நினைத்ததுண்டா?” என்று வினவ, அவன், “நான் மறந்திருந்தாலன்றோ நினைக்க வேண்டும்” என்று தான் எப்பொழுதும் நினைத்துக் கொண்டிருப்பதைப் புலப்படுத்தினான். தோழி அவன் பிரிந்திருந்த காலத்தில் தலைவியைப் பலவிதமாக ஆற்றுவித்திருந்ததைக் கூறினாள்.

தலைவன் தலைவியை மணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென விரும்பி முதியோர்கள் மூலமாகப் பொருள் அனுப்பினான். அவன் அவ்வாறு விடுத்தமையைப் பாங்கி தலைவிக்கு உணர்த்தினான். தலைவி, தன்னைத் தலைவன் மணம் செய்து கொண்டால் அது நற்றாய்க்கு மிக்க மகிழ்ச்சி உண்டாக்கும் என்று நினைந்தாள். அப்பால் தலைவியின் தமர் தலைவன் விடுத்த பொருளை அங்கீகரித்து அவன் வரைதலை ஏற்றுக்கொண்டனர். அதனைப் பார்த்த தோழி தலைவிக்குக் கூற அவள் மிக்க உவகையடைந்தாள். தோழி, மணத்திற்குரிய முயற்சிகளைச் செய்த தலைவனைக் கண்டு வாழ்த்தினாள். கல்யாணத்தின் பொருட்டுத் தெய்வங்களைத் தலைவி வழிபட்டாள். தோழி அந்நிலையை அவனுக்குக் காட்டினாள். அவன் அது கண்டு களித்தான்.

இவ்வாறு களவொழுக்கம் நிகழ்ந்து வருகையில் தலைவி, தலைவன் வரும் வழியிலுள்ள துன்பத்தை நினைத்து மிக அஞ்சினாலும், அவள் பழிக்கு அஞ்சினாலும், காமத்தை ஆற்றாளாயினும், தமர் வெறியாட்டு எடுத்தாராயினும், பிறர் தலைவியை மணம் செய்துகொள்ள முயன்றாராயினும் தோழி உண்மையைத் தாய்க்குக் கூறுவாள். அவ்வாறு கூறும் கிளவி “அறத்தொடு நிற்பல்” எனப்படும். அதன் அமைப்பு வருமாறு:

“தலைவன் இன்ன காலத்து வருவேன்” என்று கூறிச் சொன்னபடி வாரானாகத் தலைவி கண்ணீர்விட்டு அழுதாள். அதுகண்ட தோழி அங்ஙனம் அவள் அழுவதற்குக் காரணம் கேட்பத், தலைவன் தான் கூறிச் சென்றபடி வாராமையையும், அவன் தெய்வத்தைக் காட்டி நின்னைப் பிரியேன்” என உரைத்த சபதத்தை நம்பினமையையும், அது பழுது பட்டமையையும் கூறி வருந்தினாள். கேட்ட பாங்கி, “உன்னுடைய அன்பை அவர் சிறிதும் உணரவில்லை. அவர் மனம் கல்லைப்போலும்” என்று தலைவன் இயல்பைப் பழித்துக் கூறத் தலைவி, “ஏதேனும் தக்க காரணமின்றி அவர் தாமதிக்க மாட்டார்; வந்துவிடுவார்” என்று அவன் நற்குணமுடையவனென்பது தோன்றக் கூறி, “அவர் சத்தியம் செய்து தவறியதைப் பொறுக்கும்படி தெய்வத்தை வேண்டிக் கொள்வோம்” என்றாள்.

அப்பொழுது தலைவியைத் தமர் பாதுகாத்தல் மிகுதியாயிற்று. அவள் துயருற்று நின்றாள். தாய் முதலியோர் அவள் வேறு

பாட்டிற்குக் காரணம் பேயென்று எண்ணி முருகனுக்குப் பூசை செய்து ஆட்டுக்குட்டியைப் பலியிட எண்ணினார்கள். அதனைக் கண்ட தோழி, “ஐயோ, வீணாக இந்த ஆட்டை ஏன் கொல்லுகிறீர்கள்? இந்தத் தெய்வத்தையே கேளுங்கள். இத்தகைய செயல்களால் தலைவியினது துன்பம் தீராது” என்று கூறினாள். அதனைக் கேட்டுச் சிவந்த செவிலி, “நாங்கள் முருகனை வழிபடுகையில் நீ தடுத்ததன் காரணம் யாது? இவள் மெலிவிற்குக் காரணம்தான் என்ன?” என்று வினவினாள். அதற்கு அவளிடம் உண்மையைக்கூறப்படுக்க தோழி, “நாங்கள் தினைப்புனத்திலிருந்த காலத்தில் ஒருநாள் ஒரு தலைவன் ஒரு தாமரைப் பூவைத் தலைவி கையிற் படும்படி தந்தான். அது தொடங்கி இவள் அவளை நினைந்து வருந்துகின்றாள். பின்னொரு நாள் ஆற்றில் நீராடும் பொழுது நீர்ச் சூழி ஒன்றில் இவள் அகப்பட்டு வருந்தா நிற்க, அங்கே வந்து கொண்டிருந்த அவ்வீரன் அதனைக் கண்டு இவளை எடுத்துக் கரையிற் சேர்த்தான். வேறொரு நாள் தன்பால் வந்த யானையைக் கண்டு இவள் அஞ்சி ஓடியபொழுது அவ்வீரன் அக்களிறை வேலெறிந்து இவளைக் காத்தான். தனக்கு உயிரளித்த பேருதவியை நினைந்து எப்பொழுதும் அவன் ஞாபக மாகவே உள்ளாள்” என்று சில பொய்க் காரணங்களால், அவன்பால் அன்புற்றமையைப் புலப்படுத்தினாள். செவிலி உண்மையை உணர்ந்தனள்.

தலைவியின் நற்றாய் தன் மகளது நிலைகண்டு அதற்குக் காரணம் யாதென்று செவிலியைக் கேட்க அவள் தாய்க்கு ‘உண்மையைக் கூறினாள். தாய் அதனைத் தமருக்கு அறிவித்தனள்.

தலைவன் முயற்சி செய்வதனாலும், தோழி அறத்தொடு நிற்பதனாலும் மணம் நிகழும், சில காலங்களில் தமர் தலைவன் வரைதற்கு உடன்படார். அக்காலத்துத் தலைவன், தலைவியை ஒருவரும் அறியாதவண்ணம் அழைத்துச் சென்றுவிடுவான். அப்பகுதி “உடன்போக்கு” என்னும் பெயர் பெறும். அதன் பொருட்டொடர்பு வருமாறு:

தலைவன் மணம் செய்வதற்குத் தமர்கள் உடன்படாரென்பதை அறிந்து அவனிடம் சென்று, “எம்மவர் இவளை நீ வரைதற்கு உடன்படார். ஆதலால் இவளை உடன்கொண்டு நின்ஊருக்குச் செல்க” என்று தோழி அறிவிக்க அவன், “தலைவி மென்மையை

உடையவள். போதற்குரிய வழியிலேயுள்ள பாலை நிலம் அதிக வெம்மையை உடையது. இதில் எவ்வாறு அவள் நடப்பாள்? அவ்வழியில் அஞ்சத்தக்க பேயும், புலி முதலிய விலங்குகளும் திரியும்” எனக் கூறிமறுத்தான். தோழி “உன்னுடன் வந்தால் வழியெல்லாம் அவளுக்குக் குளிர்ந்திருக்கும். யாதொரு துன்பமும் இராது” எனக்கூறித் தலைவனை உடன்படச் செய்ய அவன் அதற்கு உடன்பட்டான். பாங்கி தலைவியின்பால் வந்து தலைவர் உன்னை அழைத்துச் செல்ல விரும்புகிறார் என்று அறிவிக்க, அவள் அங்ஙனம் சென்றால் தன்னுடைய நாணம் அழிந்துவிடுமே என்று இரங்கினாள். அப்பொழுது தோழி, “நாணினும் கற்புச் சிறந்தது, நீ உடன் சென்றால்தான் உன் கற்பு நிலைபெறும்” என்று கூறத் தலைவி தலைவனுடன் செல்லுதற்கு உடன்பட்டாள். அப்பொழுது பாலை நிலத்தின் இயல்பைத் தோழி உரைக்க, தலைவி தான் அதற்கு அஞ்சாமல் செல்லத் துணிந்திருத்தலைச் சொல்லி நான் அவருடன் செல்வேன். நீ பின்பு வருவாயாக என்றாள். பாங்கி தலைவியை அழைத்துச் சென்று தலைவன்பால் அடைக்கலமாகக் கொடுத்து, “இனி இவளுக்கு யாவரும் நீயே, ஆதலின் இவளை இன்றுபோல என்றும் காப்பாயாக” என்று கூறி அவர்களை விடுத்தாள்.

தலைவன் தலைவியைப் பாலை நிலத்தில் மெல்ல அழைத்துக் கொண்டு சென்றான். வழியிலேயுள்ள ஒரு சோலையைக் கண்டு வியந்த தலைவியின் இளைப்பை அறிந்து அதில் இருந்து இளைப்பாறித் தலைவியின் கூந்தலில் மலர் சூட்டினான். பின்னர் இருவரும் மேற்செல்லத் தொடங்கினர். அவ்விருவரையும் வழியில் கண்டோர்கள், இவர் தேவரோ? மானிடரோ? என்று ஐயுற்றனர். அவர்களைக் கண்ட பாலை நிலத்தினர் “பொழுது போயிற்று, நீங்கள் இனிப் போதற்கு இவ்வழி உரியதன்று. எங்கள் வீட்டில் இரவில் தங்கிச் செல்லுங்கள்” எனச் சொல்லி போதலை விலக்கினார்கள். வழியிற் சந்தித்தவர்கள் ஊர் அருகிலுள்ளதென்று கூறினர். ஊருக்கு அருகில் அவர்கள் வந்து சேர்ந்தபின், தலைவிக்கு அவ்வூரிலுள்ள இடங்களை யெல்லாம் தலைவன் காட்டினான்.

உடன்போக்கின் பின் செவிலி அதனைப் பாங்கியால் அறிந்து வருந்துதல் முதலியவற்றைச் சொல்லும் பகுதி “கற்பொடு புணர்ந்த கௌவை” எனப்படும். அதன் பொருள் தொடர்பு வருமாறு:

தலைவனுடன் சென்ற தலைவியைக் காணாத செவிலித்தாய் தோழியை அவள் எங்கே போனாளென்று கேட்டாள். தோழி “நம்மவர் மணத்திற்கு உடன்படாமையால் நின்மகள் தன்னுடைய விருப்பத்தின்படியே தலைவனுடன் போயினாள்” என்று கூறச் செவிலி மிக வருந்தினாள். பின் அவள் “தலைவனுடன் போதலைத் தலைவி குறிப்பால் எனக்கு அறிவித்தும் அதனை நான் அறிந்து கொள்ளாமற் போனேனே” என்று தன் அறிவின்மையை நொந்துரைத்துத் தலைவியை விரைவில் மீண்டுவரும்படிச் செய்ய வேண்டுமென்று முருகக் கடவுளைத் துதித்தாள். பின் நற்றாய்க்குத் தலைவி தலைவனுடன் சென்றதை அறிவித்தாள். அத்தாய் தோழியை நோக்கி, “நீ முன்பே உண்மை கூறியிருந்தால் அவளுடைய விருப்பத்தை முற்றுவித்திருப்போமே” எனப் புலம்பினாள். பின்பு அவள் பிற தோழியர்களோடு, அயலாரோடும், தன் துயர் புலப்பட வருந்தினாள். பின் அவள் தலைவி விளையாடும் இடங்களைக் கண்டு அழுதாள். காக்கையைப் பார்த்து, “என் மகள் மீண்டு வரும்படி நீ கரைவாயாயின் உனக்குச் சிறந்த உணவு வகைகளை அளிப்பேன்” என்று சொல்லிக் காக்கைக் குறி பார்த்தாள். “பாலை நிலம் என் மகளுக்குக் குளிரந்திருக்குமாவும் நீ செய்ய வேண்டும்” என்று சூரியனை வேண்டிக் கொண்டாள். “ஐயோ, மலரை மிதிப்பினும் பொறாத என் மகளுடைய அடிகள் பாலை நிலைத்தின் வெம்மையை எவ்வாறு பொறுக்கும்? மிக்க இளமையை உடையவளல்லவோ, அவளை அங்கே பாதுகாப்பார் யார்? வழியில் யானை முதலிய விலங்கினங்களைக் கண்டு மிக அஞ்சுவாளே” எனச் சொல்லிப் புலம்பினாள். அவளுடைய துயரத்தைக் கண்டவர்களும் வருந்தினார்கள்.

அப்பொழுது செவிலி, “நீ வருந்தாதே, நான் அவளைத் தேடிச்சென்று அவர்கள் எங்கே இருந்தாலும் அழைத்து வருவேன்” என்று நற்றாயிடம் உறுதி கூறிப் புறப்பட்டுச் சென்றாள். வழியில் முக்கோல் (திரிதண்டத்தை) கொண்டு எதிர்வரும் அந்தணர்களைக் கண்டு, இவ்வழியே ஒரு பெண் ஒரு வீரனுடன் சென்ற துண்டோ? என வினவ அவர்கள் “யாம் கண்டோம், நீ ஏன் வருந்துகின்றாய்? முத்து, தான் பிறந்த சங்கைவிட்டு அணிபவர்களிடம் சென்று விடுகின்றது. நீயும் உன் பெற்றவர்களை நீங்கி ஒரு தலைவனை அடைந்தாய். அதுபோல் உன் மகளும் ஒரு தலைவனு

டன் சென்றிருத்தற்குரியளே” எனச் சொல்லி ஆற்றுவித்தனர். செவிலி மேலும் பாலையிற் செல்லும்பொழுது ஒரு மறத்தியைக் கண்டு, “ஒரு தலைவனும் தலைவியும் இவ்வழியே வரக் கண்டனையோ” என்று கேட்டாள். அந்நிலத்தில் குராமரத்தைக் கண்டு நீயேனும் அவளைக் கேட்டனையோ, சொல்லக் கூடாதோ? என்று கூறிப் புலம்பினாள். அப்பொழுது ஒரு காதலனும் காதலியும் சேர்ந்து எதிர் வந்தனர். அவர்களைக் கண்டு, “உங்களைப் போலவே இந்த வழியே செல்லும் என் மகளையும், அவள் தலைவனையும் கண்டீரோ?” என்று கேட்டாள். அவர்கள் “நீ கூறிய அவ்விருவரையும் கண்டோம். அவர்கள் இதற்குள் ஊரை அடைந்திருப்பார்கள்” என்று சொல்லி அவள் வருத்தத்தை ஆற்றுவித்தனர். பல இடங்களில் தேடியும் தலைவியைக் காணாத செவிலி வருத்தத்தோடு மீண்டனள். மீண்டு வந்த செவிலி தான் பல இடங்களில் தேடியும் தலைவியைக் காணவில்லை என்பதை நற்றாய்க்குக் கூறினாள்.

இவள் நிலை இவ்வண்ணமாக இருக்கத் தலைவனும் தலைவியும் தலைவியின் ஊருக்கு மீண்டு வந்தனர். அவ்வாறு வருகையில் முன் செல்வோர் தம்மோடு தான் வருதலைத் தோழியர்க்குத் தலைவி உணர்த்தி விடுத்தாள். அவர்கள் அவ்வாறே சென்று தோழியர்க்கு உணர்த்தினர். அத்தோழியர் கேட்டு நற்றாய்க்கு உணர்த்தினர். அதனை அறிந்த தாய் மிக மகிழ்ந்தாள். தன் மனையிலேயே அவர்கள் மணந்துகொள்ள வேண்டுமென்பது அவளுடைய விருப்பம். ஆதலின் முருகபூசை பண்ணுபவனை அவள் பார்த்து, “தலைவன் என் மகளைத் தன்னுருக்கு அழைத்துச் செல்வானோ? அல்லது எம்மனைக்கே அழைத்து வருவானோ? என்று கேட்டாள். செவிலியை நோக்கி, அவர்கள் வீட்டில் முன்னர்ச் செய்யவேண்டிய சடங்குகளைச் செய்தாலும் நம் வீட்டில் மணம் செய்து கொள்ளச் செய்யுமாறு தலைவனுடைய தாயினிடம் சொல்வாயாக” என்று தன் ஆர்வத்தை வெளியிட்டாள். அப்பொழுது செவிலியிடம் தோழி தலைவன் தன் மனையிலேயே மணந்து கொண்டன் என்று அறிவித்தாள். அச்செய்தியைச் செவிலி நற்றாய்க்கு உணர்த்தினாள். தலைவன் மணம் செய்துகொண்டு மணக்கோலத்தோடு தலைவியின் வீட்டிற்கு வந்தான். அப்பொழுது தலைவன் பாங்கியிடம், “நான் மணந்து கொண்டமையை நம்மவர்களுக்குச் சொல்லுக” என்றான். தோழி

அதனை முன்பே அறிவித்துள்ளேன் என்று கூறி அழைத்துச் சென்றாள்.

உடன்போக்கு நிகழ்கையில் சில தடைகள் உண்டாவதும் உண்டு. அவற்றைக் கூறும் பகுதி “உடன்போக்கு இடையீடு” என்று பெயர் பெறும். அதன் பொருள் தொடர்பு வருமாறு:

தலைவனும் தலைவியும் பாலை நிலத்து வழியே செல்லு கையில், எதிர்வந்த அந்தணர்களை நோக்கித் தலைவி தான் பிரிந்து தலைவனுடன் செல்வதைப் பாங்கி, தாய் முதலியவர்களுக்குச் சொல்லி விடுப்ப, அதனைக் கேட்டுச் சென்ற அந்தணர்கள் தாயைக் கண்டு தலைவி தலைவனுடன் போதலை அறிவித்தனர். அவள் வாயிலாக உறவினர்கள் அறிந்து சினம் கொண்டு தலைவியை அழைத்து வருதற்காகப் படைக்கருவிகளுடன் தொடர்ந்து சென்றனர். அவர்கள் வருதலைக் கண்ட தலைவி, “ஐயோ இனி என் செய்வோம்” என்று வருந்தினாள். வருபவர்களைத் தலைவியின் உறவின ரென்றறிந்து அவர்களுடன் போர் செய்தலாகாதென்று எண்ணிய தலைவன் அவர்கள்பால் அவளை விடுத்துச் சென்றான். தமருடன் சேர்ந்த தலைவி தலைவன் செல்வதைக் கண்டு வருந்தினாள்.

தலைவன் மணம் புரிதலைத் தமர்கள் ஏற்றுக் கொண்டபின் தலைவி வீட்டிலும் மணம் நிகழ்ந்தது. மணம் புரிந்து கொண்ட தலைவனும் தலைவியும் இவ்வாழ்க்கை நடத்தத் தொடங்கினர்.

உடனிருந்த தோழியை நோக்கித் தலைவன், உன் உதவி யாலன்றோ நான் இவளை அடைந்தேன் என்று தலைவியின் முன் புகழ்ந்தான். கேட்ட தோழி “அடியேனுக்கு முகமன் எதற்கு? என்னையும், எம் குலத்தையும், இந்தத் தலைவியையும் நீ காப்பாற்றினாய். நீயும் இவளும் நீடுழி வாழ்க” என வாழ்த்தினாள். தலைவியை நோக்கி இப்பொழுது இடைவிடாமல் உடனுறையும் அன்புடைய நீ, தாயினுடைய காவலிலும், இவர் பொருள் தேடச் சென்ற காலத்திலும் எப்படி ஆற்றியிருந்தாய்? என்றாள். தலைவரது கருணை எனக்கு இன்பத்தையே அளித்து வந்ததால் வருந்தாதி ருந்தேன் என்று கூறினாள். தோழி, “நீ இவளை மணப்பதற்குமுன் எவ்வாறு ஆற்றியிருந்தாய்! என்று தலைவனை வியந்தாள். பின்னர், தோழி தலைவி பிறந்த வீட்டிற்குச் சென்று செவிலியிடம் தலைவன்

தலைவி ஆகிய இருவருடைய காதற் சிறப்பையும், இவ்வாழ்க்கையின் நன்மையையும் உரைத்தாள். கேட்ட செவிலி தலைவன் வீட்டிற்கு வந்திருந்து அவர்கள் இவ்வாழ்க்கை நடத்தும் திறமையைக் கண்டு மகிழ்ந்து சென்றாள். சென்று நற்றாயினிடத்து தலைவியினது கற்பின் திறத்தையும், மனை வாழ்க்கைத் தன்மையையும், இருவர் காதலையும் பாராட்டிக் கூறினாள்.

இவ்வாழ்க்கை நிகழ்ந்து வருகையில் தலைவன் பரத்தையிடம் இன்பம் நுகர்தற்பொருட்டுத் தலைவியைப் பிரிந்து சென்றான். தலைவி பிணங்கியிருந்தாள். தலைவன் செல்லும் பொழுது கண்டவர்கள். இவன் இங்ஙனம் பிரிவது தலைவியின் ஊடலுக்குக் காரணமாகும் என்றனர். தனித்திருந்த தலைவி தலைவன் செயலை நினைத்து வருந்தினாள். அதுகண்ட தோழி, நீ இங்ஙனம் துன்புறுதற்குக் காரணம் யாது? என்று வினாவத் தலைவி தலைவனுடைய செயலை உணர்த்தினாள். கேட்ட பாங்கி, தலைவருடைய குற்றத்தைக் கூறுதல் கற்புடைமைக்குத் தகாது என்று இடித்துரைத்தாள்.

தலைவன் இங்ஙனம் பரத்தையர்பால் இருந்து வருகையில் தலைவி பூப்புற்றாள். அதனைத் தலைவனுக்கு அறிவித்தற்காக ஒருத்தியைச் செம்மலர், செவ்வாடை, செவ்வணி முதலியவற்றை அணிந்து கொள்ளச் செய்து பரத்தை வீட்டில் இருக்கும் அவன்பால் அனுப்பினாள். அதனைக் கண்ட பாங்கியர் முதலியோர் இச்செயலால் பரத்தையர் இன்னும் தலைவியைப் பழிப்பர் என்றார்கள். அவ்வாறே செவ்வணி அணிந்து சென்றவளைப் பரத்தையர் கண்டு பழித்தனர். நீராடியபின் ஈராறு நாளும் தலைவியுடன் தலைவன் இருக்க வேண்டுமென்ற விதியை அறிந்து அவர்கள் தலைவிபால் அவனை விடுத்தனர். அவன் வீட்டிற்கு வந்ததைத் தோழியர் தலைவிக்கு உணர்த்தத் தலைவி எதிர்கொண்டு பணிந்தாள். பின்பு இருவரும் அளவளாவி இருந்தனர்.

சில நாளில் தலைவன் மீண்டும் பரத்தையர்பாற் சென்றான். தலைவி கருவுற்று ஓர் ஆண்மகனை ஈன்றாள். அவள் தான் புதல்வனைப் பெற்றமையைத் தலைவனுக்கு அறிவித்தற்கு நினைந்து மங்கலச் சின்னங்களாகிய வெண்மலர், வெள்ளாடை முதலியவற்றை அணிந்து கொள்ளச் செய்து ஒரு தோழியை அவன்பால் விடுத்தாள்.

அதனைக் கண்ட அவன் தன் வீட்டிற்கு வந்து நான் தலைவியைக் காணும்படி செய்ய வேண்டும்” என்று தோழியை வேண்டினான். அவள் தலைவி நெய்யாடியதைத் தெரிவிக்க அவன் மிக மகிழ்ந்தான். பாங்கி அவன் வரவைத் தலைவிக்குச் சாற்றினான். தலைவி பிணக்குற்றாள். தலைவன் தூதாகப் பாணனை விடுத்தான். அதனைக் கண்ட தலைவி வெகுண்டாள். பாணன் தான் மறுக்கப்பட்டதைத் தலைவனிடம் வந்து கூறினான்.

பின் அவன் விறலியை விடுத்தான். அவளையும் மறுத்தாள். அப்பொழுது தோழியைத் தூதாக விடுத்தான். தலைவி வெகுண்டாள். அங்கே வந்த விருந்தினர் ஒருவரை அழைத்துக்கொண்டு தலைவன் உட்புகுந்தான். விருந்தினரைக் கண்டவுடன் தலைவி பிணக்கை விடுத்து உபசரித்தாள். பின்னர்த் தலைவன் தலைவியோடு அளவளாவ நினைந்து அணுகுகையில் அவள் ஊடினது கண்டு வருந்தி அவளை வழிபட்டாள். அப்பொழுது தலைவி, “நீர் இங்ஙனம் செய்ததைப் பரத்தையரிந்தால் உம்மைப் பெரிதும் பழிப்பார்கள்.” என்றாள். தலைவி “அன்றொரு நாள் நும் குழந்தை வீதியில் விளையாடுகையில் அதனை அங்கே சென்ற ஒருத்தி எடுத்தணைத்து விடுத்துச் சென்றாள். அருகில் நின்ற ஒருத்தி இவள் தான் இக் குழந்தையின் சிறிய தாயென்றாள். ஊர் முழுவதும் உம் களவை அறிந்திருக்கிறது” என்றாள். தலைவி மிக்க ஊடலுடையவளாக இருத்தலை அறிந்த பாங்கி அவனிடம், “இவ்வாறு நீ இருத்தல் கூடாது” என்று அறிவுறுத்தினான். தலைவி பின்னும் ஊடல் தணியாளாக இருப்பக் கண்ட தலைவன், “நெஞ்சே! முன்பு நம்பால் அன்பு வைத்திருந்த ஒருத்தியல்லள் இவள் எனக்கூறி வருந்தித் தானும் ஊடினான். அதுகண்ட பாங்கி “பரத்தையர்மேல் வைத்த அன்பினால் எம் தலைவியைச் சினவற்க” என்றாள்.

தலைவன் மிக்க ஆற்றாமையுடன் கையிற் புதல்வனை எடுத்துக் கொண்டு வந்து தலைவியைக் கண்டான். அப்பொழுது தலைவி ஊடல் நீங்கினள். இருவரும் மகிழ்ந்தனர். தலைவன் சென்றபின்பு தோழியை நோக்கி, “வீதி வழியே சென்றுகொண்டிருந்த தலைவரை நம் வீட்டிற்கு வருமாறு இவன் செய்தான் என்று கூறித் தன் மைந்தனைப் புகழ்ந்து, தலைவர் இயற்கை வேறுபடவில்லை; அவர் என்றும்போல் அன்புடையவராகவே இருக்கின்றார்” என்று

தலைவனைப் புகழ்ந்தாள். பாங்கி, தலைவன் செய்த பிழையைப் பொறுத்து ஏற்றுக்கொண்டமையைப் பாராட்டி அவளை வியந்தாள்.

இங்ஙனம் இருந்து வருகையில் ஓதற் பொருட்டேனும், நாடு காத்தற் பொருட்டேனும், இருவேந்தரைப் பகை தவிர்த்து நட்பாக்குதற் பொருட்டேனும், தன்னுடைய நண்பனாகிய அரசனுக்குப் போரில் துணை செய்யும் பொருட்டேனும், பொருள் காரணமாகவேனும் தலைவியைத் தலைவன் பிரிவதுண்டு. அவை முறையே ஓதற்பிரிவு, காவற்பிரிவு, தூதற் பிரிவு, துணைவயிற் பிரிவு, பொருள் வயிற் பிரிவு என்னும் பெயர் பெறும். அங்ஙனம் பிரிகையில் தலைவன் தன் கருத்தைப் பாங்கிக்கு உரைத்து, இன்ன காலத்தில் மீண்டு வருவேன் என்று சொல்லுகிறான். அவள் தலைவி வருந்துவாளென்று கூறுகிறாள். அவன் பிரிவின் இன்றியமையாமையை எடுத்துக் கூறிக் செல்வான். பின் அவள் அவன் பிரிவைத் தலைவிக்கு உணர்த்துகிறாள். தலைவன் வரக்குறித்த பருவம் வந்தவுடன் தலைவி அவர் இன்னும் வரவில்லையே என்று வருந்துகிறாள். பாங்கி அவர் வந்துவிடுவார் என்று கூறி ஆற்றுவிக்கிறாள்.

பின்னொருமுறை தலைவன் பொருள்தேடி வருவதற்காக வேற்றுநாடு செல்ல எண்ணித் தன் கருத்தைப் பாங்கிக்கு உணர்த்திக் சென்றான். அதனை அவள் தலைவிக்கு உணர்த்தினாள். தலைவன் வருவதாகச் சொல்லிக் சென்ற இளவேனிற் பருவம் வந்தது. அது கண்ட தலைவி, இன்னும் அவர் வரவில்லையே என்று வருந்தினாள். தோழி அவர் வந்து விடுவார், வருந்தாதே என்று ஆற்றுவித்தாள்.

பொருளீட்டச் சென்ற தலைவன் பொருள்பெற்று மீண்டும் வருகையில் தன் ஆர்வமிருதியினால் தலைவியின் உருவம் வழியிடையில் உருவெளித் தோற்றமாகத் தோன்றக்கண்டு வியந்தான். பின் ஊர் வந்து சேர்ந்தான். விரைவில் தேர் செலுத்தித் தன்னை ஊரின் சேர்த்தது குறித்து வியந்து தேர்ப்பாகனைப் புகழ்ந்தான். தலைவன் வந்ததைக் கண்டு பாங்கி, இனி தலைவியின் இல்வாழ்வு மிக்க சிறப்போடு நடைபெறும்" என்று கூறி மகிழ்ந்தாள். தலைவன் தலைவியோடு இன்புற்று வாழ்ந்தான்.

இவ்வாறு கோவை இலக்கியங்களின் பொருள் - கட்டுக்கோப்பு ஒரு கதை போல் அமைந்திருக்கிறது. இக்கட்டுக்கோப்பு அனைத்துக்

கோவைகளிலும் வேறுபாடு இன்றி அமைந்திருப்பதால் இப்பொருளின் அமைப்பிலேதான் கோவை இலக்கியங்கள் பாடப்படவேண்டும் என்ற முறையைப் பண்டுதொட்டு இன்றுவரை அறிஞர்கள் கையாண்டிருக்கிறார்கள் எனத் தெரிகிறது. எனவே இக்கட்டுக் கோப்பையே கோவை இலக்கியங்களின் இலக்கணமாக கொள்ளலாம்.

இனி ஐந்திணைக் கோவை வகைகளின் சிறப்புக்களைக் கிடைத்தவை கொண்டு காணுதல் ஆய்வுச் சிறப்புக்கு நலம் பயக்கும்.

தேவர் கோவை:

அகப்பொருட் கோவைகளில் முதல் பிரிவான ஐந்திணைக் கோவையின் முதற்பிரிவாகத் தேவர் கோவை இடம் பெறுகிறது. பக்தி இலக்கிய காலத்தில் நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும் தலயாத்திரை செய்து அத்தலங்களில் வீற்றிருக்கின்ற இறைவனைப் பாடுகின்ற வழக்கம் மிகப் பரவலாக அமைந்திருந்தது. தேவாரம் பாடிய மூவர்களும் ஒவ்வொரு தலத்திலும் எழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவபெருமானைப் பற்றிப் பாடுகின்ற பொழுது அவ்விறைவனின் பெருமைகளாக, திருவிளையாடல்களையும், புராணச் செய்திகளையும், குறிப்பிடுவர். அதுபோல் ஆழ்வார்களும் தாங்கள் சென்று வழிபடுகின்ற திருத்தலங்களைப் பற்றிப் பாடுகின்ற பொழுது அத்திருத்தலங்களில் எழுந்தருளியுள்ள திருமாலைப் பாடிப் போற்றினர். அவர்கள் போற்றிப் பாடுகின்ற பாசுரங்களில் திருமாலின் திரு அவதாரங்களும், புராணக் கதைகளும் இடம்பெற்றன. இவ்விரு இயக்கப் பாடல்களிலும் ஒவ்வொரு தலத்திற்கும் உரிய இறைவனின் சிறப்புக்கள் என்று ஒருசில புராண அமைப்புகள் இருந்தாலும், பொதுவாக எல்லாத் திருவிளையாடல்களும், திரு அவதாரங்களும் எல்லாத் திருத்தலங்களிலும் எழுந்தருளியிருக்கின்ற இறைவன் ஒருவனே என்ற தத்துவத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன எனலாம். அந்த அடிப்படையில் ஒருசில கோவை இலக்கியங்கள் திருத்தலங்களில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு பாடப்பட்டன. இன்றைய அளவில் கிடைக்கப் பெற்றிருக்கின்ற திருத்தலக் கோவைகளில் ஒன்று அண்ணாமலைக் கோவை. திருவண்ணாமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் அண்ணாமலையார்

மீது பாடப்பெற்றதாகும். கி.பி. 16ஆம் நூற்றாண்டில் கமலை ஞானப்பிரகாசம் என்பார் எழுதிய இந்நூல் கிடைக்கப் பெறவில்லை. இக்கோவைகளில் அடங்கும் மற்றொரு கோவை இராச இராசேச்சுரக் கோவையாகும். இந்நூல் தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோவிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் திரு இராசராசேச்சுரரைப் போற்றிப் பாடப் பெற்றதாகும். இதனை எழுதிய இராகவய்யங்கார் இந்நூலில் தம் இலக்கணப் புலமையையும், இலக்கியப் புலமையையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இக்கோவைகளுடன் கரவை வேலன் கோவை, திருமயிலைச் சிங்காரவேலன் கோவை, நல்லூர்க் கந்தசாமிக்கோவை, கோட்டிச்சுரக் கோவை ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

கோட்டிச்சுரக் கோவை என்பது சோழநாட்டில் தேவாரம் பெற்ற தலமாகிய கொட்டையூரில் திருக்கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீ கோட்டிச்சுரரைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டதாகும். இக்கோவையில் சிவபெருமானுடைய பெருமைகள், மிகச்சிறப்பாகப் பேசப் பெற்றுள்ளன. ஒரு பாட்டுடைத் தலைவன் வடிவத்தாலும், திருவருட்டிறத்தாலும், வீரத்தாலும் சிறப்புப் பெற்றிருப்பானேயானால் அவையனைத்தும் அக்கோவையில் சிறப்புப் பெற்றிருக்கும் என்பதற்கேற்பச் சிவபெருமானின் திருமேனியும், அவருடைய பெருமைகளும், இயல்புகளும், வீரத்தன்மையும் பலபடப் பாராட்டிப் பேசப்பட்டுள்ளன. “செக்கர் நன்மேனியர்” என்றும் (66) “விடவாளரவணி கோட்டிச்சுர வள்ளல்” என்றும், (304) “ஆடைவன் தோலுடைக் கோட்டிச்சுரேசர்” (428) என்றும், “பாக மங்கைக்கருள் பரமர்” (93) என்றும் “அங்கைக் கனலரன்” (311) என்றும், “நீலுண்ட கண்டத்தர்” (208) என்றும், “நவின் மறையார்” (93) என்றும், “அசை ஞாயிறு திங்கட் கண்ணாள்” (432) என்றும், “மின்னவிர் கிளர்சடைக் கோட்டிச்சுர வள்ளல்” (442) என்றும் அவருடைய திருமேனிப் பெருமை பேசப் பெற்றிருக்கிறது. இறைவனின் பெருமைகளாக, “பூவேறி னானு மலையேறி னானுமுன் போற்றிசைப்பச் சேவேறி வந்தருள் கோட்டிச்சுரேசர்” (110) என்று மாலயனால் போற்றப்பெற்ற பெருமை கூறப்படுகிறது. மேலும் “சகமுழுதும் புகழ் கோட்டிச்சுரேசர்” (19) என்றும், “எவ்வுலகினுக்கும் வித்தேயெனும் புகழ் கோட்டிச்சுரேசர்” (116) என்றும் அவர் பெருமைகள் பலவாறாகப் போற்றிப் புகழப் பெறுகின்றன.

இறைவனின் பெருமைகளில் 'தனக்குவமை இல்லாதான்' என்பது குறிப்பிடத் தக்கவென்றாகும். இதனைப் புதிய முறையில் சிவக் கொழுந்து தேசிகர் "தன்னொடு தானுறழ் கோட்டிச்சுரேசர்" (266) என்று குறிப்பிடும்பொழுது அவ்வரி நம் மனத்தகத்தே நீங்காது நிற்கிறது.

பாட்டுடைத் தலைவனின் பேரருள் திறத்தைப் பரவிப் போற்றுவது என்பது கோவை இலக்கியச் சிறப்புகளில் ஒன்றாகும். அத்தகைய முறையில் கோட்டிச்சுரரின் பேரருள் திறத்தை ஆசிரியப் பெருமான் தன் கவிவளத்தால் காட்டியுள்ளார். "கருதடியார்கட் குயர்வரம் நல்கும் கருணையாளார்" (75) என்று அடியார்க்கு அவர் தந்திடும் அருளைக் குறிப்பிடுகின்றார். "சக்கரமாற்கருள் கோட்டிச்சுரர்" (419) என்று தேவர்கட்கருள் செய்த திறத்தைக் குறிப்பிட்டு இறைவனின் இன்னருளை வெளிப்படுத்துகின்றார். பெருமைகளில் ஒன்று திண்திறல் நலம் ஆகும். அத்தகு நிலையில் இறைவன் வீரத் தன்மையைப் புராண அடிப்படையில் ஆசிரியர் ஆங்காங்குச் சுட்டியுள்ளார். "கூடார்புரத்தை நகைத்து வன்னிக் காடாக்கிய சிவன்" (55) என்று கூறி முப்புரம் எரித்த வரலாற்றை ஆசிரியர் நினைவு படுத்துகிறார்.

இவ்வாறு தேவர் கோவைகள் பாட்டுடைத் தலைவனான தெய்வங்களைப் பெருமைப்படுத்தும் முகத்தான் அவர்தம் திருமேனிச் சிறப்பையும், பெருமைகளையும், வீரத்தன்மைகளையும், தீந்தமிழ்க் கனிகளாகத் தந்து நலம் பயக்கின்றன. இதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகக் கோட்டிச்சுரக் கோவை காட்டப் பெறுகிறது. இதுபோலப் பிற கோவைகளும் வகுத்துக் காணும் அளவிற்குச் சிறப்புடன் திகழ்கின்றன என்பதில் ஐயமில்லை.

உயர்ந்தோர் கோவை:

ஐந்திணைக் கோவைகளில் இரண்டாவது பிரிவாக உயர்ந்தோர் கோவை இடம் பெறுகிறது. கோவையின் பாட்டுடைத் தலைவர்களாக அரசர்களும், வள்ளல்களும், அறிஞர்களும் இடம்பெற்று அவர்களைச் சிறப்புச் செய்வதற்காகக் கோவை இலக்கியங்கள் பாடப் பெற்றுள்ளன. முடியுடை மூவேந்தர் தமிழகத்தை ஆண்டபொழுது கோவை இலக்கியப் பாட்டுடைத் தலைவர்களாக அரசர்கள் இடம்

பெற்றனர். இடைக்காலத்திற்குப் பின்னர் முடியுடை மூவேந்தர் செய்துவந்த கொடைத் தொழிலை மேற்கொண்ட வள்ளல்கள் கோவை இலக்கியப் பாட்டுடைத் தலைவர்களாக இடம் பெற்றனர். காலம் செல்லச் செல்ல இற்றைய நூற்றாண்டுகளில் அரசியல் செல்வாக்கையும், அறிவுப் பெருமையையும் பெற்ற தலைவர்கள் பாட்டுடைத் தலைவர்கள் ஆனார்கள். இவ்வாறு உயர்ந்தோர்களில் அரசர்களும், வள்ளல்களும், அறிஞர்களும் பாட்டுடைத் தலைவர்களாய் விளங்கிக் கோவை இலக்கியப் படைப்புகளுக்குக் காரணம் ஆயினர்.

அரசர்:

நமக்கு கிடைக்கப் பெற்றிருக்கின்ற கோவை இலக்கியங்களில் அரசனைப் பற்றிய இலக்கியங்கள் காங்கேயன் நாலாயிரக் கோவை, குலோத்துங்கன் கோவை, சங்கரமூர்த்திக் கோவை, சந்திரவாணன் கோவை, நந்திக்கோவை, பாண்டிக் கோவை, முத்தரையர் கோவை, வங்கர் கோவை என்பன அரசர் கோவைகளாக அமைந்துள்ளன. தஞ்சைவாணன் கோவை வள்ளல்களைப் பற்றிய கோவையாக அமைந்துள்ளது. அறிஞர்கள் கோவைகளாக அண்ணாகோவை, மாறன் கோவை என்பவை கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன. அரச கோவைகளாக இருந்தாலும் சரி, அறிஞர் கோவைகளாக இருந்தாலும் சரி, வள்ளல் கோவைகளாக இருந்தாலும் சரி ஒவ்வொரு பாடலிலும் இவர்களின் பெருமைகள் பாடப்படுகின்றன. பெருமைகளைப் பேசுகின்ற பொழுது வள்ளல்களாயின் கொடைத் திறன், அரசர்களாக இருப்பின் அவர்களின் ஆண்மைத் திறன், ஆண்மைந்த கொள்கைத் திறன், ஆட்சித்திறன். அறிஞர்களாயின் அறிவற்றல், சான்றோர் மெய்ம்மறை ஆகியவை பேசப் பெறுகின்றன.

காங்கேயன் நாலாயிரக் கோவை கிடைக்கப் பெறவில்லை. நாலாயிரம் என்ற எண்ணிக்கையை அந்தக் கோவையில் பார்க்கும் பொழுது ஒரு துறைக்குப் பத்துப் பாடல்கள் மூலம் இயற்றப் பட்டிருக்குமோ என்ற எண்ணம் எழுகிறது. ஒட்டக்கூத்தர், தனக்குக் காங்கேயன் செய்த உதவிக்கு நன்றிக் கடனாக இக்கோவையை யாத்திருக்கின்றார். என அறிஞர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். அவற்றைக்

காணுகின்ற பொழுது இவ்வுயர்ந்தோர் கோவைகள் அனைத்தும் நன்றிக் கடனுக்குரிய இலக்கியப் பணிகளே என்ற முடிவுக்கு வரலாம்.

அரசு கோவையில் இடம்பெற்ற பாட்டுடைத் தலைவர்களின் பெருமைகள் ஆட்சிச் சிறப்பாக, வீரச் சிறப்பாக, கொடைச் சிறப்பாகப் பேசப்பட்டுள்ளன. பாண்டிக் கோவையில் பேசப் பெறுகின்ற அரிகேசரி பராங்குச நெடுமாறன் செய்த போர்கள் அனைத்தும் பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. இன்னும் குறிப்பாகச் சொல்லப் போனால் இக்கோவையில் அவ்வரசனின் வீரச் சிறப்பே பாடல்தோறும் இருக்கிறது என்று குறிப்பிடலாம். பாழி என்ற இடத்தில் அவன் பகைவர்களை வென்றான் என்பதை 18 பாடல் களுக்கு மேலாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

“பாழிப்பகை தணித்த தூவடிவேன் மன்னன்” (3)

“பாழி வென்ற மன்னிய சீர் மன்னன்” (105)

“பாழி ஒன்னார் நெஞ்சுரையாச் செற்ற வேல் மன்னர்” (164)

என்பன அவற்றுள் சில. அவனுடைய நெல்வேலிப் போரையும், கடையம் போரையும், சேலூர்ப் போரையும், உழிஞத்துப் போரையும், சேரனை வென்றமையையும், நறையாறு, மணற்று மங்கை, சங்க மங்கை, வல்லம், ஆகிய இடங்களை வென்றமையையும், ஆசிரியர் ஆங்காங்குக் குறிப்பிடுகிறார். அதுபோலக் குலோத்துங்கச் சோழன் கோவையில் குலோத்துங்கச் சோழன் பற்றிய பெருமைகளில் அவனுடைய வீரத்தைப் பற்றிச் சொல்லும்பொழுது “எழுகலிங்கமும், கொல்லாபுரமும் பொருதோன்” (329) என்றும், “அடிநின்ற மீனமும் சாபமும் ஆளி அடவி புகக்கொடி நின்ற வேங்கையுயர்த்தோன்” (170), “மீனவர் சேரரை வெல்கண்ட வீரம் விழுங் கவிஞரானவர் பாடும் குலோத்துங்கன்” (195) என்றும் குறிப்பிடுகிறார்.

அதுபோலச் சங்கரமூர்த்திக் கோவையிலும், நல்லூர் என்ற ஊரை ஆட்சி செய்த சங்கர மூர்த்தியின் வீரம் பலபடப் பாராட்டிப் பேசப் பெற்றுள்ளது. “பகைவருக்கு இடியோசை போன்றவன்” (280), “துன்னார் துடிக்க மோழியும் தூர்படவில் வாங்கியவன்” (264) “முதணங்கு ஆடச்சமர் ஆடியவர்” (68) என்று பாராட்டப் பெறுகிறான். இவ்வாறு அரசர் கோவையில் ஒவ்வொரு பாட்டுடைத்

தலைவனின் வீரமாம் திண்திறல் ஆற்றலை ஆய்ந்து கோர்வையாக்கினால் தமிழகத்து அரசர்களின் வீரம் ஒரு தனி நூலாக ஆகிவிடும்.

அரசர்களின் பெருமையில் அடுத்து நிற்பது கொடைத் திறன் ஆகும். பாண்டிக் கோவையில் பாண்டியனுடைய கொடைத் திறன் மடைதிறந்த வெள்ளம்போல் பாராட்டப் பெறுகிறது. “அளிமன்னு செங்கோல் அதிசயன்” (47) “ஆய்போல் அருங்கொடை அரிகேசரி” (142) என்று அவனுடைய கொடையை ஆசிரியர் பேசுகிறார். அதுபோலக் குலோத்துங்கன் கொடை பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது “இரப்போர்க்குக் கரத்தில் பொன்னே பொழிக” (372) “துதிப்போர்க்குச் செம்பொன் பொழி” (426) என்று கூறிப் பாராட்டிய ஒட்டக் கூத்தர் இந்திரத் தருவையும், மழையையும் அவனுடைய கொடைக்கு உவமையாக்குகிறார். சங்கர மூர்த்தியின் கொடைத் திறனை, “அவனுடைய கொடைக்கு உவமையாக்குகிறார். சங்கர மூர்த்தியின் கொடைத் திறனை, “ஆவுந்தி கற்கு முன்னே கொடை கற்றவன்” (282) என்று மிகச் சிறப்பாகக் கோவையாசிரியர் குறிப்பிடுவார். மேலும் “இரு நிதியமும், புலவோர்க்கு ஈந்தவர்” (248) என்று குறிப்பிட்டு ஒரு குறுநில மன்னன் கொடைத் திறன் மிக்கவனாக விளங்கியதை நமக்குச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். இவ்வாறு உயர்ந்தோரில் அரசர் பற்றிய கோவைகளில் அவர்களின் பெருமைகள் எடுத்துக்காட்டப்பெற்றுப் பெருமையுடையோர்கள்தாம் கோவைக்குரிய பாட்டுடைத் தலைவர்களாக ஆகமுடியும் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றன.

வள்ளல்:

வள்ளல்களைப் பாட்டுடைத் தலைவராகப் பெற்ற கோவைகளில் நமக்குக் கிடைக்கப் பெற்றிருப்பது தஞ்சைவாணன் கோவையாகும். தஞ்சாவூரில் வாழ்ந்த சிறந்த வள்ளல் தஞ்சைவாணன் ஆவான். இவனுடைய பெருமை பற்றிக் கூறும்பொழுது தன்மீது கோவை பாடிய பொய்யாமொழிப் புலவருக்கு ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் மூன்று கண்களில் மூன்று கண்களில் மூன்று மாணிக்கங்கள் பதித்த ஒரு பொன்தேங்காய்ப் பரிசளித்தான் என்று ஒரு செய்தி வழங்கப் பெறுகிறது. இத்தகைய கொடை உள்ளம் படைத்தவன் ஒவ்வொரு பாடலிலும் பெருமையுறப் பேசப்படுகிறான். இவனுடைய பேராற்றலையும், “எதிர்ந்தாரை வென்று மைவாரணம் கொண்ட வாணன்” (258) என்றும், “போர் வென்ற வாணன்” (205)

என்றும் குறிப்பிட்டு வெளிப்படுத்துகிறார் ஆசிரியர். “வரைப்பால் மதுரைத் தமிழ் தெரிவாணன்” (217) என்றும், “தென்னக வண்டமிழ் வாணன்” (252) என்றும் அவனுடைய தமிழ் மொழிப் பற்று கூறப்படுவதால் மிகச் சிறந்த தமிழ் வள்ளலாக விளங்கியிருக்கிறான் என்பது பெறப்படுகிறது. எனவே கொடைத் திறனும், தமிழ்ப் பற்றும், ஆண்மைத் திறனும் பெற்று விளங்கிய வள்ளல்கள் மீது புலவர்கள் கோவை பாடிச் சிறப்பித்தனர் என்பது பெறப்படுகிறது.

அறிஞர்

அறிஞர் பெருமக்களைப் பற்றிய கோவைகளில் அவ்வறிஞர்களின் செயல்திறனும், பெருமையும், ஆட்சிச் சிறப்பும் பெற்றுள்ளன. மாறன் கோவையில் நம்மாழ்வாரின் பெருமைகள் பாராட்டிச் சொல்லப் பெற்றுள்ளமையைக் காணலாம். மாறனார் தண்டமிழ் வள்ளல் என்பதை, “தண்டமிழோர் மன்னன் புகழ் குருகூர் மகிழ் மாறன்” (8) என்றும், “விதி பெற்ற நான்மறையைத் தமிழாக்கிய வீரன்” (340) என்றும், “மறைப்பாடல் சொன்ன மயத்தால் தமிழ் செய்த செண்பக மாறன்” (185) என்பன போன்ற சான்றுகளால் ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டிச் சிறப்பித்துள்ளார். நம்மாழ்வார் ஆகிய மாறன் திருமாவின் திருவடியில் தோய்ந்தவர் என்பதை ஒவ்வொரு பாடலிலும் ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டுகிறார் எனலாம். ஆழ்வாரின் ஆழங்கால் பட்ட திறத்தை, மாறன் கோவை மூலம் ஆசிரியர் தேனெனத் தந்திருக்கிறார். “பணிப்பார் பணிப்ப பணிப்பித்தரும் பரந்தாமன் என்றே கணிப்பான் தமிழ்க் குருகூர் காரிமாறன்” (108) என்றும், “கல்மாரி தீர்த்த கருமுகில் மேல் சொல் மாரியைச் செய் மகிழ் மாறன்” என்றும் (332), “மதிநுட்பம் பெற்றே மாலைப் பரவும் மகிழ்மாறன்” (370) என்றும் நம்மாழ்வாரின் பெருமைகளை நானிலம் வியக்க நவின்னுள்ளார் ஆசிரியர்.

உயர்ந்தோர்:

உயர்ந்தோர் கோவையைப் பாடுகிறவர்கள், தாங்கள் பாடுகிறவர்களின் ஆட்சிச் சிறப்பை விதந்து பாடுவதுண்டு என்பதற்குக் கீழ்வரும் பாடலைச் சான்று காட்டலாம். “சொல்லொக்கும் செய்கை பிரம்பை ரங்கேந்திரன்” (100). “செஞ்சி, விஜயாபுரம், டில்லி மட்டும் செங்கோல் செலுத்தும்” (8) என்று ஆனந்தரங்கம் கோவையில் ஆனந்த ரங்கன் பாராட்டப் பெறுகிறான்.

“கேட்டாரை ஈர்த்துப்பின் கேளாரை வீழ்த்தும் தன் கேள்வி கொண்டே
நாட்டாரை வென்றுபின் நாடாளும் அண்ணா” (46)

“சொன்னதைச் செய்கையில் காட்டிச் சோர்ந்திடா அண்ணன்” (95)

என்று அண்ணா கோவையில் அண்ணா பாராட்டப் பெறுகிறார்.

இவ்வாறு ஐந்திணைக் கோவையின் ஒரு பகுதியான உயர்ந்தோர் கோவை, பெருமையாலும், வீரம் போன்ற சிறப்புக்களாலும், உலக மக்களின் பாராட்டினைப் பெற்ற பாட்டுடைத் தலைவர்களைப் பெற்றுச் சிறந்து விளங்கி இலக்கியச் சுவையையும், பின்னவர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டும் நெறியையும், தந்து நிற்கின்றன எனலாம். இவ்வுயர்ந்தோர் கோவைகள் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளுக்கு மாபெரும் சான்றுகளாக விளங்குகின்றன என்றும் கூறலாம். வள்ளலையோ, அறிஞரையோ பாராட்டிப் பேசப்பெறுகின்ற இவ்வகைக் கோவைகள் பாடல் தோறும் பாட்டுடைத் தலைவனைப் பாராட்ட வேண்டிய கடப்பாடு மிக்கவையாதலால் ஒரு சில இடங்களில் புனைந்துரையைப் பெற்றிருந்தாலும் பாட்டுடைத் தலைவரைப் பற்றிய முழுமையான செய்திகளை அவை தருகின்ற காரணத்தால் அவற்றை வாழ்க்கை வரலாற்று நூலாகக் கூடக் கருதலாம். எடுத்துக்காட்டாக அண்ணா கோவையும், ஆனந்தரங்கன் கோவையும் முழுமையான வாழ்க்கை வரலாற்று நூலோயாகும். அதிலும் குறிப்பாகச் சொன்னால் அண்ணாகோவை அண்ணாவின் இல்லற வாழ்க்கையையும், அண்ணாவின் அரசியல் வாழ்க்கையையும் முழுமையாகச் சுட்டுகிறது. மேலும் அண்ணாவோடு பழகிய அவருடைய தம்பிமார்களின் பெயர்ப் பட்டியலை ஒவ்வொரு பாடல்தோறும் சுட்டிக்காட்டி அவர்தம் பெருமைகளைக் கூறும்பொழுது அண்ணாவின் வாழ்க்கை வரலாற்றுச் செய்திகள் பல கிடைக்கின்றன. முடிந்த முடிபாக உயர்ந்தோர் கோவையை வாழ்க்கை வரலாற்றுக்குத் துணை புரிவதாகக் கொள்ளலாம்.

திருத்தலக்கோவை:

திருத்தலக்கோவை ஐந்திணைக் கோவையின் மற்றொரு பிரிவாகும். கோவை பாடும் அறிஞர் பெருமக்கள் தாங்கள் பாட எண்ணிய தலைவரின் ஊரைப் பெயராகக் கொண்டு கோவை பாடுவது

திருத்தலக் கோவையாகும். இன்று கிடைத்திருக்கும் கோவை நூல்களில் மிகப் பழமையானதும், காலத்தால் முந்தியதுமானதாகவும் விளங்குவது திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாகும். இத்திருத்தலக் கோவைகளில் தலங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றபோது அத்தலங்களின் மறு பெயர்கள், தீர்த்தங்கள், அத்திருத்தலத்திற்குரிய மரங்கள், புராணச் சிறப்புகள் ஆகியவை குறிக்கப் பெறுகின்றன. அக்குறிப்புகளைக் கொண்டு பார்க்கும்போது அத்திருத்தலங்களுக்கும் கோவை பாடிய புலவர்களுக்கும் ஏதேனும் தொடர்புகள் இருக்கும் என்பது பெறப்படுகிறது. இத்தகைய அமைப்பிலேதான் திருத்தலக் கோவைகள் அமைந்துள்ளன.

திருத்தலக் கோவைகளின் பாடல்கள் தோறும் திருத்தலத்தின் பெயரோ (அ) திருத்தலத்தில் வாழும் பாட்டுடைத் தலைவனின் பெயரோ இடம் பெற்றிருக்கும்.

1. தேமன் கிளவிதன் பங்கத்
திறையுரை தில்லையன்னீர்”
2. “அகலிடந் தாவிய வானோன்
அறிந்திறைஞ் சம்பலத்தின்
இகலிடத் தாவிடை யீசர்
தொழார் இன்னருகிடமாய்” (திருக்கோவையார்)
3. “அயன் தலைப்பகையாய் கரமுடையான்
வெங்கை சார்ந்து”

“சேவுந்தழகர் திருவெங்கை வாணர் சிலம்பின் மலர்
தூவும் பொழிலிலெ திர்ப்பட்டதா லொருதூ மணியே”

- திருவெங்கைக்கோவை.

3. “வேதன் படைத்த மலைக்கு இறையென வீழ்சடைநம்
நாதன் படைத்த முதுகிரி நாட”
“மின்போன் நிவிர்சடை யார்முது குன்றர் வியன் சிலம்பா”
- பழமலைக் கோவை.
4. “நலரா யினரன்றி வேதாகமநன் னடைபிறமுங்
கலரா யினரணு காப்பாழி யார்புகழ்க் காழி”

“அடியார் குறித்த தருள்காழி நாதர்வெள் ளானுயர்த்த”

- சீகாழிக்கோவை.

இவ்வாறு ஒவ்வொரு திருத்தலக் கோவையின் ஒவ்வொரு பாடலிலும் திருத்தலப் பெயரோ அல்லது தலைவரின் பெயரோ, சிறப்பாகப் பேசப்படுகின்றது.

திருத்தலக் கோவைகளில் பெரிதும் இடம் பெற்றவை பாட்டுடைத் தலைவரின் பெருமைகளேயாகும். பாட்டுடைத் தலைவர்கள் பெரும்பாலும் அவ்வத் திருத்தல இறைவர்களாக இருப்பதால், இறைவர்களின் பெருமையும், புராண வரலாற்றுச் செய்திகளும் பேசப்படுகின்றன.

“அடையார் புரங்கள் இகல்குன்ற
வில்லிற் செற் றோன் தில்லை யீசன்” (4)

“ஆவா விருவரறியா
அடிதில்லை யம்பலத்து
மூவா யிரவர் வணங்கநின் றோனே” (72)

எனத் திருக்கோவையாரில் தில்லைப் பெருமானின் பெருமை பேசப் படுகிறது.

“புடையேயுமை யொடுஞ் செங்கதிர் வேட்கைப் புதல்வனொடும்
விடையே யிவர் தரும் பெம்மான்” (56)

“மண்ணைக் கொண்டுண்ட பெருமான் றொழும் வெங்கைவாணர்” (67)

எனத் திருவெங்கைக் கோவையில் சிவப்பிரகாசர் வெங்கைப் பிரானின் பெருமை பேசுகிறார்.

“பாதங்க மாலயன் காணவொண் ணாத பரனவர்த்
மாதங்கம் பூண்டவன் காழியன்” (217)

“சேவென் றுரைக்கத் திருமாலைச் செய்த சிவபரன்” (232)

எனச் சீகாழிக் கோவையில் திரிபுரம் மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் சீகாழிநாதரைப் பெருமைப்படப் பேசுகின்றார்.

இவ்வாறு ஒவ்வொரு கோவையிலும் நாம் பாட்டுடைத் தலைவரின் பெருமைகளைக் காணமுடிகிறது. திருத்தலக் கோவைகளில்

திருத்தலங்களில் தோன்றிய அறிஞர்களைப் பாராட்டும் வகையில் தோன்றிய கோவைகளும் உண்டு என்பது முன் குறிக்கப்பெற்றது. குளத்தூர்க் கோவையில் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் வேதநாயகம் பிள்ளையவர்களைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு செய்யுட்களைப் படைத்துள்ளார்.

“செந்தழிழ் தாய்வேத நாயகன்” (1)

“பொறைப் பூண்வேத நாயக வள்ளல்” (2)

“விழியே எவர்க்கும் ஆன வேதநாயக வேள்” (5)

“காரணி கற்பகங் கற்றோர்சிந் தாமணி கல்விக்கடல்
நாரணி சிந்தைப் புகழ்வேத நாயக நண்பன்” (8)

இவ்வெடுத்துக் காட்டுகள் வேதநாயகம் பிள்ளையின் பெருமைகளை எடுத்துக்காட்டுவதாகும். பேராசிரியர் ச. பாலசுந்தரம் அவர்கள் படைத்த கரந்தைக் கோவை என்பது கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் தொண்டினையும், தமிழ் வளர்ச்சியினையும், தமிழ் மொழியின் சிறப்பினையும், அச்சிறப்புக்குக் காரணமாக அமைந்த வள்ளல்கள், அறிஞர்கள் முதலானோர் தொண்டின் திறத்தையும் போற்றிப் புகழும் கோவையாதலால், தனியொரு பாட்டுடைத் தலைவன் அக்கோவையில் இல்லை. ஒவ்வொரு பாடலிலும் தமிழின் சிறப்பையோ, தமிழறிஞர்களின் சிறப்பையோதான் ஆசிரியர் குறித்துள்ளார். பல பாடல்களில் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் பெருமை இடம் பெற்றுள்ளது.

“நாடும் மொழியும் நம் கண்ணெனப் போற்றி நவை தவிரப் பாடும் புலவர்கள் கூடும் கரந்தை” என்று தெய்வத்திறம் பேசுதல் என்ற துறையின் பாடல் அமைந்துள்ளது. இப்பாடலில் சங்கத்தின் பெருமை தவிர வேறு பாட்டுடைத் தலைவரின் பெருமை இல்லை. இதுபோலப் பல பாடல்கள் உள்ளன. சங்கத்தைப் பல பாடலில் குறித்த ஆசிரியர் சங்கம் புரந்த காவலர்கள் அனைவரையும், மறவாது தம் இலக்கியத்தில் பாட்டுடைத் தலைவர்களாக்கியுள்ளார்.

“அரும் புகழ்மிக்க இராதாகிருட்டிண ஆண்டகையால்
வரும் புகழ் சங்கக் கரந்தை”

(48)

“தாங்குந்தமிழவேளின் புகழ்போல் வளர்ச்சங்கமுறை
ஓங்குங் கரந்தை” (77)

“பராவுறு பாவலர் போற்றிசெய் பைந்தமிழ்ப் பண்புறுசீர்
இராசகோ பாலரகுநாத ராசாளி யார் வளர்க்க
விராவுறு முத்தமிழ் மேவுங் கரந்தை” (63)

“ஐநேர் குமாரசாமித் தகை தொண்டால் அருள் சிறக்கும்
மெய்சேர் தமிழ்க் கரந்தை” (109)

“சத்தியம் போற்றும் ஆயா அருளானந்த சாமி எனும்
முத்தமிழ் வள்ளல் தொண்டேற்குங் கரந்தை” (131)

“ஆகந் தழைத்தென தாருயிர் வாழ அருந்தமிழ் கூர்
நீ கந்தசாமியின் தொண்டால் நிறைசங்கம் நேர்கரந்தை” (88)

இவ்வாறு திருத்தலக் கோவையின் பாட்டுடைத் தலைவர்கள்
பாராட்டப் படுகின்றனர்.

பாட்டுடைத் தலைவர்கள் பாராட்டப் படுவதுபோலத் திருத்
தலங்களின் பெருமையும் புகழ்ப்பெறுகின்றன. திருத்தலங்களின்
பெருமைகளாக அத்திருத்தலத்தில் உள்ள செய்திகள் அனைத்தும்
இயன்றவரை ஆசிரியப் பெருமக்களால் தொகுத்துத் தரப்பட்டன
எனலாம்.

“அறத்தால் மிகவும் புரிந்தார் பெறும்பய னத்தனையும்
பிறந்தார் பெறுந்திரு வாரூர்” (216)

என்று திருவாரூர்க் கோவை ஆசிரியர் பிறந்தால் முக்தி தரும்
திருவாரூர்த் தலத்தைப் பல இடங்களில் குறிப்பிடுகிறார். திருத்
தலத்தில் தமிழும் இசையும் ஒன்றொடொன்று கலந்து கேட்டார்ப்
பிணிக்கும் தகையவாய் விளங்கின என்பதை, “இயலோடு இசை
முழங்கும் ஆரூர்” (267) என்று ஆசிரியர் குறிப்பிட்டு அக்காலச் சூழ்
நிலையை விளக்குகிறார். அதுபோலப் பேரூர்க்கோவை ஆசிரியர்
அத்திருத்தலத்திற்குரிய வரலாற்றை ஆங்காங்கு சுட்டிக்காட்டுகிறார்.
ஒருமுறை அரசமரக் காட்டில் மேய்ந்து கொண்டிருந்த ஒரு பசு
தனியாக ஒரு புதரில் மறைந்திருந்த ஒரு உருவத்தின் மீது பால்
சொரியக் கண்ட இடையன் அதை அடிக்க அது அரண்டு அவ்

வுருவத்தின் மீது கால்படிய, அதிலிருந்து குருதி ஒழுக, அதைக் கண்ட ஊரார் அஃது இறைவன் உருவம் என அறிந்து அங்கு கோயில் கட்டி வழிபாடு செய்தனர். அக்கோயிலே பேரூர்க் கோயிலாயிற்று. இந்த வரலாற்றை,

“கன்று கரத்துறக் கண்ணீரறஎன் கருத்தில்துற்றுன்ப
கன்று நடக்கநம் மன்பர் சங்கத்தொனி காதிரண்டிற்
கன்று விடுத்தலினுள்ள மகிழ்ந்து காண் சுரபிக்
கன்று குளம்புகொள் பட்டீசர் வெற்பிற் கனங்குழலே” (308)

என்ற பாடலின் மூலம் புலப்படுத்துகிறார். மேலம் இத்திருத்தலத்தி னுடைய தல விருட்சம் எனக் கூறப்படும் பனைமரத்தைப் பற்றிய குறிப்புகளையும் ஆங்காங்கு குறிப்பிடுகிறார்.

அதில் ஓர் இடம்,

“இறவாப் பனைவளர் பேரை பட்டீச ரெழிற்கிரியிற்” (310)

என்று பாடல் பகுதியாகும். அதுபோலப் பட்டி முனிக்காக இத்திருக் கோவில் இறைவன் தரிசனம் தந்ததைக் கீழ்வரும் பாடலில் விளக்குகிறார்.

“பேருர்க்கு மகிழ்ந்து நடஞ்செய்ப் பட்டீசர்” (81)

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

அடுத்ததொரு கோவையான திருவாவடுதுறைக் கோவையில் ஆசிரியர் சுப்பிரமணிய முனிவர் அத்திருத்தலத்தின் அனைத்து வரலாறுகளையும் தந்திருக்கிறார். திருவாவடுதுறைத் திருத்தலத்தில் முசுகுந்தச் சக்கரவத்திக்காக இத்தலத்தை, திருவாரூராகக் காட்டி மகட்பேறு அளித்தார் இறைவன் என்பது இத்திருத்தல வரலாறு ஆகும். அதனை,

மின்னுக் கதிர்வடி வேள்முசு குந்தன் முன் வேண்டவருள்
பொன்னித் துறைசைநம் செம்பொற் றியாகர் பொருப்பிடை” (27)

என்று ஆசிரியர் பாடலில் குறிப்பிட்டுத் தல வரலாற்றை நினைவு படுத்துகிறார். இத்திருத்தலத்தில் தான் திருஞான சம்பந்தருக்கு இறைவன் பொற்கிழி அளித்தான். இதனை ஆசிரியர் மிக நயமாக எடுத்துரைக்கிறார்.

“தோணிபுரத் திறையவ னார்சொன்ன செந்தமிழ் காகஇனி தளித்த நிறையுலவாக்கிழிச் செம்பொற்றனமது நேரிழையாய், குறையினும் உன்பொற்றனமொரு நாளுங் குறைவிலதே” (159)

இப்பாடலில் ஞானசம்பந்தருடைய வரலாற்றின் சிறப்பை ஆசிரியர் பெருமையாகப் பேசுவது குறிப்பிடத் தக்கது. அடுத்தொரு கோவையான கலைசைக், கோவையில் அதன் ஆசிரியர் தொட்டிக் கலை சுப்பிரமணியவர்கள் தொட்டிக்கலையின் தலவரலாற்றை மிகச் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டுகிறார். இத்திருத்தலம் பிரமதேவர்க்கு அமிர்தகலசம் அருளிய தலமாகும். இதனை ஆசிரியர் கீழ்க்கண்ட வாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“எம்பாவை யேற்குங் கலைசைத் தியாக ரெடுத்து முன்னாள் தம்பாலிருந்த கலசத்தை வேதன் ஞனக்குணர்ந்துள் அம்பார மென்முலைக் கொப்பின்மை யாமென் றளித்துவிட்டார்” (65)

இங்கு தலைவியைப் புகழ்கிறபோது இவ்வரலாற்றைக் கூறித் தலைவியின் அழகோடு தல வரலாற்றை இணைத்திருப்பது படித்து இன்புறத் தக்கதாகும். இத்தலத்தில்தான் சிவஞான முனிவரும், கச்சியப்ப முனிவரும் தமிழாராய்ந்தார்கள். அதனைப் பல இடங்களில் ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார்.

“நாவலர் போற்றும் கலைசை” (219) என்றும், “கலைப் பாவலர் சூழ் கலைசை” என்றும் (409) அவர் குறிப்பிட்டுத் தமிழாய்ந்த நிலையை வெளிப்படுத்துகிறார். இதுபோல இவர் இத்திருத்தலத்தைச் சார்ந்த ஆற்றினையும், வெற்பையும் பல இடங்களில் சிறப்புற எடுத்துக் காட்டுகிறார். அத்துடன் அல்லாது அத்திருத்தலத்தில் நடைபெறும் இளவேனில் விழா, மாதவிழா ஆகியவற்றையும் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுத் தலச்சிறப்பை வெளிப்படுத்துகிறார்.

திருவெங்கைக்கோவை ஆசிரியர் சிவப்பிரகாசர் கற்பனைக் களஞ்சியம் எனப் போற்றப்படுபவர் ஆவார். திருவெங்கைப் பதிகம் பற்றி ஆசிரியர் இயற்கைநலம் சூழ வருணனை செய்வது பல இடங்களில் தெளிவுறுகிறது.

“விழித்தே மதனைப் பொடித்தார் செவ்வாம்பல் மிஞிறுவப்பச் சூழித் தேனுமிழ்வயல் வெங்கையிலே” (76)

இப்பாடலில் திருவெங்கைப் பதியின் இயற்கை நலம் சுட்டப் படுகிறது. இத்திரு நகரைப் பலபேர் போற்றிப் பாடியிருக்கின்றனர் என்ற குறிப்பை, “பாமாலை கொண்ட திருவெங்கை வாணர் பனிவரை” (102) என்று குறிப்பிடுகிறார். திருவெங்கை வாணர் கோயிலை அண்ணாமலை ரெட்டியார் கட்டினார் என்ற வரலாற்றைக் கீழ்க்கண்ட பாடலில் சிறப்பாக எடுத்துக்கூறுகிறார்.

“வேலுக்குமம் புக்குமாறு கொண்டோடும் விழிமடவாய்
மாலுக்கு நன்மனை யாள் மனையாகி வழங்கவல்ல
கோலுக்கு வல்ல அண்ணாமலை யார்கட்டு கோயிலகப்
பாலுக்கு வந்தது கண்டாய் நம் வெங்கைப் பழமலையே” (121)

இப்பாடலில் அண்ணாமலை ரெட்டியாரை ஆசிரியர் குறிப்பிட்டிருப்பது தன்னை அவர் கொடை ஈந்து காத்தமைக்குரிய நன்றிக் கடன் என்று கொள்ளலாம். மேலும் தலச் செய்தியும் அதில் குறிப்பிடப்படுகிறது எனலாம்.

வைணவத் திருத்தலங்களைப் பற்றிய கோவைகள் அதிகம் இல்லை. ஓரிரண்டே உள்ளன. நமக்குப் பேரளவில் கிடைத்த கோவை அத்தியூர்க் கோவையாகும். இலக்கண விளக்கம் பாடிய வைத்திய நாத தேசிகர் பொருளதிகாரம் 90 ஆம் சூத்திர உரையில் ஒரு பாடலை மேற்கோள் காட்டுகிறார். அப்பாடலின் மூலம் இக்கோவை அத்தியூர் வரதரைப் போற்றிப் பாராட்டுகிறது என்பது தெளிவாகிறது. இந்நூல் 15 ஆம் நூற்றாண்டிற்குரியது. முழுமையாகக் கிடைத்திருந்தால் அத்திருத்தலத்தின் பெருமைகளை நாம் தெரிந்திருக்கலாம். அடுத்து நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்ற கோவை திருப்பதிக் கோவை ஆகும். மாறன் அகப் பொருளுக்கு இலக்கியமாக விளங்குவது அக்கோவை. இக்கோவையில் நம்மாழ்வாரின் பெருமைகளோடு, திருமாலின் திருவூர்கள் பல குறிக்கப்படுகின்றன. “இடம் காட்டுவார் தில்லை சித்தரகூடச் சிலம்பின்” (199) என்றும், “நல்லார் புகழ் திருநாங்கூர் வெற்பு” (211) என்றும், “காசறைதோய் குழலாய் கச்சிமலை வெற்பு” (214) என்றும், “நாவகத்தான் எம்பிரான் நரையூர் நம்பி” (218) என்றும், “சிறுபுலியூர் நெடுமால் போல” (224) என்றும் பல ஊர்களைப் பற்றிய செய்திகள் இடம்பெறுகின்றன. இவ்வாறு திருத்தலக் கோவைகளில் திருத்தலங்களின் சிறப்புச் செய்திகள் இடம் பெறுகின்றன. இவற்றையெல்லாம் நோக்கும்பொழுது உயர்ந்தோர்

கோவை எவ்வாறு வாழ்க்கை வரலாற்று நூல்போலக் காட்சி யளிக்கிறதோ அதுபோலத் திருத்தலக் கோவைகள் தல புராணங்கள் போலக் காட்சி அளிக்கின்றன. பிற்காலத்தில் தோன்றிய தல புராணங்களுக்கு இத்திருத்தலக் கோவைகள் வழிகாட்டியாகும் என்றால் அது மிகையாகாது.

செய்திகளால் தலபுராணம் போல் காட்சி அளிக்கின்ற திருத்தலக் கோவைகள் மற்றும் சில சிறப்பைப் பெற்றிருக்கிறது எனலாம். அகத் தமிழ்க் கோவைகளாகிய அந்நூல்களில் இடம்பெற்று உரையாடும் இயல்பினராகிய தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி முதலிய அனைவரும் அக்கோவைகளில் இடம் பெற்றுள்ள பாட்டுடைத் தலைவர்களாம் இறைவர்களுடைய திருவடிகளில் அழுந்திய பேரன்புடையவராக விளங்குகிறார்கள். எனவே திருத்தலக்கோவை கள் திருத்தலத்தின் சிறப்பையும், அத்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவனின் பெருமைகளை மட்டும் கூறாது கிளவித் தலைமக்களின் பக்திச் சிறப்பையும் எடுத்துக்காட்டுகிறது எனலாம்.

திருக்கோவையாரில் தலைவன், தலைவியர் திருச்சிற்றம்பலம் உடையானுக்குத் தொண்டராய் ஒழுகும் சிவபக்திச் செல்வராகத் திகழ்கின்றார்கள். இவ்வுண்மையை அவர்கள் தத்தம் உரையாடல் களில், தில்லையம்பலப் பெருமானுக்கும், தமக்கும் உள்ள ஆண்டான் அடிமைத் தொடர்புகளை ஆங்காங்கு குறித்துச் செல்கின்றதன் மூலம் வெளிப்படுத்துகின்றனர்.

எடுத்துக்காட்டாக,

“ஈவிளையாட நறவிளை வோர்ந்தெமர் மால்பியற்றும்
வேய்விளை யாடும்வெற் பாவுற்று நோக்கியெம் மெல்லியலைப்
போய்விளை யாடலென் றாளன்னை அம்பலத்தான் புரத்தில்
தீவிளை யாடநின் றேவிளை யாடிதிருமலைக்கே” (133)

இப்பாடலில் நற்றாய், தலைவியை அம்பலத்தானின் திருமலையிலு் சென்று விளையாடு என்று கூறிய நிலை, இருவரின் இறை யுணர்வை வெளிப்படுத்துகிறது. அதுபோல அடுத்ததொரு பாடல்:

“நினைவித்துத் தன்னையென் னெஞ்சத் திருந்தம் பலத்துநின்று
புனைவித்த ஈசன் பொதியின் மலைப்பொருப் பன்விருப்பின்
தினைவித்திக் காத்துச் சிறந்துநின் றேழுக்குச் சென்றுசென்று
வினைவித்திக் காத்து விளைவுண்ட தாகிவிளைந்ததுவே” (140)

இப்பாடலால் தோழியினது தில்லைச் சிற்றம்பலவன் மேல் கொண்ட பக்தி வெளிப்படுகிறது. தில்லையம்பலத்தானுக்குத் தோழி அடியவள் என்பதோடு அவள் நெஞ்சில் தில்லையம்பலத்தான் குடிகொண்டிருக்கிறான் என்பதும் இப்பாடல் மூலம் வெளிப்படுகிறது.

திருக்கழுக்குன்றக் கோவையில் இச்சிறப்பை மேலும் நாம் காணமுடிகின்றது. பரையைத் தனக்கொரு பாகத்தில் வைத்தென் பவவினை நோய்ப் புரையைத் தவிர்ப்போர் பெருமானைக் குறிப்பிடுவது அவள் அவ்விறைவனுக்கு அடியாளாக விளங்கியிருக்கிறாள் என்பதைப் புலப்படுத்துகிறது. மேலும் ஒரு பாடலில்,

“நற்றேவ ரானு மறியான் கழுக்குன்றி னங்கைபொற்றாள்
குற்றேவ லாற்றுநர் குற்றேவ லாற்றிடுங் கொள்கையுளோன்” (97)

என்று தோழி தலைவனின் பெருமையைச் சாற்றும்பொழுது இறைவனின் அடியார்க்கு அடியாளாகத் தலைவன் விளங்குகிறான் என்று கூறிக் கிளவித்தலைவனின் பக்தியைக் காட்டுகிறாள்.

மற்றொரு கோவையான சிராமலைக் கோவையில் தலைவனைப் பாங்கன் விளிக்கும்போது கீழ்க்கண்டவாறு விளிக்கின்றான்.

“தானே தனக்கு நிகராம் சிராமலைச் சங்கரனை
ஊனே யுருக உயிரிடை நோக்கி உருமதி - மானே” (47)

இப்பாடலில் தலைவன் சிராமலைப் பெருமானிடம் கொண்ட பக்தியை மிக உருக்கமாகப் பாங்கன் வெளிப்படுத்துகிறான்.

அடுத்து பழமலைக் கோவையில் தலைவன் முதுகுன்றைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, “பந்தங் கெடுத்து எனையாள் முதுகுன்றர்” (57) என்று குறிப்பிடுகிறார். இப்பகுதியின் மூலம் அவன் கொண்ட பக்தி வெளிப்படுகிறது. இவ்வாறு திருத்தலக் கோவைகளின் கிளவித் தலைமக்களும், பிறரும் அகப்பொருளுக்குரியவர்களாக மட்டும் விளங்காது. திருத்தலக்கோவையின் பாட்டுடைத் தலைவரின் அடியவர்களாக விளங்குவது மிகச் சிறப்புடையதாகும்.

முடிப்பு:

ஐந்திணைக் கோவைகளில் அகப்பொருளுக்குரிய ஏழு திணைகளில் நடுவன் ஐந்திணையும், கைக்கிளை என்ற முந்திணையும் ஆக

ஆறு திணைகள் மட்டுமே இடம்பெற்றன என்பதைக் கண்டு, இருவகைக் கைகோள்கள் எவ்வாறு கடைப்பிடிக்கப் பெற்றுள்ளன என்பதையும் உணர்ந்து, வரைவு என்ற புதிய நிலை எவ்வாறு அதில் புகுந்தது என்பதனையும் தெளிந்து, பல்வேறுபட்ட கிளவித் தொக்க களை வகைப்படுத்திப் பொருள் உணர்ந்து, துறைகளின் எண்ணிகையாலும் பொருளமைப்பாலும் சிறப்புற்றதையும் அறிந்து, பொருள் நிலைச் சிறப்பால், கட்டமைப்பால் கோவை பெற்ற உயர்நிலையை உள்ளி, தேவர் கோவை, உயர்ந்தோர் கோவை, திருத்தலக் கோவை ஆகிய முப்பிரிவுகளால் வளம்பெற்ற நிலையைச் சான்றுகளுடன் எடுத்துணர்ந்து ஐந்திணைக் கோவையின் பெருமைகள் தரப் பெற்றுள்ளன.

கிடைத்துள்ள ஐந்திணைக் கோவைகள் (அகரவரிசை)

அசதிக்கோவை:

பத்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அவ்வையார் காலத்தில் வடகொங்கு நாட்டில் திருச்செங்கோடு வட்டத்தைச் சேர்ந்த ஐவேலி என்ற ஊரில் ஆயர் பலர் வாழ்ந்து வந்தனர். அசதி என்ற பெயருடைய ஒருவன் அவர்களுக்குத் தலைவனாக வாழ்ந்தான். அசதி தமிழ் அறிஞர்பால் மிக்க அன்புடையவன். ஒருமுறை அவ்வையார் அவனுடைய பகுதிக்குச் சென்று அவனைக் கண்டார். அவன் மிக அன்புடன் அவரை வரவேற்றுச் சிறப்பித்தான். அப்பொழுது அவர் பாடியதே இக்கோவை ஆகும். இந்நூல் முழுமையும் கிடைத்திலது. தனிச் செய்யுட் சிந்தாமணி, தனிப்பாடல் திரட்டு என்னும் தொகுப்புகளில் சில செய்யுட்கள் கிடைத்தன. கிடைத்திருக்கும் பாடல்களால் பாட்டுடைத் தலைவனாகிய அசதி சிறந்த நீதிமுறை செய்தவன் என்பதும் (தனிச் செய்யுட் சிந்தாமணி - 98) சிறந்த வீரன் என்பதும் (பா. 96), சிறந்த வள்ளல் என்பதும் (பா. 97) புலனாகின்றது.

“மறைந்துபோன தமிழ் நூல்கள்” என்ற நூலில் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி அவர்கள் ஒன்பது பாடல்களே இக்கோவைப் பாடல்களாகக் காட்டியிருக்கிறார்கள். அப்பாடல்கள் அனைத்தும் தலைவி நலன் பாராட்டும் பாடல்களாகவே அமைந்துள்ளன.

“ஆய்ப்பாடி ஆயர்தம் ஐவேல் அசதி அணிவரையில்
கோப்பாம் அவள்ளிற் கொங்கைக்குத் தோற்ற கோடிரண்டம்
சீப்பாய்ச் சிணுக்கரியாய்ச் சிமிழாய்ச் சின்ன மோதிரமாய்ச்
காப்பாய்ச் சதுரங்கமாய்ப் பல்லக்காகிக் கடைப்பட்டதுவே”

என்ற பாடலில் இலக்கியச் சுவையும், பொருட் சுவையும் சிறந்து இருப்பதை நாம் காணமுடிகிறது. இது போன்ற மற்ற எட்டுப் பாடல் களையும் காணுகின்ற போது அக்கோவை நூல் அகத்துறை அமைப்புக்களைப் பெற்றுக் கதைபோலச் சொல்லுவதை விடத் தலைவியின் நலன்களைக் கோர்வை முறையில் பாராட்டுகிற அமைப்பிலேயே அமைந்திருக்க வேண்டும் என்று தெரிகிறது. நூல் முழுமையும் கிடைத்திருந்தால் கோவை நூலின் புதிய அமைப்பை அறிந்திருக்கலாம்.

அத்தியூர்க் கோவை:

இலக்கண விளக்கம் பாடிய வைத்தியநாத தேசிகர் அந்நூல் பொருளதிகாரம் 90ஆம் சூத்திர உரையில் அத்தியூர்க் கோவை என்று ஒரு பாடலை மேற்கோள் காட்டுகிறார்.

“அடங்கா அசுரர் குலமறுத் தோர்அத்தி யூர்வென்றி
மடங்காத நேமி வரதர்நன் னாட்டில்தன் மைந்தனுடன்
முடங்காமல் அந்த மனைவியும் போய்முயன் நூரனுடன்
தடங்காவும் யாறும் குளனும்சென் நாடவும் தக்கதுவே”

இது தலைவி புனலாடற்கு மேற்கோள். இப்பாடல் அத்தியூர் வரதர் ஆகிய திருமாலைப் போற்றுவது. திருமாலைத் துதிக்கும் கோவை நூல்கள் மிகவும் குறைவு. இத்தேசிகர் தம் உரையில் மேற்கோள் காட்டும் நூல்களின் வரிசையாலும், பழமையாலும், தகுதியாலும் இந்நூல் 15ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய நூலாகும் என்று கருதலாம். நூல் கிடைக்கவில்லை. இது பற்றிய செய்திகளும் தெரியவில்லை.

அண்ணா கோவை:

இது பேரறிஞர் அண்ணாவைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டது. இரா. மணியன் இதன் ஆசிரியர். களவியல், வரைவியல், கற்பியல் என்ற மூன்றிலுமாக மொத்தம் 34 பிரிவுகளை உடையது.

மொத்தப் பாடல்கள் 425 ஆகும். இருபதாம் நூற்றாண்டுப் பேரறிஞரின் பெருமைகளை அகத்துறைப் பாங்கில் அழகுறக் காட்டியுள்ளார். எல்லாப் பாடல்களும் புலமை நலமும், கவிதை வளமும் பொருந்தப் பாடப் பெற்றவை. அறிஞரின் சொற்பொழிவுத் திறத்தைச் சொல்ல வந்தவர்.

“பொழில் பக்கமாய் அண்ணா சொற்பொழிவாற்றினார் போதைகொண்டேன்
எழில்மிக்க தோற்றங்கொள் ஏந்திழாய் என்னையும் நான் மறந்தேன்”

என்று காட்டும் போக்கு நோக்கத் தக்கது. இது போலவே அண்ணா வின் தன்னிகரில்லாத் தனித் தலைமைப் பணித் திறன்களை அங்கங்கே காட்டுகிறார்.

“செந்தமிழ் நாடுவாழ் மாணவர் சிந்தையை நன்குணர்ந்தே
இந்தியை ஓட்டிய ஏந்தலாம் அண்ணாவின் ஆற்றல்” (90)

என்பதை எடுத்துக் காட்டாகக் காட்டலாம்.

“அயல்நாடு அகன்றபோது அண்ணா தன் தம்பிக்கு அறைந்ததே போல்” என்பன போலும் வரிகளில் அறிஞரின் வரலாற்றையும் காட்டியுள்ளார்.

அண்ணாமலைக் கோவை:

இது கமலை ஞானப்பிரகாசர் எழுதிய நூல். இந்நூலாசிரியரின் காலம் பதினாறாம் நூற்றாண்டாகும். இவர் தருமபுரம் முதன்மை ஆச்சாரியார் குருஞான சம்பந்தரின் குருவாக இருந்தவர். ஊர் - திருவாரூர் ஆகும். சிறந்த சாத்திர - நூல்களை எழுதியிருக்கிறார். இவர் தனி இலக்கியங்களாகச் செய்தன அண்ணாமலைக் கோவை, ஆயிரப்பாடல், தியாகராசர் கழிநெடில், சாதி நூல் என்பன.

சிவானந்த போதம் என்ற சிறுநூலை அச்சிட்ட முத்துத் தாண்ட வராயப் பிள்ளை அவர்கள் ஞானப்பிரகாசர் எழுதிய நூல்களைப் பற்றி ஒரு பட்டியல் கொடுத்துள்ளார். அப்பட்டியலில் இந்நூலில் பெயர் இடம் பெற்றுள்ளதே தவிர வேறு குறிப்புகள் இல்லை.

அம்பிகாபதிக் கோவை:

இந்நூல் காலத்தால் பழமையானது. வைத்தியநாத தேசிகரின் இலக்கண விளக்கப் பொருளதிகாரத்தில் இக்கோவையை அடி

யொற்றித் துறைகள் அமைக்கப் பெற்றுள்ளன. இந்நூலை எழுதிய ஆசிரியர் பற்றிப் பல்வேறு கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன. கம்பன் மகன் அம்பிகாபதி, தண்டி ஆசிரியரின் தந்தை அம்பிகாபதி, செளந்தர லகரியைத் தமிழில் பாடிய வீரைக் கவிராச பண்டிதரின் மகன் அம்பிகாபதி என மூன்று அம்பிகாபதிகளை இந்நூலுக்கு ஆசிரியராக ஆக்குகிறார்கள். இம்மூவரில் எந்த அம்பிகாபதி இந்நூலை இயற்றினார் என்று தெரியவில்லை. “அம்பிகாபதிப் பொன்னடித் தாமரையை சூட்டி அகப்பொருள் அம்பிகாபதிகம் புனைந்தேன்” என்று அவையடக்கத்தில் அமைந்துள்ள தொடரால் நூலாசிரியர் அம்பிகாபதி என்கின்றனர். வேறு சான்று கிடைக்கும் வரை நூலாசிரியர் பெயர் பற்றிய ஐயம் இருக்கவே செய்யும். இந்நூலில் ஒரு சிறப்பு பாட்டுடைத் தலைவன் குறிக்கப் பெறாமையாகும். இந்நூலின் காலம் 12ஆம் நூற்றாண்டு என்பர். இந்நூல் முதன் முதலில் 1869இல் அச்சிடப் பெற்றிருக்கிறது. அதில் ஆசிரியர் கவிச் சக்கரவர்த்தி மகன் அம்பிகாபதி என்றே குறிக்கப் பெற்றிருக்கிறது. இந்நூலில் சிவபெருமானுடைய திருவிளையாடற் புராணச் செய்திகள் பல இடம் பெற்றுள்ளன. இந்நூல் 563 செய்யுட்களை உடையது. கிடைத்திருக்கும் கோவைகளில் மிகவும் அதிகமான தொகைகளில் பாடல்களை உடையது இக்கோவையாகும். இக்கோவையில் துறவறச் செய்தியோடு அகப்பொருள் முடிகிறது.

அரையர் கோவை:

இந்நூலைக் களவியல் காரிகை உரையாசிரியர் தமது உரையில் குறிப்பிடுகிறார். இக்கோவையின் ஒரு செய்யுளை அவர் மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். அச்செய்யுள்:

“பாக்கத் திரவின்கண் பட்டதொன்று உண்டு; பைங்கானல் எங்கும் சேக்கைத் துணைத்தலை யோடொன்றும் சேர்ந்தில; சேர்ந்து செங்கை தாக்கச் சிவந்த தடந்தோள் தயாபரன் தஞ்சை அன்னாய் . . . பூக்கள் கழித்தலைக் கொண்டை முள்ளோடுண்ட புள்ளினமே” . . .

இச்செய்யுளில் கூறப்பெற்ற தயாபரன் என்னும் பெயர் பாட்டுடைத் தலைவனின் பெயர்தானா என்பது தெரியவில்லை. இதில் குறிப்பிடப் பெறும் “தஞ்சை” என்னும் ஊர் சோழநாட்டுத் தஞ்சையா - அல்லது பாண்டி நாட்டின் தஞ்சாக்கூர் எனும் தஞ்சையா

என்பதும் ஆய்வுக்குரியது. இந்நூலைப் பற்றி வேறு யாதொரு செய்தியும் தெரியவில்லை.

அறிஞர் அண்ணாத்துரைக் கோவை:

இந்நூலாசிரியர் கடம்பரப்பர் என்பவர். 25 கிளவித் தலைப்பு களும் 420 செய்யுட்களும் உடையது. ஏனைக் கோவைகள் போல் 'அண்ணாத்துரை அணிவரைமேல்' என்ற பாங்கில் பாட்டுடைத் தலைவன் புகழ் பேசப் பெறவில்லை. அண்ணாவின் சிறப்புக்கள் ஏற்ற பெற்றி இசைத்துக் கொள்ளப் பெறுகின்றன. அண்ணா அவர்களைத் தலைமகனாகக் கொண்டு வரைவுகடாதல் துறை பற்றிப் பாடும் பாடல் குறிப்பிடத் தக்கது.

“குணநலத்தானோ தொழில் புரிவானோ கொடுப்பதற்குப்
பணமுடையானோ படிப்புடையானோ உயர்குடியின்
வணமுடையானோ எனப்பல தாதை வினவுகின்றார்
மணமழை அண்ணா தலைமையாம் சீர் மறந்தனரே” (341)

என்று அண்ணாவின் சீர் மறந்துவிட்ட சீர்கேட்டைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

ஆனந்தரங்கன் கோவை:

இந்நூல் புதுச்சேரியில் வாழ்ந்த ஆனந்தரங்கம் பிள்ளையை பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது. நூலாசிரியர் தியாகராய தேசிகர் ஆவார். மொத்தம் 400 பாடல்களையும், 3 இயல் களையும் உடையது. 33 சிறு தலைப்புகளை உடையது. இந்நூல் ஆசிரியர் இலக்கண விளக்கப் பாட்டியல் எழுதியவர். இலக்கணப் புலமை மிகுந்தவர். எனவே நூலின் பல இடங்களில் இலக்கண அறிவு வெளிப்படக் காண்கிறோம். அம்பிகாபதித் கோவைக் கருத்துக்களும், சொற்போக்குகளும் மிகுந்து காணப்படுகின்றன. திருக்குறள் முதலாக இலக்கிய மேற்கோள்களுடன் பல புராணக் கதைப் போக்குகளையும் எடுத்தாண்டுள்ளார். திருமால் இரு காலினாலும் உலகேழையும் அளந்தது (பா. 10), சிவபெருமான் திரிபுரம் எரித்தது (பா. 18), முருகன் சரவணப் பொய்கையில் தோன்றியது (பா. 109) முதலாக ஏறத்தாழ 50 புராண மேற்கோள்களை இந்நூலில் காணமுடிகிறது. இந்நூலிற்குக் கடலூர். ந. பலராம ஐயர் என்பவரின் உரை உள்ளது. இதனைத் தமிழக அரசுப் பழஞ்சுவடி நூலகத்தார் 1955ல் பதிப்பித்துள்ளனர்.

மேலும் துப்பாஷ் என்று பாராட்டப்படும் ஆனந்தரங்கப் பிள்ளையைப் பற்றிய பல்வேறு வரலாற்றுக் குறிப்புகளையும் ஆங்காங்கே காட்டுகிறார். “செஞ்சி விஜயாபுரம் டெல்லி மட்டும் செங்கோல் செலுத்தும் வெஞ்சிலை ஆனந்தரங்கன்” (பா.8) என்பதை எடுத்துக் காட்டாகக் காட்டலாம்.

இராமீசுவரக் கோவை:

இக்கோவையை இயற்றியவர் கயாதர நிகண்டு செய்த கயாதரர் ஆவார்.

“மேவும் அரும்பொருள் அந்தாதி
கேட்டிந்த மேதினியோர்
தாவும் வினைகெடச் சாற்றிய
தென்தமிழ்த் தேவை மன்னும்
தோவை இராமீசுவரக் கோவை
சொன்ன குருபரன் மற்று
ஓவுதல் இன்றி அமைத்தான் பத்தாவது ஒலியியலே”

என்ற கயாதர நிகண்டுச் செய்யுள் கயாதரர் கோவை நூல் ஒன்று செய்துள்ளார் என்பதை நிறுவுகிறது. தோவை நகரம் என்னும் பெயருள்ள இராமேஸ்வரத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமான் மீது இக்கோவை நூல் பாடப்பட்டிருக்க வேண்டும். இந்நூல் கிடைக்கப் பெறவில்லை. இது கி.பி. 15ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இயற்றப்பட்டது என்பர்.

உத்தண்டன் கோவை:

சென்னையில் அரசின் தொன்னூல் நிலையத்தில் ஏட்டளவில் இந்நூல் உள்ளது. அச்சாகவில்லை. ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை. தையூர் உத்தண்டன் மீது பாடப்பட்டது. இந்நூல் முழுமையாக ஏட்டில் இல்லை. 40 பாடல்கள் குறைகின்றன. கிடைத்திருக்கும் பாடல்கள் மூலமாகப் பாட்டுடைத் தலைவன் தமிழ்ப் புலவர்களை வரவேற்று ஆதரித்திருக்கிறான் என்பது தெரிகிறது.

“தமிழ்த்தொண்டு பட்டு ஏழ்மனைக்கே
தகையுண்ட உத்தண்டன்”

என்று பாட்டுடைத் தலைவன் குறிக்கப் பெறுகிறான். கீழ்வரும் அவையடக்கப்பாடல் கோவை நூலுக்கேற்பக் “கோவை” என்ற சொல்லை; சொற்பொருள் பின்வருநிலை அணியாகக் கொண்டு வந்துள்ளது. படித்துச் சுவைக்கத் தக்கது.

“பொன்கோவை ஏத்தி உமைகோவை வந்துதித்துப் பூத்தகல்வி
மின்கோவை வாழ்த்தினல் வல்லமைக் கோவை வியந்துரைத்த
நன்கோவை சேர்செங்கைத்தையூர் உத்தண்டன் நதிகுலத்தோன்
தன்கோவை சாற்றலுற்றேன் பலகாலும் தழைப்பதற்கே”

(நதி குலம் - கங்கா - குலம்)

உருத்திர கோடிக் கோவை:

இந்நூலாசிரியர் திருஞான சம்பந்த முதலியார். 124 பாடல்கள் உடையது. பாட்டுடைத் தலைவன் உருத்திரகோடி. உருத்திரகோடியின் ஊரான திருக்கழுக்குன்றம் இந்நூலில் பெருமையாகப் பேசப் படுகிறது. ஒவ்வொரு துறையும் பொருள் அமைப்போடு கூடிய இருவரிக் கவிதைகளைப் பெற்றுள்ளது. இதன் பதிப்பு விசுவ்வசு ஆண்டு கார்த்திகை மாதம் வெளிவந்துள்ளது.

கப்பற்கோவை:

நூலாசிரியர் யாரென்று தெரியவில்லை. 17ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த வைத்தியநாத தேசிகர் என்பவரால் இயற்றப் பெற்ற குட்டித் தொல்காப்பியம் எனப்படும்- இலக்கண விளக்கத்தில் அகத்திணை இயலில் இந்நூலில் இருந்து எண் பாடல்கள் மேற்கோளாகக் காட்டப் பட்டுள்ளன. மேலும் கோவைக் கொத்து என்னும் நூலிலும் கப்பற்கோவை என்ற பெயரில் பல பாடல்கள் உள்ளன. மொத்தம் 398 பாடல்களைக் கொண்டது. கோவை இலக்கிய மரபுப்படி கிளவித் தலைப்புகள் அமைந்திருப்பினும் இறுதியில் துறவறம் என்றொரு கிளவிக் கொத்தும் அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத் தக்க தனிச் சிறப்பாகும்.

இந்நூலின் பாட்டுடைத் தலைவன் கருமாணிக்கன். இவன் புதுக் கோட்டைப் பகுதியைச் சேர்ந்த கப்பலூர் உள்ளிட்ட சில ஊர்களை ஆண்டு வந்தான். எனவேதான் பாட்டுடைத் தலைவன் பெயரால் இது கப்பற்கோவை எனப்பட்டது. ‘இவன் காலமான கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டே நூலின் காலமாகவும் விளங்கும்.

பெரும்பான்மையான கோவை நூல்கள் சிவபெருமானையே பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டிருக்கின்றன. எனினும் ஒருசில நூல்கள் வைணவ சமயத்தைச் சேர்ந்தனவாகவும் உள. அவ்வகையில் இந்நூலுடைத் தலைவன் வைணவ சமய வழி வந்தவன். அவனைப் போலவே நூலாசிரியரும் வைணவ சமயத்தவராகக் கருத இட முண்டு. இதனை,

“பூந்திருவும் எமை ஆளும் மாயனும் போலிருப்பீர்” என்ற அகச்சான்றும் மெய்ப்பிக்கும்.

சொற்களையும் நிகழ்ச்சிகளையும் மிகச் சிக்கனமாகவும் தெளிவாகவும் அமைத்திருப்பது தனிச்சிறப்பாகும். இந்நூலில் களவியல், கற்பியல், வரைவியல் என்ற மூன்று பாகுபாடுகள் இல்லை.

இந்நூல் வைணவ சமயச் சார்புடையது என்ற முற்கருத்துக்கு ஆதாரமாக வலம்புரி பற்றிய பாடலைக் குறிப்பிடலாம்.

“பிறந்தது மாயன் திருப்பாற் கடலில்; பிறந்து பின்பு
சிறந்தது வந்தவன் செந்தாமரைக் கையில்”

என்ற வரிகளில் வலம்புரியின் பிறப்பு பற்றிய செய்தி வந்துள்ளது. இது போலவே நாச்சியார் திருமொழியை அடியொற்றிக் கூடலிழைத் தல் முதலிய தலைப்புகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன என்பதும் குறிப்பிடத் தக்கது.

கபிலமலைக் கோவை:

இந்நூலின் பாட்டுடைத் தலைவன் முருகக் கடவுள். இது 105 பாடல்களை உடையது. ஆசிரியர் பிள்ளைப் பெருமாள் சிறை மீட்டான் கவிராயர். காலம் 16ஆம் நூற்றாண்டு. நூறு செய்யுள் அளவிலும், அகப்பொருட் கோவை பாடப்படும் என்பதற்கு இந்நூல் சான்றாக அமைகிறது. பாடல்களில் உவமை நலம் மிகச் சிறந்து காணப்படுகிறது. தலைவன் ஊர் அண்மையில் உள்ளது என்பதை விளக்க, “உன் கண் செவி போலவும் நன்னகரே” என்ற தொடர் அமைந்தது சுவை தருகிறது. இதுபோலப் பல பாடல்கள் சுவைத்து இன்புறத் தக்கனவாக அமைந்துள்ளன.

கரந்தைக் கோவை:

இந்நூலை இயற்றியவர் ச. பாலசுந்தரம் என்பவர். மொத்தம் 469 செய்யுட்களை உடையது. தஞ்சையில் கரந்தை என்ற இடத்தில்

அமைந்த தமிழ்ச் சங்க சிறப்புக்களைப் பாராட்டும் பணியில் எழுந்த அகப்பொருட் கோவையாதலின் இப்பெயர் பெற்றது. நம்பியகப் பொருள் இலக்கண அடிப்படையில் தஞ்சை வாணன் கோவையை முன் கொண்டு இயற்றப்பட்டது. அகப்பொருட் கோவை நூலின் முதன்மை இயல்பு குறிப்பிட்ட ஒரு பாட்டுடைத் தலைவனைப் பெற்றிருப்பதாகும். ஆனால் இந்நூலில் பாடல் தோறும் பாராட்டுதற் குரிய பாட்டுடைத் தலைவன் இல்லை. எனினும் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தோடு தொடர்புடைய பல பெருமக்கள் இடையிடையே பாட்டுடைத்தலைவர்களாகப் பாராட்டப் பெறுகின்றனர். செந்தமிழ்த் தொன்னூல்களின் இயல்புகளைத் தலைவன் தலைவி வழியாகப் பாராட்டுகிறார். கூர்ந்து நோக்கினால் இக்கோவை தமிழின் சிறப்புணர்த்தற்கென்றே தோன்றியது எனலாம்.

“கமழும் கரந்தைத் தமிழ்க்
காரிகைமுன் கழிநெடிலாய்த்
திகழும் நெடிலடி காளை,
பின்நேரடி சிந்தடிமான்
புகழும் படியிரு சீரடிப் பாட
பாங்கர் பொசிந்தவடி
நிகழும் விலங்கடி நேராத
வேடர்தம் நெட்டடியே”

- 345

என்ற பாடல் காரிகை என்ற இலக்கண நூலையும் அதில் வரும் ஐந்து அடிவகைகளையும் குறித்திருப்பது மிகச் சிறப்பாகும். இதன் காலம் 20ஆம் நூற்றாண்டாகும்.

கலசைக் கோவை:

நூலாசிரியர் தொட்டிக்கலை சுப்பிரமணிய முனிவர். காலம் கி.பி. 18ஆம் நூற்றாண்டு. கலைசை என்பது தொட்டிக்கலை என்பதன் மறுபெயர் ஆகும். தொட்டிக்கலை என்னும் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீசிதம்பரேசரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு பாடப்பெற்றது. மொத்தம் 458 செய்யுட்களை உடையது. இந்நூலாசிரியர் தமிழில் பெரும் புலமை உடையவர் என்பதை அவர் இயற்றிய 25 நூல்களால் உணரலாம்.

திருத்தலக் கோவைகளுக்கே உரிய பொது இயல்புப்படி சிதம்பரேசர், சிவகாமி ஆகிய மூர்த்திகள், கலசை எனப்படும் தொட்டிக்கலைத் தலம், சிவகங்கை நந்தியோடை முதலான தீர்த்தம் ஆகியவற்றைப் பலபாடல்களில் போற்றியுள்ளார். சைவப் பெரியார்கள் மேல் நூலாசிரியருக்கு இருந்த ஈடுபாட்டை,

“ஒரு தாதுவை முன் பலதாதுவாக்கி உயிரளித்தே
விருதாகும் சண்பையர்மன்” (433)

என ஞானசம்பந்தரையும்,

“முன்னை நாட் பரவை
உற்றிடச் சென்று கலைசைத் தியாகர் உரைத்தருளி
சொற்றிடங் கொண்டுவரல் பார்த்தே நின்ற வன்றொண்டர்” (55)

என்று சுந்தரரையும் குறிப்பிடும் பாடல் வரிகளால் அறியலாம்.

நூலாசிரியர்க்குப் பரந்துபட்ட சைவநூற் புலமைப் பொலிவு உண்டென்பதை ஆங்காங்கே காணமுடிகிறது.

“செம்பார் களிம்பெனச் சிற்றுவிர்தோறும் செறிந்த மல
வெம்பாசம்” (8)

என்று ஆணவத்தையும்,

“தொகைக் கிடந்து அந்த என்
... சஞ்சிதக் குன்றைத் தூளி செய்த” (18)

என்று சஞ்சித வினையையும் குறிப்பிடும் பகுதிகள் சிந்தைக்கினியன.

பாலது ஆணையிற் காணும் பண்டைக் காதல் நெறியை “ஒரு விதி கூட்ட முயங்கினரால்,” (321) என்பதிலிருந்து நூலாசிரியர்க்கு தத்துவ நூலறிவுள்ளமையும் புலனாகிறது. மேலும் திருக்குறள் முதலிய முன்னூற் கருத்துக்களையும் முறைப்பட இணைத்து அமைத்துள்ளார். காந்தம் கண்ட இரும்பு அன்ன (12) மீகாமன் இல்லாத கலம் போல (31) என்று பழைய உவமைகளையும் அமைத்திருப்பது சிறப்பாகும்.

காங்கேயன் நாலாயிரக் கோவை:

இந்நூலாசிரியர் ஒட்டக் கூத்தர். இந்நூல் இப்போது கிடைக்க வில்லை. புதுவையிலிருந்த சடையன் தந்தையாகிய சங்கரனுக்கு

உதவித் தொழில் புரிந்து வந்த ஒட்டக் கூத்தரைக் காங்கேய முதலியார் ஆதரித்துப் போற்றிவளர்த்து வந்தார். ஆதலால் அவர்மேல் நாலாயிரக் கோவை என்ற நூலைப் பாடினார். அக்கோவை சொன்னோக்கமும், பொருணோக்கமும் உடையது. இச்செய்திகளை அபிதான சிந்தாமணி குறிப்பிடுகிறது. இந்நூலை ஒட்டக் கூத்தர் பாடினார் என்பதற்குச் சோழமண்டல சதகத்தின் கீழ்வரும் பாடல் சான்றாக விளங்குகிறது.

“கோலாகல மன்னரில் அவன்போல்
கொடுத்தே புகழும் கொண்டார் ஆர்!
மேலார் கடவுள் புலவன் எனும்
விழுப்பேர் கூத்தன் முழுப் பேரான்
நாலாயிரக்கோவையும் புனைய
நவில்கொன் றிசைத்து நாட்டு புகழ்
மாலா மெனும் காங்கேயன் வாழ்வு
வளஞ்சேர் சோழ மண்டலமே”

இந்நூலுக்கு நாலாயிரம் என்ற பெயர் எவ்வாறு அமைந்தது என்று தெரியவில்லை. நாலாயிரம் பாடல்களால் கோவை பாடுவது எத்தகைய மரபிற்கும் ஒவ்வாதது ஆகும். எனவே நாலாயிரம் என்பதற்கு வேறு ஏதேனும் காரணங்கள் இருந்திருக்க வேண்டும்.

காரிக்கோவை:

இக்கோவை காரி என்பவரால் செய்யப் பெற்றது. இக்காரியார் பெரிய புராண நாயன்மார்களில் ஒருவரான காரி நாயனார் ஆவார். இவர் ஊர் திருக்கடவூர், இவர் சிவபெருமான் மீது இயற்றிய நூலுக்குக் காரிக்கோவை என்றும், சொற்பொருள் இயற்றப் பெற்றது என்றும், சேர சோழ பாண்டிய அரசர்களிடம் இக்கோவையைக் கொண்டுபோய் ஒதிப் பொருள் உரைத்து அவர்கள் வழங்கிய பொருளைக் கொண்டு காரியார் சைவத் தொண்டு செய்து வந்தார் என்றும் பெரிய புராணத்தில் சேக்கிழார் குறிப்பிடுகிறார். இச்செய்தி,

“மறையாளர் திருக்கடவூர் வந்துதித்து வண்டமிழின்
துறையான பயன்தெரிந்து சொல் விளங்கிப் பொருள்மறையக்
குறையாத தமிழ்க்கோவை தம்பெயரால்
முறையாலே தொகுத்தமைத்து மூவேந்தர் பாற்பயில்வார்”

என்ற பெரிய புராணப் பாடல் மூலம் தெளிவாகிறது. கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சுந்தரர் இவர் பெயரைக் குறிப்பிடுவதால் சுந்தரர்க்கு முன் காரியார் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்பது தெரிகிறது. எனவே இக்கோவை நூல் கிடைத்திருந்தால் திருக்கோவையாருக்கு முன்பிருந்த கோவை நூல் வளர்ச்சியை நாம் அறிந்து கொள்ள இயலும்.

குமரசேனாசிரியர் கோவை:

கட்டளைக் கலித்துறையின் சந்தத்தைக் குறிப்பிடும் யாப்பருங்கல விருத்தி உரையாசிரியர் “குமரசேனாசிரியர் கோவையும் தமிழ் முத்தரையர் கோவையும் யாப்பருங்கலக் காரிகையும் போன்ற சந்தத்தால் வருவனவற்றின் முதற்கண் நிரையசை வரின் ஓரடி பதினேழ் எழுத்தாம், முதற்கண் நேரடி வரின் ஓரடி பதினாறு எழுத்தாம். இவ்வாறன்றி மிக்கும் குறைந்தும் வாரா. அவை எண்ணுகின்றழி ஆய்தமும் ஒற்றும் ஒழித்து உயிரும், உயிர் மெய்யும் குற்றியலிகரமும், குற்றியலுகரமும் கொண்டெண்ணப்படும்” என்று குறிப்பிட்டு மூன்று பாடல்களை உதாரணமாகக் காட்டியுள்ளார். இக்கலித்துறைப் பாடல்கள் கோவைப் பாடல்களாகத் திகழுகின்றன. அம்மூன்று பாடல்களும் முத்தரையர் கோவையைச் சார்ந்தவை அல்ல. எனவே குமரசேனாசிரியர் கோவையைச் சார்ந்தவை யாகத்தான் இருக்கவேண்டும்.

இம்மூன்று பாடல்களைத் தவிர வேறு பாடல்கள் கிடைக்கப் பெறவில்லை.

இக்கோவை நூல் தனி ஒரு நூலன்று. பாண்டிக் கோவையைத் தான் இப்பெயரில் அழைக்கின்றனர். எனவே பாண்டிக்கோவை குமரசேனாசிரியரால் இயற்றப் பெற்றிருக்க வேண்டும். அந்நூலே நூலாசிரியர் பெயரில் குமரசேனாசிரியர் கோவை என்றும், பாட்டுடைத் தலைவன் பெயரில் பாண்டிக்கோவை என்றும் வழங்கப் பட்டிருக்க வேண்டும் என்று மு. அருணாசலம் குறிப்பார். அந்நூலுக்குரிய பாடல்கள்:

1. “இருநெடுஞ் செஞ்சுட ரெஃகமொன் றேந்தி இரவின் வந்த அருநெடுஞ் காதற்கன் றேதரற் பாலதல் லாது விட்டார்

கரு நெடுமால் கடலேந்திய கோன் கயல்குடு நெற்றிப்
பெருநெடுங் குன்றம் விலையோ கருதிலெம் பெண் கொடிக்கே”

எனவும்,

2. காய்ந்து விண்டார் நையக் காமரு கடலிற் கண் சிவந்த
வேய்ந்துகண் டாயென்ன வெள்வளை சோரக் கலைநெகிழப்
போந்து கண்டாயொடும் போந்துகண் டேற்கவன் பொன்முடிமேற்
போந்துகண் டாளென்று போந்ததென் மாட்டோர் புறவுரையே”

எனவும்,

3. தின்டேர் வயவரைச் சேவைவென்றா னன்ன தேங்கவுள்மார்
வண்போத மான்ற வளைநிலில் நீக்கிய வார்சிலம்பா
நன்போ நிணையிற் பொல்லாதது நிற்கஎன் நன்னுதலாள்
கண்போற் குவளை கனந்ததற் கியாலுங்கைம் மாறிலவே”

குலோத்துங்க சோழன் கோவை:

இந்நூல் ஒட்டக்கூத்தரால் இயற்றப் பெற்றதாகக் கூறப்படுகிறது. மொத்தம், 510 செய்யுட்கள் உள்ளன. களவியல், வரைவியல், கற்பியல் என்ற 3 பிரிவினையும், 33 கிளவித் தொகைகளையும் உடையது. இதன் முதற் பதிப்பு 1910ல் மு.ரா. அருணாசலக் கவிராயரால் புதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளது. இந்நூலை ஒட்டக்கூத்தர் பாடியதற்குச் சான்று இல்லை என்று கோவை பற்றிய சிற்றிலக்கியச் சொற்பொழிவுகளில் கு. பரமசிவம் அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள். இதன் பாட்டுடைத் தலைவன் குலோத்துங்கச் சோழன் ஆவான். அவனைப் பற்றி நூலில் 66 இடங்களில் குறிக்கப் பெறுகிறது. மூன்றாம் குலோத்துங்கன் அக்குலோத்துங்கனாக இருக்கலாம் என்று பரமசிவம் அவர்கள் கருதுகிறார்கள். இந்நூலில் சிலேடைகள் பல அமைந்துள்ளன என்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். இந்நூலில் சைவ சமயக் கருத்துக்களும், திருவிளையாடற் புராணச் செய்திகளும் விரவிக் கிடக்கின்றன. அது போலத் திருமாலின் அவதாரச் செய்திகளும் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன. இவற்றை நோக்கும்போது சமயப் பொறையோடு இந்நூல் பாடப் பெற்றிருப்பது தெரிய வருகிறது. இருப்பினும் நூலை முழுமையாக ஆய்கின்ற பொழுது நூலாசிரியர் சைவ சமயத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதும் புலனாகிறது.

குளத்தூர்க் கோவை:

மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை அவர்களின் இலக்கியப் புலமையைச் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டுவது இந்நூலாகும். மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளையின் மீது தான் கொண்ட அளப்பரிய பற்றினால் இந்நூலைப் பிள்ளையவர்கள் படைத்துள்ளார்கள். வேதநாயகத்தின் ஊர் குளத்தூர் ஆகும். எனவே அவர் ஊரின் பெயரை வைத்துத் திருத்தலக்கோவையாக இந்நூல் இயற்றப் பெற்றுள்ளது. மொத்தம் 438 பாடல்கள் உள்ளன. இந்நூலின் காலம் 19ஆம் நூற்றாண்டாகும். இந்நூலில் பிள்ளையவர்கள் திருக்கோவையாருக்கு வணக்கம் கூறி எழுதுவது போல் திருக்கோவையாரின் முதல் பாடல் கருத்தை அப்படியே தன் முதற்பாடலில் கொண்டுள்ளார். இந்நூலில் திருக்குறள் ஐந்து இடங்களில் கையாளப் பெற்றுள்ளது. வேதநாயகரைப் பற்றிப் பல அரிய செய்திகள் இந்நூலில் காணப்பெறகின்றன. “கல்லாது நல்லவர்க்கு ஈயாது வீணில் கழித்திடும் நாள் இல்லாது வாழும் புகழ் வேதநாயக ஏந்தல்” (10) என்பதும், “பொருந்த உலகர் வழக்கு ஓர்ந்து மெய்யிது, பொய்யிது என்று திருந்த எழுதும் திறல் வேதநாயகச் செம்மல்” (108) என்பதும், வேதநாயகத்தைப் பாராட்டும் பெருமைகளில் சிலவாகும். இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ள குளத்தூர் திருச்சிராப் பள்ளியை அடுத்துள்ளதாகும். இவ்வூர் மருத நிலமே அன்றிக் குறிஞ்சி நிலமல்ல. ஆயின் ஐந்திணைக் கோவை மரபுப்படி இங்கு, குறிஞ்சியைப் பிள்ளையவர்கள் படைத்து மொழிந்துள்ளார். கற்றாரைக் கற்றாரே காழுறுவர்’ என்பதற்கேற்பத் தமிழ்நலம் சான்ற வேதநாயகம் பிள்ளையைத் தமிழறிவு மிக்க பிள்ளையவர்கள் போற்றியிருப்பதற்குச் சான்று இந்நூலாகும்.

குற்றாலக் கோவை:

இதன் ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை. மொத்தப் பாடல்கள் 451. இது குற்றாலநாதர் மீது பாடப்பட்டதாகும்.

“முடிய கண்ணுக்குள்ளது விழித்த கண்ணுக்கு இல்லை” என்பது போன்ற சிறந்த தொடர்கள் இக்கோவை நூலில் காணப்படுகின்றன.

“தென்னவன் மாலடியேற்கும் குற்றாலச்
செழும் பொருப்பின்

மன்னர் தனசெல்வந்தர் விழித்தேன்
 மறைந்தார் அதுதான்
 இந்நில மூடும் கண்ணுக்குள்ள
 விழித்தகட் கில்லை எனும்
 சொல்நிசம் இந்தக் கனவுக்கு
 நேரொக்கும் தோகையனே”

(226)

கோடசுவரக் கோவை:

இந்நூல் ஆசிரியர் கொட்டையூர் சிவக்கொழுந்து தேசிகர் ஆவார். இவர் காலம் கி.பி. 19ஆம் நூற்றாண்டு. இக்கோவை நூல் 444 பாடல்களை உடையது. இது சோழநாட்டுக் கொட்டையூரில் திருக்கோயில் கொண்டள்ள கோடச்சுரரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டது. இக்கோவையில் தலத்தொடர்பான வரலாறுகளும், முதல், கரு, உரிப்பொருள் அமைதியும், சொற்பொருள் நயங்களும் அமைந்துள்ளன. ஏனைக் கோவைகளின் இயல்புப்படியே சிவனின் திருநாமத் திருமேனிச் சிறப்புகளும், மாலயனாற் போற்றப் படுபவர் (125), பிரமற்கு அரியவர் (95), தேவகணத்தாற் பணியப்படுபவர் (272) முதலான பெருமைகளும் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. பாம்பை நாணாக உடையவர் (180) மேருவில்லினர் (312) முதலான வெற்றிப் பெருமிதங்களும் விளக்கப்படுகின்றன. இந்நூல் எண்ணற்ற அணிநல இயல்புகளோடு அமைந்து விளங்குவது குறிப்பிடத்தக்க தனிச் சிறப்பாகும். தலைவி இரந்து நிற்பவர்க்கு இன்பம் தருவாள் என்பதைச் சொல்ல வந்தவர், “தனமும் தையையும் உள்ளார் இல்லை என்பர் கொல் சார்ந்தவர்க்கே (5) என்று வேற்றுப்பொருள் வைப்பு அணி வரத் தொடுத்திருப்பது சிறப்பாகும். இதனினும் சிறப்பாக ஏறத்தாழ எழுபது பாடல்களில் சிலேடை அணியானது. அமையப் பாடியுள்ள அழகு இக்கோவைக்கே உரிய தன்னிகர் இல்லாத தனிச்சிறப்பாகும். உதாரணமாக,

“அணிதாங்கு கோடச்சுரேசர் தம் கட்பொறி ஆதலினால்
 மணிதாங்கு வேலை மகிழ்வுற்றதால் உயர் வானகத்திற்கு
 அணிதாங்கு உடுக்களின் காதலனால் பிறை கந்தனலுக்கும்
 பணிதாழ் கருங்குழல் மாதே பணியில் பலன்தருமே” (70)

என்ற பாடலைக் குறிப்பிடலாம். இங்கு சந்திரனுக்கும், முருகனுக்கு மாகச் சிலேடைப் பொருளில் பாடலை அமைத்து அழகு படுத்தியிருக்கிறார்.

சங்கரமூர்த்திக் கோவை:

ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை. காலம் கி.பி. 18ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி. இந்நூலில் உள்ள பாடல்கள் மொத்தம் 311. பாட்டுடைத் தலைவன் சங்கரமூர்த்தி என்னும் குறுநில மன்னன் ஆவான். ஒவ்வொரு செய்யுளின் மூன்றாம் அடியினிலும் பாட்டுடைத் தலைவன் பெயர் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. பிற கோவைகளைப் போலவே இதிலும் கிளவித் தொகையும் கிளவிகளும் நிரல்பட நின்று பாடல்கள் செவ்வையாக அமைந்துள்ளன. கிளவிகளின் பெயர்கள், நம்பியகப் பொருள், நூற்பாக்களில் உள்ள சொற்றொடராலேயே குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. பாட்டுடைத் தலைவனின் ஆட்சி, வீரம், கல்வி முதலிய சிறப்புகள் ஆங்காங்கு குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கோவையின் பாட்டுடைத் தலைவன் சைவன் என்பதற்குப் பெயரே ஒரு சான்றாக விளங்கும். மேலும் “கொன்றை முடிச் சிவனைத் தொழும் சங்கர மூர்த்தி” என்பது போல (287) இடம் பெறும் பாடல் தொடர்களும் இதனை மெய்ப்பிக்கும். எனினும் அரசர்களைத் திருமாலின் அவதாரமாகக் கூறும் பொதுமுறைப்படி சங்கரமூர்த்தி மன்னனை, மாவலிபால் மூவடிமண் வாங்கியவன் (49)

இராவணனைக் கொன்றவன் (239) என்று பாராட்டிப் பாடியுள்ளார். இப் பாட்டுடைத் தலைவன் சமயக் காழ்ப்பற்ற, பொது நோக்குடையவன் என்பதை முருகன், நம்மாழ்வார் ஆகியவர்களிடம் இவன் கொண்ட பக்தியால் அறியலாம். நூலில் பல்வேறு அணி நலன்கள் அமையப் பெற்றிருக்கின்றன.

“அஞ்சம் குலாம்நடை கண்வண்டும்

அண்ணல் கண் அம்புயமும்

நெஞ்சம் குலாம் பொருளைச் சாற்றி”

(80)

என்ற பாடலில் பயின்று வரும் உருவக அணி உயர்வானது. பெண்ணின் கண்ணை வண்டாகவும், ஆணின் கண்ணை வண்டு

வந்து உறையும் தாமரையாகவும் உருவகப் படுத்தியிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது. இதுபோலவே, (அஞ்சம் - ஹம்சம் - அன்னம்)

“தார்கொண்ட பேரும், சமன்போக்கிச்

சைவம் தரப்பிறந்தான்

ஊர்கொண்ட பேரும் உடையதன்றோ”

(300)

என்ற பாடலில் தார்கொண்ட பேர் - மால் - குற்றம்; ஊர் கொண்ட பேர் - கொச்சையம் - இழிவு என்ற குறிப்புப் பொருள் குறித்து அமைந்திருப்பது சிறப்பாகும்.

சத்திநிபாதக் கோவை:

இதன் ஆசிரியர் வேதக் கழகக் கேள்வி நாவலாசிரியர் கருர்வேதி ஸ்ரீமத் சிவத்தியானாந்த மகரிஷி. பர்மாவில் உள்ள ரங்கூன் நகரில் கி.பி. 1928ல் இந்நூல் வெளிவந்திருக்கிறது. இது எல்லாம் வல்ல கடவுளது வலிமை - மக்களிடத்தில் பதியும் முறையை தமிழ்த்துறைகளின் மூலம் விளக்க எழுந்த கோவையாகும். எனவே இந்நூலுக்கு இப்பெயர் வந்தது. சக்தியே இக்கோவையின் தலைவி. இதில் பரத்தையர் பிரிவு இல்லை. பரத்தையர் பிரிவு தமிழ்நாட்டில் கழிவழக்காக மாறி அமைந்துவிட்ட காரணத்தாலும் இறைவனது சக்தியைப் பெற்ற ஒருவன் இந்த வல்லமைகளை மதியான் என்பதாலும் இப்பிரிவு நீக்கம் செய்யப் பெற்றது போலும்.

சிராமலைக் கோவை:

இந்நூல் ஆசிரியர் பெயர் இன்னதென்று தெரியவில்லை. இதன் காலம் கி.பி. 18, 19ஆம் நூற்றாண்டு என்பர். இது திருச்சி மலையில் கோயில் கொண்டுள்ள தாயான செல்வரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டது. இந்நூலில் கைக்கிளை முதல் பொருள் வயிற் பிரிவு வரை 33 கிளவிக் கொத்துக்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

திருச்சி மலைச் சிவனைப்பாடும் பணியில் நூலாசிரியர் தலை சிறந்து விளங்குகிறார். சிவன் இத்தலத்தில் தாயுமானவராய் விளங்குவதைப் பத்துக்கு மேற்பட்ட பாடல் தொடர்களில் குறிப்பிடுகிறார்.

“தாயாகி வந்தொரு பேதையைக் காத்த தனி முதல்வோன்” (74)

“தாய்க்கு நிகரென வந்தோன்”

(355)

என்பன குறிப்பிடத் தக்கன. இந்நூலாசிரியர் புராண நூல் புலமையும் உடையவர் என்பதைத் திருஞானசம்பந்தர். எலும்பைப் பெண்ணாக்கியது, (434) சண்டீசர் தந்தையின் தானைத் தடிந்தது (133) ஆகிய வரலாறுகளைக் குறிப்பிடுவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது.

இக்கோவையின் முதற் செய்யுளில் குறிஞ்சி முதலான ஐந்து திணைகளுக்குரிய மலர்களும் குறிக்கப் பெறுகின்றன.

“சீர்கொண்ட தாமரை நீலம் தளவு

செழுங் குமிழ் கோங்கு”

(1)

என்பது பாடல்வரி. இவ்வமைப்பு முறை “திருவளர் தாமரை சீர் வளர் காவிகள்” எனவரும், திருக்கோவையாரைப் பின்பற்றி அமைக்கப் பட்டுள்ளது எனலாம்.

செய்யுட்களில் பல்வேறு அணிநலன்கள் அமையப் பெற்று அழகுற விளங்குகின்றன. அதோடு குறிப்புப் பொருளிற் குறித்து வழங்கும் கவிப்பாங்கும் குறிப்பிடத்தக்கது. தலைவன் வேங்கை மரத்தின்மேல் ஆம்பற்பூவை வைத்துச் சென்றனன் என்பதைக் குறிப்பு மொழியினால் சீரார் தரு புலிமேல் (வேங்கை) யானை (ஆம்பல்) வாழ்ந்திடச் செய்தனரே என்று காட்டியிருப்பது. மிகச் சிறப்புடைத்தது. இது போன்ற பல செய்திகள் அழகுடன் காணப்பெறுகின்றன. 1937-ல் உ.வே.சா. அவர்களின் பதிப்பு வெளியாகியுள்ளது.

சீகாழிக் கோவை:

இது சீகாழியில் எழுந்தருளியுள்ள பிரமபுரேசப் பெருமானைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டது. மொத்தச் செய்யுட்கள் 531 ஆகும். இந்நூலின் ஆசிரியர் 19ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த மகா வித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை ஆவார்கள். இலக்கணம், இலக்கியம், சமயம் ஆகிய மூவகை நெறியிலும், புலமை பெற்றவர். ஆதலின் இந்நூலெங்கும் அம்முத்திறப் பெற்றியின் வெற்றியைக் காணமுடிகிறது. ஞானசம்பந்தர் ஞானம் பெற்றது பற்றிய வரலாறுகளை இலக்கியச் சுவையோடு இயம்புகிறார். சிவன் திரிபுரம் எரித்தது (பா: 19, 71) பிட்டுக்கு மண் சுமந்தது (286) முதலிய அருள் விளையாடல்களை அழகுறச் சொல்லியுள்ளார். உமை, சட்டநாதர், சோமாஸ்கந்தர், மூத்த பிள்ளையார், முருகர் எனும் கடவுளர்களும்,

ஞானசம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர், மணிவாசகர், கண்ணப்பர், சண்டேசுவரர், சேரமான் பெருமாள், கோட்புலியார், சாக்கியர் முதலிய அடியார்களும் பாடலிடைப் பயின்று வருகின்றனர். நூலின் பலவேறு இடங்களில் தெய்வத் திருக்குறட் கருத்துக்களும் இடம் பெற்றுள்ளன.

மகாவித்துவான் அவர்களுக்கிருந்த இலக்கணப் பெரும் புலமையும் கவிதை இடையே ஆங்காங்கு காணக்கிடைக்கிறது. பாங்கியைப் பார்த்துத் தலைவன் பேசும் பாங்கினில்,

“இடம்படும் என்னை மறைத்துப் புணர்திறம் எய்துவிரோ
உடம்படு மெய்யின்றியே புணராது உயிரோடுயிரே” (151)

என்று இலக்கண விளக்கம் அமைந்திருப்பது சான்றுகளில் ஒன்றாகும். இக்கோவை டாக்டர் கு. சுந்தரமூர்த்தி அவர்களின் முயற்சியால் 1975இல் புதிய பதிப்பாக வெளிவந்துள்ளது.

சேலம் கோவை:

இதன் ஆசிரியர் பொன்முடி சு. பொன்னுசுவாமிச் செட்டியார். மொத்தம் 457 பாடல்களைக் கொண்டது. இக்கோவையில் சேலம் நகரைப் பற்றிய செய்திகள் சிறப்பாக இடம் பெற்றுள்ளன.

“கீதத்தினர் புகழ் சேலத்தினர்கள்” (150)

என்றும்,

“மணிமுத்தலாறு முறு
திடர்க்குறைக் கோட்டையும் பேட்டையும்
சேர்ந்திடும் சேலமதே” (323)

என்றும் இவை போன்ற சிறப்புச் செய்திகள் கோவையில் இடம் பெற்றள்ளன. ஆசிரியர் பல தமிழிலக்கியங்களையும் ஆங்காங்கு சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். 376ஆவது பாடலில் முதுரை, நல்வழி, ஏலாதி, சிறுபஞ்சமூலம், திருக்குறள், ஆசாரக்கோவை ஆகியவற்றைக் குறிப்பிட்டுள்ளது சிறப்பாகும்.

தஞ்சைவாணன் கோவை:

இந்நூலை இயற்றியவர் பொய்யா, அமாழிப் புலவர் என்ற புலவர் ஆவார். இது மங்கலப் பாண்டிவள நாட்டின் பிரிவுகளில் ஒன்றாகிய மாறை நாட்டின் தலைவனாகிய சந்திரவாணன் என்பவ

னைப் புகழ்ந்து பாடப்பட்டது. அவனே பாட்டுடைத் தலைவன். அவனது சிறப்புப் பெயர்களில் ஒன்று தஞ்சைவாணன் என்பது. அதுவே நூலுக்கும் பெயராயிற்ற. இந்நூலின் காலம் கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டு. இது நாற்கவிராச நம்பி இயற்றிய அகப்பொருள் விளக்கம் என்ற நூலின் ஐந்து பெரும் பிரிவுகளையும் அவற்றில் வரும் 53 கிளவிக் கொத்துக்களையும் விளக்கும் உதாரண இலக்கிய மாக விளங்குகிறது. மொத்தம் 425 செய்யுட்களை உடையது. மற்றக் கோவை நூலார் காட்சி என்ற முதல் துறையில் பெண்ணோடு மலர் - அரும்பு - அமுதக் குடங்கள் ஆகியவற்றைப் பொருத்திக் காட்டிப் பெண்மை வடிவைக் குறிக்க இவரோ,

“புயலே சுமந்து பிறையே அணிந்து பொருவிலுடன்
கயலே மணந்த கமலம் மலர்ந்தொரு கற்பகத்தின்
அயலே பசும்பொன் கொடி நின்றது” (1)

என்று புதிய போக்கில் புகழ்வார்.

இதில் தலைவியின் கூந்தல், நெற்றி, கண், முகம் இவைகளின் பொற்புத் தோன்ற உருவங்களைக் கூறிக் கற்பகத்தின் பக்கலில் பசும்பொன் கொடி நின்றது என்று தலைவியின் முழு வடிவத்தையும் குறித்துக் காட்டியுள்ளார். இவ்வருணனையை விளக்கும்போது இது,

“வேட்ட பொழுதின் அவையவை போலுமே
தோட்டார் கதுப்பினாள் தோள்”

என்று பொதுமறையோடு பொருந்துகிறது.

இது போலவே பழமொழி, கலித்தொகை, புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, பட்டினப் பாலை முதலிய பன்னூற் கருத்துக்களும் பயின்று வந்த நன்னூலாக விளங்குவது இக்கோவையாகும். திருக் கோவையார், பாண்டிக்கோவை, திருவெங்கைக்கோவை, இவற்றுக்கு இணையான பெருமை உடையது இத்தஞ்சைவாணன் கோவை எனல் சாலப் பொருந்தும் சீலமுடையது. இக்கோவைக்குச் சொக்கப்ப நாவலர் உரை உள்ளது. இவ்வுரையோடு இக்கோவையைக் கழகத்தார் 1952ல் வெளியிட்டுள்ளனர்.

தமிழ் முத்தரையர் கோவை:

இப்பெயருடைய ஒரு நூல் இருந்தது என்பது தண்டியலங்கார உரையாசிரியர், யாப்பருங்கல விருத்தி உரைகாரர் ஆகிய இருவரும் கூறியதிலிருந்து தெரிகிறது. தண்டியலங்காரம் பொதுவணி ஏழாம்

குத்திர உரையில் அதன் உரையாசிரியர் “கோவை என்பன தமிழ் முத்தரையர் கோவை முதலியன” என்று குறிப்பிடுகிறார். “குமார சேனாசிரியர் கோவையும் தமிழ் முத்தரையர் கோவையும் யாப்பருங் கலக்காரிகையும் போன்ற சந்தத்தால் வருவனவற்றின் முதற்கண் நிரையசை வரின் ஓரடிப் பதினேழ் எழுத்தாம். முதற்கண் நேரிசை வரின் ஓரடி பதினாறு எழுத்தாம். இவ்வாறு அன்றி மிக்கும் குறைந்தும் வாரா.” என்று யாப்பருங்கல விருத்தியுரைகாரர் குறிப்பிடு கிறார். இத்தகைய தமிழ் முத்தரையர் கோவை இப்போது கிடைக்க வில்லை. கிடைத்திருப்பின் முத்தரையர் பற்றிய வரலாறுகளை நாம் தெரிந்து கொண்டிருக்கலாம்.

திருக்கழுக்குன்றக் கோவை:

இந்நூலை இயற்றியவர் சோமசுந்தர குரு; காலம் கி.பி. 18ஆம் நூற்றாண்டு. 33 கிளவிப் பிரிவுகளையும் 456 பாடல்களையும் உடையது. இது திருக்கழுக்குன்றத்துக் கோயில் கொண்டருளும் வேதகிரீசர் மீது பாடப்பட்டது. அவரே பாட்டுடைத் தலைவர்.

தலத் தலைவனைப் பாராட்டும் பாங்குடைய நூலாசிரியர் கள்ளம் வல்லார் என்ற அவருடைய பிறிதொரு பெயர் தோன்ற, “புல்லர் தம் மனத்தில் கள்ளத்தவன்” கழுக்குன்று (124) என்று குறிப்பார். அது போலவே இறைவியைக் குறிக்கும் போதும் “உலகருள் பெண்ணில் நல்லாளொடும் தோய்ந்த பெம்மான்” (24) என்று அவளின் பெயரியல்பைப் பெரிது படுத்திப் பேசுவார். கழுகுகளால் பூசிக்கப்பெறும் மலை இயல்பையும் “கழுகார் மலை” (95) “கங்கம் குலவும் கிரியான்” (206) என்பார். சம்பு, ஆதி எனும் இரு முனிவர்களே கழுகாகிப் பேறுபெற்றனர் என்ற தலவரலாற்றை.

“சம்பாதியாம் இருசீர் முனிவர்

வந்துஇரு கங்காமதாய்த் தொழுவோன்”

(46)

என்று குறிப்பிடுகிறார். இந்நூல் பல்லியல்புகளால் சிராம்லைக் கோவையுடன் தொடர்புடையது எனலாம். மடக்கு முரண்தொடை, சிலேடை முதலிய அணிகள் பலவும் நூலுக்கு அணி செய்கின்றன.

இவ்வாழ்க்கை நன்று என்று சொல்லவரும் கூற்றுக் கிளவிக்குத் திருக்குறள் அடிகள் பலவற்றை மேற்கோள் காட்டியிருப்பது சிறப்பானது.

“தனைக் காத்துத் தற்கொண்டவர் பேணித்

தேவென்று தாழ்ந்துறுசொல்

வினைக் காத்துச் சோர்வின்றி”

(387)

என்றும்,

“மனைத்தக்க மாண்பு வளத்தக்காள்”

(381)

என்றும்,

இல்வாழ்க்கை பற்றிக் கூறும்போது பொதுமறை நெறியிற் புக்க அழகு வெளிப்படுகிறது. இக்கோவையை உ.வே.சா.வின் குமாரர் எஸ். கலியாண சுந்தரம் 1943இல் பதிப்பித்துள்ளார்.

திருக்கோவையார்:

இந்நூலாசிரியர் மணிவாசகர். காலம் கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு. தில்லைச் சிவபெருமானைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டது. 400 பாடல்களை உடையது. 25 கிளவிக் கொத்துக்களை உடையது.

தில்லைச் சிவன், மணிவாசகர் புத்தரை வாதில் வென்று மீண்ட பின் “பாவை பாடிய வாயால் கோவை பாடுக” என்று கேட்டதாகவும் அதனாற்றான் மணிவாசகர் இந்நூலைப் பாடியதாகவும் ஒரு வழி வழி வரலாறு உண்டு.

முன்னைப் பழங்கோவைகள் முழுமையும் தெளிவும் பெறாத நிலையில் விளங்க இன்றளவும் இஃதொன்றே தலைமைச் சிறப்பும், முழுமைப் பொலிவும் கொண்டிலங்குகிறது. அது கருதியே இவ்வொரு நூல் மட்டும் ‘ஆர்’ விசுதி பெற்றத் திருக்கோவையார் என வழங்கப்படுகிறது. அதோடு அரசகோவை என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்றதும் இக்கோவையே ஆகும். நூற் சிறப்பாகக் காணப்படும் பாடல் இந்நூலைக் குறிப்பிடும் போது “சீரணங்காய சிற்றம்பலக் கோவை” என்று - சிற்றம்பலக் கோவை என்று பெயரிட்டு வழங்குகிறது.

இக்கோவையின் முதற்பாடல் திருவளர் தாமரை எனத் தொடங்குவது குறிப்பிடத் தக்கது. இதில் வரும் திரு என்பதற்குக் கண்டாரால் விரும்பப்படும் தன்மை நோக்கம், அழகு என்றெல்லாம் விரிபொருள் விளக்கம் தருவர். மேலும் இம்முதற் பாடலில் ஐந்திணைப் பூவும் அழகுறப் பாடப்பட்டுள்ளன. இச்செய்யுள் உடனி

லைச் சிலேடை என்ற வகைப்பாட்டில் வழங்கப்படுகிறது. ஒதற்பிரிவைக் கூறுமிடத்துப் பிரிய இயலாமையைக் குறித்து,

“பிரியாமையும் உயிர் ஒன்றாவதும் பிரியில் பெரிதும்
தரியாமையும் ஒருங்கே நின்று சாற்றினர்” (311)

எனப்பாடுவார். இக்கோவை உட்பொருளாகச் சைவ சமயத் தத்துவத்தைப் பெற்றுள்ளது என்பர். திருமுறையில் இடம் பெற்றதால் பல பதிப்புகள் வெளிவந்துள்ளன.

திருச்செந்திற் கோவை: இந்நூலை இயற்றியவர் வண்ணச்சரபம் தண்டபாணி சுவாமிகள் ஆவார். காலம் கி.பி. 19ஆம் நூற்றாண்டு. தலைவன் வாய்பாடு முதலாக பதினாறு கிளவித் தலைப்புகளை உடையது. இவை முன்னைக் கோவை நூல்களில் இருந்து முற்றிலும் மாறுபட்ட தலைப்புகளாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. மொத்தப் பாடல்கள் 441 ஆகும். பாட்டுடைத் தலைவன் திருச்செந்தூர் முருகக் கடவுள் ஆவான். கிளவித் தலைவனாகவும் அவன் விளங்குகிறான். முருகனின் பல்வகைப் பெருமைகளைச் சொல்லிக் காட்டும் நூலாசிரியர் ஓரிடத்தில்,

“முத்தமிழ்ப் பாவலர் போற்றும் செந்தூரின் முருகையா” (398)

என்று முருகனோடு முத்தமிழை இணைத்துப் பாடுவார்.

வெறி விலக்கல் என்ற துறையில் வருகின்ற பாடல் குறிப்பிடத் தக்கது.

“கற்றோர் பரவும் திருச்செந்தில்
வேலவன் காதல்மிக
உற்று ஓவுறாப் பெரும்
சோகமுற்றாள் இதற்கு ஊரவர் தாம்
மற்றுஓர் உயிர் வதைத்து
உண்ணா நலத்தை மறந்தவராய்ப்
புற்றோயும் வாயசத்தில் பலிவேண்டல்
பொருத்தமன்றே” (371)

என்ற பாடலில் பண்டை வெறியாட்டு நிகழ்வின் முறைகேட்டைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். ‘மற்று ஓர் உயிர்வதைத்து உண்ணா நலத்தை மறந்தவராய்’ என்று கூறுவது குறிக்கத் தக்கது. இக்கோவை கௌமார மடத்தினரால் பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளது.

திருசிராமலைக் கோவை:

திரிசிரபுரம் இராம. நாராயணப் பிள்ளையின் விருப்பப்படி அமிர்தம் சுந்தரநாதப் பிள்ளை பாடியது. பாடலின் தொகை 476 ஆகும். இராம. நாராயணனின் சிறப்புக்கள் பாடலின் காணப்படுவதால் பாட்டுடைத் தலைவர் அவரெனக் கொள்ளலாம். அவர் சிறந்த புலவராகவும் இருத்தல் வேண்டும் எனத் தெரிகிறது.

“கலிக்கொடி நாட்டிய இராம. நாராயணர் காதலுறும்
புவிக்கொரு ரத்தின முடியாம் சிராமலை”

என்று பாடல் 133இல் குறிக்கப் பெறுவது இதனை வலியுறுத்தும். மேலும் அப்பாட்டுடைத் தலைவர் வேளாளர் மரபுக்குத் தலைவராக இருத்தல் வேண்டும்.

“வேளாளர் தங்குல இராமநாராயணன்
மிக்குறைக்கும்
வேளாளரைத் தரும் செய்ய சிராமலை
வித்தகர்தான்”

என்று பாடல் 136ல் குறிக்கப் பெறுவது இக்கருத்தை அரண் செய்யும். 1921இல் இந்நூல் புதிய பதிப்பாக வெளிவந்துள்ளது.

திருப்பதிக்கோவை:

இந்நூலின் ஆசிரியர் திருக்குருகைப் பெருமாள் கவிராயர் ஆவார். காலம் கி.பி. 16ஆம் நூற்றாண்டு. 32 கிளவித் தலைப்பு களும், 527 செய்யுட்களும் உள்ளன. இக்கோவை நூலின் பாட்டுடைத் தலைவன் மாறன் என்பான் ஆவான்.

திருப்பதி என்பது திருமால் கோயில் கொண்டிருக்கும் தலங்களைப் பொதுவாகக் குறிக்கும். அது கருதியே திருமால் பெருமை பேசும் இந்த அகக்கோவை இப்பெயர் பெற்றது. மாறன் அகப் பொருளை எழுதிய கவிராயர் அதற்குரிய துறைக்கு இலக்கியமாக அவரே இந்நூலைச் செய்தார். இந்த வகையில் இலக்கணம் - இலக்கியம் இரண்டுமே ஒருவரால் செய்யப்பட்ட சிறப்பு இவ்வொரு தனி நூலுக்கே உண்டு. இந்நூலில் 457 துறை உ.ள. எனினும் சிற்சில துறைகள் இரண்டிரண்டு பாடல்களைப் பெற்றுள்ளன. எனவே தான் துறைகளை விடப் பாடல்கள் மிகையாக உள்ளன. இயல்பாகக் கோவைத் துறைகள் 400தான் எனினும் இந்நூலாசிரியர் தாமே

புதியதாகப் பல்வேறு துறைகளை உருவாக்கி அமைத்துள்ளார் என்று தெரிகிறது. பொற்பமர் கற்பின் மேம்பாடு புகழ்தல் என்ற துறையில் தொல்காப்பிய மேற்கோள் காணக்கிடைக்கிறது

“உயிரில் சிறந்தது நாண்; அந்த நாணினும் உண்மையதாய்ச்
செயிர்வுற்ற கற்புச் சிறந்ததென்றால்” (380)

என்ற பாடலில் தொல்காப்பிய வரிகள் பயின்று வருவது படித்து இன்புறத் தக்கதாகும். இக்கோவையை மாறன் அகப் பொருள் இலக்கணத்தோடு மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தார் 1932இல் பதிப்பித் துள்ளனர்

திருவாரூர்க் கோவை:

இது எல்லப் நயினார் என்பவரால் இயற்றப்பட்டது. திருவாரூர்த் தலப் பெருமான் தியாகேசரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு அகப்பொருள் மிகப் பெருகப் பாடப்பட்டது. மொத்தம் 517 செய்யுட்களை உடையது. இந்நூலில் திருவாரூர்த் தலச் செய்திகள் பலவும் அமைந்து - 36 வகையில் தலபுராணப் பெருமையாகவும் அமைகிறது. இந்நூலின் காலம் கி.பி. 16ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியாகும். இந்நூலாசிரியர் இரு மொழிப்புலமைத் திருவினர் என்பதை இந்நூலின் சிறப்புப் பாயிரம்,

“முத்தமிழ்க் கோவை செய்தான் வட
சொற்களுக்கும்
புணையானவன் திரு உண்ணாமுலை
எல்லப் பூபதியே”

என்று காட்டும், திருவாரூர் என்பது “பிறப்பு முத்திச்” சிறப்பு மிக்கது. இதனை,

“அறம்தான் மிகவும் புரிந்தார் பெறும்பயன் அத்தனையும்
பிறந்தார் பெறும் திருவாரூர்” (216)

என்று அழகாகப் பாடிக் காட்டுகிறார். திருவாரூரில் காவிரி பாயும் சிறப்பினை,

“பால்தோயு நீற்றினர் ஆரூர் தியாகர்
படைத்த பொன்னி
ஆற்றோடு கங்கை குமரியின் மூழ்கினர்,
ஆயிழையாய்!
வேறொர் பிறப்பிலன்றோ அணங்காவர்” (78)

என்று காட்டுகிறார்.

பெருங்கதை என்னும் அருங்கதைக் காப்பியத்தில் தலைவனாகிய உதயனனது பெருமை தெரிந்த நூலாசிரியர் பாட்டுடைத் தலைவனாகிய பரமனைப் புகழுமிடத்து,

“சிந்தூர வத்தவன் நேர் அண்ணலே” (482)

என்று ஒப்புமை காட்டிச் செப்புவது சிறப்பன்றோ! இக்கோவையை உ.வே.சா. அவர்கள் ஈசுவர ஆண்டில் பதிப்பித்துள்ளனர்.

திருவாவடுதுறைக் கோவை:

இந்நூலாசிரியர் தொட்டிக்கலை சுப்பிரமணிய முனிவர். நூலின் காலம் கி.பி. 18ஆம் நூற்றாண்டு. துறைசை எனப்படும் திருவாவடு துறை இறைவன் சிவனே பாட்டுடைத் தலைவன். கைக்கிளை முதலாகப் பொருள்வயிற் பிரிவு இறுதியாக அமையும் துறைகளில் 457 பாடல்கள் உள்ளன.

தலத்திருப் பெருமைகள் பற்றிச் சொல்லும்போது சிவன் இத்தலத்தில் செய்தருளிய பல்வேறு திருவிளையாடல்களைக் குறிப்பிடுகிறார். திருஞான சம்பந்தருக்குப் பொற்கிழி அளித்தது, அரசமர நிழலில் மகா தாண்டவம் புரிந்தது முதலியவை குறிப்பிடத் தக்கன. அன்றே துறைசையில் தமிழ் வேதம் ஓதப்பட்டது என்பதை, “சுகுந்தா விலாத் தமிழ் வேதங்கள் ஓதும் துறைசை” (31) என்று பாடிக் காட்டுவார்.

கற்பின் சிறப்பைக் கூறவந்த பல கோவை நூலாரும் தொல் காப்பிய விதிகளை நினைவு கொண்டது போலவே இவரும்,

“உயிரினும் சிறந்ததன்று நாண்
மடவார்களுக்கு ஓது அதனில்
செயிரற்ற கற்புச் சிறந்தன்று” (330)

என மேற்கொண்டு பாடியுள்ளார்

“சிறிற் லமே நொச்சிப் பந்தர்களே” என்ற (352) பாடல் வரியில் “பெருஞ் சிறிற் லமே, வயலைக்கொடி நொச்சி மண்டபமே” என்ற தஞ்சைவாணன் கோவையின் கருத்துச் சாயல் காணப்படுகிறது. இக்கோவையை உ.வே.சா. இவர்கள் 1903இல் பதிப்பித்துள்ளார்கள்.

திருவெங்கைக் கோவை:

இது துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசர் எழுதியது. காலம் 17 ஆம் நூற்றாண்டு 26 கிளவித் தொகையையும், 426 பாடல்களையும் உடையது. திருவெங்கை வாணராகிய சிவன்மீது பாடப் பட்டது. திருக்கோவையாருக்கு அடுத்துத் தோன்றியவைகளில் அதற்கு இணையான சிறப்பு உடையது என்பதால் இதனை அமைச்சர் கோவை என்பர். பாங்கியற் கூட்டம் என்ற துறைக்கீழ் தலைவன் கிளவி யாகப் பாடும் பாடலில் கவிஞர் காட்டும் உவமைச் சிறப்பு இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது. பெண்களாகிய ஆயத்துடன் போய் விளையா டென்று சொல்லவருகிற தலைவன் பின்வருமாறு பாடுகிறான்.

“கார்கண்ட மஞ்ஞையும் செந்தேன்
நிரம்பக் கடைதிறக்கும்
தார்கண்ட வண்டும், திருவெங்கை
நாயகர் தாள்மலரின்
சீர்கண்ட அன்பரும் போலவே
நிற்கண்டு சிறக்கும்உளப்
போர்கண்ட வேற்கண் மடவாரை
மேவுக பூங்கொடியே”

(65)

என்ற பாடலில் ஆயத்தை மேவுக என்பதற்கு, மேகத்தைக் கண்ட மயில், மாலையைக் கண்ட வண்டு, திருவெங்கையார் தாள் கண்ட அடியார் போல நீயும் மேவுக என்று கூறுகிறார். இங்கே வெங்கை நாயகரின் தாள் மலரின் சீர்கண்ட அன்பரைச் சிறப்பித்திருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது. இக்கோவை மயிலம் பொம்முர ஆதினத்தைச் சேர்ந்த பதிப்பாகவும், அடுத்து வை. சிவசங்கர செட்டியார் அவர்கள் சொந்தப்பதிப்பாக 1909இல் வெளிவந்துள்ளது. இக்கோவைக்கு இராமநந்த யோகிகள் உரையும் உள்ளது.

நந்திக்கோவை:

தெள்ளாறெறிந்த நந்திவர்மன் மீது பாடப்பெற்ற நந்திக் கலம்பகத்தில் மிகையாகச் சில பாடல்கள் உள்ளன. அவற்றில் ஒன்று:

“இந்தப் புனியில் இரவலர் உண்டு என்பதெல்லாம்
அந்தக் குமுதமே அல்லவோ - நந்தி”

தடங்கைப்பூ பாலன்மேல் தண்கோவை பாடி
அடங்கப்பூ பாலர் ஆனார்”

என்ற பாடலாகும். இப்பாடலில் “தண்கோவை பாடி” என்ற சொற் றொடர் கொண்டு - இப்பல்லவன் மீது ஒரு கோவை நூல் இருந்தி ருக்கிறது என்றும் அதற்கொரு சான்றாக - அதே மிகைப்பாடல் தொடரில் ஒன்றாக வரும்,

“திருத்தேர் புகழ்நந்தி தேசபண் டாரிதெள்

ளாறை வெற்பில்

மருந்தேர் குழலிக்குக் கார்முந்து

மாகின் மகுடர்த்நப்

பரித்தேரும் பாதுமங் கென்பட்ட வோவென்று

பங்க யக்கை

நெரித்தே வயிற்றில்லைத் தேநிற்ப

ளேவஞ்சி நெஞ்சலர்ந்தே”

என்ற கட்டளைக் கலித்துறைப் பாடலைக் காட்டுவர். இப்பாடல் கோவை நூலில் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பர். எஞ்சிய பாடல்கள் கிடைக்கவில்லை என்பர். ஆனால் இதனை இக்கால வரலாற்று ஆய் வாளர்கள் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. “தண்கோவை பாடி” என்ற தொட ருக்கு பாடலைக் கோவை செய்து என்றும் பல்லவனின் குளிர்ச்சி பொருந்திய மாலையைப் பாடி என்றும் பொருள் கொள்ள வேண்டுமே தவிர அது கோவையைக் குறிக்காது என்பர் மு. அருணாசலம். மேலும் அவற்றை மிகைப் பாடல்கள் என்று கூட அவர் ஏற்கவில்லை. (த.இ.வ. - 9.1.326)

பழநிக்கோவை:

நூலாசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை. மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துச் செந்தமிழ் இதழில் 1938 - சூலை மாதம் 8 திங்களில் இராமானுச அய்யங்காரால் வெளியிடப் பெற்றுள்ளது. தனி நூலாக வெளிவர வில்லை. இதன் காலம் கி.பி. 15ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி என்பர். (மு. அருணாசலம் - த.இ.வ. - 16-03.-321)

இந்நூல் 400 பாடல்களைக் கொண்டது. இயற்கைப் புணர்ச்சி தொடங்கி பரத்தையர் பிரிவு ஈறாக 24 பகுதிகளைக் கொண்டது.

மொத்தம் 312 துறைகள். பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் துறைகளோடு கொளு, மெய்ப்பாடு பயன், ஆகியவற்றைப் பெற்றிருக்கிறது. ஓரடி - ஈரடிப் பாடல்போல் அமைந்துள்ளது. இந்நூல் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையை அடியொற்றிச் செய்யப்பட்டது. இதற்கு இந்நூலில் காணப்படும் பின்வரும் பாடல் சான்றாக அமையும்.

“மாணிக்க வாசகர் வாய்மலர்ந் தன்றுமன்

றாடினர்மேல்

பேணிக் கொளச் சொன்ன கோவையிலே

பற்றிப் பின்படர்ந்து

பேணிக் கங்காநதி யீன்றோர்

பழனிச் செவ்வேள் கடம்பில்

பாணிக்கொள் வேலில் படர்நீந்தக்

கோவை பழுத்ததுவே”

இக்கோவை நூலில் பழமொழிகள் அதிகமாக இடம் பெற்றுள்ளன. குறிப்பாகச் சொன்னால் பாடல் தோறும் ஒரு பழமொழி இருப்பதைக் காணலாம். “பாற்குடு தீண்டப் பயந்தோர் பின் ஆற்றிப் பருகுவ போல்”, ‘தொட்டால் பெருகும் விட்டால் சுருங்கும்’ என்பன போன்ற பழமொழிகள் படித்து இன்புறத் தக்கனவாகும். பாடல்களில் தொல்காப்பியர், காக்கை பாடினியார், நக்கீரர், தேவார ஆசிரியர்கள், அருணகிரியார் போன்றோர் இடம்பெற்றுள்ளனர்.

பழமலைக்கோவை:

இது பழமலை என்ற பழம்பெயருடைய விருத்தாசலத்து இறைவனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாக்கிப் பாடப்பட்டது. 427 செய்யுட்களை உடையது. துறைமங்கல சாமிநாதைய தேசிகரால் இயற்றப்பட்டது. காலம் கி.பி. 18ஆம் நூற்றாண்டு. (கி.பி. 1759) மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் ஆகிய மூன்றன் பெருமைகளும் நூலின் பலவிடங்களில் பாடப் பெற்றுள்ளன. மூர்த்தியைப் பழமலை வாசனார், முதுகுன்றர், விருத்தாசலத்தார் என்றும் அம்மையைப் பெண்ணுக்கரசி என்றும் பெண்ணுக்கருங்கலமாம் பெரியம்மை என்றும் பெருமையாகப் பாடுவார். அது போலவே ‘திருத்தலம் மிகப் பழமையானது என்பதை,

“முன்மேல் எழுந்த முதுகிரி” (82)

“வேதன் படைத்த மலைக்கு இறைஎன
வீழ்சடைநம் நாதன் படைத்த முதுகிரி” (86)

என்று பல இடங்களில் பாடிக் காட்டுவார். இத்தலம் கயிலையைவிட மிகச் சிறந்தது என்ற பொருளில் “வெள்ளிக் கிரியை வெறுத்த முதுகுன்றர்” (403) என்ற தொடரில் காட்டுகிறார்.

உலக வழக்குகளையும் பெரியவர் இயல்புகளையும் உவமை காட்டியிருப்பது இந்நூலின் தனிச்சிறப்பாகும்.

“தேன் இறாலைத் தீக்கொளுத்தி எடுத்தல்” (366)

“வெங்கோல் அரசன் கொடுமையை வேறொர்
செங்கோல் அரசன் அழிக்கும் திறம்போல்” (318)

என்பதுபோல வருவனவற்றைக் காட்டலாம்.

‘ஊழும் விலக்கப்படுமே முயற்சி உறுபவர்க்கே’ (19) என்ற இடத்தில் திருக்குறளையும் ‘நெஞ்சுக்குரிய மெய்க்கல்வி’ (42) என்ற இடத்தில் ‘வைத்ததொரு கல்வி மனப்பழக்கம்’ என்ற அவ்வையார் அமுதமொழியையும் அடியொற்றியதை அறிய முடிகிறது. தலைவியைக் கண்டு இன்பத்தைக் கூட்டவரும் தலைவன்,

“உண்டு வந்தோர்க்கு அன்றி மற்றோர்க்கு
அவ்வின்பம் உணர்வரிதே” 43

என்று காட்டும் உவமை நாட்டியல்பைக் காட்டும் நலமுடையது. “கண்ணளத்தற்கரும் பேரெழில் ஆதனுக் காட்டிலனேல் பண்ணளக்கும் மொழியாய் தூரிகை என்றும் பற்றிலளே” (105) என்ற இடத்தில் இக்கோவையாசிரியர் இன்னொரு கோவையாகிய வெங்கைக் கோவையிலிருந்து வரும்

“எழுதாவிடில் புகழ் வேண்டிய யான்
கையால் எடுத்தது தூரிகையே அல்ல காரிகையே”

என்ற வரியைக் கையாண்டிருப்பது கருதத் தக்கது. இக்கோவையை உ.வே.சா. 1935இல் பதிப்பித்துள்ளார்.

பாண்டிக்கோவை:

இந்நூல் ஆசிரியர் பெயர் தெரிந்திலது. களவியற் காரிகை, தொல்காப்பிய இளம்பூரணம், கோவைக்கொத்து முதலிய நூல்களில்

காட்டப்பட்ட 350 உதாரணப் பாடல்களின் ஒழுங்கமைப்பே பாண்டிக்கோவை என வழங்கப்படுகிறது. இக்கோவைக்கு இப்பெயர் வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் வெளியிட்ட களவியல் காரிகை என்ற நூலில் இருந்தே ஊகிக்கப்பட்டது என்பர். இக்கோவையில் நெடுமாறன் என்றவோர் பாண்டிய அரசன் சிறப்பிக்கப் பெறுகிறான். அப்பாண்டியனை நின்றசீர் நெடுமாறனாகக் கொள்ள இயலாது என்பது அறிஞர் துணிபு. மேலும் இப் பொதுப்பெயர் பொதுப்படப் பாண்டியரைக் குறிக்க வந்ததாகவும் கொள்ளலாம். இது மணி வாசகரின் அரசகோவைக்கு முன்பே கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் பாடப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்பது வையாபுரிப் பிள்ளையின் கருத்தாகும். அதன்படி பார்த்தால் முழுமையாக இல்லை யெனினும் இது ஓரளவுக்கு முழுமைபெற்ற முதற்கோவையாகக் கொள்ளலாம். இந்நூல் இயற்கைப் புணர்ச்சி முதல் கற்பு வரை 18 கிளவிக் கொத்துக்களை உடையது. இந்நூலின் எல்லாப் பாடல்களிலும் இலக்கியச் சுவை பொதுளக் காணலாம். தலைவியின் உறுப்பு நலனை எழுதிக் காட்டுதல் அரிதென்று சொல்ல வந்த பாங்கி,

“வில்தான் எழுதிப் புருவக் கொடியொன்றில்
தாமரையின்
முற்றா முகைநீர் எழுதி முலை என்றீர்
மொய்அமருள்
செற்றார்படச் செந்நிலத்தை வென்றான்
தென்னன் கூடல் அன்னாள்
சொல்தான் எனக் கிள்ளையோ நீர் எழுதத்
துணிகின்றதே”

என்று பாடுவது சிறப்பாக உள்ளது. இதில்வரும் கூடல் நகரின் அழகைப் பெண்ணுக்கு உவமை காட்டும் மரபுவழி மாண்பும் நினைக்கத் தக்கது. இதனை மயிலம் வே. துரைசாமி என்பார் 1957இல் பெரிதும் முயன்று பதிப்பித்துள்ளார்.

பேரூர்க்கோவை:

இந்நூல் கொங்கு நாட்டின் சிவத்தலமாகிய பேரூரில் கோயில் கொண்டருளும் பட்டிசப் பெருமான் மீது பாடப்பட்டதாகும். மொத்தம் 360 செய்யுட்களை உடையது. உடன்போக்கு வரைதான்

பகுப்பிக்கப் பெற்றுள்ளது. பின்னவை கிடைத்தில பல பதிப்பர்களும் நூலாசிரியர் பெயர் எனும் தெரிந்திலது என்பர். எனினும் ஒரு ஏட்டுப் பிரதியின் பாயிரச் செய்யுளில்,

“செப்பினன் முத்து நயினாத்தை வேளான்
செந்தமிழ் மாவையாதிபனே”

என்று வருகிறது. இதைக் கொண்டு இந்நூலாசிரியர் முத்து நயினாத்தை என்பவர் ஆகலாம் எனத் தெரிகிறது. கி.பி. 19ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த இந்நூல் திருத்தலக்கோவை இயல்பு மாறாமல் தலப்பெருமை பாடும் பாங்குடன் அமைந்துள்ளது. தலப் பெயர் களான பேரை, மேலைச் சிதம்பரம் என்பனவும், பட்டிசர் என்ற இறைவன் பெயரும், பச்சைவல்லி, மரகதவல்லி மரகதாம்பாள் என்ற அம்மைப் பெயர்களும் நூலின் பல இடங்களில் குறிக்கப் பெறுகின்றன. நூலின் பெருமை பற்றிச் சிந்திக்கிறபோது எல்லாப் பாடல்களின் எழில் நலங்களும் முன்வந்து முகிழ்க்கின்றன.

ஏந்திழை எழிலினை ஏந்திவரும் ஒரு பாடல் பின்வருமாறு:

“மழையே சூழல்; வெண்பிறையே நுதல்;
புருவம் சிலையே;
கழையே தோள்; அயில் விழியாம்; இளநீர் கொங்கை;
கஞ்சமும் வெள்
வழையே செறிவயல் பேதைப் பட்டிசர்
வரையில், ஒற்றை
இழையே இடை; பயிலும் இடம் புனம்,
ஏந்திழைக்கே” (49)

இப்பாடலில் உருவ எழில். தருவதில் கவியுள்ளம் புவி யெல்லாம் போற்றும்படி உயர்கிறது. காரிகையின் காதலிடைப் பட்டு மீள முடியாத தலைவன், அதற்குக் கடலில் நீந்திக் குளத்தில் மூழ்கி விட்டதை உவமை காட்டி.

“அளப்பரிதாகும் கடற்கரை நீந்தி அறிந்தவர் மான்
குளப்படி நீருள் குதித்து மலைத்திடும் கொள்கையன்ன” (44)

என்ற பாடுவது கேட்டற்கினியதன்றோ? இங்கே கவிஞர் காட்டும் உவமைச் சிறப்பு ஒப்புயர்வற்றது. இப்படி நூலெல்லாம் இனிக்கும் தேன் பாகாக இருக்கிறது.

மதுரைக்கோவை:

ஆசிரியர் நாகூர் குலாம் காதிநூலவர். பாட்டுடைத் தலைவன் மதுரைப் பிள்ளை அவர்கள். இவர் பெயரால் இக்கோவை வழங்குகிறது. மொத்தப் பாடல்கள் 420. காலம் கி.பி. 20ஆம் நூற்றாண்டு இந்நூல் பரம்பொருள் வணக்கத்துடன் துவங்கப் பட்டிருப்பது குறிப்பிடத் தக்க சிறப்பாகும். பல இடங்களில் திருக்குறள் மேற்கோளாக வருகின்றது. இங்கு,

“வருவிருந்தோம்பல் அறன் என்ற
வள்ளவர் வாய்மொழியால்
திருவிருந்தென்றும் அளிக்கும்
மதுரைச் செழும் சிலம்பில்”

(163)

என்ற பகுதி எடுத்துக்காட்டாக அமையும்.

மதுரைக்கோவை:

இப்பெயரில் இரண்டு நூல்கள் உள்ளன. இந்நூல் ஆசிரியர் நிரம்பை சங்கர நாராயணர் ஆவார். மதுரையில் கோயில் கொண்டு அருளும் சொக்கேசர் பாட்டுடைத் தலைவராக விளங்குகிறார். மொத்தம் 403 செய்யுள்கள் உள்ளன. இந்நூலின் 11 பாடல்கள் வைத்தியநாத தேசிகரின் இலக்கண விளக்கத்தில் எடுத்தாளப் பெற்றுள்ளன. இந்நூலின் காலம் கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டாகும். இந்நூலில் காணப்படும் பாடல்களில் திருவிளையாடற் புராணக் கதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. இந்நூல் பழமையான கோவை நூல்களோடு ஒப்பிட்டுச் சிறப்பறியக் கூடியதாகும். இம்மதுரைக் கோவையின் ஒரு பாடல் தனிப்பாடல் ஏடுகளில் கிடைக்கிறது. அப்பாடல் பின்வருமாறு:

“ஆவேறில் ஏறிய சொக்கர் தென்கூடல் அணிவரைமேல்
காவேறிய குருகே! அன்னமே! வரிக் காதலரும்
பூவேறு பாயலின் மீதேயுறப் புல்கிப் போன அன்பர்
நாவேறு பட்டதன்றோ அன்பர் தானவர் நாட் சென்றதே”

இந்நூலின் ஒரு பதிப்பு 1934இல் வெளிவந்துள்ளது.

மயூரகிரிக்கோவை:

இந்நூலின் ஆசிரியர் சாந்துப்புலவர். மயூரகிரி என்பது பசும்பொன் முத்துராமலிங்க மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த குன்றக்குடியைக் குறிப்பதாகும். பாட்டுடைத் தலைவனாக முருகப்பெருமான் இடம்

பெற்றுள்ளார். 536 பாடல்கள் உள்ளன. இந்நூலில் மருதுபாண்டியரின் வரலாற்றுச் செய்திகள் இடம்பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். நூலின் காலத்தில் திருவண்ணாமலை ஆதீனத்தைச் சார்ந்த சங்கரலிங்கத் தபோநிதி என்போரின் விசாரணையில் அத்திருத்தலம் விளங்கியிருக்கிறது. இவர் அக்கோவிலின் தர்மகர்த்தாவாக விளங்கியிருக்கிறார். இவருக்கு மருதுபாண்டியரால் இப்பணிகிடைக்கப் பெற்றிருக்கிறது என்றும் தெரிகிறது. மருது பாண்டியரைப் பற்றிய பல வரலாற்றுச் செய்திகள் சுவையோடு கூறப்பெற்றுள்ளது இந்நூலின் சிறப்புக்களில் ஒன்றாகும்.

“பாவலர்க்குத் துணை மருதேந்திரன் தரல்போல்
பொன் மாரி சொரிக” (535)

“வேண்டும் விருந்திட்டு உறுதிகள் கூறிய
வேள் மருது” (471)

என்பன போன்ற வரிகள் குறிப்பிடத் தக்கன. இதன்பதிப்பு 1908இல் வெளிவந்துள்ளது.

மல்லைக்கோவை:

இது 103 பாடல்களை உடையது. இதன் ஆசிரியர் பிள்ளைப் பெருமாள் சிறை மீட்டார் கவிராயர். காலம் கி.பி. 17ஆம் நூற்றாண்டு. மல்லை நகரத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சோழீசரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு இந்நூல் எழுதப் பெற்றுள்ளது. மல்லசமுத்திரம் என்ற அவ்வூர் திருச்செங்கோட்டிலிருந்து சேலம் செல்லும் வழியில் அமைந்துள்ளது. மல்லைப்பதி பூசுரன் என்பானுடைய செய்திகள் சில காணப்படுகின்றன. 1968இல் சோழீசுவரர் ஆலயத்திருப்பணிக் குழுவினரால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. கோவை இலக்கியங்களில் மிகவும் குறைந்த எண்ணிக்கையோடு விளங்குவது இந்நூல் ஆகும். இந்நூலில் பழமொழிகளும், உவமைகளும், பாடல்தோறும் அமைந்துள்ளன எனலாம்.

“தாயறியாத மகவுண்டோ இந்தத் தரணியில்
ஈயறியாத செந்தேனும் உண்டோ மறைஎப்பொழுது
மாயறிவார் எனும்சோழீசர் மல்லர் அணிவரையில்
நீயறியா வசையோ எவ்வாறு இந்த நேரிழையே” (65)

என்ற பாடலில் தாய் - பாங்கியிடம் தலைவியைப் பற்றி வினவுவதால் உவமையும் அதற்கேற்றாற் போல் அமைந்துள்ளது.

வங்கர் கோவை:

இறையனார் களவியலுக்கு இணையாகக் காரிகை என்று ஒரு நூல் வெளிவந்துள்ளது. அந்நூல் கலித்துறையால் ஆகிய பாடல் களைக் கொண்டதாகும். அக்காரிகையில் பல மேற்கோள் நூல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. அந்நூல்களில் ஒரு சில அறிந்தும், சில அறியப் பெறாமலும் உள்ளன. அறியப் பெறாதவற்றுள் ஒன்றுதான் வங்கர் கோவை. களவியல் காரிகையில் மூன்று மேற்கோள் பாடல்கள் வங்கர் கோவைப் பாடல்களாக இடம் பெற்றுள்ளன. குடந்தையில் வாழ்ந்த வங்கர் குலோத்தமனைப் புகழ்ந்து பாடப் பெற்றதாகும். இதில் இடம்பெற்றுள்ள வங்கர் என்பது அரசர் குலப் பெயராக இருத்தல் வேண்டும். கடந்தை என்ற ஊரைத் தலைநகராகக் கொண்டு அம்மரபினர் ஆட்சி புரிந்தனர் என்று தெரிகிறது. களவியல் உரையில் இடம்பெற்றுள்ள மூன்று பாடல்கள் மூலம் இப்பரம்பரையினர் வீரம்மிக்கவர்களாக விளங்கினர். அவர்கள் குமரித் துறையும், கங்கையும் ஆடும் கடகளிற்றார் என்பதும் பெறப்படுகிறது.

விஞ்சைக்கோவை:

இக்கோவையைப் பாடியவர் பல பட்டடைச் சொக்கநாதக் கவிராயர் ஆவார். இராமநாதபுரம் முத்துராமலிங்கச் சேதுபதி அரசர் மீது இந்நூல் பாடப்பட்டது என்பர். ஆனால் கீழ்வரும் வெண்பாவின் மூலம் இந்நூலைச் சேதுபதியின் அமைச்சரான தெய்வகன்னி என்பவர் மீது புலவர் பாடினார் என்று சிலர் வலியுறுத்துகின்றனர்.

“தேவை ரகுநாதன் மெச்சும்
தெய்வ கன்னி மீதினிலே
கோவை என்று பில்லி வைத்துக்
கொன்றாயே - பாவியுன்றன்
இட்டடைச் சொல்லார் பொறுப்பார்
ஏண்டா மடடையாபல
பட்டடைச் சொக்க முழுவம்பா”

இக்கோவை அரங்கேற்றிய ஒன்பதாம் நாளில் தெய்வ கன்னி இறந்து போனார் என்பர். விஞ்சை எச் பது இராமநாதபுரத்திலுள்ள நெட்டூர் என்ற ஊரைக் குறிக்கும்.

4. மும்மணிக்கோவை

தோற்றம் - வளர்ச்சி:

கோவை இலக்கியங்களின் வகைகளில் இரண்டாவதாகக் குறிக்கப் பெறுவது மும்மணிக் கோவையாகும். மும்மணிக் கோவை என்பது முன்னர் குறித்தபடி ஏழாம் நூற்றாண்டில் சேரமான் பெருமாள் தொடங்கி வைத்த வகையாகும். மும்மணிக் கோவையின் தோற்றம் ஆய்வுக்குரியதாகும். அகப்பொருள் செய்திகளைத் தொகுத்துக் கூறும் பாங்கினைப் போல - பா வகைகளைக் கோர்த்துப் பொருள் அடிப்படையில் கோர்வைப் படுத்தும் பாங்கு காரைக்கால் அம்மையார் காலத்திலேயே தொடங்கிவிட்டது. சங்க இலக்கியங்களில் கலிப்பாக்களைத் தொகுத்துக் கலித்தொகை என்றாற்போல காரைக்காலம்மையார் காலத்தில் பாவினங்கள் கோர்த்துப் பாடும் வழக்கம் இருந்திருக்கிறது. "தமிழகத்தின் இருண்டகாலப் பகுதி எனப்படும் கி.பி. நான்கு, ஐந்தாம் நூற்றாண்டுகளாகிய காலப் பகுதியில் வாழ்ந்தவர் காரைக்கால் அம்மையார்"¹ என அறிஞர்கள் குறிப்பிடுவதால் அம்மையாரின் காலம் கி.பி. 4, 5 ஆம் நூற்றாண்டு எனக் கொள்ளலாம். காரைக்காலம்மையார் இலக்கிய நிலையில் பல புதிய உத்திகளைக் கையாண்டவர் ஆவார். பத்துப் பாடல்களைத் தொகுத்துப் பதிகம் பாடும் முறைமையினையும், அந்தாதி பாடும் முறைமையினையும் முதன் முதலாகத் தமிழ் மொழிக்குத் தந்தவர் அம்மையாவார். அவர் செய்த மற்றொரு புதிய இலக்கிய வடிவம் இரட்டை மணிமாலை என்ற வடிவமாகும். கட்டளைக் கலித்துறை முன்னும், வெண்பா பின்னுமாக முறையே தொடர்ந்து அமைத்து அந்தாதித் தொடையால் மாலை போன்று அமைய இருபது செய்யுட்களால் இயற்றப் பெறுவது இரட்டை மணிமாலையாகும்.

1. க. வெள்ளை வாரணம், பன்னிரு திருமுறை வரலாறு-2; பா: 529.

இவ்வமைப்பைக் கொண்டு அம்மையார் “திருஇரட்டை மணிமாலை” என்ற இலக்கியத்தைப் படைத்தருளினார். அதோடு இன்று கிடைத்திருக்கும் கட்டளைக் கலித்துறைப்பாக்களில் மிகவும் தொன்மை வாய்ந்தவை அம்மையாரின் திருஇரட்டை மணிமாலையில் அமைந்துள்ள பத்துப் பாக்களே. எனவே கட்டளைக் கலித்துறைப் பாவடிவத்தையும் அம்மையார் தொடங்கி வைத்தார் எனலாம். அம்மையின் காலத்திற்குப் பிறகு இரட்டை மணிமாலை அமைப்பிலிருந்து சேரமான் பெருமாள் மும்மணிக் கோவையை உருவாக்கினார் எனலாம். ஆம் - அம்மை அமைத்த பாவினங்களோடு ஆசிரியப் பாவைச் சேர்த்து மும்மணிக் கோவையைச் சேரமான் உருவாக்கினார் எனலாம். எனவே இரட்டை மணிமாலையின் வளர்நிலையே மும்மணிக் கோவையாகும்.

மூன்று மணிகளால் கோர்க்கப் பெற்ற கோவை போல மூன்று பாவினத்தால் கோர்க்கப் பெற்ற நூலாதலின் மும்மணிக்கோவை எனப் பெயர் ஏற்பட்டது. மூன்று மணிகளாவன புருடராகம், வைடூரியம், கோமேதகம் என்பனவாகும். “மும்மணியாவன சொன்ன புருடராகம், உறுவயிடூரியங் கோமேதகமே என்றாங் கோதுவர்”² என்று இலக்கியங்கள் மும்மணிகளை வரிசைப் படுத்தும். இத்தகைய நிலையில் மூன்று மணிகளின் சிறப்புப் போல - மூன்று பாவினச் சிறப்புகளால் மும்மணிக்கோவை சிறப்புப் பெறுகிறது.

ஏழாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அடியெடுத்து வைத்த மும்மணிக்கோவை கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் சிறந்த முறையில் வளர்ந்தது. கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும், 10ஆம் நூற்றாண்டிலும் வாழ்ந்த இளம் பெருமானடிகள் சிவ பெருமான் மும்மணிக்கோவை பாடியருளினார். தேவார காலத்திற்குப் பிற்பட்ட நக்கீர தேவர் திருவலஞ்சுழி மும்மணிக்கோவை பாடியருளினார். பத்தாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் வாழ்ந்த அதிராஅடிகள் மூத்த பிள்ளையார் மும்மணிக்கோவை பாடி அருளினார். பின்னர் திருவெண்காட்டடிகள் திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை பாடியருளினார்.

நம்பியாண்டார் நம்பி ஆளுடைய பிள்ளையார் மும்மணிக் கோவை பாடியருளினார்.

பின்னர் தத்துவ நிலையில் மும்மணிக்கோவைகள் பல எழுந்தன. தத்துவராயார் பாடியருளிய 16ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த மும்மணிக்கோவை குறிப்பிடத் தக்கதாகும். பின்னர் 17ஆம் நூற்றாண்டில் மும்மணிக்கோவைக்குச் சிறப்புக் கொடுத்தவர் குமரகுருபரர் ஆவார். இவர் பாடியருளிய சிதம்பர மும்மணிக்கோவையும், பண்டார மும்மணிக்கோவையும் கோவைகளில் சிறப்புடையன ஆகும். பின்னர் 18ஆம் நூற்றாண்டில் பல பட்டடைச் சொக்கநாதப் பிள்ளையின் மதுரை மும்மணிக்கோவை சிறப்பிடம் பெற்றது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் சிற்றிலக்கிய வளர்ச்சி மிகவும் குறிப்பிடத் தக்க நிலையில் இருந்ததால் மும்மணிக்கோவை நூல்கள் இயற்கையாகவே பல எழுந்தன. ஆர்க்காடு சுப்பிரமணிய சுவாமி மும்மணிக்கோவை, ஏற்றைக்கடை மும்மணிக்கோவை, கருவை மும்மணிக்கோவை, திருநெல்லை மும்மணிக்கோவை, மயிலாசல முருகர் மும்மணிக்கோவை என்றவாறு பல மும்மணிக்கோவைகள் தோன்றின.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் பல நிலையில் மும்மணிக்கோவைகள் தோன்றின. இந்நூற்றாண்டில் ஏ.டி. இராமலிங்கம் அவர்கள் இப்பணியில் மிகவும் குறிப்பிடத் தக்கவர் ஆவார். அகிலாண்டநாயகி மும்மணிக்கோவை, குமரகுருபரர் மும்மணிக்கோவை, திருச்செந்தூர் மும்மணிக்கோவை, திருத்தணிகை மும்மணிக்கோவை என்ற மும்மணிக் கோவைகளைத் தமிழன்னைக்குச் சூட்டி மகிழ்ந்தவர் ஏ.டி. இராமலிங்கம் அவர்கள். இந்நூற்றாண்டில் தனித்தமிழ் வளர்ச்சியில் தலைமை பூண்டு விளங்கிய மறைமலை அடிகளும் இப்பணியில் குறிப்பிடத் தக்கவராவார். திருவொற்றியூர் மும்மணிக்கோவை, திருப்பன்றியூர் மும்மணிக்கோவை என்ற இரண்டும் அவர் பாடியனவாகும். அவர்களைத் தவிர சைவப்புலவர் அமிர்தலிங்கனார், அருட்கவி வேலாயுதம், ஆதிமுருகவேள் போன்றவர்களும் மும்மணிக்கோவை பாடியுள்ளனர். இந்நூற்றாண்டின் படைக்கப் பெற்ற கோவைகளைப் பின்னிணைப்பில் காணலாம்.

பொருளமைப்பு:

மும்மணிக்கோவையின் பொருளமைப்பு தொடக்க காலத்தில் அகப் பொருள் அடிப்படையில்தான் அமைந்திருந்தது. மும்மணிக் கோவையைத் தொடங்கி வைத்த சேரமான் பெருமாள் தாம் பாடிய திருவாரூர் மும்மணிக்கோவையின் முப்பது பாடல்களையும் அன்பின் ஐந்திணையாகிய அகப்பொருளிலேயே பாடியிருக்கிறார். ஐந்திணைக்கோவை அகப்பொருள் அமைப்பிலேயே இருந்த காரணத்தால் மும்மணிக்கோவையையும் அகப்பொருள் அமைப்பிலேயே சேரமான் தொடங்கியிருக்கிறார். கிளவித் தலைவரையும், பாட்டுடைத் தலைவரையும் அகப்பொருள் மரபுப்படி அமைத்துள்ளார்.

“பொழுது கழிந்தாலும் பூம்புனங் காத்தென்கி
எழுது கொடியிடையாய் ஏகான் - தொழுதமரர்
முன்னஞ்சேர் மொய்கழுவான் முக்கணான் நான்மறையான்
மன்னுஞ்சேய் போலொருவன் வந்து” (11)

என்ற பாடலில் முன்றாமடியில் பாட்டுடைத் தலைவனும் - நான்காம் அடியில் போலொருவன் என்பதன் மூலம் கிளவித் தலைவனும் கூறப்படுவதை உணரலாம். இவ்வாறு ஐந்திணைக் கோவைகளைப் போலப் பாட்டுடைத் தலைவனும் கிளவித் தலைவனும் பாடல் தோறும் மும்மணிக்கோவையிலும் காணப்பெறுகின்றனர். இத்தகைய அமைப்பு ஐந்திணைக் கோவையின் அடிப்படையிலேயே எழுந்து மும்மணிக்கோவைக்கு வந்தது எனலாம். கிடைத்திருக்கும் அடிப்படையின்படி காரிக்கோவையின் பொருள் அமைப்பில் சேரமான் பெருமாள் மும்மணிக் கோவையைப் பாடியிருத்தல் வேண்டும் என்பது புலனாகிறது. இங்கு காரியார் பாடியது மும்மணிக் கோவையோ என ஐயம் ஏற்படலாம். ஆனால் அவ் ஐயம் ஏற்படா வண்ணம் சேக்கிழார் இருகோவைகளையும் தனித் தனியாகப் பிரித்துக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“தேவர் முனிவர் வந்திறைஞ்சுந் தெய்வப் பெருமாள் கழல் வணங்கி
மூவர்தமக்கு முதலாகும் அவரைத் திரு மும்மணிக்கோவை
நாவலுரார் தம்முன்பு நன்மை விளங்கக் கேட்பித்தார்
காவல் பெருமைச் சேரலனார் தம்பிரானார்தாம் கொண்டார்”³

என்றும் பிரித்துக் காட்டிவிடுகிறார். எனவே காரிக்கோவையின் வழி நானூறு பாடல்களைப் பாடாமல் 30 பாடல்களால் சேரமான் அகத்துறைச் செய்திகளைப் பாடுவதால் மும்மணிக்கோவையின் பாடுபொருள் அகப்பொருள் என்பது புலனாகிறது.

சேரமான் பெருமானைப் பின்பற்றி அவர் காலத்திற்குப் பின்னால் தோன்றிய நக்கீரரும், தாம்பாடிய திருவலஞ்சுழி மும்மணிக்கோவையை அகப்பொருள் அடிப்படையில் பாடி, அருளினார். 9, 10ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தோன்றிய மும்மணிக்கோவைகளில் ஒரு சில பாமாலைகளைப் போல் அமைந்துள்ளன. ஒரு சில போற்றிப் பாமாலைகளோடு அகப்பொருட்டுறைகளைப் பெற்றும் விளங்குகின்றன. இளம்பெருமான் அடிகள் பாடிய சிவபெருமான் திருமும்மணிக்கோவையும், அதிரா அடிகள் பாடிய மூத்த பிள்ளையார் திருமும்மணிக் கோவையும், பட்டினத்துப் பிள்ளையார் பாடியருளிய மும்மணிக் கோவையும் இறைவன் புகழ்பாடும் போற்றிப் பாமாலைகளாக அமைந்துள்ளன. ஆனால் அதே காலத்தைச் சேர்ந்த நம்பியாண்டார் நம்பியின் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருமும்மணிக் கோவையில் அகப்பொருள் துறையில் சில பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இவற்றை நோக்கும்போது சேரமான் பெருமாள் அமைத்த அமைப்பு பத்தாம் நூற்றாண்டில் போற்றிப் பாமாலையாக மாற்றம் பெற்றுள்ளது எனத் தெரிகிறது. இருப்பினும் முழுமையும் அகப்பொருளை ஒதுக்காமல் கலந்து தந்தனர் என்பதும் தெரிகிறது.

பின்னர் பதினேழாம் நூற்றாண்டில் குமரகுருபரர் இதே அமைப்பைப் பின்பற்றியுள்ளார். பண்டார மும்மணிக்கோவை முனிவர் திறம் பேசுவதால் அக்கோவையில் எவ்வித அகப்பொருள் நிலையையும் சேர்க்காமல், தாம்பாடிய சிதம்பர மும்மணிக்கோவையில் அகத்துறைப் பாடலையும், போற்றிப் பாடலையும் இணைத்துப் பாடியுள்ளார். பின்னர் வந்த கோவைகளில் 18ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த மதுரைக் கோவை முழுமையும் போற்றிப் பாடல்களாகப் பாட்டுடைத் தலைவரின் பெருமை பேசும் கோவையாக அமைந்துள்ளது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுக் கோவைகளும் பாட்டுடைத் தலைமக்களைப் போற்றும் கோவைகளாகவே அமைந்துள்ளன. இருபதாம் நூற்றாண்டுக் கோவைகளும் அவ்வாறே. ஆயின் மறைமலையடிகள் மட்டும் பழமையைப் போற்றும் அளவில் திருவொற்றியூர் மும்மணிக்கோவையில் அமைந்த பாடல்களை

அகப்பொருள் கோவையாகப் பாடியுள்ளார். (இறுதியில் புலவராற்றுப்படை என்ற ஒரு தலைப்புடைப் பாடலைத் தவிர) இவ்வாறு மும்மணிக்கோவை தொடக்க காலத்தில் அகப்பொருள் கோவையாக விளங்கிப் பின்னர் அகத்துறையோடு - பாட்டுடைத் தலைவரின் பெருமை பேசும் துறைகளையும் கொண்டு விளங்கி - பின்னர் காலம் செல்லச் செல்ல முழுமையும் பாட்டுடைத் தலைவரின் பெருமையை மட்டும் பேசும் நூலாக விளங்கிற்று எனலாம்.

வடிவம்:

மும்மணிக்கோவையின் வடிவம் பற்றிப் பாட்டியல் நூல்கள் ஒரே நிலையிலேயே வலியுறுத்துகின்றன. பன்னிருபாட்டியல் வெண்பா-அகவல்-கலித்துறை வருவது-அந்தாதித் தொடைபெற்று வருவது மும்மணிக்கோவை எனக் கூறுகிறது. இக்கோவையின் முதல் கோவையான திருவாருக் கோவையில் அகவல், வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை ஆகியன அமைந்துள்ளன. பின்வந்த கோவைகள் அனைத்தும் இவ்வாறே அமைந்துள்ளன. பன்னிருபாட்டியலும் முறையை மாற்றி வெண்பாவை முதலில் கூறியிருப்பது ஏன்? என்பது தெரியவில்லை ஆனால் பன்னிரு பாட்டியல் உரை 'ஆசிரியம்' முன்னதாக வரும் என்பதைத் தெளிவாகக் கூறுகிறது. எனவே அகவல் பாவில் இனத்தில் நேரிசை ஆசிரியப் பாவையும், வெண்பாவில் வெண்பாவையும், கலிப்பாவில் கட்டளைக் கலித்துறையையும் மும்மணிக்கோவை பெற்று வரும் என்பது விதியாக - அதன் வடிவாக அமைகிறது.

அடுத்து அந்தாதித் தொடையில் பாக்கள் அமையவேண்டும் என்பது மும்மணிக்கோவையின் விதியாகும். ஐந்திணைக்கோவையோடு இவை மாறுபடுகின்றன. ஐந்திணைக் கோவை கட்டளைக் கலித்துறையைப் பாவடிவாகத் கொண்டாலும் அந்தாதித் தொடையை அக்கோவை பெறுவதில்லை. மும்மணிக்கோவை - காரைக்காலம்மையின் அற்புதத் திருவந்தாதி, திருவிரட்டை மணிமாலை இவற்றின் வழித்தோன்றலாகத் திகழ்வதால் அவை இரண்டும் பெற்ற அந்தாதித் தொடையமைப்பையே மும்மணிக்கோவையும் பெற்றது எனலாம். எனவே மூன்று பாவினங்களை அந்தாதியாகப் பெற்று விளங்குவது மும்மணிக்கோவையின் வடிவமாகும்.

வகைகள்,

அகப்பொருள் கோவை:

மும்மணிக்கோவையின் வகைகளில் முதன்மையானது அகப் பொருள் கோவையாகும். ஐந்திணைக் கோவைபோல் இக்கோவைகள் அகப்பொருட் செய்திகளைக் கோர்வைப் படுத்திக் கூறாது - பாத்திரங்களின் கூற்றாகவே அகத்துறைச் செய்திகளை அமைத்துள்ளனர். பாட்டுடைத் தலைவனைச் சிறப்பித்துக் கூறும் அமைப்பைக் கொண்டும் இவை விளங்குவதால் கிளவித்தலைவன் துறைத்தலைவனாக விளங்குகிறான். இவ்வகையில் திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை, திருவலஞ்சுழி மும்மணிக்கோவை, திருவொற்றியூர் மும்மணிக்கோவை ஆகியவற்றை அடக்கலாம்.

திருவாரூர் மும்மணிக்கோவையில் தோழி கூற்றாக 1, 2, 3, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 14, 19, 20, 24, 25, 26, 27 ஆகிய எண்களைக் கொண்ட 16 பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. தலைவி கூற்றாக 4, 5, 21, 22, 23, 28, 30 ஆகிய எண்களைக் கொண்ட ஏழு பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. தலைவன் கூற்றாக 8, 29 ஆகிய பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. செவிலி கூற்றாக 13, 15, 16, 17, 18 ஆகிய எண்களைக் கொண்ட ஐந்து பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. எனவே தோழி, தலைவி, தலைவன், செவிலி ஆகியோர் கூற்றுக்களாக அவை அமைந்து அகப்பொருள் செய்திகளைக் குறிப்பிடுகின்றன. நக்கீரரின் திருவலஞ்சுழி மும்மணிக்கோவையில் பாங்கன் கூற்றாக 4ஆவது பாடலும், தலைவன் கூற்றாக 6, 9, 10 ஆகிய மூன்று பாடல்களும், தோழி கூற்றாக 5, 7, 14 ஆகிய பாடல்களும், தலைவி கூற்றாக 8, 11, 13 ஆகிய பாடல்களும், கண்டோர் கூற்றாக 12ஆம் பாடலும் அமைந்துள்ளன. திருவொற்றியூர் மும்மணிக்கோவையில் தலைவி - தோழியின் கூற்றுக்களாகவே பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. எனவே அகப்பொருள் மும்மணிக்கோவைகள், கூற்றுக்களாகவே அகப் பொருட் செய்திகளைக் கூறுகின்றன என்பது தெள்ளிது.

அகப்பொருள் கூற்றுக்களும் பெரும்பாலும் தலைவனின் பெருமை பேசுவதாக, தலைவியை ஆற்றுப் படுத்துவதாக அமைந்துள்ளன. அச்செய்திகளும் முறையாக வைக்கப் பெறவில்லை. பாவின் அமைப்பிற்குத் தகச் செய்திகள் அமைந்துள்ளன. ஆசிரியப்பா என்றால் நெடும்பாடலாக அமையலாம். எனவே அதற்குத்தக

அகச்செய்தி அதிகமாக அமைந்துள்ளது. வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை என்றால் சுருங்கிய செய்திகளே சொல்லப் பெறுகின்றன. எடுத்துக் காட்டாகத் திருவாரூர் மும்மணிக்கோவையில் ஏழாம் பாடல் ஆசிரியப்பா. அதில் “வரும் வழியிடையே உண்டாகும் இடையூற்றுக்குத் தலைவி அஞ்சிய நிலையைத் தோழி கூறுவதாகத் துறையமைந்து, இடையூறுகள் பலவற்றைப் பட்டியலிட்டுக் காட்டும் அளவில் அகத்துறைப் பொருள் அமைந்துள்ளது. ஆனால் எட்டாவது பாடல் தலைவன் கெடுதி வினவுவதாக அமைந்துள்ளது. இது வெண்பா. எனவே ஒரே செய்தி அமைந்துள்ளது. மேலும் இவ்விரு செய்திகளும் முன்பின்னாக அமைந்துள்ளமையை அகத்துறைச் செய்தி உணர்ந்தோர் அறிவர். கெடுதி வினவுதல் முதலில் அமைய அடுத்துத்தான் இரவுக்குறி இடையீடு அமைய வேண்டும். முறை மாறி வந்துள்ளது. இது போலத் திருவொற்றியூர் மும்மணிக் கோவையில் ஒன்பதாம் பாடல் தலைமகள் தோழிக்கு அறத்தொடு நிற்றலுக்குரிய செய்தியாக உள்ளது. ஆனால் இருபத்து நான்காம் பாடலோ தலைவியின் காதற்குறிப்பைத் தோழி அறிதல் என உள்ளது. தோழி காதற்குறிப்பு அறிந்த பிறகுதான் தலைவி அறத்தொடு நிற்றல் இயலும். இத்தகைய மாற்றங்களைக் காணுகிறபோது அகப்பொருள் செய்திகள் முறையாக-ஒருகதைபோல-நாடகப் பாங்கில் அமையாது பாடுவோரின் எண்ணப்படி அமைந்துள்ளன என்பது புலனாகிறது.

முறை மாறி இருப்பினும் இக்கோவை இலக்கியங்களில் அகப் பொருள் செய்திகள் சுவைபட்டவே கூறப் பெறுகின்றன. தலைவி உடன் போக்குப் போயினமை அறிந்த செவிலி- தலைவியின் மென்மைத் தன்மை பற்றிக் குறிப்பிடும்போது,

“தடப்பாற் புனற்சடைச் சங்கரன் தன்மதி போல் முகத்து
மடப்பால் மடந்தை மலரணைச் சேக்கையிற் பாசம்பிரீஇ
இடப்பால் திரியில் வெருவும் இருஞ்சுரஞ் சென்றனளால்
படப்பா லனஅல்ல வால்தமி யேன்தையல் பட்டனவே”

(திருவாரூர்க்கோவை, 15)

என்று குறிப்பிடுகிறார். செவிலியோடு உடன் துயிலும் தலைவி செவிலி பிரிந்து இடப்பக்கம் துயின்றால் அஞ்சும் இயல்பினாள். அத்தகையவள் இப்பொழுது நடத்தற்கரிய வெம்மை மிக்க பெரிய சுரத்திடைச் செல்லுதல் துன்பம் தருமே என வருந்துகிறாள். உடன்போக்கு வந்தவரைக் கண்டவர்,

“ஆறுகற் றைச்சடைக் கொண்டொர் ஒற்றைப்பிறை சூடிமற்றைக்
கூறுபெண் ணாயவன் கண்ணார் வலஞ்சூழிக் கொங்கு தங்கு
நாறுதண் கொம்பரன் னீர்கள்இன் னேநடந் தேகடந்தார்
சீறுவென் றிச்சிலைக் கானவர் வாழ்கின்ற சேண்நெறியே” (12)

(திருவலஞ்சூழி மும்மணிக்கோவை)

என்று செவிலியிடம் கூறுவதை நக்கீரர் குறிப்பிடுகிறார். இவை
ஐந்திணைக் கோவைச் செய்திகளோடு ஒப்பிடும் அளவிற்கு அமைந்
துள்ளன. எனவே பாடுபொருளில் ஐந்திணைக் கோவையோடு
ஒத்தவையே மும்மணிக்கோவைகள்.

மும்மணிக்கோவைத் தலைவி ஒருத்தி தோழிக்கு அறத்தொடு
நிற்கின்றாள்.

“போதாய்ந்து வெண்ணிலவொக்கும் பொடிமணற் பஞ்சிற்றிலொன்
றோதாயநஞ் சூழ விழைந்தாடுங் காலையொரு வடிவேல்
சூதான காளை திருவொற்றியீசர் துணைப் புதல்வன்
காதாருங் கண்ணி சிதைத்துநக் கோடிக் கரந்தனனே” (9)

(திருவொற்றியூர் மும்மணிக்கோவை)

புனல்தரு புணர்ச்சி, பூத்தருபுணர்ச்சி, களிறுதரு புணர்ச்சி என்ற
மூன்றின் வழி அறத்தொடு நிகழ்தல் உண்டு. ஆனால் இத்
தலைவியோ தன் சிற்றில் தனைத் தலைவன் அழித்தமையால் காதல்
வேட்கை உண்டாயிற்று எனக் கூறுகிறாள். இச்செய்தியை,

“சுடர்த் தொடஇ கேளாய், தெருவில் நமாடு
மணற் சிற்றிற் காலிற் சிதையா அடைச்சிய
கோதை பரிந்து வரிப்பந்து கொண்டோடி
நோதக்க செய்யுஞ் சிறுபட்டி”

என்ற குறிஞ்சிக்கலியோடு ஒப்பிட்டுச் சுவை காணலாம்.

மற்றொரு தலைவி தலைவி மாலைப்பொழுது கண்டு இரங்கு
கிறாள்.

“வாடிய நுண்ணிடை வஞ்சியன்னீர் தில்லை மன்றினுள்ளின்று
ஆடிய கூத்த னலர்விழி மூன்றி லரும்பகலும்
நீடிய கங்குலும் கண்ணிரண் டாலுற நெற்றிக்கண்ணாற்
கூடிய தீப்பொழு தாகுங்கொல் மாலைக் கொடும் பொழுதே” (25)

(சிதம்பர மும்மணிக்கோவை)

என்ற தலைவி கூற்றுப்பாடலில் சிவபெருமானின் வலக்கண்ணால்
பகலும், இடக்கண்ணால் இரவும் உண்டாயிற்று. இடையில் உற்ற

நெற்றிக்கண்ணால் இரவும் - பகலுமில்லாத மாலைக் காலம் தோன்றிற்று என்று கூறுவது நயம்கொண்ட பகுதியாகும். மேலும் காமத்தீயை எழுப்பும் கண்ணாக அது விளங்குவதால் காம உணர்வையும் அது ஏற்படுத்துகிறது என்று அவள் கூறும் கூற்று சிறப்புடையதாகும்.

“வேழங்கள் எய்பவர்க்கு வில்லாவ திக்காலம்
ஆழங் கடல்முத்தம் வந்தலைக்கும் - நீள்வயல்குழ்
வாயந்திதி வள்மாட மதிற்காழிக் கோன்சிலம்பிற்
சாய்ந்தது வண்தழையோ தான்” (17)

(ஆளுடைய பிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை)

என்ற பாடல் தலைவனை இகழுகின்ற தோழி கையில் தழையேந்தி வரும் தலைவன் வேழம் எய்தமை மிகவும் நகை தருகிறது என்று கூறி நகையாடுகிறாள். இக்கருத்து ஐந்திணைக்கோவையில் இடம் பெறுவதைக் காணமுடிகிறது.

“வையுற்ற சூற்படைக் கோடச் சுரேசர் வரையிலிவர்
மையுற்ற வேழம்பல் கேழலெய் தோமென வன்மை சொல்வார்
கையுற் றதுதழை வாயுற்றதுபொய் கருத்துற்றதூ உம்
மெய்யுற்ற தூஉமறி யேம்எவ ரோவிந்த வித்தகரே” (81)

என்ற கோடச்சுரக் கோவையோடு மும்மணிக்கோவைப் பாடலை ஒப்பிடலாம். ஐந்திணைக் கோவையில் இடம்பெறும் துறைகள் மும்மணிக்கோவையிலும் இடம்பெற்றுள்ள என்பதற்கு இது ஓர் சான்றாகும்.

திருவிடைமருதூர்க் கோவையில் அமைந்த அகத்துறைச் செய்யுள் ஒன்றில்,

“சடைமேல் ஒருத்தி சமைந்திருப்ப மேனிப்
புடைமேல் ஒருத்தி பொலிய - இடையே போய்ச்
சங்கே கலையே மருதற்குத் தான் கொடுப்பது
எங்கே இருக்கும் இவள்” (23)

என்று செவிலித்தாய் தலைவியின் நிலைக்கு இரங்குகிறாள். இப் பாடலில் தன் மகள் இறைவனை இரு மங்கையர் கூறு போட்டுக் கொண்ட பிறகு “எங்கே இருக்கலாம் என்ற எண்ணத்தில் இடை மருதீசர் மேல் காதல் கொண்டான்” என்று கூறிச் செவிலி ஏங்குகிறாள்.

மும்மணிக்கோவையில் ஒரு சில பாடல்கள், “கடவுள் மாட்டு மானிடப் பெண்டிர் நயந்த பக்கமாக” அமைந்துள்ளன. பாட்டுடைத் தலைவனையே கிளவித் தலைவனாகக் கொண்டு அவ்வகத்துறைப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

“பொலியும் மதியும் புலிபோலத் தென்றல்
நலியும் நமனானான் நல்வேள் - ஒலிதமிழ்
ஓவா திசைக்குந் திருவொற்றி யொள்வேலான்
மேவான் செயலறியேன் மேல்”

என்பது திருவொற்றியூர் மும்மணிக்கோவையின் பாடலாகும். இப்பாடலில் தலைவி பிரிவாற்றாது திருவொற்றியூர்த் தலைவன் பிரிவால் தன்னை மதியும், தென்றலும் வருத்துகின்றன எனப் பாட்டுடைத் தலைவனையே கிளவித் தலைவனாகக் கொண்டு பாடுகிறாள். பெரும்பாலும் இக்கோவையில் இவ்வமைப்புப் பாடல்களே உள்ளன. பாட்டுடைத் தலைவனே இல்லாமல் கிளவித் தலைவனை மட்டும் பெற்றுள்ள அம்பிகாபதிக் கோவைபோல் கிளவித் தலைவன் இல்லாமல் பாட்டுடைத் தலைவன் மட்டும் பெற்றுள்ளது.

“பொருட்சீர் சில்பலிக்கென் றில்புகுந் தீரேனும்
அருள்தக்கீர் யாதும் ஊர் என்றேன் - மருட்டக்க
மாமறையம் என்றார் வலஞ்சுழிநம் வாழ்வென்றார்
தாம் மறைந்தார் காணென்கைச் சங்கு”

என்று திருவலஞ்சுழி மும்மணிக்கோவையில் திருவலஞ்சுழி இறைவனே கிளவித் தலைவனாகவும், அமைந்துள்ளான். ஆயின் இக்கோவையில் பிற அகத்துறைப் பாடல்களில் பாட்டுடைத் தலைவனும் உளன், கிளவித் தலைவனும் உளன். எனவே மும்மணிக் கோவையில் சில அகத்துறைப் பாடல்கள் ஐந்திணைக்கோவை போல் பாட்டுடைத் தலைவனையும், கிளவித் தலைவனையும் பெற்று விளங்குகின்றன. சில பாடல்கள் பாட்டுடைத் தலைவனையே கிளவித் தலைவனாகப் பெற்று விளங்குகின்றன என்பது புலனாகின்றது.

இவ்வாறு மும்மணிக் கோவையின் முதற்பிரிவான அகத்துறைக் கோவைகள் அகச் செய்திகளைக் கோர்வையாகக் கூறவில்லை என்றாலும் - ஐந்திணைக் கோவை போலச் சுவைமிகுந்த நிலையில் அகச்

செய்திகளைக் கூறுகின்றன. பாடுவோர் எண்ணத்தின்படி துறைகள் அமைந்து - அகச் செய்திகள் பாடப் பெற்று - கடவுள் மாட்டு மானிடப் பெண்டிர் நயந்த பக்கமாகவும் - உணர்வு முதலான ஒத்த காதலர் இருவர் கொண்ட காமப் பக்கமாகவும் அவை அமைந்துள்ளன. பாட்டுடைத் தலைவன் - கிளவித் தலைவன் என்ற இரு தலைவர்களைக் கொண்டு விளங்குவதோடு கிளவித்தலைவன் இல்லாமலும் அவை விளங்குகின்றன.

தேவர் கோவை:

ஐந்திணைக்கோவை போன்று மும்மணிக் கோவைகளைத் தேவர், உயர்ந்தோர், திருத்தலம் ஆகிய மூன்று அமைப்புகளில் அடக்கலாம். திருத்தலக்கோவையும் - தேவர் கோவையும் ஒரே அமைப்புடையனவே. அதாவது தேவர் என்பது கடவுளர்களைக் குறிக்கும். கடவுளர்களைப் போற்றிப் புகழ்ந்திட இம்மும்மணிக் கோவைகள் இயற்றப் பெற்றன. திருத்தலக் கோவைகளும் அத் திருத்தலங்களில் எழுந்தருளியுள்ள கடவுளர்களையே போற்றிப் புகழுகின்றன. இருப்பினும் திருத்தலப் பெயர்களையும் இணைத்துத் திருத்தலக் கோவைகளில் கடவுளர் போற்றப் பெறுகின்றனர். கடவுளர் கோவையில் கடவுளர்கள் பொது நிலையில் போற்றப் பெறுகின்றனர். இதுவே இவ்விரு கோவை வகைகளுக்கும் உள்ள வேறுபாடு.

கிடைக்கப் பெற்றிருக்கும் கோவைகளில் அகிலாண்டநாயகி மும்மணிக்கோவை, ஆற்காடு சுப்பிரமணிய சுவாமி மும்மணிக் கோவை, குமரவேள் மும்மணிக்கோவை, சிதம்பரம் முருகவேல் மும்மணிக்கோவை, சிவபெருமான் திருமும்மணிக்கோவை, திருவொற்றி யூர் முருகர் மும்மணிக்கோவை, புதுவை காளத்தீசுவரர் மும்மணிக் கோவை, மயிலாசல முருகர் மும்மணிக்கோவை, முத்தல நாயகர் மும்மணிக்கோவை, முதல்வன் மும்மணிக்கோவை ஆகியன தேவர் கோவையில் அடங்குவன.

இக்கோவையில் அவ்வத் தேவர்களின் பெருமைகள் பேசப் பெறுகின்றன. மேலும், இறைவனின் திருவிளையாடல்கள், தல புராணச் செய்திகள் ஆகியவைகளும் பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

இளம்பெருமானடிகள் இயற்றியருளிய சிவபெருமான் திருமும் மணிக்கோவை இவ்வகைக் கோவைகளில் முதலிடம் பெறுகிறது. இப்பெருமான் இறைவனைப் போற்றும்போது ஒன்றோடொன்று ஒவ்வா இயல்புகளை எடுத்துரைத்துப் போற்றும் பாங்கு மிகச் சுவையுடையதாக உள்ளது.

“சடையே நீரகம்ததும்பி நெருப்புக் கலிக்குமே
மிடறே நஞ்சுகந் துவன்றி அமிர்து பிலிற்றுமே
வடிவே, முளிஎரி கவைஇத் தளிர்தயங் கும்மே
அடியே, மடங்கல் மதஞ் சீறி மலர்பழிக் கும்மே
அஃதான்று இனையஎன் றறிகிலம் யாமே உனை” (4)

என்பது அவரின் பாடல் பகுதி. சிவபெருமானின் தாழ் சடை கங்கை யைத் தன்பாற் கொண்டாலும் - எரியின் நிறத்தைப் பெற்றுக் குளிர்ச்சி யையும் - வெம்மையையும் பெற்றுள்ளது. கண்டமோ நஞ்சினைக் கொண்டிருந்தாலும் - வணங்குவோருக்குச் சாவா மூவாப் பெருவாழ் வாம் அமிழ்தத்தைத் தந்து ஒன்றுகொன்று மாறுபட்டு விளங்குகிறது.

மேலும் வடிவோ சுடர் விட்டெரியும் தீயை ஒத்த தோற்ற முடையதாக விளங்குகிறது. ஆனால் வணங்கிக் காண்போருக்குத் தளிரைக் காட்டிலும் குளிர்ச்சி பொருந்தியதாக இருக்கிறது. திருவடி கூற்றுவனைச் சினந்து உதைத்து வன்மையுடையதாக விளங்கினாலும், செந்தாமரையை வெவ்லும் அளவில் மென்மையையும் அழகையும் பெற்று விளங்குகிறது. இவ்வாறு ஒன்றுக்கொன்று மாறாக விளங்கு கின்ற சிறப்பினையுடையவன் என்று சிவபெருமானைப் பெருமானடிகள் போற்றும் போது இலக்கியச் சுவை மிக்கு விளங்குகிறது.

பெருமானடிகளைப் போல் அதிரா அடிகள் மூத்த பிள்ளையார் திருமும்மணிக் கோவையில் விநாயகரின் சிறப்பை எடுத்துக் கூறும் போது,

“சிரமே, விசம்பு போத உயரி இருண்டசம்பு பொழியும்மே
கரமே, வரைத்திரண் முரணிய விரித்து விழும்மே
புயமே, திசை விளிம்பு கிழியச் சென்று செறிக்கும்மே
அடியே, இடுந்தொறும் இவ்வுலகம் பெயரும்மே
ஆயினும் அஞ்சுடர்ப் பாம்புதழிஇ
நெஞ்சுகத் தொடுங்குமோ நெடும்பணைச்சூரே” (பா: 22)

என்று சிரத்தின், கரத்தின், புயத்தின், அடியின் வலிமைகளை எடுத்து இயம்புகிறார். இளம்பெருமானடிகள் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்ட நிலையை எடுத்துரைக்க - அதிரா அடிகள் ஒவ்வொன்றின் வலிமைகளை எடுத்தியம்புவது ஒப்பிட்டு இன்பம் காணக் கூடியதாகும்.

இவர்களுக்குப் பல நூற்றாண்டகளுக்குப் பின்னர் வந்த மறைமலையடிகள்,

“ஆறுநின் முகமே ஐந்து நின் வடிவே
நான்குநின் மொழியே மூன்றுநின் கண்ணே
இரண்டுநின் துணையே ஒன்று நின் வேலே” (28)

என்று முருகப் பெருமானின் வடிவை எண்ணலங்கார அழகினில் சிறப்பிக்கின்றார். இவ்வாறு தேவர் கோவையில் அவ்வத் தேவர் களின் வடிவப் பெருமை கூறப்பெறுவது சிறப்புடைத்தாகும்.

முதல்வன் மும்மணிக்கோவையில் அமிர்தலிங்கனார் அவர்கள்,

“அலர்கதிர் ஞாயிறும் நிலவுமிழ் திங்களும்
இலகிரு விழியாம் உலக முதல்வ!
எம்மை ஆட்கொள்ளும் அம்மையே அப்பா
வெம்மையோ டிகலும் தண்மையும் விரவிய
நின்னருள் நோக்கந் தன்னைப் பெறுவோர்
இன்பமே அன்றித் துன்பமும் பெறுதல்
வெயிலிடைத் துயரோடு நிலவிடைச் சுகம் போல்
இயல்பே அன்றி வியப்பிலை அன்றே” (7)

என்று மூல முதற்கடவுளின் இயல்பை - வெயிலிடை துயரோடு நில விடைச் சுகமாக உவமித்துக் காட்டியிருப்பது மும்மணிக்கோவையின் இலக்கிய இன்பத்தைத் தருகிறது.

காளத்தீசுவர மும்மணிக்கோவையில்,

“மலைமகட் தோய்ந்து மன்னவர் போலே
மக்கட் பெறாது வுட்கிக் கிடந்து
உலகம் சிறக்க ஒருமுறை கண்ணால்
பெற்றனை நெருப்பை பிள்ளை எனவே
மற்றோர் ஆனையும் மகவாய்க் கொண்டனை
என்செய்வது ஊழ்வலி எவரையும் பற்றும்
என்பன நும்பால் இன்று கண்டனம்

சிறுத்தொண்டன் மகனை அறுத்துண்ட பாவம்
எப் பிறப்பினு மகவில்லை போலுமே” (11)

என்று இப்பாடலில் இறைவனின் குழந்தைகள் பற்றிய நிகழ்ச்சியை ஆசிரியர் நகைச்சுவையாக எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

அகிலாண்ட நாயகி மும்மணிக் கோவையில் தாய் தந்தை இல்லாத சிறப்பு இறைவனைச் சாரும் என்பதை,

“உற்றார் இனம் தனம் ஒன்றறியாத ஒருவனையே
பெற்றாய் பதியென”

என்று அகிலாண்ட நாயகியைப் பாராட்டும் முகத்தான் குறிப்பிடுகிறார் ஆசிரியர்,

“நூலான் இயங்கும் பாவைபோல
உல்கி அன்றிச் செல்கலா வினையின்
அல்லாந்து உயங்கும் அவதி கடப்பான்
அடைகுநர் ப்புரந்த தடமலர் அடி”

என்று சிதம்பரம் குமரவேல் மும்மணிக்கோவையில் திருவடியின் சிறப்பை ஆசிரியர் புகழ்ந்து பாடுகிறார்.

இவ்வாறு தேவர் கோவைகளில் இறைவனின் பெருமைகள் பலவாறாகப் போற்றப் பெற்று இலக்கிய நயமும் புகுத்தப் பெற்றுச் சுவை மிகுந்ததாகக் காணப்பெறுகின்றன.

இறைவர்களின் பெருமை மட்டுமல்லாது அவர்களைப் பற்றிய புராணச் செய்திகளும் கோவைகளில் இடம் பெற்றுள்ளன. அதிரா அடிகள் விநாயகப் பெருமான் மாங்கனி பெற்ற செய்தியைக் கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“சுடர்ப்பி ழம்பு தழைத்த அழல்தனி நெடுவேல்
சேய்மூ வுலகம் வலம்வர வேயக்
கொன்றை யம்படலை துன்றுசடைக் கிடந்த
ஓங்கிருந் தாதையை வளாஅய் மாங்கனி
அள்ளல் தீஞ்சுவை அருந்திய
வள்ளற் கிங்கென் மனங்கனிந் திடுமே” (பா:13)

இப்பகுதியில் விநாயகப் பெருமான் வரலாறு கூறப்பெறுவதால் கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டிலேயே விநாயகரைப் பற்றிய புராணச் செய்திகள் வழங்கப் பெற்றிருக்கின்றன என்பது தெரியவருகிறது.

அதுபோல முருகப் பெருமானின் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைத் திருவொற்றியூர் மும்மணிக்கோவையில் பல இடங்களில் நாம் காண முடிகிறது. முருகப் பெருமான் குடிகொண்டிருக்கின்ற இடங்களை, திருவொற்றியூர் மும்மணிக் கோவையில்,

“மெய்ப்பொருட் சைவம் மெய்வகை விளக்கி
பரங்குன்று அமர்ந்தனை மாதோ அதுபெயர்ந்து
இரங்குவால் அருவி நிரம்பத் தோன்றும்
ஆவினன் குடியில் அசையினை மாதோ அதற்புறம்
ஏகத்து எழுந்தனை மாதோ நேரிதில்
திருவளர்தணிகையில் அமர்ந்தனை”

என்று ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

“மூதூர் வியன் மாடம் முன்னொருகால் துன்னருந்தீ
மீதூரக் கண் சிவந்த வேந்து” (17)

என்ற சிவபெருமான் மும்மணிக்கோவையில் திரிபுரம் எரித்த வரலாறு கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு தேவர் பற்றிய மும்மணிக் கோவைகளில் இறைவர்களின் பெருமைகள் பல படப் பாராட்டிப் பேசப் பெறுகின்றன எனலாம்.

திருத்தலக்கோவை:

மும்மணிக்கோவையில் ஒருவகை திருத்தலக் கோவைகளாகும். திருத்தலங்களின் சிறப்புக்களையும், அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவர்களின் பெருமைகளையும் எடுத்தியம்புவன இவ்வகைக் கோவைகள். கிடைக்கப் பெற்றிருக்கும் கோவைகளில் ராசிபுரம் மும்மணிக்கோவை, ஏற்றக்கடை மும்மணிக் கோவை, கருவை மும்மணிக்கோவை, சிதம்பரம் மும்மணிக்கோவை, திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை, திருக்கூடலையாற்றூர் மும்மணிக்கோவை, திருச்செந்தூர் மும்மணிக்கோவை, திருத்தணிகை மும்மணிக்கோவை, திருநெல்வேலி மும்மணிக்கோவை, திருப்பரங்கிரி மும்மணிக் கோவை, திருவலஞ்சுழி மும்மணிக்கோவை, திருவாரூர் மும்மணிக் கோவை, திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை, திருவேங்கட மும்மணிக்கோவை, மதுரை மும்மணிக் கோவை, பேரூர் மும்மணிக் கோவை, வலிவல மும்மணிக்கோவை ஆகியவற்றை இப்பிரிவில் அடக்கலாம்.

இக்கோவைகளில் அவ்வத் திருத்தலங்கள் இயற்கை வருணனை யாகும், தலபுராணப் பெருமைகளோடும் பாடப் பெற்றுள்ளன. இறைவனைப் பாராட்டுகிற பொழுது தலத்தையும் சேர்த்துச் சொல்கிற காரணத்தால் இச்சிறப்புக்கள் அவ்வவ் நூல்களில் அமைந்துள்ளன. திருவாரூர் மும்மணிக்கோவையில் திருவாரூரின் சிறப்பைச் சேரமான் பெருமாள் பலபடப் பாராட்டிக் கூறுகிறார்.

சிறுயிர்களைப் பலியிடுவதற்கு இடமாகத் திருவாரூர் எல்லையில் பலிபீடக்கல் அமைந்திருந்தது என்பதை, “ஆரூர் எல்லையில் இரும்பலி சொரியும் கல்லோ” (1) என்று திருவாரூரைப் படம் பிடித்துக்காட்டுகிறார்.

“ஆரூர் திண்ணிதிற் செய்த

சிறைகெழு செம்புனல் போல

நிறையொடு நீங்காய் நெஞ்சம் நீயே”

(22)

என்ற பகுதியில் தலைவியின் நிறை நீங்காத நெஞ்சத்திற்குத் திருவாரூர்ச் சிறை நீங்கா செம்புனலை எடுத்துக் காட்டித் திருவாரூரின் நீர்வளத்தையும் ஆசிரியர் புலப்படுத்துகிறார். திருவாரூரில் விழாக்கள் நடைபெற்றுப் பேரொலி எழுதலுண்டு என்பதை 25ஆவது பாடலில் “ஆரூர் ஆர்கலி விழவின் அன்னதோர் பேரலர்” என்ற உவமையின் மூலம் குறிப்பிடுகிறார்.

அதுபோலத் திருவலஞ்சுழி மும்மணிக்கோவையில் நக்கீரர் திருவலஞ்சுழியைப் பற்றிய சிறப்புக்களை ஆங்காங்குப் பெய்து வைத்துள்ளார். “முன்னீர் வலஞ்சுழி” என்றும், “வன்கொண்ட சோலை வலஞ்சுழி” என்றும், “வீங்குபுனல் வலஞ்சுழி” என்றும், “மையாரும் சோலை வலஞ்சுழி” என்றும் வலஞ்சுழியின் இயற்கை வளத்தை ஆசிரியர் பலவாறு புகழ்கிறார்.

திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவையில் கழுமலம் பற்றிய செய்திகளைப் பட்டினத்துப் பிள்ளையார் குறிப்பிடுகின்றார். திருக்கழுமலம் என்ற சீர்காழி ஊழிக்காலத்தே தேவர் முதலியவர்களுக்குப் பற்றுக் கோடாகித் தோணியாக மிதந்த வரலாற்றை நான்காவது பாடலில் எட்டு வரிகளில் குறிப்பிடுகிறார். அந்நகரில் “மாடக் கோபுரத்து ஆடகக் குடுமி மழை வயிறு கிழிக்கும்” (7) என்ற குறிப்பிடுகின்றார்.

இதைப்போலத் திருவிடை மருதூர் மும்மணிக்கோவையில் திருவிடை மருதூரைப் பற்றிப் பலபடப் பாராட்டி உரைக்கிறார் அடிகள்.

“ஒன்றினோ டொன்று சென்றுமுகில் தடவி
ஆடிகொடி நுடங்கும் பீடுகெழு மாளிகை
தெய்வக் கம்மியர் கைம்முயன்று வகுத்த
ஓவநூல் செம்மைப் பூவியல் வீதி
குயிலென மொழியும் மயிலியல் சாயல்
மான்மாற விழிக்கும் மானார் செல்வத்து
இடை மருது” (4)

இப்பகுதியில் திருவிடை ‘மருதூரின் அழகை ஆசிரியர் நம் கண்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்துகிறார்.

சிதம்பர மும்மணிக் கோவையில் குமரகுருபர சுவாமிகள் சிதம்பரத்தையும், பொன்னம்பலத்தையும் இலக்கியச் சுவையோடு வருணனை செய்திருக்கிறார்.

“சென்றவரைத் தாமாக்கும் தில்லை” (21) என்று சென்று வழிபட்டவரைச் சிவபோதம் அடையச் செய்யும் தில்லை என்று தில்லையின் பெருமையைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

திருப்பரங்கிரியின் சிறப்பை வே. இராமநாதன் செட்டியார் அவர்கள்,

“பூமணக்கும் வான்தருக்குள் பொன்னுலக மன்னவளர்ந்
தேமணந் தெந்நலமு மெய்துவிக்கக் - காமியத்தை
எண்ணா விருடிகள்சேர்ந் தேத்துபரங் குன்று”

என்று இப்பகுதியில் திருப்பரங்கிரியைத் தேவர்உலகத்தோடு ஒப்பிட்டுக் காட்டியிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். மதுரை மும்மணிக்கோவையில் மதுரையின் சிறப்புக்கள் ஆசிரியரால் கட்டுரைக்கப் படுகின்றன. மதுரையைப் பற்றிச் சிறப்பிக்கும் பொழுது மதுரையை வாழ வைக்கும் வையை ஆற்றின் சிறப்பும் கூறப்படுகிறது. மதுரையைக் குறிக்கும் பொழுது, “தமிழ்க்கடல்” என்றும், “செந்தமிழ் தேர்க்கூடல்” என்றும், “நான்மாடக் கூடல்” என்றும், “கடம்பாடவி” என்றும் பெயர்கள் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. தமிழ்ச் சங்கம் பற்றிய குறிப்பும் மதுரை மும்மணிக்கோவையில் இடம்

பெற்றுள்ளது. இவ்வாறு திருத்தலக்கோவைகளில் திருத்தலங்களின் பெருமைகள் நகர வருணனையாக அமைந்துள்ளன எனலாம்.

திருத்தலக்கோவைகளில் அடுத்து இடம்பெறுவது புராணச் சிறப்புக்களாகும். அவைகள் எல்லா நூல்களிலும் இடம் பெற்றுள்ளன. சிதம்பரம் மும்மணிக் கோவையில் வியாக்கிரபாதர் என்ற புலிக்கால் முனிவர்க்கு அருள்வழங்கியசெய்தி நூல் முழுமையும் காணப்படுகிறது. “புலிக்கால் முனிவர்க்குப் பொற்கழல் காட்டி” (14) என்பது அதில் ஒன்று.

மதுரை மும்மணிக் கோவையில் மதுரையில் நடந்த திருவிளையாடல்கள் பலவும் சுட்டிக் காட்டப்பெற்றுள்ளன. பாண்டியன் கூன் நீக்கியதையும், “வந்தியிடும் பேறுடைய பிட்டுக்கு ஆள்தானாம்” என்று பிட்டுக்கு மண் சுமந்ததையும், கால்மாறி ஆடியதையும், கரிக்குருவிக்கு உபதேசம் செய்ததையும் ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

இவ்வாறு திருத்தலக் கோவைகளில் திருத்தலச் சிறப்புக்களும், தலபுராணச் செய்திகளும் அமையப் பெற்று முன்பு ஐந்திணைக் கோவையில் குறிப்பிட்டதுபோல இவை தலபுராணங்களாகவும் விளங்குகின்றன.

உயர்ந்தோர் கோவை:

சமயம் சார்ந்த அருளாளர்களையும், கொடையிற் சிறந்த வள்ளற் பெருமக்களையும், ஆன்றமைந்த கொள்கைச் சான்றோர்களையும் போற்றிப் புகழும் முகத்தான் சில மும்மணிக் கோவைகள் எழுந்துள்ளன. இம்மும்மணிக் கோவைகள் படைப்பாளிகளின் உள்ளுணர்வுகளைத் தெள்ளத் தெளிய விளக்குகின்றன. படைப்பாளிகள், தங்களால் படைக்கப்படும் மும்முணிக் கோவைகளின் பாட்டுடைத் தலைவர்களிடம் பக்தியுணர்வாலோ, படித்த உணர்வாலோ தொடர்புடையவர்களாக விளங்குகிறார்கள். எனவே இவ்வகைக் கோவைகள் பிற மும்மணிக் கோவைகளைக் காட்டிலும் தன்னுணர்ச்சிமிக்க பாடல்களாக விளங்குகின்றன. நினைவலைகளைத்தான் படைப்பாளிகள் கவிகளாகப் புனைந்திருக்கிறார்களே தவிரக் கனவலைகளை அவர்கள் படைக்கவில்லை. பாட்டுடைத் தலைவர்களிடம் தங்கள் நெஞ்சத்தைப் பறிகொடுத்து - இன்னும் சொல்லப் போனால் தங்களை அடிமைப்படுத்திப் பாக்களைப் புனைந்திருக்கிறார்கள்.

இவ்வகையில் கிடைத்திருக்கும் கோவைகளில் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை, குமரகுருபரர் மும்மணிக்கோவை, நம்பெருமாள் மும்மணிக்கோவை, நமச்சிவாய மூர்த்தி மும்மணிக்கோவை, பண்டார மும்மணிக்கோவை, முதலாழ்வார் மும்மணிக்கோவை போன்றவற்றை அடக்கலாம்.

இம்மும்மணிக் கோவைகளில் பாட்டுடைத் தலைமக்களின் சிறப்புக்கள் பலவாறாகப் பேசப்பட்டுள்ளன. ஆளுடைப் பிள்ளையார் திருமும்மணிக் கோவையில் நம்பியாண்டா நம்பி ஞானசம்பந்தப் பெருமானைப் பலவாறாகப் போற்றிப் புகழ்கின்றார். நான்காவது பாடலில் ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் செய்தருளிய அற்புதச் செயல்களைத் தொகுத்துரைக்கிறார். பொற்றாளம் பெற்றது, திருமருகலில் பெண்ணொருத்தியின் துயருக்கு இரங்கிக் கணவனின் விடம் தீர்த்தது, திருமறைக்காட்டுத் திருக்கதவைத் திறந்தது, முத்துச் சிவிகை பெற்றது, ஆண்பனையைப் பெண்பனையாக்கியது போன்றவற்றை ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். இப்பகுதியில் சமணரைக் கழுவேற்றியதை ஆசிரியர் குறிக்கவில்லை. அதற்காக அவ்வரலாற்றைக் கூறாமலும் விடவில்லை. அந்தப் பாடல்:

“பழிஒன்றும் ஓராதே பாய்இடுக்கி வாளாக்

கழியும் சமண்கையர் தம்மை - அழியத்

துரந்தரங்கச் செற்றான் சுரும்பரற்றும் பாதம்

நிரந்தரம் போய் நெஞ்சே நினை”

(8)

இப்பாடலில் சமணர்தம் நிலையை ஆசிரியர் தெற்றெனப் புலப்படுத்துகிறார். திருஞான சம்பந்தர் தேவாரத்தின் சிறப்பை நம்பியாண்டார் நம்பி தோணியாக உருவகப்படுத்துவது மிகச் சிறப்புடைத்தாகும். அந்தத் தோணியையும் தோல் தோணி என்று குறிப்பிடுகிறார்.

நீர் கசிந்து உள்ளே வராதபடி தோலால் செய்யப்பட்ட தோணியாகத் தேவாரம் விளங்குகிறது என்றால் பிறவி என்ற பொல்லாப் பெருங்கடலை நீந்துவதற்கு அதைவிட ஒரு தோணி வேண்டுமோ? மேலும் ஞானசம்பந்தரை ஆசிரியர், “பதிகம் பல பாடிய நீடிய பிள்ளை” என்றும், “அமணர்க்குக் காலன்” என்றும், “கலைத் தலைவர்” என்றும், “சைவ சிகாமணி சம்பந்தர்” என்றும், “காழியர்கோன்” என்றும், “சீர்மிகு ஞானசம்பந்தர்” என்றும் நற்றமிழ் விரகன் என்றும்,

“சொற்செறி நீள்கனி செய்தன்று
வைகையில் தொல்லமணர்
பற்செறி யாவண்ணம் காத்த சம்பந்தர்”

(21)

என்றும் பலவாறு போற்றிப் புகழ்கின்றார். பின்னால் சேக்கிழார் பெரிய புராணம் எழுவதற்கு இந்நூல் துணையாக அமைந்தது என்று கூடக் கூறலாம். அந்த அளவிற்கு ஞானசம்பந்தரின் வரலாற்றினைத் தெளிவாகக் கூறுகிறது இந்நூல்.

சிற்றிலக்கிய வேந்தாக விளங்கிய குமரகுருபரர் பண்டார மும்மணிக்கோவை என்னும் நூலைப் பாடித் தருமை ஆதீனத்துச் சிறப்புக்களை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

தருமை ஆதீனத்தின் 4ஆம் பட்டத்தில் வீற்றிருந்தருளிய சுவாமிகள் ஸ்ரீலஹீ மாசிலாமணி தேசிகர்மேல் பாடப்பெற்ற நூல் பண்டார மும்மணிக்கோவையாகும். இக்கோவையில் திருஞான சம்பந்த தேசிகருடைய பெருமைகளும், அவருடைய ஆசிரியரான ஞானப்பிரகாச தேசிகர் பெருமைகளும் இடம்பெற்றுத் தருமை ஆதீன வரலாறு பேசப் பெறுகிறது. குமரகுருபரர் தன்னுடைய ஞானாசிரி யரான பாட்டுடைத் தலைவரைப் பலவாறு புகழ்ந்திருப்பது வரலாற்றுச் செய்திகளாக அமைந்துள்ளன.

“தருமையும் கமலையும் விரிதமிழ்க் கூடலும்
திருநகராக அரசு வீற்றிருக்கும்
மாசிலாமணி தேசிகர்”

(8)

என்ற வரிகளில் தருமை தருமபுரத்தையும், கமலை திருவாரூரையும், விரிதமிழ்க் கூடல் மதுரையையும் குறிக்கும். இதில் தருமை மாசிலா மணி தேசிகரின் தலமாகும். திருவாரூர் ஞானப்பிரகாச தேசிகரின் திருத்தலமாகும். மதுரை ஆன்மார்த்த மூர்த்தியாகிய சொக்கப் பெருமானின் திருத்தலமாகும். இம்மூன்றையும் ஒன்றாகக் கருதுகின்ற போக்கு குமரகுருபரர்க்கு இருந்திருக்கிறது. எனவேதான் மேற்கண்ட வாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“எம்மா ருயிராம் எழின்மாசி லாமணியை
அம்மா பெறுதற் கரிதன்றே - சும்மா
இருந்தாரே பெற்றார்மற் றெவ்வுலகில் யாரோ
வருந்தாது பெற்றார் மணி”

(9)

இப்பாடலில் உலகத்து மணிகளை முயற்சி செய்தவரே பெறுவர் என்று குறிப்பிட்டு மாசிலாமணியைச் செயலற்றவர் பெறுவர் என்று ஆசிரியர் குறிப்பிடுவது சாலச் சிறப்புடையதாகும். இங்கு “சும்மா இரு சொல்லற என்றலுமே அம்மா பொருளொன்றும் அறிந்திலனே” என்ற கந்தர் அநுபூதிப் பாடலை ஒப்பிட்டுச் சுவை காணலாம்.

தருமபுரத் திருமடத்தைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் ஆங்காங்கு காணப்படுகின்றன. தருமபுரத்தின் வழிபடு தெய்வம் சொக்கநாதப் பெருமான் என்பதை,

“மற்று இவ்வாறு அர்ச்சனை புரிந்தீர் என்று
அங்கயற் கண்ணி பங்கில் வீற்றிருந்த
செக்கர் வார்சடைச் சொக்க நாயகனை
ஈர்எண் டிறத்து உபசாரமும் வாய்ப்ப
பூசனை புரியும் தேசிகர்” (23)

என்ற பகுதி மூலம் ஆசிரியர் வெளிப்படுத்துகிறார்.

மாசிலாமணி தேசிகப் பெருமான் சிறந்த அறிஞர் என்பதும், தமிழ்க் கவிஞர் என்பதும் குமரகுருபரரின் வாக்கால் பெறப்படுகிறது.

தருமை ஆதீனம் சைவசித்தாந்தப் பயிர்வளர்க்கும் மருதநில மாகும் என்பதை, மாசிலாமணி தேசிகரை உழவனாக உருவகிப்பதி லிருந்து நாம் தெரிந்து கொள்ளலாம். 11ஆம் பாடலின் முதற்பகுதி யில் குமரகுருபரர் ஞானாசிரியரை உழவராக உருவகப்படுத்தி யிருக்கிறார்.

“ஒருகளஞ் செய்யும் உழவனாகி
மாநிலம் புரக்கும் மாசிலாமணி”

என்பது அப்பகுதியின் இறுதி வரியாகும். எனவே மாசிலாமணி தேசிகர் சைவ சித்தாந்தப் பொருள் விளக்கும் கல்விமானாக விளங்கினார் என்பது பெறப்படுகிறது. அவரிடம் பாடம் கேட்டவர் களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது,

“பாதபம் அதனிற் படுபயன் பலவே அவற்றுள்
இலைகொண்டு வந்தனர் பலரே இலையொரீஇத்
தளிர் கொண்டு வந்தனர் பலரே தளிரொரீஇ
அரும்பொடு மலர்பிஞ் சருங்கா யென்றிவை
விரும்பினர் கொண்டு கொண்டு வந்தனர் பலரே

அவ்வாறுருப்பும் இவ்வாறு பயப்ப
 ஓரும்வே தாந்தமென் றுச்சியிற் பழுத்த
 ஆரா வின்ப அருங்கனி பிழிந்து
 சாரங் கொண்ட சைவசித் தாந்தத்
 தேனமு தருந்தினர் சிலரே”

(11)

என்று மாசிலாமணி தேசிகர்பால் பாடம் கேட்ட அன்பர்களை வகைப் படுத்திக் கூறியிருப்பதன் மூலம் ஒரு சிலரே சித்தாந்த நலம் பெற்றார்கள் என்பது பெறப்படுகிறது. இவ்வாறு ஞானாசிரியரைப் பற்றிய செய்திகளையும் அவரோடு தொடர்புடைய திருமடம் பற்றிய குறிப்புக்களையும் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டிருப்பது போற்றுதற்குரியதாகும்.

குமரகுருபர சுவாமிகள் மும்மணிக்கோவையைத் தற்காலக் கவிஞர் ஏ.டி. இராமலிங்கம் அவர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். குமரகுருபரரைப் பற்றிய வரலாற்றுச் செய்திகளைக் கவிஞர் ஆங்காங்கு குறித்துள்ளார். குமரகுருபரர் சில நாட்கள் பேசாது ஊமையாய் இருந்தார் என்பதைக் கீழ்க்கண்ட பாடல் மூலம் எடுத்துரைக்கும் பாங்கு சிறப்புடையது.

“அருள்உற்ற நின்தமிழ்ப் பாமாலை பூணுதற்கு ஆசையுற்றோ
 மருகுற்ற சிந்தைய ருந்தெளிந் தீசனை வாழ்த்துதற்கோ
 தெருளுற்ற மோனம் இளமையில் கற்பிக்கச் சிந்தைவைத்தோ
 பொருளுற்ற வேலன் உமைச் சின்னாள் ஊமையாய்ப் போக்கியதே”

மேலும் குமரகுருபரரைப் பண்ணார்ந்த பாடல் இயற்றும் பாவலன் என்றும் மண்ணார்ந்த வாழ்வை மதியாத மாதவன் என்றும் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுக் குமரகுருபரர் தவ மேன்மையையும், காசி அரசரை மதியாதவன்மையையும் புலப்படுத்துகிறார். சைவத்தைக் காப்பதற்காகக் குமரகுருபரர் திருஅவதாரம் செய்தார் என்பது ஆசிரியரின் கணிப்பாகும்.

“சைவத் தனிநெறியே உய்யும் நெறி” என்று ஐயமறக் காட்ட அவதரித்த மாதவராம்” என்று ஆசிரியர் அவரைக் குறிப்பிடுகிறார். இவ்வாறு, பல கோவைகளை இயற்றிய குமரகுருபரர்க்கே ஒரு மும்மணிக்கோவை பாடியிருப்பது போற்றுதற்குரித்தாம்.

இக்காலக் கவிஞர்களில் மற்றொருவர் சோமசுந்தர் முதலியார் ஆவார். இவர் தன் ஆசிரியர் சோமசுந்தரர் நாயக்கர் மீது சோமசுந்தரர்

மும்மணிக்கோவை பாடியிருக்கிறார். சைவ சித்தாந்த வித்தகராக, சண்டமாருத வன்மையாளராக விளங்கிய சோமசுந்தர நாயக்கர் மிகச் சிறந்த சைவ சித்தாந்தி என்பது நூலின் மூலமாக வெளியாகிறது. தனி ஒரு மனிதரின் வாழ்வை இது போன்ற மும்மணிக்கோவைகள் எடுத்தியம்புகின்ற பொழுதுதான் சிறப்புடைய பெரியவர்கள் வெளிப்படுகிறார்கள். தன் ஆசிரியரைப் பற்றிப் படைப்பாளர் மெய்கண்ட நூல்களை விளக்கி உரைக்கும் வித்தகர் என்று குறிப்பிடுகிறார். பாட்டுடைத் தலைவன் இல்லை என்றால் மெய்கண்ட நூல் எங்கே என்று கேட்கிறார். மேலும் பாட்டுடைத் தலைவர் எழுதிய நூல்களைப் படைப்பாசிரியர் பட்டியல் போட்டுக் காட்டும் பொழுது சிறந்த நூலாசிரியராகப் பாட்டுடைத் தலைவர் விளங்குகிறார். இது போன்ற நூல்களால் மிகச் சிறந்த அறிஞர்கள் வெளிப்படுத்தப் படுகிறார்கள்.

நம் பெருமாள் மும்மணிக்கோவை திருக்குருகைப் பெருமாள் கவிராயர் செய்த நூல்களில் ஒன்றாகும். தனி நூல் கிடைக்கப் பெறவில்லை. மாறன் அலங்கார உரையில் எடுத்துக்காட்டாகச் சில பாடல்கள் உள்ளன. பத்துப் பாடல்கள் இவ்வாறு கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன. வெண்பா 2, கட்டளைக் கலித்துறை 2, ஆசிரியப்பா 6. இப்பத்துப் பாடல்களிலும் நம்மாழ்வாரின் வைரவரிகள் குறிக்கப் பெறுகின்றன எனலாம். நம்மாழ்வாரைப் பற்றிய பாடல்களில் திருவரங்கம், காஞ்சி, திருமயிலை ஆகிய தலங்கள் குறிக்கப் பெறுகின்றன. திருவரங்கத் தைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது காவிரியின் சிறப்பை ஆசிரியர் எடுத்துக் கூறுகிறார்.

“பூநரு வுண்டின் புறு புனலூ ரான்
தெண்டிரைக் காவிரி திருவரங் கேசன்
தொண்டர்தந் தொண்டர் தொடர்பினை யொரீஇவ்”

என்ற பாடற்பகுதி பயன் உவமப் போலிக்கு மாறனங்கலாரத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது. இப்பாடலால் நம்மாழ்வார் திருவரங்கத் தெம்மானின் அடியவர் என்பது பெறப்படுகிறது.

“கவிப்பா வலன் புகழ் கருணையங் கடவுள்
மது மகிழ் மார்பினன் வன்குரு கூரன்
சதுமறைப் பொருளால் தருதமிழ் மறையினுள்
முதுமொழி உணரா”

என்ற பகுதி நிறமல்லாத பண்புவமைப் போலிக்கு எடுத்துக்காட்டாக மாறனலங்காரத்தில் இடம் பெற்றள்ளது. இப்பாடலும் நம் பெருமான் மும்மணிக்கோவை என்பதை உரையாசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். இப்பாடல் மூலம் நம்மாழ்வாரின் கவிதைச் சிறப்பு வெளியாகிறது. அவர் மகிழும்பூ மாலை அணிபவர் என்பதும், நான்கு வேதப் பொருளைத் தமிழ்ப் பாவாகத் தந்தார் என்பதும் தெரிகிறது.

இவ்வாறு உயர்ந்தோர் கோவைகள், பாட்டுடைத் தலைவர்களாக அமைந்தவர்களின் சிறப்புக்களைப் பலவாறு பாராட்டி வாழ்க்கை வரலாற்று நூலாகக் காட்சி தருகின்றன.

முடிப்பு:

ஐந்திணைக் கோவை அமைப்பைப் பின்பற்றித் தொடக்க காலத்தில் அகத்துறைச் செய்திகளைச் சுருங்கச் சொல்லும் பாங்கில் எழுந்தவை மும்மணிக்கோவையாகும். எனவேதான் கோவை இலக்கியம் என்ற அமைப்பில் இக்கோவைகள் இடம் பெறுகின்றன. தொடக்க காலத்தில் பக்தி நூல் அடிப்படையில், அகத்துறை கொண்ட திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை போன்றவை அமைந்ததால் பின் எழுந்த மும்மணிக்கோவைகள் பாடுபொருளாகிய அகத்துறையைக் குறைத்துப் பக்தியை உள்ளீடாக்கி மலர்ந்தன. காலத்தின் வளர்ச்சியில் அகத்துறை மறைந்து, பக்தியே மேலிட்டு, தொடக்க அடிப்படை முற்றிலும் மாறிப் பக்திப் பனுவல் என்ற அமைப்பைப் பெற்றன. இத்தகைய வளர்ச்சி மாற்றங்களைப் பெற்ற மும்மணிக்கோவை பொருளமைப்பால் சிறந்து விளங்கி - வகைகளின் நிலையால் உயர்வு பெற்று இலக்கிய இன்பம் தருகின்றன. இலக்கிய இன்பம் மட்டுமல்லாது பரமனைப் பாடும் பக்திச் சுவையையும் அவை ஊட்டுகின்றன. பக்திச் சுவையோடு வரலாற்றுச் செய்திகளையும் தம்முள் பெய்து வைத்துத் தமிழ் மொழிக்கு ஏற்றத்தைத் தருகின்றன. இவ்வகைக் கோவைகள் பெருகுவதால் யாப்பிலக்கணத் தொன்மை மரபு போற்றப் பெறும் என்பதிலும் ஐயமில்லை. 'கிடைத்த நூல்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் (தலைப்பு).

அகிலாண்டநாயகி மும்மணிக்கோவை:

சூதவன புராணம் என்னும் தாருகாபுரம் அகிலாண்டநாயகி மும்மணிக்கோவை என்பது இந்நூலில் முழுப்பெயராகும். இதை

எழுதிய ஆசிரியர் ஏ.டி. இராமலிங்கம் ஆவார். 1975ல் இதன் பதிப்பு வெளிவந்தது. இக்கோவை தலைவன் கோட்டை ஜமீன் எல்லைக்குள் அமைந்த தாருகாபுரச் சிவத்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள அகிலாண்ட நாயகி அம்மன்மீது பாடப்பெற்றதாகும். இத்திருத்தலம் பாண்டி வளநாட்டுப் பஞ்ச பூதத் தலங்களில் நீர்த்தலமாகும். மற்ற தலங்கள்: மண் தலம் சங்கரநாயனார் கோயில், அனல் தலம் கருவை, காற்றுத் தலம் தென்மலை, வானத்தலம் தேவதானம், எனவே இத்திருத்தலம் பாண்டிநாட்டில் குறிப்பிடத்தக்க திருத்தலமாகும். இத்திருத்தலத்தின் இறைவன் பெயர் மத்தீசநாதன் ஆவான். கோவைக்குரிய இலக்கணப் படி 30 பாடல்களைப் பெற்று விளங்குகிறது.

“உற்றார் இனந்தனம் ஒன்றறியாத ஒருவனையே
பெற்றாய் பதினெண் மாவனத் தேபல பிள்ளைகளைப் பெற்றாய்
உலகத் துயிர்பலவாக அப்பிள்ளைகட்கு
வற்றாப் புனலகி லாண்டவன் ஊட்டி வளர்ப்பினையே” (12)

இப்பாடலில் அகிலாண்ட நாயகியின் பெருமையை ஆசிரியர் சிறப்பாக எடுத்துரைக்கிறார். தத்துவக் கருத்துக்களோடு பக்திச் சுவை சிறக்கப் பாடக் கூடிய கவிஞர் என்பது இப்பாடலின் மூலம் தெரிகிறது. இது போல ஒவ்வொரு பாடலும் சுவைகாணும் அளவிற்குச் சிறப்புடைப் பாடலாகும்.

ஆளுடைப் பிள்ளையார் திரு. மும்மணிக்கோவை:

இந்நூல் 11ஆம் திருமுறையில் இடம் பெற்ற சிறப்புடையதாகும். ஆசிரியர் நம்பியாண்டார் நம்பி ஆவார். நம்பியாண்டார் நம்பி ஞானசம்பந்தர் மீது பாடிய ஆறு நூல்களில் இது ஒன்றாகும். வரலாற்று ஆய்வின்படி ஆசிரியரின் காலம் கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டாகும். மும்மணிக்கோவையின் இலக்கணத்தின்படி 30 பாடல்கள் ஆசிரியப்பா, வெண்பா கட்டளைக் கலித்துறை அமைப்பின்படி அமைந்துள்ளன. 7, 13, 16, 17, 18, 20, 21, 22, 24, 29 ஆகிய எண் கொண்ட பாடல்களுக்குத் திருப்பனந்தாள் பதிப்பில் அகப்பொருள் துறைப் பெயர் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கோவையில் ஆளுடைப் பிள்ளையினது வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் குறிக்கப் படுகின்றன. இக்கோவையில் ஆளுடைய பிள்ளையைப் போற்றும் பாடல்களும், பிள்ளையாரைக் காதலித்த தலைமகளது அகத்துறைப்

பாடல்களும், அவரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்ட தலைமகளது அகத்துறைப் பாடல்களும் உள்ளன. பாடல் 4இல் அவரின் அற்புத நிகழ்ச்சிகள் தொகுத்துக் கூறப்பெற்றுள்ளன. 11ஆம் பாடலில் ஞானத் தமிழாம் தேவாரம் பிறவி எனும் பெருங்கடலை நீந்துவதற்குத் தோல் தோணி என்று குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ள அகத்துறைப் பாடல்கள் பொருளான் அகத்துறையாக விளங்கினாலும் அவைகளும் ஞானசம்பந்தரின் பெருமைகளைக் கூறும் பாடல்களாகவே உள்ளன. அகத்துறையில் அமைந்த பாடல்களைத் தவிர மற்றப் பாடல்களிலும் அகச்சுவைகள் அமைந்துள்ளன. ஆனால் அவை ஞானசம்பந்தரின் பெயரை நேரிடையாகக் குறிப்பிடுவதால் அவற்றிற்குத் துறை வகுக்கவில்லை போலும். அகத்துறைப் பாடல்களில் ஞானசம்பந்தர் பாட்டுடைத் தலைவராக விளங்குகிறார். இவ்வாறு அகத்துறையும், புறத்துறையும் அமைந்திருக்கின்ற பாடல்களைப் பெற்ற இந்நூல் மும்மணிக் கோவையின் வளர்ச்சியைப் பறைசாற்றுகிறது எனலாம்.

குமரகுருபர சுவாமிகள் மும்மணிக்கோவை:

இதை எழுதிய ஆசிரியர் ஏ.டி. இராமலிங்கமாவார். இவ்வாசிரியர் கௌமார பக்தி என்ற அடைமொழி பெற்றவர். அரசத்துறை அலுவலராக இருந்தார். இவர் பாடிய பல மும்மணிக்கோவைகளில் இதுவும் ஒன்று. இவரின் ஊர் ஆற்றூர் ஆகும். இந்நூல் 1935ல் வெளிவந்தது. மும்மணிக்கோவையின் இலக்கணப்படி 30 பாடல்களைப் பெற்று விளங்குகிறது. இந்நூலில் குமரகுருபரரின் பெருமைகள் பல பாடல்களில் பாராட்டிப் பேசப்படுகின்றன. குமரகுருபரர் இளம் வயதில் ஊமையாய் இருந்ததை ஆசிரியர் குறிப்பிடும் பாடல் மிகச் சுவையுடையதாகும்.

அதுபோல முதற் பாடலில் குமரகுருபரர் தோன்றியதைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது மெய்கண்டாரின் பரம்பரைக்குப் பிறகு சைவம் காக்கக் குமரகுருபரர் பிறந்தார் என்று அவர் குறிப்பிடுவதால் அவரின் சைவப் பற்றும் வெளியாகிறது. இவ்வாறு குமரகுருபரரின் பெருமை பேசும் இந்நூல் இன்றைய சமய இலக்கியங்களில் குறிப்பிடத்தக்க நூலாகும்.

சிதம்பர மும்மணிக்கோவை:

இந்நூலைப் பாடியவர் குமரகுருபர சுவாமிகள் ஆவார். இம் மும்மணிக் கோவைகள் பாடியுள்ளார். அதில் ஒன்று சிதம்பர மும்மணிக்கோவையாகும். இக்கோவை இலக்கியம் கோவை இலக்கணத்திற்கேற்ப 30 பாடல்களைப் பெற்று விளங்குகிறது. காப்புச் செய்யுள் ஒன்று இடம்பெற்று 31 பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. 30 பாடல்களில் 25ஆவது பாடல் அகத்துறைப் பாடலாக அமைந்துள்ளது. திருப்பனந்தாள் திருமடத்தார் வெளியிட்டுள்ள குமரகுருபர சுவாமிகள் பிரபந்தத் திரட்டுப் பதிப்பில் அப்பாடலுக்குத் தலைவி மாலைப்பொழுது கண்டு இரங்கல் என்ற துறை அமைக்கப் பெற்றிருக்கிறது. ஏனைய பாடல்கள் சிதம்பரத்தில் - தில்லைச் சிற்றம்பலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள ஆனந்தக் கூத்தனைப் போற்றிப் புகழ்கின்ற பாடலாக அமைந்துள்ளன. முதலாவது பாடலில் முதல் 12 அடிகளில் ஆனந்தக் கூத்தரின் ஐவகைத் தொழிலையும், அவை நிகழ்த்தப்படுகிற சிறப்பினையும் சுவாமிகள் மிகச் சிறப்பாகக் கூறியுள்ளார். இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ள ஆசிரியப்பாப் பாடல்கள் அதிக எண்ணிக்கையுடைய வரிகளைப் பெற்று விளங்குகின்றன. ஆதலால் தத்துவக் கருத்துக்களையும், இறைவனின் பெருமைகளையும் ஆசிரியர் சிறப்பாக எடுத்துக்கூற முடிந்தது. 8ஆவது பாடலில் உத்தம யோகியர் இலக்கணம் முதல் ஆறு வரிகளில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. 9ஆவது பாடலில், “மேருமலையில் வீற்ற உமாபதியார் திருநடம்புரிய சிற்றம்பலம் போதுமோ?” என்று ஆசிரியர் கேட்டிருப்பது சுவையான பகுதியாகும். இவ்வாறு பாடல்தோறும் சுவையூட்டும் பகுதிகள் அமைந்துள்ளன.

சிதம்பரக் குமரவேள் மும்மணிக்கோவை:

இந்நூலின் ஆசிரியர் ஸ்ரீசபாநாயக திருவனந்தல் காலசந்திக் கட்டளை வெ. தில்லைநாயகம் முதலியார். இந்நூல் சிதம்பரம் தில்லை நடராசரின் ஆலயத்தில் எழுந்தருளி இருக்கும் முருகப் பெருமான் மீது பாடப் பெற்றதாகும். இந்நூல் 1915இல் பதிப்பிக்கப் பட்டுள்ளது. தில்லையம்பலத்தில் நடனமாடுகிற இறைவனையும், முருகவேளையும் இணைத்து அவர் பாடியுள்ள பாடல்:

“வாவாஎன் றங்கைக் குறிப்பின் விளித்து வருந்தமக்
கோவாத இன்பீந் தருள்நடங்கண்ட ஒருவனுக்குத்
தாவாத பேரின் பருள்பவன் நீயேல் தவிரஉண்டோ
மூவா முழுமுதல் வேலா உலகம் முழுதிற்குமே” (18)

இப்பாடலில் அடியவர்களுக்கு அருளுகின்ற இறைவனுக்கு முருகப் பெருமான் ஒங்கார மந்திரப் பொருளை அருளிச் செய்ததை இணைத்து ஆசிரியர் பாடியிருப்பது போற்றுதற்கு உரித்தாம். பாடல் ஏழு மருதத்தினையின் சிறப்பை ஆசிரியர் வருணனைச் சிறப் போடு கூறியிருப்பது படித்து இன்புறத்தக்கதாம். முன்னோர் மொழியைப் பொன்னெனப் போற்றிடும் பாங்கில் ஆசிரியர் தேவாரத்திருமந்திரத் திருவிசைப்பாக் கருத்துக்களை நூலில் பெய்திருக்கிறார்.

சிவபெருமான் திருமும்மணிக்கோவை:

பதினோராம் திருமுறையில் இடம்பெற்றுள்ள மும்மணிக் கோவைகளில் இதுவும் ஒன்று. இதன் ஆசிரியர் இளம் பெருமானாகள். இவர் பாடியதாக இக்கோவை ஒன்றே இடம் பெற்றுள்ளது. 30 பாடல்களைக் கொண்ட இந்நூல் இறைவனை முன்னிலைப் படுத்தி உரையாடி மகிழும் நிலையிற் பாடிய பாடல்களையும், இறைவனைக் கண்டு காமுற்ற தலைவியினது துயர் கிளந்துரைக்கும் அகத்துறைப் பாடல்களையும் கொண்டு விளங்குகிறது. கடவுட் பெயர் மக்கட்கு இடும் வழக்கில் இறைவன் பெயர் பெற்ற இந்நூலாசிரியர் காலம் கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியும், பத்தாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கமுமாகும். இம்மும்மணிக் கோவையின்,

“வேலை முகடும் விசும்பகடுங் கைகலந்த
காலைநீர் எங்கே கரந்தனையால் - மாலைப்
பிறைக்கீறா கண்ணுதலாய் பெண்பாகா ஐயா
இறைக்கூறாய் எங்கட் கிது” (5)

என்ற இவ்வெண்பா வீரச்சோழிய உரையில் இடம் பெற்றுள்ளது. இந்நூலின் பாடல்கள் பொருட்சுவையுடன் விளங்குகின்றன. ஆழ்ந்த பொருட்களைக் கொண்ட சொற்கள் இடம் பெற்றுள்ளமையால் பொருள் உணராப் பாடல்களாக அவை விளங்குகின்றன.

“வேந்துக்க மாக்கடல் சூரன்முன் னாள்பட வென்றிதந்த
சேந்தற்குத் தாதைஇவ் வையம எந்தெய் அத்திகிரி

எந்தற்கு மைத்துனத் தோழன்இன் தேன்மொழி வள்ளியென்னும்
கூந்தற் கொடிச்சிதன் மாமன்வெம் மால்விடைக் கொற்றவனே” (18)

என்ற பாடலில் இறைவனைப் பிற தெய்வங்களோடு இயைபு
படுத்தியிருப்பது மிகவும் சுவை தருவதாகும். இதுபோல் அனைத்துப்
பாடல்களும் அமைந்துள்ளன எனலாம்.

சோமசுந்தர மும்மணிக்கோவை:

தற்காலக் கோவைகளில் இக்கோவையும் ஒன்றாகும். இதன்
ஆசிரியர் அ. சோமசுந்தர முதலியார் ஆவார். இந்நூல் 1904இல்
பதிப்பாகியுள்ளது. நூலாசிரியர்தன் ஆசிரியர் பெயராகிய சைவ
சித்தாந்தச் சண்டமாருதம் ஸ்ரீலக்ஷ்மீ சோமசுந்தர நாயகரவர்கள்
பெயரைத் தன் பெயரோடு இணைத்து அவரின் மாணாக்கர் எனத்
தன்னை அழைத்துக் கொண்டுள்ளார். இந்நூலை ஆசிரியருக்கு
நன்றிக் கடனாகப் படைத்துள்ளார். எனவே இக்கோவை உயர்ந்தோர்
கோவையில் அடங்குகிறது. தன் ஆசிரியரின் சைவ சித்தாந்தப் பாடம்
கூறும் சிறப்பை ஆசிரியர் ஒவ்வொரு பாடலிலும் குறிப்பிடுகிறார்.
மேலும் தன் ஆசிரியர் இயற்றிய நூல்களையும் பட்டியல் போட்டுக்
காட்டியுள்ளார்.

“அத்துவித, தூடண, நிக்கிர கம்மென
முற்பெயர் வாய்ந்த வினாவிடை, குதர்க்க
வாத விபஞ்சினி தூலவா தூலம்
சித்தாந்த பூடணம், சன்மார்க்க போத
வெண்பாப் போதப்பிரகாசிகை யொடு
பிரம தத்துவ நிருபணம் முதலாப்
பலநூல் இயற்றி அவையினில் அடக்கிய
தெருளோன்” (13)

எனப் பாடல் குறிப்பிடுவது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். அது போல்
பிறிதொரு பாடலில்,

“சைவமெங்கே நால்வருட் சார்பெங்கே மெய்கண்டத்
தைவிகநூல் எங்கேஎஞ் சாதனமெங்(கே) - ஐவரைவென்
றார்முத்தி எங்கேஇங்கு அந்தோநம் சோமசுந்தர
னார்முந்தி வந்திலரே லோ”

என்று தன் ஆசிரியரின் சித்தாந்தத் தத்துவப் பெருமையைச் சாற்று
கிறார். இந்நூலின் மூலம் சோமசுந்தர நாயகரவர்களின் பெருமை

நன்கு வெளிப்படுகிறது. இந்நூலாசிரியர் உயர்ந்தி மன்ற எழுத்தர் என்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை:

இக்கோவை பதினோராம் திருமுறையில் இடம்பெற்ற நூல்களுள் ஒன்று. இதனைப் பாடியருளியவர் திருவெண்காட்டடிகள் எனப் பாராட்டப்பெறும் பட்டினத்தடிகள் ஆவார். இவர் இயற்றிய நூல்களாகக் கோயில் நான்மணிமாலை, திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை, திருவிடை மருதூர் மும்மணிக்கோவை, திருவேகம்ப முடையார் திருவந்தாதி, திருவொற்றியூர் ஒருபாஒருபஃது என ஐந்து நூல்கள் பதினோராம் திருமுறையில் இடம் பெற்றுள்ளன. தனிப் பாடல்கள் என்ற அமைப்பில் 'பட்டினத்தார் பாடல்கள்' எனத் தொகுக்கப் பெற்ற மற்றொரு நூலும் உண்டு. ஆனால் இவ்விரு பகுதிகளுக்கும் பெருத்த வேறுபாடு உள்ளன. பதினோராம் திருமுறைப் பாடல்கள் சங்கப் பாடல்களின் சாயலைப் பெற்றுள்ளன. ஆனால் பட்டினத்துப் பிள்ளையார் பாடற் தொகுப்புப் பாடல்கள் பிற்காலச் சொல் வழக்குகளையும், பேச்சு வழக்குகளையும் பெற்று விளங்குகிறது. எனவே பதினோராம் திருமுறைப் பட்டினத்தடிகள் வேறு - பிற்காலப் பட்டினத்தடிகள் வேறு என்பது உறுதி.

திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை என்னும் இந்நூல் சீகாழிப் பதியைப் பற்றிய பாடல்களைப் பெற்றதால் இதனைத் திருத்தல மும்மணிக்கோவைப் பிரிவில் அடக்கலாம். கோவைக்குரிய இலக்கணப்படி 30 பாடல்கள் அமைந்திருந்து இப்பொழுது 12 பாடல்களே கிடைத்துள்ளன. மீதிப் பதினெட்டும் சிதைந்தழிந்தன எனத் தெரிகிறது. கிடைத்திருக்கும் பாடல்களைக் கொண்டு பார்க்கும்போது அவை திருக்கழுமலம் எனப் பெயர் கொண்ட சீகாழிப் பதியையும், அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனின் பெருமையையும் பாடிப் போற்றுவது இம்மும்மணிக்கோவை என்பது புலனாகிறது.

“போதும் பெறாவிடில் பச்சிலையுண்டு புனலுண் டெங்கும் ஏதும் பெறாவிடில் நெஞ்சுண்டின் றேஇணை யாகச் செப்பும் சூதும் பெறாமுலைப் பங்கர்தென் தோணிபு ரேசர் வண்டின் தாதும் பெறாத அடித்தா மரைசென்று சார்வதற்கே” (12)

என்ற இப்பாடல் திருமந்திரப் பாடலாகிய 'யாவர்க்குமாம் இறைவற்க் கொரு பச்சிலை' என்ற பாடலோடு பொருள் ஒப்புமைப் பாடலாகும். சீகாழியின் தலவரலாற்றுச் செய்திகள் பல பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. எஞ்சிய பாடல்களும் கிடைத்திருப்பின் அக்கால முழுமையான இலக்கிய இன்பமும், பக்திநெறியும் வெளிப்பட்டிருக்கும்.

திருக்கூடலையாற்றார் மும்மணிக்கோவை:

தற்கால மும்மணிக்கோவை நூல்களில் இதுவும் ஒன்று. இதன் ஆசிரியர் ஐவநல்லூர் பி. சீனிவாசய்யர் ஆவார். கோவை இலக்கணப்படி 30 பாடல்கள் கொண்டு விளங்குகிறது. இக்கோவை நூல் திருக்கூடலையாற்றாரில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவன் மீது பாடப்பட்டதாகும். திருக்கூடலையாற்றார் என்ற ஊரைப் பற்றிய செய்திகள் இந்நூலில் உள்ளதால் இதைத் திருத்தலக் கோவை நூல்களில் அடக்கலாம். 25ஆவது பாடலில் திருக்கூடலையாற்றாரைப் பற்றிய செய்திகளே முழுமையும் இடம்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கதாகும். அதுபோல ஏழாம் பாடலில் அவ்வூரில் எழும் ஓசைகளைப் பற்றி ஆசிரியர் பட்டியலிட்டுக் காட்டுகிறார். இறைவனின் பெருமைகளாகப் புராணச் செய்திகளும், உருவ வெளிப்பாடும் அமைந்துள்ளன. பாடல் 22, 25, 28இல் தேவார முதலிகளின் பெருமைகள் பேசப் பெற்றுள்ளன. எனவே இக்கோவை நூல் பக்திப் பெரு வெள்ளத்தால் எழுந்த நூல் எனலாம். இதன் பதிப்பு 1913இல் வெளிவந்துள்ளது. இந்நூலின் ஆசிரியர் சிதம்பரம் வட்டம் விருதாங்க நல்லூர் கல்வி நிலையத்தின் தலைமை ஆசிரியர் ஆவார்.

திருச்செந்தூர் மும்மணிக்கோவை:

மும்மணிக்கோவை நூல்கள் பல பாடியுள்ள ஏ.டி. ராமலிங்கம் பிள்ளையின் நூல்களில் இதுவும் ஒன்று. திருச்செந்தூர் இறைவன்மீது பாடப் பெற்ற கோவை நூலாகும். திருத்தலத்தின் பெயரைக் கொண்டு விளங்குகின்ற இக்கோவையின் பாடல்கள் அனைத்தும் முருகப் பெருமானின் சிறப்புக்களையே சொல்கின்றன. எனவே இதனைத் தேவர் கோவையில் நாம் அடக்கலாம். 'செந்தில் நகர்சேர்வோர் தம் சென்ம வினை திர்த்தருளும் கந்தனுக்கே சொல்வேன் கவி' என்று ஆசிரியர் குறிப்பிடுவது இக்கருத்துக்கு ஒரு சான்றாகும். திருச்

செந்தூர் முருகன் திருவருளால் குமரகுருபரர் ஊமை நீங்கப் பெற்றார் என்ற செய்தியைக் கீழ்வரும் பாடலில் குறிக்கின்றார்.

“பேசாதிருந்தவோர் மூங்கையாம் பிள்ளையும் பேசிடவே
பாசாங்குசும் புயல் சேர்ந்தவர் தந்திடு பால செந்தூர்
ஈசா புரிந்தாய் பிரயாசமற்ற தொன்றின்றி எனைப்
பேசா திருந்திடச் செய்தருள் வந்திவண் பேணி இன்றே”

குமரகுருபரர்க்குப் பேச்சாற்றலைக் கொடுத்த முருகன், தன்னைப் பேசாதிருக்க அருள்தர வேண்டும் என ஆசிரியர் வேண்டுவது மிகவும் சுவை மிகுந்த பகுதியாகும்.

திருத்தணிகை மும்மணிக்கோவை:

இந்நூலைப் பாடியவர் ஏ.டி. ராமலிங்கம் பிள்ளை ஆவார். இந்நூல் திருத்தணியில் எழுந்தருளியிருக்கும் முருகப் பெருமானின் பெருமைகளைப் பேசுவதால் இக்கோவையைத் தேவர் கோவையில் அடக்கலாம். திருத்தலங்களில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனைப் பற்றிக் கோவை நூல் பாடும் பொழுது அவ்விறைவனையே பெருமையாகப் பேசுகின்ற கோவை நூல்களும் உண்டு. திருத்தலத்தின் பெருமைகளையும் சேர்த்துச் சொல்கின்ற வழக்கமும் உண்டு. அந்த வகையில் பெரும்பாலும் இக்கோவை நூல் திருத்தணி. முருகனைப் பற்றியே பேசுவதால் தேவர் கோவையில் அடக்குவதில் தவறில்லை.

“உரைக்கப் பயின்ற அந்நாள் முதலாகவே
உன்னருளை விரிக்கப் பழகினேன்”

(18)

என்று ஆசிரியர் குறிப்பிடுவது அவரின் நூல் படைக்கும் ஆசிரியப் பணியை வெளிப்படையாகக் காட்டுகிறது. பல மும்மணிக் கோவைகளை ஆசிரியர் பாடியிருப்பது அவரின் விரிவான இலக்கியப் பணியை நமக்கு நினைவூட்டவும் செய்கிறது. முருகப் பெருமானின் திருவிளையாடல்கள் இக்கோவையில் ஆங்காங்கு விரவிக் காணப்பெறுகின்றன.

திருநெல்வேலி மும்மணிக்கோவை:

இக்கோவையைப் படைத்திட்ட புலவர் பெயர் தெரிந்திலது. “அன்புடன் முன்பொரு தொண்டன் அருள் செய்த மும்மணிக் கோவை” என்றே சிறப்புப் பாயிரம் செப்புகிறது. 1867இல் இந்நூல்

திருநெல்வேலித் திருத்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவனைப் பற்றிப் பாடப் பெற்றதாகும். இந்நூலில் உள்ள பாடல்களில் திருநெல்வேலித் திருத்தலம் பெருமையாகப் பேசப்பெற்றுள்ளது.

“பாம்பொடு குடங்கரின் படிந்துறைந் தென்ன
 இருவினைப் பயனொடு மருவுடல் பொறையை
 நீங்குவ திவறும் ஊங்குயிர் அறிஞரும்
 கூடும் அன்பினில் கும்பிடல் வேட்டு
 நெல்லையம் பதியின் எல்லைவிட் டகலார்” (பா.27)

தவத்தினுடைய பெருமையை ஆசிரியர் தலபுராணச் செய்தி களோடு கூறியிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். கற்பனைச் செறிவோடு நூல் அமைந்துள்ளது. பாடல்கள் சுவை மிகுந்து சிறப்புடன் திகழ்கின்றன.

“கொண்டல்கள் படுக்கும் மண்டபத் தெழுதிய
 வனப்புறு கிள்ளை வாளா மருவலும்
 கையது மடவார் கனிந்த மென்மொழிக் கெதிர்
 ஓதலும் ஈதானக் கோதற நாடில்
 கல்லா ரேனும் கற்றார் முன்பு
 சொல்லார் மிகவும் நல்லார் என்றே
 தெய்வத் தொடைப்பயன் எய்தின போலும்” (7)

இப்பாடலில் தன் ஓதாத நிலைக்கு ஆசிரியர் காரணம் கூறுவது படித்தின்புறத் தக்கதாகும்.

திருப்பரங்கிரி மும்மணிக்கோவை:

ஆசிரியர் வயிநாகரம் வே. இராமநாதன் செட்டியார். கோவை இலக்கணப்படி 30 பாடல்களை உடையது. திருப்பரங்கிரி முருகன் மீது பாடல்கள் பாடப் பெற்றுள்ளன. ஆசிரியர் சைவ சித்தாந்த வித்தக ராதலால் பாடல்கள் தத்துவக் கருத்துக்களைக் கொண்டு விளங்குகின்றன.

திருவலஞ்சுழி மும்மணிக்கோவை:

பதினோராம் திருமுறையில் இடம்பெற்றுள்ள கோவைகளில் இக்கோவையும் ஒன்று. ஆசிரியர் நக்கீரர். நக்கீரர் பாடியருளியதாகக் கயிலை பாதி காளத்தி பாதியந்தாதி, திரு. ஈங்கோய்மலை எழுபது.

திருவலஞ்சுழி மும்மணிக்கோவை திருவெழு கூற்றிருக்கை, பெருந்தேவபாணி, கோபப் பிரசாதம், காரெட்டு, போற்றித் திருக்கலி வெண்பா, திருமுருகாற்றுப்படை, திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறம் என்ற 10 சிற்றிலக்கியங்கள் 11ஆம் திருமுறையில் உள்ளன. இந்த நக்கீரர் சங்கப் புலவரான நக்கீரர் அல்லர் என்பது வெள்ளைவாரணன் அவர்கள் முடிபு.

“திருமுருகாற்றுப்படையில் தமிழ்நாட்டுப் பழங்குடிமக்கள் மேற்கொண்டு போற்றிய பழைய வழிபாட்டு முறைகளே விரித்து விளக்கப் பெற்றிருக்கவும், நக்கீர தேவர் பாடிய திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறத்தில் ஆகமச் செயல் முறைகளே விரித்துரைக்கப் பட்டுள்ளன. திருமுருகாற்றுப்படை செறிவும் திட்பமும் வாய்ந்த சொன்னடையில் அமைந்திருக்கவும் நக்கீரதேவர் பிரபந்தங்கள் இளகிய எளிய நடையில் அமைந்துள்ளன. அன்றியும் நக்கீரதேவர் பாடல்களில் தேவார, திருவாசகச் சொற்றொடர்களும், கருத்துக்களும் அவ்வாறே எடுத்தாளப் பெற்றுள்ளன. ஆகவே கயிலைபாதி காளத்தி பாதியந்தாதி முதலிய பதினோராந் திருமுறைப் பிரபந்தங்களைப் பாடிய நக்கீர தேவரென்பார், திருமுருகாற்றுப்படை யாசிரியரும் கடைச்சங்கப் புலவருமாகிய மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனாரல்லர் என்பதும், தேவார ஆசிரியர் மூவர்க்கும் காலத்தாற் பிற்பட்ட மற்றொருவரென்பதும் நன்கு தெளியப்படும் - என்பன போன்ற பல காரணங்களை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

இவருடைய காலம் கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியாகும். எனவே இந்நக்கீரர் எழுதிய திருவலஞ்சுழி மும்மணிக்கோவையில் திருவலஞ்சுழியில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமான் போற்றிப் பாடப் பெற்றுள்ளார். திருவலஞ்சுழி என்பது சோழநாட்டின் காவிரியாற்றுத் தென்கரையில் அமைந்த ஊராகும். இவ்வூர் காவிரியாறு வலமாகச் சூழ்ந்து செல்லுமிடத்தில் அமைந்திருத்தல் பற்றிவலஞ்சுழி என்று அழைக்கப்படுகிறது. இக்கோவையில் 15 பாடல்களே உள்ளன. 15ஆம் பாடல் “வலஞ்சுழியானை அண்ணாமலை மேல் வெம்பார் நறுங்கொன்றைத் தாருடையானை வணங்குதுமே” என்று முடிந்திருப்பதால் இதற்குமேல் பாடல்கள் இல்லை என்பது பெறப்படுகின்றது. இந்நூலை நோக்குகின்ற பொழுது இவ்வாசிரியரின் காலத்தில் முப்பது என்ற எண்ணிக்கை வலுவாகப்

பின்பற்றப் படவில்லை என்பது பெறப்படுகிறது. இந்நூலில் அக இலக்கியத் துறைகள் அமைந்த பாடல்கள் அமைந்திருப்பதால் இந்நூலை அகப்பொருள் மும்மணிக்கோவை வகையில் அடக்கலாம். 4 முதல் 14ஆம் பாடல் வரை அனைத்துப் பாடல்களும் அகத்துறைப் பாடல்களாகவே அமைந்துள்ளன. திருவலஞ்சுழியில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானைக் கண்டு காதல் கொண்ட தலைவியின் அன்பின் திறமும், இறைவனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு வாழ்கின்ற தலைவன், தலைவியராகிய கிளவித் தலை மக்களின் காதல் வேட்கைகளும் அப்பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. பாடல்கள் 15ஆக இருந்தாலும் அப்பதினைந்தும் மும்மணிகளாகவே விளங்குகின்றன. பாணனை நோக்கித் தலைவி கூறுகின்ற 13ஆவது பாடல் மிகச் சுவையான பாடலாகும். அதுபோல ஒவ்வொரு பாடலும் அகத்துறையை மிகச் சுவையாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது எனலாம்.

திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை:

இதனைப் படைத்து அருளியவர் சேரமான் பெருமாள் ஆவார். இந்நூல் 11ஆம் திருமுறைகளில் இடம் பெற்ற நூல்களில் தலையானதாகும். இந்நூலே கிடைத்திருக்கும் மும்மணிக்கோவைகளில் காலத்தால் முந்தியதாகும். திருவாரூரில் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானைப் போற்றுவதால் இந்நூல் திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை என்று பெயர் பெற்றது. நம்பியாரூரர் கேட்டு மகிழ இக்கோவையைச் சேரமான் பெருமாள் நாயனார் பாடி அரங்கேற்றினார். என்பது புராண வரலாற்றுச் சான்றாகும். இக்கோவையின் அடிச்சுவடுகள்தான் பின்வந்த மும்மணிக்கோவைகள். இக்கோவையிலுள்ள செய்யுட்கள் முப்பதும் அன்பின் ஐந்திணையாகிய அகத் திணையைப் பொருளாகக் கொண்டு பாடப் பெற்றனவாகும். சிவபெருமானைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு அப்பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இக்கோவையில் இறைவனின் பிற திருத்தலங்கள் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. திருத்தல வரலாற்றை ஆங்காங்கு இக்கோவை காட்டுகிறது. திருவாரூர் எல்லையில் தெய்வங்களுக்கு உணவு படைத்தற்குரிய பலிபீடக்கல் அமைந்திருப்பதையும், (1),

அவ்வூரில் விழாக்கள் நடைபெற்றன என்பதையும், அவ் விழாக்களால் ஆரவாரம் எழுந்தமையையும் (25), விழாக்களில் பாவைக்கூத்து நிகழ்ந்த செய்தியையும் (49) ஆசிரியர் குறித்துள்ளார். தோழி தலைவியின் காதற்குறிப்பை அறிய எண்ணிப் பேசுவதாக உள்ள பாடல் மிகச் சுவையான பாடலாகும்.

“பொழுது கழிந்தாலும் பூம்புனங்காத்தெள்கி
எழுது கொடியிடையாய் ஏகான் - தொழுதமரர்
முன்னஞ்சேர் மொய்கழலான் முக்கணான் நான்மறையான்
மன்னுஞ்சேய் போல் ஒருவன் வந்து”

பகலிலும், இரவிலும் தலைவன் வருகிறான் என்பதை, இப் பாடலில் காலைப் பொழுது கழிந்தாலும் இரவிலும் தினைப்புனத் தைக் காவல் செய்கிறான் என்ற குறிப்பால் தோழி கூறுவது சிறப்பிற்குரியது. செவிலியினுடைய பாடல்கள் மும்மணிக்கோவை இலக்கியத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றன.

குரவு என்னும் பறவையோடு அச்செவிலித்தாய் வருந்திக் கூறுகிற 16ஆம் பாடல் அக்கால நாகரிக மேம்பாட்டை, எடுத்துக் காட்டுகிறது. கோவை இலக்கியங்களிலேயே முதன்மை பெற்ற கோவையாதலால் இந்நூலுக்குத் தனித்த சிறப்புண்டு. சேரமான் பெருமாள் பாடிய பொன் வண்ணத்து அந்தாதி, திருக்கயிலாய ஞான உலா என்ற மற்ற இரண்டு நூல்களும் சிறப்புப் பெற்று விளங்குவது போல இந்நூலும் சிறப்புற்ற விளங்குகிறது எனலாம்.

திருவிடை மருதூர் மும்மணிக்கோவை:

இக்கோவை 11ஆம் திருமுறைகளில் உள்ள கோவைகளில் ஒன்றாகும். இதை பாடிய ஆசிரியர் பட்டினத்துப் பிள்ளையார் என்ற திருவெண்காட்டு அடிகள் ஆவார். திருவிடை மருதூரில் தோயில் கொண்டிருக்கும் சிவபெருமான் மீது பாடப் பெற்றதாகும். மொத்தம் 30 பாடல்களைக் கொண்டு விளங்குகிறது. இக்கோவையின் பாடல்கள் அனைத்தும் இறைவனின் பெருமைகளையே கூறுகின்றன. முதல் பாடலே எழுபது வரிகளைக் கொண்ட நெடும் பாடலாக அமைந்துள்ளது. பாடல்கள் இறைவனின் மாதொரு பாகத்தின் வடிவத்தை மிகவும் சிறப்பாக எடுத்துரைக்கிறது. ஏழாவது பாடலில் கயவர் வாழ்வும், மெய்த்தொண்டர் வாழ்வும் பாகுபடுத்திக் காட்டப் பெற்றி

ருக்கிறது. இப்பாடலும் 656 வரிகளைக் கொண்டதாக அமைகிறது. எட்டாவது பாடலில் இறைவனை வழிபட்டதால் அவன் தன்னுள்ளே வந்து தனக்கு என்னென்ன செயல்களைத் தந்தான் என்பதை அடிகள் குறித்துக் காட்டுவது சுவை மிகுந்ததாகும்.

“பிறிந்தேன் நரகம் பிறவாத வண்ணம்
அறிந்தேன் அநங்கவேள் அம்பில் - செறிந்த
பொருதவட்ட வில்பி ழைத்துப் போந்தேன் புராணன்
மருதவட்டம் தன்னுள்ளே வந்து”

28ஆம் பாடல் 65 வரிகளைக் கொண்டது. அப்பாடலில் வரகுண பாண்டியனின் சிறப்பை 34 முதல் 55 வரிகளில் அடிகள் குறிப்பிடுகிறார். அடிகளின் மனத்தில் வரகுண பாண்டியன் எத்தகைய இடத்தைப் பெற்றிருந்தான் என்பதை அவ்வரிகள் காட்டுகின்றன. 23ஆம் பாடல் அகப்பொருள் சுவையோடு அமைந்த பாடலாகும்.

அடிகள் தன்னுடைய விருப்பத்தைக் கீழ்வரும் பாடலில் மிகச் சுவையோடு விளக்குகிறார்.

“வருந்தேன் இறந்தும் பிறந்தும் மயக்கும் புலன் வழிபோய்ப்
பொருந்தேன் நரகிற் புகுகின்றிலேன் புகழ் மாமருதிற்
பெருந்தேன் முகந்து கொண்டுண்டு பிறிதொன்றில் ஆசையின்றி
இருந்தேன் இனிச் சென்றிரவேன் ஒருவரை யாதொன்றுமே”

இவ்வாறு ஒவ்வொரு பாடலும் படித்துப் படித்து இன்புறத் தக்கதாயுள்ளது.

திருவேங்கட மும்மணிக்கோவை:

வைணவ சம்பந்தமாகக் கிடைத்திருக்கும் கோவைகளில் இந்நூல் ஒன்றாகும். இந்நூலை இயற்றியவர் கலியமலை ந. சந்திர சேகர நாயகர் ஆவார். இந்நூல் 1917இல் வெளியிடப் பெற்றுள்ளது. திருவேங்கடமலையைச் சிறப்பித்துப் பாடப் பெற்றிருப்பதால் இக்கோவையைத் திருத்தலக் கோவையில் சேர்க்கலாம்.

இக்கோவையில் மடலேறுதல் பற்றி ஓர் பாடல் அமைந்துள்ளது.

“எண் தங்கு வேங்கடத் தெம்மிறை யோன்நம்மை ஏதிலரின்
தண்டங்கில்லா மனந்தந் தனன்இனித் தாழ்த்தலின்றிப்
பண்டங்கும் பெண்ணைப் பருமட லேறிப் பலரறியப்
புண்தங்க ஊர்ந்திடல் நம்பணி மற்றென் புகலுவதே”

இப்பாடல் காமமயக்குற்ற பெண் ஒருத்தி மடலேறுவதாக அமைந்துள்ளது. இம்மரபு சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல் போன்றவற்றினை அடியொற்றியதாக அமைந்திருக்கிறது. திருவேங்கட மலையின் சிறப்பு வருணனையோடு அமைந்துள்ளது.

“வின் மழை மருகும் ஒண் புழைக் கரத்து
முறஞ் செவி அலையும் திறஞ் செவி வாரணம்
பிடியொடு முயங்கிக் கறையடி பெயர்த்துத்
துளிஎழக் குடைந்து களியுடனாடும்”

(25)

என்பன போன்ற வரிகள் வருணனைப் பகுதியாகும்.

திருவொற்றியூர் மும்மணிக்கோவை:

இதனை எழுதிய ஆசிரியர் மறைமலை அடிகள் ஆவார். இவ்வாசிரியர் தமக்குண்டான கொடிய நோயைத் தீர்த்த முருகப் பெருமானின் கருணையை வியந்து பாடிய நூலாகும். மும்மணிக்கோவையின் இலக்கணப்படி இந்நூல் முப்பது பாடல்களைப் பெற்றுள்ளது. அம் முப்பது பாடல்களும் அகத்துறைப் பாடல்களாக அமைந்துள்ளன. எனவே இக்கோவையை அகத்துறை மும்மணிக்கோவையில் அடக்கலாம். காப்புச் செய்யுள் ஒன்றும் அமைந்துள்ளது. ஆசிரியப் பாக்கள் நீண்ட நெடும் பாடல்களாக அமைந்துள்ளன. ஏழாவது பாடல் 105 வரிகளையும், 10ஆம் பாடல் 95 வரிகளையும், 16ஆம் பாடல் 160 வரிகளையும், 19ஆம் பாடல் 120 வரிகளையும், 32ஆம் பாடல் 135 வரிகளையும், 25ஆம் பாடல் 165 வரிகளையும், 28ஆம் பாடல் 225 வரிகளையும் பெற்று விளங்குகின்றன.

26ஆம் பாடல் புலவராற்றுப்படை என்ற தலைப்பில் அமைந்துள்ள குறிப்பிடத் தக்கதாகும். இந்நூலுக்கு இளவழகனார் எனப்படும் அழகரடிகளின் சிறந்ததோர் உரை உள்ளது. 22ஆம் பாடலில் முருகப் பெருமானின் கேசாதிபாத வருணனை கூறப்பெற்றுள்ளது. 18ஆம் பாடல் தலைவி தன்னை வரையாது களவின் ‘கண் வந்து ஒழுகும் தன் தலைவனால் தனக்கு நேர்ந்த துன்பத்தை ஒரு தாழையின் மேலிட்டுக் கூறுகிற பாடலாகும்.

“நாளான் மலர்ந்து மனக்கினி யான்சென்ற நாளறிந்து
வாளார்மடலின் அளியேம் உயிர்போழ் வகையுமன்றிக்
கோளான சொல்லிப் புணர்ந்தார் கரியுங் குறிப்பறியாய்
கோளான மெய்யும் முடங்குமொற்றி றிக்கழிக்கே தகையே”

என்று நான்முகனுக்குத் தாழம்பூ சாட்சியாகிய புராணத்தை நினைவு கொண்டு இங்கு தாழம்பூவைச் சாட்சியாக அமைத்திருப்பது சிறப்பானதொரு பகுதியாகும்.

11ஆம் பாடலில் தலைவி மதியோடு வருந்துதலை ஆசிரியர் சுவையாக அமைத்துள்ளார்.

“கிழமை நினையாத கேழ்மதியே ஒற்றிக்
குழகன் பிரிந்த குறிப்பாற் - பொழுதறிந்து
செல்லுமுயிர்ப் பேதைக்குத் தீங்கிழைப்பாய் நின்னையடும்
வல்லரவைக் கொல்லா மயில்”

இப்பாடலில் தனக்குத் தீங்கிழைக்கும் சந்திரனை வதைக்கும் இராகு என்னும் பாம்பை முருகப் பெருமானின் மயில் கொல்லாது எனத் தலைவி அச்சுறுத்துவது சிறப்புடையதாகும். இவ்வாறு ஒவ்வொரு பாடலும் பழமையை நினைவு படுத்திப் புதுமைக்குச் சிறப்புக் கொடுக்கிறது எனலாம்.

நமச்சிவாயமூர்த்தி மும்மணிக்கோவை:

திருவாவடுதுறை வெளியீடுகளில் இக்கோவையும் ஒன்று. 1944இல் முதற்பதிப்பு வெளியிடப் பெற்றுள்ளது. ஆசிரியர் பெயர் குறிப்பிடப் பெறவில்லை. மறுபதிப்பு த.ச. மீனாட்சி சுந்தரனார் குறிப்புரையுடன் 1971இல் வெளிவந்துள்ளது. கோவை இலக்கணப் படி 30 பாடல்களை உடையதாக உள்ளது. காப்புப் பாடல் ஒன்றும் உள்ளது. இக்கோவை திருவாவடுதுறைத் திருமடத்தின் தலைவராகிய நமச்சிவாய மூர்த்தியின் மீது பாடப் பெற்றதாகும். எனவே அம்முனிவரின் பெருமைகளும், ஆதினத்தின் பெருமைகளும் விரவிக்கிடக்கின்றன. மேலும் சித்தாந்தக் கருத்துகளும் உள்ளீடாக அமைந்துள்ளன.

“நவிலற் கடங்காப் புகழுடை நாதா
சவலைச் சமயம் சாராத் தலைவா
கட்புலன் காணாக் கருணா நிதியே
உட்புல னாலும் உணரா முடிவே”

(19)

என்ற பகுதியில் நமச்சிவாய மூர்த்திகளின் பெருமையைச் சித்தாந்த உட்பொருளோடு ஆசிரியர் குறிப்பிடுவதை இங்குக் குறிப்பிடலாம்.

“உலகாயுதம் உற்று மயங்கியும்
 மாயா வாதமயக்கில் அழுந்தியும்
 மாயப் பவத்தன் உரைக்குள் அடங்கியும்
 பாஞ்ச ராத்திரப் படிநு புகுந்தும்
 வாம மேபொருள் என்று மயங்கியும்
 பயனிலாப் பரசமயம் அனைத்திலும்” (13)

என்ற பகுதியில் பரசமயங்களை வரிசைப்படுத்திக் கூறியிருப்பது நூலாசிரியரின் தத்துவ அறிவைப் புலப்படுத்துகிறது. மேலும் இப்பாடலில் திருநீறணிதல், கண்டிகை பூணுதல், ஐந்தெழுத்து ஓதுதல் ஆகியவற்றின் சிறப்புக் கூறப்பெற்றுள்ளது. பாடல் பதினாறில் பஞ்சாக்கிரதேசிக சுவாமிகளின் பாதாதிகேச வருணனை கூறப்பெற்றுள்ளது. பாடல் 28இல் துறைசையாரின் மரபுமுறை சிறப்புடன் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளது. இவ்வாதீன முனிவர்கள் அனைவரும் இறைவனின் குருமுக வடிவினரே என்பதை இருபத்திரண்டாம் பாடல் எடுத்தியம்புகிறது. இவ்வாறு இக்கோவை திருவாவடுதுறை ஆதீனச் சிறப்புக்களைக் கூறும் முகத்தால் பாடப்பெற்றுள்ளது எனலாம். முனிவரின் பெருமை பேசுவதால் உயர்ந்தோர் கோவையில் இக்கோவையை அடக்கலாம்.

பண்டார மும்மணிக் கோவை:

குமரகுருபரர் பாடியருளிய நூல்களில் இக்கோவையும் ஒன்று. இவர் பாடிய மற்றொரு கோவை சிதம்பரம் மும்மணிக்கோவையாகும். இந்நூல் தருமை ஆதீனத்தின் நான்காவது பட்டத்தில் எழுந்தருளிய ஸ்ரீலக்ஷ்மி மாசிலாமணி தேசிகர் மீது பாடப் பெற்றது. இந்நூல் மற்ற கோவைகளைப் போல் 30 பாடல்களைப் பெற்றிருப்பதோடு காப்புச் செய்யுள் ஒன்றையும், நூற் சிறப்புப் பாடல்களையும் பெற்று ஆக 34 பாடல்களைப் பெற்றுள்ளது. அவை நான்கு பாடல்களையும் குமரகுருபரரே பாடியுள்ளார். இந்நூல் முனிவரைப் போற்றும் நூல் ஆதலால் அகத்துறைகள் இல்லை. இக்கோவையை உயர்ந்தோர் கோவையில் அடக்கலாம். குமரகுருபரர் இந்நூலைப் பாடிய நிலையை,

“உள்ளத் தருள்நின் றுணர்த்தஎன் னாவிலுறைந்த வெள்ளை
 வள்ளக் கமலத் தவள்மாசி லாமணி வன்புகழில்
 உள்ளத் தனையள வோர்தொடை யாக்கி இசைத்தனளாற்
 கள்ளப் புலன்கொன் டுரைத் தல இனிக்கவிமுற்றுமே”

என்ற பாடல் மூலம் குறிப்பிடுகிறார். மாசிலாமணி தேசிகரின் திருவவதாரம் சிவபெருமானின் குருவடிவே என்பதை முதற் பாடலிலேயே ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். இந்நூலில் தருமை ஆதீன முதல் மூன்று குருமகாசந்நிதானங்களின் சிறப்பும் சிறப்பாகக் கூறப்பெற்றுள்ளன.

“மருதம் வீற்றிருந்து பெருவளஞ்சுரக்கும் தருமை” (பா.4) என்று தருமபுரத்தின் சிறப்பை வருணனை செய்துள்ளார் ஆசிரியர். ஏழாவது பாடலில் பேரின்ப உணர்ச்சியைச் சிற்றின்பம் போலத் தோன்றும் வண்ணம் சொற்றொடர்களை அமைத்துள்ளார்.

“உயர்ந்தோள் தலைவன் ஒத்தோள் புணரினும்
இழிந்தோள் புணரினும் இழிபெனப் படாதே
ஆதலின் யாம்உனைக் காதலித் தனமாற்
காதலின் எமையருள் கைப்பிடித் தருளி” (7)

என்பது அப்பகுதியாகும். பதினோராம் பாடலில் ஞானாசிரியரை உழவராக உருவகம் செய்துள்ளமை சுவைமிக்க பகுதியாகும்.

“மானிட னாய வடிவு கொண்டருளாது
மானிட னாய வடிவு கொண்டருளி” - 13, 21-22

என்ற இப்பகுதியில் முனிவர் மான் இடனாகிய சிவவடிவு கொள்ளாது மானிடனாகிய வடிவு கொண்டு அருளிய நிலையைச் சுவையாகச் சுட்டியிருப்பது குமரகுருபரரின் பா நலத்தைக் காட்டுகிறது. மணிவாசகப் பெருமானின் அருள் நிலையும் ஆங்காங்கு பேசப்பெறுகிறது. இருபத்தைந்தாம் பாடல் “சித்து என்னும் கலம்பக உறுப்புபோல் இருபொருள்பட அமைந்துள்ளது.

“பொன்னேயில் லாமற் பொருளோ டுடலுயிர்விற்று
என்னே மணியொன் றெவர்கொள்வார் - கொன்னே
குருமாசி லாமணியைக் கொள்வோர்கொள் ளாமுன்
தருவார்மற் றிம்மூன்றுந் தான்” (29)

என்ற பாடலில் உலகத்திலுள்ள மணியைப் பொன்மாத்திரம் கொடுத்துக் கொள்வர். ஆனால் உடல், பொருள், ஆவி மூன்றினையும் கொடுத்து இம் மாசிலாமணியைப் பெறுவர் என்று ஆசிரியர் நயமாக எடுத்துரைக்கிறார். இவ்வாறு பாடல் தோறும் இலக்கியச் சுவை இன்பம் விரவி நலம் தருகிறது எனலாம். இந்நூல் குமரகுருபரர்

ஞான உபதேசம் பெறும் பொருட்டு மாசிலாமணி முனிவரை ஞான குருவாகக் கொண்டு பாடியதாகும். இந்நூல் பல பதிப்புகளாக வெளிவந்துள்ளது.

புதுவை காளத்தீசர் மும்மணிக்கோவை:

இக்கோவையின் ஆசிரியர் மயிலம் சிவஞான பாலய சுவாமிகள் ஆதீனப் புலவராகிய அருட்கவி வேலாயுதம் பிள்ளையாவார். நூல் காப்புச் செய்யுளை முதலாகவும் - வாழ்த்து வெண்பா இறுதியாகவும் பெற்று - 30 பாடல்களைப் பெற்றுள்ளது. புதுவை நகரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் காளத்தீசர் மீது பாடப்பெற்ற கோவையாகும் இது.

“உலகத் தலைந்தே உலோபரைப் பாடி
பலகற்றும் பாழின்றிப் பண்டு - நிலவுற்ற
நின்னைப்பா நுந்தன்மை நேர்வாய்ப் புதுவையுளோர்
பன்னுங்கா எத்தியப் பா” (23)

என்ற பாடலில் ஆசிரியரின் வேட்கை புலனாகிறது. “அறிவுடை மாந்தர் அயன்மனை எண்ணார்” (பா. 29) என்பது போன்ற அறிவுரைகளும் இந்நூலில் அமைந்துள்ளன. இக்கோவை காளத்தீசரைப் பற்றிப் பாடியிருப்பதால் இக்கோவையைக் கடவுளர் கோவையில் அடக்கலாம். இந்நூலில் பாக்க முடையான்பட்டி சிதம்பர முதலியாரைப் பாட்டுடைத்தலைவராக ஆசிரியர் அமைத்தது அவரைப் போற்றியுள்ளார். இந்நூல் யுவ ஆண்டில் பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

பேரூர் மும்மணிக்கோவை

இக்கோவையை எழுதிய ஆசிரியர் கோவை கந்தசாமி முதலியார் ஆவார். மேலைச் சிதம்பரம் எனப்படும் பேரூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவன் மீது பாடப்பெற்றது. இருப்பினும் பேரூர்த் தலச்சிறப்பு ஆசிரியரால் பெருமையுடன் பேசப் பெற்றிருப்பதால் இதனைத் திருத்தலக் கோவையில் அடக்கலாம்.

“பிறவாப் பேறும் இறவாப் பேறும்
பிறவா நெறிப் பெயர் பெற்ற இத்தலத்தில்” (பா.1)

“அளவிலாப் பற்பல வளமெலா மாதலின்
பேரூர், பேரூர், பேரூர் இது எனப்
பேர் பெற் றிலகிய ஊரின்னுக்கிறை”

(பா.5)

என்று திருத்தலப் பெருமை பேசப் பெற்றுள்ளது.

“என்றன் கனவகத்தில் ஏந்தலையான் கண்ணுற்றேன்
உன்றன்பே ரூர் ஏ துரைஎன்றேன் - அன்றதுவே
தான் என்றான் மெய்ப்பொருளைச் சாற்றுணர்த்திப் போஎன்றேன்
கான் என்றான் போனான் கரந்து”

(பா.8)

இப்பாடலில் உன்றன் பேர், ஊர் எது? என்பதைப் புணர்ச்சி நிலையில் பேரூர் என்று கையாண்டு பொருள் நலம் தந்திருப்பது ஆசிரியரின் அறிவு நலத்தைக் காட்டுகிறது. இக்கோவை நூல் 1881இல் அச்சாகியுள்ளது.

மதுரை மும்மணிக்கோவை:

இக்கோவையை எழுதியவர் பலபட்டடைச் சொக்கநாதப் பிள்ளை ஆவார். மதுரையில் கோயில் கொண்டருளிய சொக்கநாதப் பெருமான் மீது பாடப் பெற்றது. காப்புச் செய்யுளோடு 31 பாடல்கள் உள. இந்நூல் பதினோராம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது என்பார் இந்நூலை 1932இல் பதிப்பித்தவர் உ.வே.சா. இந்நூலில் மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் என்ற நிலையில் பெருமைகள் பேசப்பெற்றுள்ளன. இக் கோவை திருத்தலப் பெருமையை மிக்கெழுந்த நிலையில் பேசுவதால் திருத்தலக் கோவையில் இந்நூலைச் சேர்க்கலாம்.

மருத நிலத்தை மன்னனாகவும், மதுரையையும் வையையையும் பெண்களாகவும் உருவகம் செய்து அவ்வவற்றிற்கு ஏற்றவாறு செய்தி களைக் கூறியிருத்தல் ஆசிரியர் கவிப் புலமையைக் காட்டுகிறது. பாடல் 10இல், முதல் 20 வரிகள் மருத நில வருணனையினையும், 22-30 வரையுள்ள வரிகள் வையையாற்றின் வருணனையும் கூறுகின்றன. 28ஆம் பாடலில் மதுரையைப் பெண்ணாக ஆசிரியர் உருவ கித்துள்ளார். வையையைத் தமிழறிவையை என்று குறிப்பிடுகின்றார். அர்த்தநாரீசர் திருமேனி வருணனையும் (1) சொக்கநாதர் திரு வருவருணனையும் (7) சிவபெருமானுடைய பெருமைகளையும், ஆற்றல்களையும் இந்நூற் பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

நான்காவது பாடல் மிகச் சுவையான பாடலாகும். இப்பாடலில் மனிதர்கள் தம் பசிப்பிணியைப் போக்குவதற்குச் செய்திடும் தொழில்களை.

“வாய்ந்த பேருலகில் காய்ந்திடும் பசியால்
குன்றபல ஏறியுஞ் சென்று கடல்கடந்தும்
வெங்கானகத்திற் தங்காது திரிந்தும்
புனல்வழி வெயரொடு அனலைவழி நடத்தும்
வெயில்தலை பிளப்ப வெள்ளிடை நின்று”

என்று 27 வரிகளில் பட்டியல் போட்டுக் காட்டுகிறார்.

இந்நூலில் சில அகத்துறை அமைந்த பாடல்களும் உள்ளன. தலைவி கூற்றாக 15ஆவது பாடலும், பாங்கி மேகத்தைத் தூதுவிடுவதாக 16ஆவது பாடலும், பூவையை தூது விடுவதாக 20ஆவது பாடலும் அமைந்துள்ளன. சொக்கநாதர் புகழ்பாடும் நூல் ஆதலால் அவரின் திருவிளையாடல்கள் விரவிக்கிடக்கின்றன. மேலும் “ஆனையுண்ட கனி” (6). (கைத்தல நெல்லி” (22), “பொய்யுங் கதையுமாய்ப் போம்” (260 என்பன போன்ற பழமொழிகளும் அமைந்துள்ளன. தற்காலக் கோவை நூல்களில் இக்கோவை நூல் சிறப்புடைத்து எனலாம்.

முத்தலநாயகர் மும்மணிக்கோவை:

தற்காலத்தில் எழுந்த கோவைகளில் இதுவும் ஒன்றாகும். மூன்று தலங்களில் உள்ள நாயகரைப் பற்றிப் பாடப்பெற்றதால் முத்தல நாயகர் மும்மணிக்கோவை என்று பெயர் பெற்றது. கடம்பத்துரை, இரத்தினகிரி, ஈங்கோய் என்று மூன்று தலங்களில் உள்ள இறைவர்கள் போற்றப் பெறுகிறார்கள். கோவை இலக்கணப்படி 30 பாடல்களைப் பெற்றுள்ளது. இதை எழுதிய ஆசிரியர் காரைக்குடி நகரத்தார் மரபைச் சார்ந்த ராம. சொக்கலிங்கம் ஆவார். 1920இல் பதிப்பிக்கப் பெற்றள்ளது. பாடல்களில் எளிமையான சொற்றொடர்களே பயன்படுத்தப் பெற்றுள்ளன.

“நாடுவ தென்றும் உணையே நவில்வதுன் நாமங்களே
பாடுவதுன்புகழ் கேட்பதுன் காதை பயில்வ தொண்டு
ஊடுவ தின்றருள் நோக்கும் கடம்பை ஒருவஇவள்
கூடுவ துன்கடன் நீடுவது ஆரருட் கொள்கை அன்றே”

இப்பகுதியில் எளிமையான சொற்களோடு தத்துவக் கருத்துக் களும் அமைந்துள்ளன. ஆசிரியருக்குச் சைவப் பற்றும், தத்துவப் புலமையும் இருந்தமையை அப்பாடல்கள் வலியுறுத்துகின்றன.

“வாழ்முதலே நாயேன் வழித்துணையே எஞ்ஞான்றும்
போழ் மதியங் கண்ணிப் புனிதனே - பாழ்மயல்செய்
தாப அநித்தமலம் சாய்த்தருள்வ துன்பரமே
நீப வனத்த மலன் நீ”

என்ற பாடல் தத்துவக் கருத்துடைப் பாடல்களில் ஒன்றாகும்.

முதல்வன் மும்மணிமாலை:

இந்நூலை எழுதியவர் சைவப் புலவர் மா. அமிர்தலிங்கனார் ஆவார். குரு குலம் அழகரடிகளின் தலை மாணாக்கருள் ஆசிரியர் ஒருவர். இக்காலத்தில் சிற்றிலக்கியங்கள் பாடப் பெற்று வருகின்றன என்பதற்கு இந்நூல் ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும். தில்லைச் சிற்றம் பலனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு இக்கோவை எழுந்துள்ளது. கோவை இலக்கணப்படி 30 பாடல்களைக் கொண்டு விளங்குகிறது. காப்புச் செய்யுளைப் பெற்றுள்ளது. சைவப் புலவர் என்பதற்கேற்பச் சைவ சித்தாந்தக் கருத்துக்களையும் ஆங்காங்கு பாடல்களில் அமைத்துள்ளார்.

“வாய்த்த மருந்துன்றன் மென்மலர் பாதங்கள் வல்வினையைத்
தேய்த்தருள் செய்யவல் லாய்உயர் செந்தமிழ் தேர்ந்தவனே
காத்தருள் செய்திடத் தாழ்த்தனை ஈச அக் காரணத்தால்
நோய்த்துயர் செய்யநொந் தேனுளம் ஆக்கை அடங்கினதே” (24)

இப்பாடலில் தன் உளக் குறிப்பினையும் தத்துவக் குறிப்பினையும் இணைத்து ஆசிரியர் பாடியிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது. அது போல அடியார்களின் பெரும் பணியை ஆசிரியர் நினைவு கூறுவதும், முன்னோர் மொழியைப் பொன்னெனப் போற்றுவதும் பாராட்டத் தக்கதாகும்.

“தமிழ்மொழித் தலைவர் தாண்டக வேந்தர்
ஓடும் செம்பொனும் ஒன்றென நோக்கும்
கேடும் ஆக்கமும் நாடாச் செம்மல்
தன்னைத் தாங்குதல் தலைவரின் கடனாம்

தன் கடன் பணிசெயல் ஒன்றே என்று
நீரிடை வீழினும் நீற்றறைச் சேரினும்
நீரிளந் தெய்வத் தமிழ் வளர்த்தனனே” (19)

இப்பகுதியில் நாவுக்கரசுப் பெருமானை ஆசிரியர் பாராட்டி யிருக்கும் விதம் படித்து இன்புறத் தக்கதாகும்.

இவ்வாறு பாடல்கள் தோறும் செய்யுள் ஈட்டச் சொற்களைப் பயன்படுத்தி நற்றமிழ் பேணும் நல்லாசிரியராக ஆசிரியர் விளங்குகிறார். இக்கோவை சிற்றம்பலத்தான் மீது பாடப்பெற்றி ருப்பதால் இதனைத் தேவர் கோவையில் அடக்கலாம்.

மூத்த பிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை:

11ஆம் திருமுறையில் இடம்பெற்றுள்ள கோவைகளில் இதுவும் ஒன்றாகும். இதனைப் பாடியருளியவர் அதிரா அடிகள் ஆவார். இக்கோவை 30 பாடல்களால் பாடப் பெற்றிருந்தாலும் 23 பாடல் களே உள்ளன. மற்றவை சிதைந்து போயின. கிடைத்த பாடல்களிலும் சில தொடர்கள் பொருள் விளங்காது போயின. இக்கோவை மூத்த பிள்ளையாரைப் போற்றிப் பாடப்பெற்றுள்ளது. எனவே இக்கோவை யைத் தேவர் கோவையில் அடக்கலாம். காமனைக் காய்ந்த கடவுளாகிய சிவபெருமானின் மூத்த பிள்ளையை ஆசிரியர் வணங்கி வினைகளை அறுப்பதற்கு இக்கோவையைப் பாடியிருக்கிறார். கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டில் எழுந்த இக்கோவை விநாயகருக்கு ஒரு தனி நூலாக விளங்கிப் பெருமை பெறுகிறது.

“மொழியின் மறைமுதலே முந்நயனத் தேறே
கழிய வருபொருளே கண்ணே - தெழிய
ஆலாலயனே எங்கள் கணபதியே நின்னை
அலாதையனே சூழாதென் அன்பு” (8)

இப்பாடலில் சிவபெருமானின் செயல்கள் அனைத்தையும் மூத்தபெருமானுக்கு இயைபுபடுத்தி இருவரும் ஒருவராதலே அன்றி வேறு வேறு அல்லர் என்பதை ஆசிரியர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். விநாயகர் மாங்கனி பெற்ற புராண வரலாற்றை ஆசிரியர் 13ஆம் பாடலில் குறிப்பிடுகிறார்.

“ஓங்கிருந் தாதைய வளாஅய் மாங்கனி
அள்ளல் தீங்குவை அருந்திய
வள்ளற் கிங்கென் மனங்கனிந் திடுமே”

இவ்வாறு அதிரா அடிகள் 9ஆம் நூற்றாண்டிலேயே விநாயகருக்குப் பாமாலை பாடி மும்மணிக்கோவைக்கு உயர்வு தந்துள்ளார் எனலாம்.

வடதிருமுல்லை வாயில் மும்மணிக்கோவை:

தற்காலக் கோவை நூல்களில் இக்கோவையும் ஒன்று. இக்கோவை பிறகோவைகளிலிருந்து வேறுபட்டு விளங்குகிறது. ஒரே ஆசிரியர் இக்கோவையைப் பாடவில்லை. 3 ஆசிரியர்கள் சேர்ந்து இக்கோவையைப் பாடியிருக்கிறார்கள். ஆசிரியப்பா முழுமையும் நற்கைலாசம் பிள்ளை என்பவர் பாடியிருக்கிறார். வெண்பா முழுவதையும் அமிர்தலிங்கம் பிள்ளை பாடியிருக்கிறார். கலித்துறைப் பாடல்கள் முழுமையும் திருவேங்கட நாயுடு பாடியுள்ளார். இவ்வாறு மூவர் சேர்ந்து ஒரு மும்மணிக்கோவை பாடியிருப்பது புதுமையாகும். வடதிருமுல்லை வாயில் திருத்தலத்தின் அடிப்படையில் இக்கோவை அமைந்திருப்பதால் இக்கோவையைத் திருத்தலக் கோவையில் அடக்கலாம்.

“சுகமே நமக்குண்டு சோறுண்டு அணியுண்டு தூசுமுண்டு
புகலோ பெரிதுண்டில் என்றுபின் போதப் புணர்ப்பதின்றே
இகல்வேர் அறுத்த வடமுல்லை ஈசன் எம்மான் அணியுண்டு
எனவே புகுந்து வலஞ்செய் தொரைந்தை நினைத்திடினே”

இப்பாடல் எளிமையோடு கூடிய பக்திச்சுவையைத் தருகிறது எனலாம். இவ்வாறு பாடல்கள் தோறும் எளிமையும், பக்திச்சுவையுமே பெருகிக் காணப்படுகின்றன. இந்நூல் பிலவ வருடம் சித்திரை மாதம் பதிப்பாகியுள்ளது

வலிவல மும்மணிக்கோவை:

இந்நூல் வலிவலம் திருமனத்துணை விநாயகர் மீது பாடப் பெற்றதாகும். ஆசிரியர் பெயர் தெரிந்தி டது. இந்நூல் இறைவன் மீது பாடப் பெற்றிருந்தாலும் வலிவலம் என்ற பெயரைக் கொண்டு விளங்குவதால் திருத்தலக்கோவையில் அடக்கலாம். இந்நூலில்

அடியார்கள் வரலாறும், இறைவனின் புராணச் செய்திகளும் பலவாறு இடம் பெற்றுள்ளன.

“கல்லால் எறிந்த பொல்லாப் புத்தனும்
செருப்பதை யணிந்த பொருப்பிடைப் புள்ளனும்
ஒரு கால் அன்றி ஊடல் தீர.
இருகால் இரவில் ஏவிய ஒருவனும்
பிழைத்தன பொறுத்தல் போல நாயேன்
இழைத்த தீவினையாவும் பொறுத்து”

இப்பாடலில் சிவனடியார்களை ஆசிரியர் சுவையோடு கூறியிருப்பது படித்துச் சுவைக்கத் தக்கதாகும். நூலில் தத்துவக் கருத்துக்களும் ஆங்காங்கே விரவிக் கிடக்கின்றன. சுவை மிகுந்த பாடல்களையும் ஆசிரியர் பாடியுள்ளார் என்பதற்குக் கீழ்வரும் பாடல் எடுத்துக் காட்டாகும்.

“நீ மனத் துணைவன் ஆதலின்
யானினிப் பொறுக்கல் ஆற்றேன் முறையிட்டு
என்செயல் அனைத்து நின்-செய லாமெனப்
பலரவை யேறிநின்று உன்னை
அலர் தூற்றாது இனி யமைகலன் யானே”

இந்நூலை உ.வே.சா. அவர்கள் 1934இல் பதிப்பித்திருக்கிறார்கள்.

5

ஒருதுறைக் கோவை

கோவை இலக்கியங்களில் ஒருவகை 'ஒருதுறைக் கோவையாகும்.' ஒரு கோவைக்கு 400 பாட்டு என்ற மரபுப்படி ஒரு துறைக்கு 400 பாடல்களைப் பாடுகின்ற மரபின் அடிப்படையில் ஒருதுறைக் கோவைகள் எழுந்தன. இதற்குத் தொடக்கமாக அமைந்தவர் அமிர்த கவிராயர் ஆவார். கி.பி. 17ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த இவர் தன்னை ஆதரித்துக் காத்த இராமநாதபுரத் தளவாய் இரகுநாத சேதுபதியைப் பாராட்டிப் போற்றும் முகத்தான் ஒருதுறைக் கோவையைப் படைத்தார். இவருடைய ஊர் பாண்டிய நாட்டுப் பொன்னங்கால் ஆகும். 17ஆம் நூற்றாண்டில் ஒருதுறைக் கோவை பாடும் வழக்கம் தோன்றினாலும் ஒரு துறைக்குப் பல பாடல்கள் பாடும் வழக்கம் ஐந்திணைக் கோவைகளிலேயே அமைந்திருந்தன எனலாம். அம்பிகாபதிக் கோவையில் இடந்தலைப் பாட்டிற்குப் பல செய்யுட்கள் கூறியிருப்பதும், திருவாரூர்க் கோவையில் தோழி தலைவியின் காதலைக் குறிப்பறிதலைப் பல பாடல்களில் கூறுவதையும் இங்கு குறிப்பிடலாம். இவ்வாறு ஒருதுறைக்குப் பல பாடல்கள் அமைந்த ஒரு நிகழ்ச்சிதான் 17ஆம் நூற்றாண்டில் ஒரு துறைக்கு 400 பாடல்களாக வளர்ந்தது எனத் தெரிகிறது.

தொடக்க காலத்தில் அமிர்த கவிராயரால் எடுத்துக் கொள்ளப் பெற்ற துறை 'நாணிக்கண் புதைத்தல்' என்ற துறையாகும். பின்னர் வெறி விலக்கல், வண்டோச்சி மருங்கணைதல், நாணிப்புறங்காட்டல் என்ற மூன்று துறைகள் ஒருதுறைக் கோவைக்குரிய துறைகளாகக் கையாளப் பெற்றன. நாணிக்கண் புதைத்தல் என்ற துறையில்தான் ஒரு சில நூல்கள் தோன்றியுள்ளன. கிடைத்திருக்கும் நூல்களில் வெறி விலக்கலுக்குத் திருவாரூர் ஒருதுறைக் கோவை என்ற ஒன்றே கிடைக்கப் பெற்றிருக்கிறது. அதுபோல வண்டோச்சி மருங்கணைதலுக்குச் சசிவரணன் ஒருதுறைக்கோவை கிடைக்கப் பெற்றிருக்கிறது. நாணிப்புறங்காட்டல் என்ற துறைக்கு அய்யாத்துரை முதலியார் ஒருதுறைக்கோவை கிடைக்கப் பெற்றிருக்கிறது.

இந்நான்கு துறைகளே ஒருதுறைக் கோவைக்குரிய துறைகளாகத் தமிழகம் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. இதனால் 400 பாடல்களைப் பாடுகிற அளவிற்குக் கற்பனை வளம் மிக்கன இத்துறைகள் என்பது பெறப்படுகின்றது.

பதினேழாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய இப்புதுவகை அதிக அளவில் படைக்கப் பெறவில்லை. மூன்று நூற்றாண்டுகளில் படைக்கப் பெற்றவையாக இப்பொழுது கிடைப்பவை அமிர்த கவிராயர் எழுதிய இரகுநாத சேதுபதி ஒருதுறைக்கோவை, மீனாட்சி சுந்தரக் கவிராயர் எழுதிய எட்டயபுரம் இளவரசர் ஒருதுறைக் கோவை, துரைசாமிப் பாவலர் எழுதிய அய்யாத்துரை முதலியார் மீதான ஒரு துறைக்கோவை, பிச்சுவய்யர் எழுதிய ஒருதுறைக் கோவை, நாகேசய்யர் எழுதிய கந்தசாமி பேரில் ஒருதுறைக் கோவை, வைத்தியலிங்கம் எழுதிய வண்ணை வைத்தீசர் ஒருதுறைக் கோவை, மகாவித்துவான் இராகவய்யங்கார் எழுதிய முத்துராமலிங்கச் சேதுபதி என்னும் இராசஇராச சேதுபதி ஒருதுறைக் கோவை ஆகியவையே கிடைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன.

நூலமைப்பு:

ஒருதுறைக்கு 400 பாடல் பாடுவது என்பது தமிழக் கவிஞர்களின் கற்பனை வளத்துக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாகும். அமிர்த கவிராயர் மொத்தம் 400 பாடல்கள் பாடியிருக்கிறார் என்பதற்கு அவர் நூலில் கீழ்வரும் பாடல் சான்றாக அமைகிறது.

“கோவைத் துறைஒன்றில் நானூறு கொண்டமைக் கொண்டலெங்கள்
கோவைத் துறைதள வாய்ரகுநாதன் சிலம்பின்மத
னேவைக் கொடியை முரசைவின் னாணையென் பால்வனசப்
பாவைக் கமுதனை யீர்மறைத் தீரென் பகையென்னவே”

இப்பாடலால் அவர் 400 பாடல்களைப் பாடியிருக்கிறார் என்று தெரிகிறது. ஆனால் பழைய பதிப்பில் 311 பாடல்கள் காணப் பெறுகின்றன. பழனியப்பா பிரதர்ஸ் 1977இல் வெளியிட்ட பதிப்பில் 310 என்ற எண்ணிக்கையும் இறுதிப்பாடல் 400ஆவது பாடல் என்றும் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. எனவே எஞ்சிய 89 பாடல்கள் கிடைக்கப்பெறவில்லை என்றும் தெரிகிறது. பின்னால் வந்த ஒரு துறைக் கோவைகள் 400 பாடல்களைக் கையாண்டிருக்கின்றன.

எனவே நூலமைப்பில் முதலாவதாக ஒருதுறைக் கோவைகள் 400 பாக்களைப் பாடவேண்டும் என்பதை விதியாகக் கொள்ளலாம்.

அடுத்து, பாடல்களின் அமைப்பு தனி ஒரு பாத்திரத்தின் கூற்றாகவே அமைய வேண்டும் என்பது பெறப்படுகிறது. ஏனென்றால் நாணிக்கண் புதைத்தல் என்ற ஒருதுறைக் கோவை நூலில் 400 பாடல்களும் தலைவியை நோக்கித் தலைவன் கூறுவதாகவே அமைந்துள்ளன. அதுபோல வெறிவிலக்கில் தோழி செவிலியை நோக்கிக் கூறுவதாகவே 400 பாக்களும் அமைந்துள்ளன. வண்டோச்சி மருங்கணைதலில் தலைவன் கூற்றுக்களே அமைந்துள்ளன. அதுபோல நாணிப் புறங்காட்டல் என்ற கோவையில் தலைவன் கூற்றுக்களே அமைந்துள்ளன. எனவேதான் ஒருதுறைக் கோவையில் தனி ஒருவரின் கூற்றே அமையவேண்டும் என்பது பெறப்படுகிறது.

ஒருதுறைக் கோவையில் ஐந்திணைக் கோவையைப் போலப் பாட்டுடைத் தலைவனும், கிளவித் தலைவனும் ஆகிய இரு தலைவர்கள் அமைந்துள்ளனர்.

“ஆயுந் தமிழினும் போரினும் பாரில் அகத்தியனும்
சேயும் புகழ்தள வாய்ரகு நாதன் சிலம்பில்வள்ளை
பாயுங் கயிலந்த நேமிகண் டாலெனப் பார்த்திடிநான்
றோயுந் தடமென வேயணங்கே உனைச் சொல்லுவெனே” (3)

என்ற அமிர்த கவிராயரின் பாடல்களில் தளவாய் ரகுநாதர் முதல் இரண்டு வரிகளில் பாட்டுடைத் தலைவராக அமைந்துள்ளார். பின் இரண்டு வரிகளில் கிளவித் தலைவன் அமைந்துள்ளான்.

“கொடையே படைத்த தமிழ் மாலையோடு குலாவும் முல்லைத்
தொடையே கமழ் புயல் சீராசராசன் சுழியல் அன்னீர்
இடையே பிடியும் இலாமல் நல்வேலும் இலாமல் என்னோ
புடையே அகன்ற கொம்பீந்தீர் மதனைவெல் பூசலுக்கே”

என்ற ராகவய்யங்கார் பாடிய ஒருதுறைக் கோவையில் முதலிரண்டு வரிகளில் ராசராசன் என்றும் முத்துராமலிங்கச் சேதுபதி பாட்டுடைத் தலைவனாகக் குறிக்கப் பெறுவதும், பின் இரண்டு வரிகளில் கிளவித் தலைவன் அமைந்திருப்பதும் காணலாம். எனவே ஒருதுறைக் கோவைகள் பாட்டுடைத் தலைவனையும், கிளவித் தலைவனையும் பெற்றுள்ளன எனப் பெறப்படுகிறது.

கிடைக்கப் பெற்றிருக்கும் ஒருதுறைக் கோவைகளைக் காணும் பொழுது அவை அனைத்தும் வள்ளல்களைப் போற்றுகின்ற பாமாலைகளாகவே அமைந்திருக்கின்றன என்பது பெறப்படுகிறது. எனவே ஐந்திணைகளைப் போல இவை வகைப்படுத்தாமல் ஒருதுறையாகவே ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப் பெற்றிருக்கின்றன.

துறை விளக்கம்:

நாணிக்கண் புதைத்தல்: அகப்பொருள்துறை 400இல் இதுவும் ஒன்று. இதனை இடையூறு கிளத்தல் என்றும் குறிப்பிடுவர். தலைவன் தன்னால் விரும்பப் பெற்ற தலைவியை நலம் புனைந்துரைக்கிறான். அதனைக்கேட்ட தலைமகள் பெருநாணம் கொள்கிறாள். அதனால் தலைவன் முன் நிற்கலாற்றது அண்மையிலிருந்த கொடிகளுக்கு இடையே ஒதுங்கித் தன்னுடைய கண்களைக் கைகளால் புதைத்துக் கொண்டு நிற்கிறாள். அவ்வாறு நின்றலால் தலைவனின் எண்ணங்களுக்கு அது தடையாக அமைகிறது. எனவே தலைவன் அவளைப் பார்த்துக் கைகளை அகற்றுமாறு வேண்டுகிறான். இதுவே நாணிக்கண் புதைத்தல் துறையின் அமைப்பாகும்.

வெறிவிலக்கு:

வெறி விலக்கு என்பது அகப்பொருள் துறைகளுள் ஒன்று. தலைவியின் காதல் வருத்தம் கண்டு அதன் உண்மையை அறியாத செவிலியும், நற்றாயும் அவள் பிணியுற்றாள் எனக் கருதி வேலனுக்கு வெறிக்களம் அமைத்து வெறியாடலை நிகழ்த்துவர். அது போழ்து தோழி அறத்தொடு நின்று தலைவியின் காதற்குறிப்பை வெளிப்படுத்தி வெறியாடலை விலக்குவாள். இதுவே இத்துறையாகும்.

வண்டோச்சி மருங்கணதல்:

மெய்தொட்டுப் பயிறல் என்ற அமைப்பே வண்டோச்சி மருங்கணதல் என்ற துறையாகும். இயற்கைப் புணர்ச்சியின்போது தலைவன் வேட்கை மீதாரப் பெற்றுத் தலைவியை நெருங்கும் பொழுது தலைவி பெரு நாணமுற்றாள். அக்காலத்தில் தலைவன் அவளைத் தீண்டுதற்கு அஞ்சி நின்று அவள் குழலில் வண்டு ஓட்டுவது போல அவள் அருகிற் சென்று நெருங்கி வண்டை ஓட்டி இயற்கையாகக் கைபட்டதுபோல் தொடுவான். இதனால் தலைவ

னுக்கு ஊற்று இன்பமும், தலைவிக்கு நாணைத் தன் வசப்படுத்தலும் நடைபெறும்.

நாணிப் புறங்காட்டல்:

நாணிக் கண் புதைத்தலைப்போலத் தலைவனின் புனைந் துரைக்கு நாணிய தலைவி தன்னை மறைத்துக்கொண்டு தன் புறத் தைத் தலைவனுக்குக் காட்டல் நாணிப் புறங்காட்டல் எனப்படும்.

பொருளமைப்பு:

மேற்கூறப்பெற்ற நான்கு துறைச் செய்திகளையும் பொருளமைப் பாகக் கொண்டு விளங்குவனவே ஒருதுறைக் கோவைகளாகும். இக்கோவைகளில் அகத்துறைச் செய்திகள் பலநிலையில் அமைய வில்லை என்றாலும், பொருளைக் கூறுகின்ற பொழுது கற்பனை நலம் மிக்கு விளங்குகிறது எனலாம். ஒரே பொருளைப் பாடல்தோறும் அமைக்கின்ற போது கூட 400 விதமான கற்பனைகள் அமைகின்றன. கூறிய கற்பனை மீண்டும் வருவதில்லை. கற்பனை நலம் சிறந்தி ருப்போரே இக்கோவையை எழுத இயலும். எனவேதான் இக்கோவைகள் அதிகம் பாடப்பெறவில்லை போலும்.

எடுத்துக்கொண்ட அகத்துறையைப் பற்றிக்கூறும்பொழுது இலக்கிய நயத்தோடு அறிஞர்கள் பாடலைப் படைத்துள்ளனர்.

“கண்டே யெனுஞ்செங் கனிமொழி யீர்சிலைக் கார்விசயன்
திண்டேர் கடவும் ரகுநாதன் வெற்பிற்செந் தாமரைமேற்
கொண்டே குவளை இருத்தல்கண் டேனக் குவளையின்மேல்
வண்டேய் கமலமுங் கண்டே னிதுஎன்ன மாயங்களை”

(அமிர்தகவிராயர் - 83)

இப்பாடலில் கண்களைக் கைகள் மறைத்திருப்பதை ஆசிரியர் மிகச் சுவையோடு குறிப்பிடுகிறார். முகத்தில் கண்கள் இருப்பதைத் தாமரைமேல் குவளை மலர்கள் வீற்றிருந்தன என்றும், கண்களின் மேல் கைவளையலோடு கைகள் பொதிந்திருந்தன என்பதைக், குவளை மலர்மேல் வண்டுகளோடு கூடிய தாமரை மலர்கள் இருந்தன என்றும் ஆசிரியர் கூறுகின்றார். இத்தகைய ஒருசுவையை அகத் துறைப் பாடல்களிலேயே நாம் காணமுடியும்.

“அயிலைப் பழித்த விழியாள் கொழுநன் அணிவண்ணமேல்
மயிலைப் பழித்த வெயிலணங்கே! நம் மலர்க் கயத்தே
வெயிலைப் பழித்த வளைவெள்ளை அஞ்சம் விலங்கல் கண்டேன்
புயலைப் பழித்த குவளைகண்டால் சிந்தை பூரிக்குமே”

என வண்ணை வைத்தீசர் ஒருதுறைக் கோவையில் பாடல்
அமைந்துள்ளது. இப்பாடலில் தாமரையாகிய கைகளை நீக்கிப்
புயலைப் பழிக்கின்ற கருநிறம் படைத்த கண்களைக் கண்டால் சிந்தை
பூரிக்கும் என்று தலைவன் பேசுகின்றான்.

“மனுமானும் நீதியின் வேதியர் காவலன் வண்முகவை
எனுமாநகர் வளர் சீராசராசன் எழில் வரையில்
தனுமானும் நன்னுதலாய் மலரான் எய்சரந்தரும் நோய்க்கு
அனுமான் இலாமல் மருந்து மலைதரலால் ஆவதென்னே”

இப்பாடல் ராகவய்யங்கார் எழுதிய ராசராச சேதுபதியின் ஒரு
துறைக் கோவையைச் சார்ந்ததாகும். இப்பாடலில் அனுமான்
இல்லாமல் மருந்துமலை தரல் பயனில்லை என்பது போல ஈற்றடி
அமைந்துள்ளது. ஆயின் உட்பொருள் சிறப்புடைப் பொருளாக
அமைந்துள்ளது. அனு என்பது முதன்மை எனப் பொருள் தந்து, மான்
என்பது மானைப் போன்ற கண்களைக் குறித்துக் கண்களைக்
காட்டாமல் நகில்களைக் காட்டுவதால் என்ன பயன்? என்ற
உட்பொருளைத் தருகிறது.

“புளகங்கிதம் கொண்டறிஞர் தமிழ்க்குப் பொருளுதவும்
வளகார் நிகர்க்கரன் ஐயாத் துரையின் வரையின்மனம்
இளகா தனங்களை என்னேரம் இச்சித்திருக்கும் எனக்கு
அளகாபுரி தனைக் காட்டின் அதுநல் அதிசயமே”

என்ற பாடல் துரைசாமிப் பாவலர் இயற்றிய நாணிப்புறங்காட்டல்
என்னும் ஒருதுறைக் கோவைப் பாடலாகும். இதில் நாணிப்புறங்
காட்டியிருக்குந் தலைவியை நோக்கி, “நகிலைக்காண ஆவல்
கொண்ட தனக்கு கூந்தலைக் காட்டி நிற்கும் நிலை அதிசயமாக
உள்ளது” எனத் தலைவன் கூறும் பாங்கு சுவையுடையதாகும்.

இவ்வாறு அகத்துறைச் செய்திகளைச் சுவை நோக்கோடு
எவ்விதச் சோர்வும் ஏற்படா வண்ணம் பாடலுக்குப் பாடல் புதிய
கற்பனைகளை அமைத்து இக்கோவைகளைத் தமிழ்க் கவிஞர்கள்
பாடியுள்ளனர்.

பாட்டுடைத் தலைமக்கள்: ஒருதுறைக் கோவைகள் அகத்துறைச் செய்திக்குத் தக்க இடம் கொடுப்பதுபோல் பாட்டுடைத் தலைவனின் பெருமைகளைச் சுட்டிடவும் இடம் கொடுக்கிறது குறிப்பிட்டுச் சொன்னால் நூற்பொருளைவிடப் பாட்டுடைத் தலைவனின் பெருமை பேசுவதே மிக்கு உள்ளது எனக் கூறலாம். கிடைத்திருக்கும் கோவைகளைக் கொண்டு பெரும்பாலும் பாட்டுடைத் தலைவர்களுக்குக் கவிஞர்கள் நன்றிக் கடனாகவே அவற்றைப் படைத்துள்ளனர் எனலாம்.

அமிர்த கவிராயர் தன்னைக் காத்த தளவாய் இரகுநாத சேதுபதி மேல் நானாறு பாடல்களைப் பாடித் தன் செஞ்சோற்றுக்கடனைத் தீர்த்தார் எனலாம்.

“கடைமுன்னர் நின்று முடிமேல் தமதிரு கைகுவிகுத்துப்
படைமன்னர் போற்றும் ரகுநாத சேதுபதி” (108)

என்றும்,

“வாளும் பரசும் வயிரமு மேகொண்டு மாற்றலரை
ஆளும் தனிவடி வேல்ரகு நாதன்” (70)

என்றும் சேதுபதியின் வீரத்தைப் பாராட்டுகிறார்.

“பாகந் தருமிசை வல்லோர்க்கு மான்மதம் பாய்தருகைம்
மேகந் தரு தளவாய் ரகுநாயகன்” (13)

என்றும்,

“இயலைத் தலைபெற்ற முத்தமிழ் வாணர்க் கெழுமடங்கு
புயலைப் பொருவுகை யான் ரகுநாதன்” (11)

என்றும் சேதுபதியின் கொடைத்திறனைப் போற்றிப் புகழ்கிறார்.

இதுபோல இராகவய்யங்கார்,

“எருக்குடன் கொன்றை புனைராம நாதனை ஏத்திச் செல்வப்
பெருக்குடன் வாழ்கின்ற சீராசராசன்” (11)

என்று சேதுபதி ராமேசுவரம் இறைவனைப் போற்றி வழிபட்டு வாழ்வதைக் குறிப்பிடுகிறார்.

“சங்கையிலாய புகழ்த் தனுக்கோடித் தடங்கடலான்
கங்கையில் ஆய கொடை ராசராசன்” (16)

என்றும்,

“தருக்கண் உளகொடைத் தன்கரம் காட்டித் தரைபரவத்
தெருக்கண் உலாவரும் சீராசராசன்” (31)

என்றும் அவனுடைய கொடைத் திறனைப் போற்றிப் புகழ்கிறார்.

“புளகாங்கிதம் கொண்டறிஞர் தமிழுக்குப் பொருளுதவும்
வளகார் நிகர்க்கரன்” (5)

என ஐயாத்துரை முதலியாரைத் துரைசாமிப் பாவலர் போற்றுகிறார்.

“அஞ்சினில் ஒன்றென நின்றான் திருவெண்ணை அம்பதியில்
அஞ்சினில் ஒன்றென நேர் இடையாய்! அடல் ஓங்க நின்ற
அஞ்சினில் ஒன்றதனால் வலிதாமும் அவரை விட்டு
அஞ்சினில் ஒன்றை மறைத்தாய் உனக்கருள் இல்லையே” (62)

என வண்ணை வைத்தீசர் ஒருதுறைக் கோவைப் பாடல் இறைவனைப் போற்றிப் புகழ்கிறது. இப்பாடலில் அஞ்சினில் ஒன்றாக - தீ வடிவில் இறைவன் தோன்றியமையும் - அஞ்சினில் ஒன்றாகிய கண்ணைத் தலைவி மறைத்தமையும் ஆசிரியர் அழகாகக் கூறியுள்ளார். கை வண்ணத்தால் அழகு பெறுகின்றன.

“குலப்பதி வேட்டுவன் கண் அணிநாதன்” (31) என்று கண்ணப் பர் வரலாற்றை அக்கோவையில் ஆசிரியர் வைத்திலிங்கம் பிள்ளை குறிப்பிடுவதும்,

“ஆழி கொண்டான் பணி வண்ணை நாதன்” (73) என்று திருமால் பணிந்தேத்தும் இறைவன் என்று குறிப்பிடுவதும் புராணச் செய்திகளைக் கூறுவதற்கு எடுத்துக் காட்டுகளாகும்.

இவ்வாறு ஒருதுறைக் கோவைகள் 17ஆம் நூற்றாண்டில் தொடங்கி கற்பனைக்கு ஓர் உரையாணியாய் விளங்கி - அகத்துறைச் செய்திகளைச் சுவையுடன் தந்து பாட்டுடைத் தலைவர்களின் பெருமை பேசி நலம் சேர்க்கின்றன.

கிடைத்த கோவைகளின் குறிப்புகள்

இரகுநாத சேதுபதி ஒருதுறைக் கோவை: ஆசிரியர் அமிர்த சாகரர். காலம் கி.பி. 17ஆம் நூற்றாண்டு. ஊர் பாண்டிய நாட்டுப் பொன்னங்கால் ஆகும். தன்னை ஆதரித்துக் காத்த இராமநாதபுரம் இரகுநாத சேதுபதிக்கு நன்றிக் கடனாக இந்நூலைப் பாடினார்.

இதுவே ஒருதுறைக் கோவையின் முதல் கோவையாகும். இக்கோவை நாணிக் கண்புதைத்தல் என்ற துறையைக் கொண்டதாகும். மொத்தம் 400 பாடல்கள் என நூலாசிரியரால் குறிக்கப் பெற்றாலும் 311 பாடல்களே கிடைத்துள்ளன. இந்நூல் எழுந்ததைப் பற்றி ஒரு கதை வழங்கப் பெறுகிறது.

அரசனும் புலவர்களும் ஒருநாள் மாலைப்பொழுது பூம்பொழி லில் இருந்தபோது அரசன் பாவலர்களை மனத்திற்கு இன்பந் தருவதான பற்பல பாடல்களைச் சொல்லச் சொல்லிக் காலங்கழித்துக் கொண்டிருக்கையில், அகப்பொருளைப் பற்றிப் பேச்சு நிகழ்ந்த காலத்து, அரசன் தன்னெதிரிலிருந்த புலவர்களை நோக்கி, அகப் பொருள் துறையில் ஏதேனுமொன்றில் பல பாடல்கள் செய்ய வல்லிரோ? என்று கேட்க, அவருள் சிலர் “ஒரு துறையிலே பத்து, இருபது, முப்பது, நாற்பது, ஐம்பது பாடல்கள் செய்வோம்” என்று கூறினார்கள். அமிர்தகவிராயரோ “நான் நூறு பாடல் செய்வேன்” என்றார். அவர்கள் இவர் சொன்னதை வேறு விதமாக இசையறுத்தது, நானூறு பாடல் செய்வேன்” என்று சொல்வதாக விவாதிக்கவே இவர், “இதன்கென்ன இவ்வளவு போராட்டம், நானூறும் செய்வேன் அதையும் ஒரு பக்கத்தில் எழுதி முடிப்பேன்” என்றார். இவ்வாறு செய்வது அருமையென அறிந்த அனைவரும் இவர் எப்படிச் செய்யப் போகிறார் என்று எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருக்கையில் இவர் குறித்த காலத்திற்குள் “நாணிக்கண் புதைத்தல்” என்னுந் துறையில் நானூறு கட்டளைக் கலித்துறைகளைப் பாடி முடித்து, முதலிரண்டடி யில் தன்னரசனுடைய புகழையும் ‘கூறிப், பின்னிரண்டியில் அகப்பொருளொன்றும், உட்பொருள் ஒன்றுமாக இரண்டு பொருள் தோன்றுமாறு செய்தனர்.

இந்நூலை அரங்கேற்றிய காலத்து அரசனும் புலவர்களும் இக்கோவையின் பெருமையையும், அகப்பொருள் இனிமையையும், உட்பொருளின் நயத்தையம் கண்டு மிக வியந்தனர். அரசன் அவர் மீது பிறந்த அன்பின் அறிகுறியாக அவர் பிறந்த ஊராகிய பொன்னங் கால் என்னும் ஊரையே அவரும் சந்ததியாரும் சந்திராதித்தருள்ள வரை அனுபவிக்கும்படி மானியமாக விட்டுவிட்டான் என்பது அச்செய்தியாகும்.

இந்நூல் பிற்காலக் கோவைகளுக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்தது எனலாம். இதன் பதிப்பு பல வெளிவந்துள்ளது. திருத்தமான பதிப்பு உரையுடன் பல வெளிவந்துள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று பழனியப்பா பிரதர்ஸ் 1977இல் வெளியிட்ட பதிப்பாகும்.

ஐயாத்துரை முதலியார் மீது ஒருதுறைக் கோவை:

இதன் ஆசிரியர் துரைசாமிப் பாவலர். நூற்றெட்டுப் பாடல்களே உள்ளன. நானூறு என்ற வரையறை பின்பற்றப் படவில்லை. பதிப்பு 1912இல் வெளிவந்துள்ளது. செண்டாத்தூரில் வள்ளற் பெருந்தகையாக வாழ்ந்த ஐயாத்துரை முதலியாரின் பெருமைகளை ஆசிரியர் பலபடப் பாராட்டியுள்ளார். “பத்தரை மாத்துப் பசம்பொன்னின் மிக்க நற்பான்மை மிகுவித்தகர்” (29) என்று பாராட்டுவது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். பாடல்கள் நாணிப்புறங் காட்டல் எனும் துறையைக் கொண்டு விளங்குகின்றன.

முத்துராமலிங்கச் சேதுபதி என்னும் இராசராச சேதுபதி ஒருதுறைக்கோவை:

இந்நூலாசிரியர் இரா.இராகவையங்கார். 400 பாடல்கள் உள்ளன. இதனை மணிவாகர் பதிப்பகத்தார் 1984இல் வெளிட்டுள்ளனர். இந்நூல் எழுந்ததைப் பற்றிய நிகழ்ச்சி ஒன்றுண்டு. ஒருமுறை சேதுபதி மன்னருடன் ஆசிரியர் குற்றாலம் செல்லும்போது வேம்பத்தூர் பிச்சுவையர் என்பார் ஒருதுறைக்கோவை நூல் இக்காலத்துச் செய்தல் அரிது என்று கூற அதனைக் கேட்ட ஆசிரியர் அதனைப் பொய்யாக்கக் குற்றலாத்திலிருந்து திரும்புவதற்குள் இக்கோவையைப் பாடியுள்ளார்.

“மதனாகமத்து வழுவா அகப்பொருள் வாய்த் தலைவ
நுதல் நாணிக் கண் புதைத்தல் துறை ஒன்றினால் நூறுகவி
முதுநாளில் சூடிய கோன் ரகுநாத முதல்வனைப் போல
இதுநாளில் சூடினன் சீராச ராஜேந்திரனே”

எனத் தற்சிறப்புப் பாயிரம் அமைந்துள்ளது. அமிர்த கவிராயர் பாடிய ஒருதுறைக் கோவைத் தளவாய் சேதுபதி பெற்றதுபோல் இந்நாளில் முத்துராமலிங்கச் சேதுபதி ஒரு துறைக் கோவை ஏற்றார் என்பதை

இப்பாயிரம் குறிப்பிடுகிறது. பாடல்கள் எளிமையும், சிறப்பும் பெற்று விளங்குகின்றன. ஆசிரியரின் பிற இலக்கியப் புலமையும், இலக்கணப் புலமையும் நன்கு பலப்படுகின்றன.

வண்ணை வைத்தீசர் ஒருதுறைக் கோவை

இதன் ஆசிரியர் வண்ணை வைத்தியலிங்கம் பிள்ளை ஆவார். நாணிக்கண் புதைத்தல் என்ற துறையில் 100 பாடல்களே உள்ளன. இக்கோவை நானூறு என்ற எண்ணிக்கையைப் பின்பற்றாதது ஏன் என்று தெரியவில்லை. 1913இல் இப்பதிப்பு வெளிவந்துள்ளது. இது சிவபெருமானைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு பாடப் பெற்றதாகும். சிவபெருமானின் பெருமைகளை ஆசிரியர் மிகச் சிறப்பாகக் காட்டியுள்ளார். இக்கோவையில் சொற் பின்வரு நிலையணி அதிகம் பயிலப்பட்டுள்ளது. இக்கோவை பிற்காலக் கோவைகளில் சிறப்புடைய ஒன்றாகும். வண்ணநகர் நாகமுத்துப் பிள்ளை அவர்கள் இக்கோவைக்குச் சாற்றுக்கவி பாடியுள்ளார். அதில் “ஒருதுறைக் கோவை நூறு இங்கு இசைத்தனன்” என்று குறிப்பிடுவதால் நூறு பாடல்களே பாடப்பெற்றது என்பது வலியுறுத்தப்படுகிறது.

6. வருக்கக் கோவை

கோவை இலக்கிய வளர்ச்சியின் ஒரு கூறு வருக்கக் கோவையாகும்.

ஒரு துறைக்கு 400 பாடல்கள் என்ற காலக் கட்டம் வளர்ந்து 17ஆம் நூற்றாண்டில் அடியெடுத்து வைத்தபொழுது வருக்கக் கோவை சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஒரு புறத்தே தோன்றியது. ஆம். 16ஆம் நூற்றாண்டில் வருக்கக்கோவை தோன்றிற்று. இற்றைக்குக் கிடைத்திருக்கும் வருக்கக் கோவைகளில் முதன்மையாகத் திகழ்கின்ற நெல்லை வருக்கக் கோவை 16ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றியதாகும். 16ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வீரை அம்பிகாபதி என்பார் நெல்லை வருக்கக்கோவை பாடியருளினார்.

வருக்கக்கோவை என்பது தமிழ் நெடுங் கணக்கில் மொழிக்கு முதலே வரத்தக்க எழுத்துக்களைக் கொண்டு பாடப்படுவதாகும். அகரம் முதல் வகரம் வரை அமைந்துள்ள முதல் எழுத்துக்களைப் பாடலின் முதல் எழுத்தாகக் கொண்டு கட்டளைக் கலித்துறைப் பாடல்களால் பாடப்பெறுகின்றன. 100 பாடல்களை இக்கோவைகள் கொண்டு விளங்குகின்றன. அகத்திணைக் கோவைக்குரிய துறைகளில் பாடுவோர் எண்ணத்திற்கேற்ப 100 துறைகள் எடுத்துக் கொள்ளப்பெற்றுப் பாடப்பெறுகின்றன. நூலுக்கு நூல் துறைகள் வேறுபட்டுக் காணப்பெறுகின்றன. ஒரே மாதிரியான துறைகளை நூலாசிரியர்கள் எடுத்தாளவேண்டும் என்ற மரபு தோன்றுவிக்கப் படவில்லை. எனவேதான் பாடுவோரின் எண்ணத்திற்கேற்பப் பாடலின் துறைகள் அமைந்திருக்கின்றன.

“வருக்க நெடிலினம் வந்தா லெதுகையு மோனையுமென்று,
ஒருக்கப் பெயுரா னுரைக்கப் படும்”¹ (யாப்பருங்கலக் காரிகை: கு-56.)

என்று யாப்பருங்கலக் காரிகை ஒழிபியலில் வருக்க மோனையையும், வருக்க எதுகையையும் காட்டுகிறது. இந்த அமைப்புத்தான் காலப் போக்கில் வளர்ந்து கோவை இலக்கியத்தில் தனியொரு வகையை ஏற்படுத்திற்று எனலாம். ஆயுதம் இன்றி 12 உயிர்களும், க, ச, த, ந, ப, ம என்பனவற்றில் எல்லா உயிர்மெய்யும் நகரத்தில் மூன்றும், யகரத்தில் ஐந்தும், வகரத்தில் எட்டும் ஆகிய எழுத்துக்களைக்

கொண்ட பாடல்கள் தொடங்கப் பெறுகின்றன. இவ்வெண்ணிக் கையில்தான் 100 என்ற எண்ணிக்கை கொண்ட பாடல்கள் இக் கோவையில் அமைகின்றன. இக்கோவையின் இலக்கணத்தை நேமிநாதம், பிரபந்த மரபு, தொன்னூல் விளக்கம், சதுரகராதி, முத்து வீரியம், பிரபந்த தீபிகை, பிரபந்த தீபம், சுவாமிநாதம் போன்ற நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. 96 பிரபந்த வகையினுள் இக்கோவையை அவ்விலக்கணப் பாட்டியல் நூல்கள் தனியொரு வகையாகக் குறிப்பிடுகின்றன.

இற்றைக்குக் கிடைத்திருக்கும் வருக்கக் கோவைகள் நெல்லை வருக்கக்கோவை, கபிலமலைக் குழந்தைக் குமரர் வருக்கக் கோவை, கரந்தை வருக்கக்கோவை, குணமங்கை வருக்கக் கோவை, சொக்க லிங்க நாயகர் வருக்கக் கோவை, திருக்கோலநாதர் வருக்கக் கோவை, திருப்பேரூர் பச்சை நாயகியம்மை பந்தடி வருக்கக்கோவை, பாம்பலங்காரர் வருக்கக் கோவை, மதுரைச் சொக்கநாதர் வருக்கக் கோவை ஆகியவையாகும்.

அமைப்பு:

இவ்வகைக் கோவைகளில் அகப்பொருள் பாடுபொருளாக அமைந்துள்ளது. அகப்பொருளுக்குரிய கைக்கிளை, களவு, கற்பு என்ற பிரிவுகளையும் அவை பெற்றுள்ளன. சு. நல்லசிவன் என்பார் எழுதிய மதுரைச் சொக்கநாதர் வருக்கக்கோவையை இவ் வமைப்புக்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம். தொடக்கத்தில் காப்புப் பாடலும், இறுதியில் வாழ்த்துப் பாடலும் அமைந்துள்ளன. எனவே நூல்கள் 102 பாடல்களைக் கொண்டு விளங்குகின்றன. எல்லா வருக்கக் கோவைகளும் காட்சி என்ற துறையில் இருந்தே தொடங்குகின்றன. ஐயம், தெளிவு, புணர்ச்சி, தலைவிநலம் பாராட்டுதல், பாங்கன் கூற்று, வினாதல், கழற்றெதிர் கூறல், பாங்கியர் கூட்டம், கையுறை ஏற்றல், மறுத்தல், உடன்போக்கு, நற்றாய் செவிலி துயர்நிலை, மீளல், வரவு ஏற்றல், இவ்வாழ்வுச் சிறப்பு, பிரிவு வகைகள் ஆகியவற்றைப் பொருள் தொடர்புச் செய்திகளாக இக்கோவைகள் பெற்றுள்ளன. இவ்வாறு கோவைக்குரிய துறைகள் எடுத்தாளப் பெற்றுச் சுவையூட்டப் பெறுகின்றன. இக்கோவைகளில் பாட்டுடைத் தலைவரும், கிளவித் தலைவரும் இடம் பெறுகின்றனர்.

பாட்டுடைத் தலைவர்களாக இறைவரும், வள்ளல்களும் அமைகின்றனர். இக்கோவைகளில் தலத்தின் பெருமைகள் போற்றும் திருத்தலக் கோவைகள் அதிகம் இடம்பெற்றவில்லை. இறைவனோ வள்ளலோ தான் அதிகம் இடம் பெற்றள்ளனர்.

நூல் சிறப்பு:

வருக்கக் கோவைகளில் செய்திகள் தொடராக அமையவில்லை என்றாலும் பொருட் செறிவோடும் அகப்பொருள் நயத்தோடும் அவை அமைந்துள்ளன எனலாம். தலைவியின் பேதைமையைக் கீழ் வரும் பாடலாக மதுரைச் சொக்கநாதர் வருக்கக்கோவை ஆசிரியர் தருகிறார்.

“நையாத செல்வன் தருமதுரைச் சொக்கநாதர் வெற்பில்
பெயாடரவென்று பாராது பற்றும் பருவமுறு
செய்யாளன இச்சிறுபேதை யாள்பிறர் சிந்தையின்னோய்
ஐயா அறியாத் தன்மையாளா மென்ற நிகுவையே” (பா:61)

இங்கு பெண்ணின் பேதைமைக்குப் பாம்பைப் பிடிக்கும் பருவம் என்று கூறுவது சிறப்புடைத்தாம். இதுபோலப் பாம்பலங்கார வருக்கக் கோவை ஆசிரியர் தலைவன் உள்ளத்தோடு நொந்து வினாதலைக் குறிப்பிடுகிறார்.

“பேசிக் கலந்து அனுப்போகாதி போகம் பொருந்திடவே
நேசத் திருக்கின்ற நேசத்திலே கதிரிடுமறக்க
காடீத் தலம்புகழ் மோரூரில் பாம்பலங்காரர் வெற்பில்
ஊசித்திரு கயிறாயினவே நமதூழ் வினையே” (பா:71)

இப்பாடலில் தலைவியின் இன்பத்தை அனுபவிக்க இயலாத தலைவன் தன் உள்ளத்தோடு வருந்துகின்றபோது தன்னை ஒரு ஊசியில் இரண்டு கயிறு நுழைந்ததுபோல் என்று குறிப்பிடுகின்றான். இவ்வாறு நூல்கள் தோறும் அகத்துறைகள் அமைந்துள்ளன.

பாட்டுடைத் தலைமக்கள்:

வருக்கக் கோவையில் இடம்பெற்றுள்ள பாட்டுடைத் தலைமக்கள் தலைவர்களாகவும், வள்ளல் பெருமக்களாகவும் அமைந்திருப்பதால் அவர்தம் பெருமைகளை கோவைகளில் பரந்துபட்டுக் காணப்பெறுகின்றன. நெல்லை வருக்கக் கோவையில் நெல்லையில்

எழுந்தருளியுள்ள இறைவனின் பெருமைகள் ஆசிரியரால் பலபடப் பாராட்டிக் கூறப்பெறுகின்றது.

“நூலா மருங்கி னுமைபாகர் நெல்லையி னோற்றுப்பெற்ற
பாலா, பகலும் வந்தாரில்லையே, கையிற் பற்றியவேல்
கோலா னெடும்புனர் திட்டமுள் வேலியைக் கோலிமெல்லக்
காணல் வழிதட விலக்கங்குல் வாய்வரக் கற்றவரே”

இப்பாடலில் பாலனைப் பழித்தல் பொருள் அமைந்திருந்தாலும் நூல் போன்ற இடைய உடைய உமையைப் பாக்கீதில் பெற்ற நெல்லையப்பர் என்று பாராட்டப் பெறுவதும் குறிப்பிடத் தக்கதாகும். இதுபோல நெல்லையப்பரின் சிறப்புக்களாகத் தலபுராணச் செய்திகள், இறைவனின் திருவிளையாடல்கள் ஆகியவை குறிக்கப் பெறுகின்றன.

பாம்பலங்காரர் வருக்கக் கோவையில் பாட்டுடைத் தலைவராகிய மோரூர் இறைவன் பெருமை பேசப்பெற்றுள்ளது. மோரூர் என்பது திருச்செங்கோட்டிற்கு அருகில் உள்ள தலமாகும். அத்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவன் விண்ணாட்டினருக்குக் காணாரியன் என்றும், காசித்தலம் புகழ்கின்ற மோரூர் இறைவன் என்றும் பலபடப் பாராட்டிப் பேசப்பெறுகிறார். அத்திருத்தலத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிற பொழுது “மணிகள் பதிக்கப் பெற்ற திருமதில்” (பா:53) களை உடையது என்றும், “கல்லணி கோபுர மோரூர்” (பா:97) என்றும், “பசங்கோங்கு தென்னைக் கமுகம் செறிவயல் மோரூர்” (பா:1) என்றும் பாராட்டப் பெற்றுள்ளது.

மதுரைச் சொக்கநாதர் வருக்கக்கோவையில் பாட்டுடைத் தலைவராகிய சொக்க நாதப் பெருமான் பெருமையுடன் போற்றிப் புகழப் பெறுகிறார்.

“காழியர் கோன் - தமிழ் வேதம் கமழும் கடம்பவனம்
குழியல் மாமதுரைச் சொக்கநாதர் தம்சோதி வெற்பில்”

என்று ஞானசம்பந்தரின் வரலாற்றோடு மதுரை நகரச் சிறப்பும் கூறப் பெற்றிருக்கின்றது. நரியைப் பரியாக்கிய தும், பரியை நரியாக்கியதும் ஆகிய (பா:90) திருவிளையாடல்களும், இன்ன பிறவும் நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன. மேலும் அந்நகரத்தின் சிறப்பை எடுத்துச் சொல்லும் பொழுது பொழிலுடை மதுரை (பா:69) என்றும், வைகை

ஆறுதரும் நவநிதி மிகும் மதுரை என்றும், தமிழ் நிதியும், பொன் நிதியும் மிக்கு விளங்கும் (பா: 102) என்றும் போற்றப் பெற்றுள்ளது.

திருப்போரூர் பச்சைநாயகி அம்மை பந்திக்கோவையில் பச்சை நாயகியம்மை பெருமைகளும், சொக்கலிங்க நாயகர் வருக்கக் கோவையில் சொக்கலிங்க நாயகரின் பெருமைகளும் பேசப் பெற்றுள்ளன.

இவ்வாறு கோவையின் ஒருவகையாகிய வருக்கக் கோவை, கோவை இலக்கணத்திற்கேற்ப வடிவத்தையும், அகப்பொருட் சுவைகளையும், பாட்டுடைத் தலைமக்களின் பெருமைகளையும் பெற்று விளங்குகிறது. ஐந்திணைக் கோவைபோல 400 பாடல்களை இவை பெறவில்லை என்றாலும், பாடுவார் எண்ணப்படி பொருளுக் கேற்ற 100 பாடல்களைப் பெற்றுக் கோவை இலக்கியத்தில் சுருக்கமாக இக்கோவைகள் அமைந்துள்ளன எனலாம். இக்கோவைகளில் எழுத்துக்களின் வருக்கங்களுக்கு ஏற்பப் பாடல்கள் அமைய வேண்டியிருப்பதால் எதுகை, மோனை ஆகியவை ஒரு சில இடங்களில் சுவையாக அமையாமல் இருப்பதையும் காணமுடிகிறது. கட்டளைக் கலித்துறை என்ற அமைப்பு, எழுத்துகளின் வருக்கமுறை என்ற அமைப்பு ஆகிய கட்டுப்பாடுகளால் மேற்கூறப் பெற்ற குறை அமைகிறது எனலாம். இருப்பினும் கோவையின் வகையாதலால் அகச்சுவை அக்குறையை நீக்கி விடுகிறது.

கிடைக்கப் பெற்ற கோவைகளின் விளக்கம்

திருக்கரந்தை ஆதிவராகப் பெருமாள் வருக்கக் கோவை:

இந்நூல் தாமிரபரணியின் தென்கரையில் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் உள்ள திருக்கரந்தை என்னும் ஊரில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆதிவராகப் பெருமாள் மீது பாடப் பெற்றதாகும். இதனைப் பாடிய ஆசிரியர் பெயர் தெரிந்ததில் என்றாலும் பதிப்பாசிரியர் காப்புச் செய்யுளில் உள்ள புள்ளரசைப் பணிந்தே துணிந்தோதுவன் என்ற குறிப்பு கொண்டு பட்சிராசன் என்று குறிப்பிடுகிறார். அ முதல் ஓன வரையில் தொடங்கும் 101 செய்யுட்களோடு காப்பு வாழ்த்துப் பாடல்கள் இரண்டினையும் சேர்த்து 103

பாடல்கள் உள்ளன. வைணவ இறைவனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டமையால் திருமாவின் அவதாரங்கள், கண்ணனின் செயல்கள், இராமாயண, பாரதக் கதை நிகழ்வுகள் பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. வடசொல் கலப்புகள் அதிகமாகக் காணப் பெறுகின்றன. வைணவத் தத்துவங்கள், வைணவ வழக்காறுகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

சொற்பா வலன்பின் பணிப்பாய் சுருட்டிச் சுமந்து சென்ற
கற்பா வலனெங் களாதி வராகக் கரந்தை நகர்
வெற்பா வலனென் றுணைந்துதித் தோமொரு மின்னனையாள்
பொற்பா வலனென்ப தோவினி மேலென் புரவலனே. (பா.34)

இப்பாடலில் திருமழிசை ஆழ்வார்க்குக் கச்சியம்பெருமான் பாம்பனைப் பாயைச் சுருட்டி, விரித்துக் கொண்டு பின் சென்று திரும்பிய செய்தி கூறப் பெற்றுள்ளமை சுவைத்து இன்புறத் தக்கது. இது போல ஒவ்வொரு பாடலிலும் வைணவச் செய்திகள் இடம் பெற்றுக் கவியழகு தருகின்றன. இந்நூல் உரையுடன் சென்னை உ.வே.சா. நூலகத்தாரால் 1983ல் பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளது. நூலைப் பதிப்பித்த பேராசிரியர் சி. செகந்தநாத சர்மா உரையும் எழுதியுள்ளார்கள். இந்நூல் 18ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகப் பதிப்பாசிரியர் குறிப்பிடுகிறார்.

நெல்லை வருக்கக் கோவை:

கவிராச பண்டிதரின் புதல்வர் வீரை.அம்பிகாபதி பாடியதாகும். இப்புலவர் - இவர் காலத்தில் வாழ்ந்த பாண்டிய மன்னனால் பாராட்டப் பெற்றவராவார். இவர் பாடிய மற்றொரு நூல் பராபரை மாலை ஆகும். இளமையிலேயே பெரும்புகழ் பெற்று இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தவர் இந்தப் புலவர். இவர் காலம் 16ஆம் நூற்றாண்டு. இவர் பாடிய நெல்லை வருக்கக் கோவையில் மொத்தம் 102 பாடல்கள் உள்ளன. திருநெல்வேலிப் பெருமானாகிய நெல்லையப்பரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு பாடப்பெற்ற நூல். இறுதிப்பாடல் ஆசிரியரின் பெயரையும், பாடலின் தொகையையும் குறிப்பிடுகிறது.

“கண்ணூறு பத்மத் தரிய்யன் போற்றுங் கழைமுத்தர்க்குப்
பின்னூறுஞ் சொல்வருக் கக்கோவை தன்னைப் பரிவுடனே
வெண்ணூ லணிபிம் அகாபதி வீரையில் வேதியன்சொல்
தொண்ணூறு மெட்டும் படிப்பார்க்கெந்த நாளுஞ் சுகமுண்டுமே”

98 பாடல்கள் என்று இப்பாடலில் குறிக்கப் பெற்றாலும் சிறப்புப் பாயிரமும், அதனை அடுத்து ஒரு வாழ்த்துப் பாடலும் அமைந்திருப்பதால் நூல் 100 பாடல்கள் கொண்டு விளங்குகிறது. இச்சிறு நூலை மு.ரா.அருணாசலக் கவிராயர் 1914இல் பதிப்பித்துள்ளார்.

பாம்பலங்காரர் வருக்கக்கோவை:

இதனைப் பாடிய புலவர் படிக்காசுப் புலவர் ஆவார். தொண்டை மண்டலச் சதகம் பாடியவர் ஆவார். ஆல்வல்லான் பஞ்சாக்கரப் படியில் படிக்காசு இவருக்கு வைத்ததனால் இவருக்குப் படிக்காசுப் புலவர் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. மொத்தம் 100 பாடல்கள் இக் கோவையில் உள்ளன. மோரூர் இறைவனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு இந்நூல் எழுந்துள்ளது. குமாரசாமிக் காங்கேயன் என்பான் இந்நூலைப் பாடவைத்தான் என்று குறிப்பிடுகிறார்கள். இந்நூலில் சைவத் தத்துவக் கருத்துக்கள் விரவிக் கிடக்கின்றன. இந்நூலின் காலம் கி.பி.18ஆம் நூற்றாண்டு.

மதுரைச் சொக்கநாதர் வருக்கக் கோவை:

ஆசிரியர் சு. நல்லசிவன் பிள்ளை ஆவார். 102 பாடலைக் கொண்டது. இந்நூலைப் பாடுவித்தவர் திருப்பனந்தாள் திருமடத்துத் தம்பிரான் சுவாமிகள் ஆவார். இந்நூலில் அகச்சுவை ஐந்திணைக் கோவையின் சுவையை ஒத்து விளங்குகிறது எனலாம்.

“சேணா ரமிழ்துண்ட தேவரும் என்னிற் சிறந்திலரே
பூணார் தனம்புல்லி வாயமிழ் துண்டிவார் போகந்துய்த்து”

என்ற பகுதி அதற்கோர் எடுத்துக் காட்டாகும். மதுரைச் சொக்கநாதரின் திருவிளையாடல்கள் இந்நூலில் விரவிக் கிடக்கின்றன. மதுரை நகரத்தின் சிறப்புப் பலபடப் பாராட்டிப் பேசப்படுகிறது. இந்நூல் 1948-இல் பதிப்பாகி உள்ளது.

கோவை தரும் இலக்கியக் கொள்கை

இலக்கியம் என்றால் என்ன? இவ்வினாவிற்கு வின்செஸ்டர் என்னும் பெரியார் நீண்ட நெடும் ஆராய்ச்சி செய்து சில முடிவுகளைக் கூறியுள்ளார்.¹ அதன்படி உணர்ச்சி, கற்பனை, அனுபவச் சிந்தனை, வடிவம் ஆகிய நான்கின் கூட்டுறவே இலக்கியம் என்று பெறப்படுகிறது. தொல்காப்பியம் “எல்லே இலக்கம்” என்று குறிப்பிடும் சொல் கொண்டு இலக்கிய விளக்கத்தைக் காணலாம் என்பார் டாக்டர் ச.வே.சுப்பிரமணியம் அவர்கள்.² இலக்கு + இயம் என்று பிரிக்கும்பொழுது இலக்கு என்பதற்கு விளக்கம், நோக்கம் கொள்கை, குறிக்கோள் எனப் பொருள் கொண்டு, இயம் என்பதனை ஒலிப்பது, கூறுவது, வெளிப்படுத்துவது எனப் பொருள் கொள்ளின் நம் குறிக்கோள்களையும், கொள்கைகளையும், இயம்புவது அல்லது விளக்குவது இலக்கியம் எனக் கொள்ளலாம் என்பார் அவர். எனவே மேலைநாட்டு அறிஞர்கள் தமிழக அறிஞர்கள் ஆகியோரின் கூற்றுப் படி ஆய்ந்து பார்க்கும் பொழுது இலக்கியம் என்பது குறிக்கோளை நோக்கித் தனி ஒரு மனிதனை இட்டுச் செல்லப் பயன்படுத்தும் ஒரு கருவி என்பது பெறப்படுகிறது.

தனி ஒருவன் தன் ஐம்புலன்களின் வாயிலாகப் பெற்றிடும் அனுபவங்களைப் படைத்து மொழிகின்ற பொழுது இலக்கியம் உருவாகின்றது. அவனின் நினைவுக் குறிப்புகள், எதிர்பார்ப்புகள், கற்பனை உணர்வுகள் இவைகள் இலக்கியத்தின் அங்கங்களாக அமைகின்றன. அங்கங்களை அழகுபடுத்தும் பொழுது பிறரை அவை ஈர்க்கின்றன. வயது வரம்பின்றி, காலக்கணக்கின்றி அனைத்துப் பிரிவினரையும் இலக்கியப் படைப்பாளி தனது படைப்பால் தன்வயமாக்குகிறான். எனவே படைப்பாளி கலைஞனாகிறான், படைப்பு இலக்கியம் கலையாகிறது. தன் எதிர்பார்ப்புகளைப் படைப்பாளி தன் அளவில் மட்டும் நிறுத்திக் கொள்ளாது சமுதாயத்தை - ஏன்? உலகத்தையும் தன் எல்லைக்குள் கொண்டு

1. Principles of Literature CRI. P.61

2. தமிழ் இலக்கிய வகையும் வடிவும், ப:7.

வந்து அவைகளின் எதிர்பார்ப்புகளாகப் படைத்துவிடுகிறான். அப்பொழுது இலக்கியம் ஓர் உயர்வினைப் பெறுகிறது.

இத்தகைய அடிப்படையில் இலக்கியக் கலை உருவாகிற பொழுது மாறாத எண்ணங்களும், தடம் பிறழாத உண்மைகளும் கலை வடிவமாகின்றன. அந்தக் கலை பிற கலைகளினின்றும் விஞ்சி நிற்கின்றது. இயற்கையாக விரிந்து கிடக்கின்ற அழகின் சிரிப்புக்களை இலக்கியக் கலைஞன் தன் கைவண்ணத்தால் தீட்டிக் காட்டும் பொழுது இவ்வியற்கை வளங்களும் சமுதாயத்தோடு நெருங்கி வருகின்றன. இவ்வாறு தன் அநுபவத்திலிருந்து உருவாகி உலக எதிர்பார்ப்புகளைப் பிரதிபலித்து இயற்கை சமுதாயத்தோடு பிணைந்து, கலை உணர்வு பெறுகிறது. அந்த உயர்ந்த கலை பிற கலைகளினின்றும் தனித்து நிற்கிறது. எனவேதான் பிற கலைகளைவிட இலக்கியக் கலை தலைசிறந்தது என்ற கூற்று எழுந்தது.

இவ்விலக்கியக் கலையின் மற்றொரு சிறப்பு காலத்தை வென்று நிலைத்து நிற்பதாகும். உயிர்களிடம் காணப்பெறும் நிலையாமை, மானிட உயிரால் படைக்கப் பெற்ற இலக்கியத்தில் எள்ளளவும் நிற்பதில்லை. ஒரு காலக்கட்டத்தில் தோன்றுகின்ற இலக்கியம் அக்காலக் கட்டத்திற்கு ஏற்ற பல கருத்துக்களைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்கும். அக்காலச் சமுதாயத்தின் உணர்வுகளை அந்நூல் எடுத்துகாட்டும். இவ்வாறு ஏதோ ஒரு காலத்தில் தோன்றிய இலக்கியம் அந்தக் காலத்தோடு செல்வாக்கை இழந்துவிடாது, வருகின்ற காலத்திலும் தன்னிலை குன்றாத் தகைமையதாய் உயர்வு பெற்றுப் புத்துலகைப் படைக்கின்றது. இத்தகு உயர்நிலையில் மனித இனம் கண்ட மொழி வளத்திற்கு இலக்கியம் ஒரு கலங்கரை விளக்காக, வரலாற்றுக் காண்ணாடியாக விளங்குகிறது. இத்தகைய நிலை வேறு எந்த அமைப்பிற்கும் இருக்க முடியாத ஒரு நிலையாகும். எனவேதான் தமிழ் மொழி இவ்விலக்கிய வளத்தைப் பெரிதும் பெற்று தன்னிகரற்று விளங்குகிறது.

இலக்கியங்களை வகைப்படுத்திய பணி காலத்திற்குக் காலம் வளர்ந்தும், வேறுபட்டும் காணப்பெறுகிறது. தொடக்க காலத்தில் மானிடரை இனம் பிரித்துத் தொழில்களைப் பாகுபடுத்திச் சமுதாய அமைப்புகள் வளர்ந்த வந்தன. அதுபோல இலக்கியங்களும்

பாகுபடுத்தப் பெற்றன. தனிமை, இயல்பு, பண்பு, பாங்கு, பயன், உருவம், உறுப்பு என்பவற்றைத் துணைகளாகக் கொண்டு பாகுபடுத்தப் பெற்றன. உலக இலக்கியங்களைத் தோடக்க நிலையில் செய்யுள் என்றும் உரை என்றும் பாகுபடுத்தினர். இலக்கியத்தில் செய்யுளே காலத்தால் முந்தியது என்றாலும், உரைநடையும் இருந்தமையும் பெறப்படுகிறது. தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே உரை என்ற அமைப்பு இருந்தமை நூலில் உரை பற்றிய குறிப்பு பன்னிரு இடங்களில் காணப்படுவதால்³ அறிகிறோம். எனவே இலக்கியத் தோடக்க காலத்தில் செய்யுள் உரை என இருவகை இருந்தமை பெறப்படுகிறது. பின்னர் காலப்போக்கில் இலக்கியத்தின் பொருளைப் கொண்டு வகைகள் பாகுபடுத்தப்பட்டன. தமிழ் இலக்கியங்களில் அகம், புறம் என்ற பாகுபாடு இந்த அமைப்பிலே தோன்றியதாகும். பின்னர் உணர்த்தும் பாங்கினால் இலக்கிய வகைகள் பிரிக்கப் பெற்றன. இதனை வெளியீட்டுப் பாங்கு எனக் குறிப்பிடலாம். தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்கள், பிறருணர்ச்சிப் பாடல்கள் என்பன அவ்வகையாகும். இவ்வாறு இலக்கியங்களை வடிவு கொண்டும், பொருள் கொண்டும், வெளியீடு கொண்டும் வகைப் படுத்துகின்ற மரபு தொன்றுதொட்டுக் காணப்படுகிறது. எந்த ஒரு இலக்கியத்தையும் இம்மூன்று கோட்பாட்டுகளுக்குள் கொண்டு வந்துவிடலாம்.

தமிழ் மொழியின் இலக்கியங்கள் இப்பொதுவான அடிப்படையில் பிரிக்கப்பெற்று இற்றைக்கும் ஆய்வு செய்யப்படுகின்றன. இம்மூன்று வகைகளில், தமிழ் இலக்கியங்களின் எந்தப் பிரிவுகளையும் அடக்கி விடலாம்.

பொதுவான இம்மூன்றின் ஆடிப்படையில் காலத்திற்குக் காலம் தமிழ் ஆய்வாளர்கள் இலக்கியங்களைப் பிரித்துள்ளனர். எட்டுத் தோகை என்றும், பத்துப்பாட்டு என்றும் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு என்றும், காப்பியங்கள் என்றும், பக்தி இலக்கியங்கள் என்றும், சிற்றிலக்கியங்கள் என்றும் வகைப்படுத்தினர். இது தொன்மையான பாகுபாடாகும். பின்னர் இலக்கியத் திறனாய்வு வளர்ந்த நிலையில் பலவகைக் கோணங்களில் வகைப்படுத்தப் பட்டுள்ளன.

இலக்கியமும் வகைப்பாடும் அறிஞர்களின் கைவண்ணத்தால் மிளிர்ந்தனவாகும். இவ்வண்ணங்கள் “கொள்கைகளின் அடிப்படைகளையே” சிறப்புக்களாகப் பெற்றிருக்கின்றன. எந்த ஓர் இலக்கியமும் கொள்கை இல்லாது அமையுமானால் அது நிலைத்து வாழ்வதில்லை. கொள்கை இல்லாத இலக்கியங்களை அறிஞர் பெருமக்கள் புற்றீசல் இலக்கியங்கள் என்பர். கொள்கைகள் பலதரப்பட்டனவாக இருக்கலாம். ஆனால் அக்கொள்கைகள் மானிடர் வாழ்வுக்கு எவ்வகையாலும் பயன்படவேண்டும் என்பது அடிப்படையாகும்.

இந்த அடிப்படை நிலையில் கோவை இலக்கியங்களின் இலக்கியக் கொள்கைகளைக் காண்பது என்பது இன்றியமையாததாகிறது. இக்கோவை இலக்கியத் தோற்றத்தையும், வகைகளையும் ஓரளவிற்கு உணர்ந்து கொண்ட நிலையில் இலக்கியக் கொள்கை காண்பது எளிதாகிறது. தமிழ் இலக்கிய வகைகளில் பிரபந்தங்கள் என்று ஒருவகை உண்டு. பிரபந்தம் என்ற சொல் வடசொல் ஆகும். இவ்வடசொல்லுக்கு ஏற்ற நிலையில் சிற்றிலக்கியங்கள் என்று தமிழ்ப்படுத்துவதும் உண்டு. தமிழில் 96 வகைப் பிரபந்தங்கள் உள்ளன என்பர். ஆனால் 96 என்ற எண்ணிக்கை இன்று வளர்ச்சியடைந்து விரிந்து காணப்படுகிறது. டாக்டர் முத்துச் சண்முகம் அவர்கள் இந்தப் பிரபந்த வகைகளை 300-க்கும் மேற்பட்டதாகக் குறிப்பார்.⁴ டாக்டர் நா.வி.செயராமன் அவர்கள் 331 என்று வரையறுத்துக் காட்டுவார்.⁵ ஆசிரியர்களின் ஆக்கத்திறன், காலத்தின் சூழல், சமுதாய உணர்வுகள் ஆகியவை இவ்வகை இலக்கியங்களை வளர்த்து விட்டிருக்கின்றன எனலாம். இப்பிரபந்த வகைகளை முன்னர் குறிப்பிட்ட பொருள் நிலையாலும், வடிவு நிலையாலும், வெளியீட்டு நிலையாலும் நாம் அடக்கலாம். முதல் கட்டுரையில் குறிப்பிட்டது போலப் பொருள், காலம், சமயம், மன்னர் தொடர்பு, எண்ணிக்கை என்ற பகுப்பாலும் அடக்கலாம். பொருள்நிலை பற்றிய நிலையில் ஆற்றுப்படை, கோவை இலக்கியங்களை அடக்கலாம். சிலேடை, மாலை போன்றவற்றை வடிவு நிலையில் அடக்கலாம். வெளியீட்டு நிலையில் தூது போன்றவற்றை அடக்கலாம். இந்த நிலையில் கோவை இலக்கியத்தைப் பொருள் நிலையாலும், வடிவு நிலையாலும் அடக்கமுடியும் என்பது துணிவாகும்.

4. சிற்றிலக்கியங்களின் தோற்றமும் வகையும் - பக்: 115-138.

5. சிற்றிலக்கியத் திறனாய்வு, பக்: 161-168.

ஐந்திணைக் கோவைகளைப் பொருள் அடிப்படையாலும், மும்மணிக்கோவை, வருக்கக் கோவைகளை வடிவ அமைப்பாலும் அடக்கலாம். இந்த அமைப்பில் அமைந்துள்ள கோவை இலக்கியங்களும் தங்களுக்கென இலக்கியக் கொள்கைகளை அமைத்துக் கொண்டுள்ளன.

இலக்கியம் - தமிழ் ஆட்சி: அறிவாற்றலாலும், பயிற்சியினாலும், பட்டறிவினாலும் பாடிப்பாடிப் பைந்தமிழுக்கு அணிகூட்டிய பாவலர்கள் தங்கள் படைப்புகளில் தமிழைப் பற்றிய கருத்தோட்டங்களைக் கூறாமலிருப்பதில்லை. இலக்கியம் பற்றிய சொற்களைக் கோவை இலக்கியங்கள் ஆங்காங்கே பயின்றுள்ளன. தன்னிகரற்ற தலைவனை கிளவித் தலைவனாகப் பெற்ற அகப்பொருள் கோவை இலக்கியங்கள் தம் தலைவனைப் பாராட்டுகின்ற பொழுது தமிழ் ஆய்ந்த தலைவனாகப் பாராட்டுகின்றன. இவ்வாறு தமிழையும், தமிழாய்ந்தவரையும் பாராட்டுவதோடல்லாமல் தமிழில் எழுந்த இலக்கிய - இலக்கணங்களையும் அனைத்துக் கோவை இலக்கியங்களும் போற்றிப் புகழவே செய்கின்றன.

கோவை இலக்கியங்களில் முதல் கோவையாகப் பெயரளவில் தெரிந்த காரியார் கோவையைச் சேக்கிழார் அறிமுகப் படுத்துகின்ற பொழுது, “குறையாத தமிழ்க்கோவை தம் பெயரால் குலவும்வகை” என்று குறிப்பிடுவார். எனவே கோவையின் தொடக்கம் தமிழ்க் கோவையாகவே தொடங்கியிருக்கிறது என்று எண்ணுகின்றபொழுது தமிழ் நெஞ்சங்கள் விம்மிடவே செய்யும். இக்கோவை கிடைக்கப் பெற்றிருப்பின் தமிழ்க் கோவையாக விளங்கும் அக்கோவையில் அமைந்துள தண்டமிழின் தன்னிகரற்ற தன்மைகளை நாம் அறிந்து சுவைத்திருக்க முடியும்.

கிடைத்திருக்கும் கோவைகளில் தொன்மைக் கோவையாகிய திருக்கோவையார் மணிவாகரால் மணம் கமழப் பாடப்பெற்றதாகும். அக்கோவையின் கிளவித் தலைவன் பெருமை தமிழாலே பாராட்டப் பெறுகிறது. இதோ அதன் பாடல்:

“சிறைவான் புனற்றில்லைச் சிற்றம்ப லத்துமென் சிந்தையுள்ளும்
உறைவான் உயர்மதிற் கூடலி னாய்ந்தவொண் தீந்தமிழின்
துறைவாய் நுழைந்தனை யோவன்றி ஏழிசைச் சூழல்புக்கோ
இறைவா தடவரைத் தோட்கென்கொ லாம்புகுந் தெய்தியதே” (பா:20)

பாடலில் தலைவனின் தோள்கள் மெலிந்ததற்குக் காரணம் யாது? எனச் சில வினாக்களை எழுப்புகின்ற பாங்கன் கூடல் மாநகரின் ஆய்ந்த தமிழின் துறைகளிடத்தில் நுழைந்து அதனால் மெலிந்தனையோ? என்று வினாவினான் என்ற அமைப்பைப் பார்க்கின்றபொழுது இலக்கியக் கொள்கையின் தலையாய கொள்கை ஆய இலக்கியத் தமிழ் ஆட்சியை மணிவாசகர் சிறப்பாக ஆண்டுள்ளார் என்பது புலனாகிறது. தீந்தமிழ்த் துறைகளாக அகமும், புறமும் அக்காலத்தில் விளங்கின. அதனைச் சங்கம் ஆய்ந்தது. சங்கம் ஆய்ந்த சாரங்களை, தமிழக ஆடவர் பயின்று ஏற்றனர் என்பதை மணிவாசகர் குறிப்பாகக் காட்டுகிறார். அவருக்குப் பின்னர் தோன்றிய சிவப்பிரகாசர் தன் பாங்களையும், தலைவனையும் உசாவ வைக்கின்றபொழுது முன்னவரின் மொழியைப் பொன்னெனப் போற்றுகின்றார்.

“போதைப் பொதிந்தித் டிள்தூங் களகப் பொருப்பிமைய
மாதைக் கலந்த திருவெங்கை வாணர் மதுரைச்சங்க
மேதைப் பசுந்தமிழ்ப் பாற்கடல் நீந்திய வீரமொரு
பேதைக் குடைந்துநின் நாய்தகு மோசொல் பெருந்தகையே

(பா:45)

திருவெங்கைக்கோவைத் தலைவன் மதுரைச் சங்க மேதையாக, பைந்தமிழ்ப் பாற்கடல் கடந்தவனாக அறிமுகப் படுத்தப்படுகிறான். முன்னவர் தீந்தமிழை ஆய்ந்தனையோ? என்று கேட்க, பின்னவர் சிறிது வளர்ந்து தமிழை ஆய்ந்த கடந்த தலைவனாகப் படைத்து மகிழ்கிறார். இரண்டுக்கும் இடைப்பட்ட அம்பிகாபதிக்கோவை ஆசிரியர் சங்கப் புலவர்களைத் தெய்வப் புலவர்களாக்கி அவர்கள் செய்த நூல்களின் வகைகளைப் புலப்படுத்தி ஆய்ந்த தலைவனைக் காட்டி மகிழ்கிறார்.

“தென்செய்த பண்ணின் திறந்தெரிந் தோதெய்வப் பாவலர்தாம்
முன்செய்த நூலின் முறைதெரிந் தோசெம் முகங்கருகிப்
பொன்செய்த மேனியும் புல்லென்று வாடிப் புலம்ப என்னோ
என்செய்த தோஅறி யேன்திரு மேனிஇறை வனுக்கே” (பா:46)

இப்பாடலில் தெய்வப் பாவலராகப் புலவர்களை அறிமுகப் படுத்துவது தமிழைப் பக்தி மொழியென்று அறிஞர்கள் கூறுகின்ற கருத்தை நினைவு படுத்துகிறது. 18ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய

சங்கரமூர்த்திக் கோவையில் படைத்து மொழியப் பெற்ற தலைவன் தமிழை மட்டும் ஆய்ந்தவனாகத் தோன்றவில்லை. வடநூலின் திறம் தெரிந்தவனாகவும் காட்சி தருகிறான்.

“தென்னூல் இயலறிந் தோவட நூலின் திறந்தெரிந்தோ
இன்னூல் நரம்பி னிசைபயின் றோஅண்ணலே” (பா:40)

இதன்மூலம் 18ஆம் நூற்றாண்டில் தென்தமிழும், வடமொழியும் ஒருசேரக் கற்கப் பெற்றன என்பது தெரியவருகிறது. இருபதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய கரந்தைக் கோவைத் தலைவனோ மாணவப் பருவத்தவனாகக் காட்சி தருகிறான்.

“எல்லா நலங்களும் இன்றமிழ்க் கல்வியும் ஏய்ந்தகவி
வல்லார் புகழ்கரந் தைப்பயில் மாணவ! வாழ்விலெதும்
இல்லார் எனமுகம் வாளிழந் துள்ளமின் றேங்கவுமுன்
மல்லார் புயம்மெலி வாகவும் என்கொலோ வந்ததுவே?” (பா:40)

இப்பாடலில் கரந்தைச் சங்கம் காட்டப் பெற்றுள்ளது. திருக் கோவையார் தமிழ்ச் சங்கத்தைக் காட்ட, கரந்தைக் கோவையோ கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தைக் காட்ட, அற்றைக் காலமும், இற்றைக் காலமும் சங்கத் தமிழையே சுட்டுகின்றன என்ற பெருமை ஏற்படுகிறது. இத்தகைய நிலையில் கோவை இலக்கியங்கள் சங்கம் வைத்து ஆய்ந்த தமிழைக் கையாண்டு தமிழாட்சியை எடுத்து இயம்புகின்றன.

தமிழைக் கூறிய கோவைப் படைப்பாளிகள் தமிழின் இலக்கிய வடிவைக் கவி என்றும், பா என்று, மறை என்றும் கிடைத்த இடமெல்லாம் குறிப்பிட்டு மகிழ்கிறார்கள். கோடச்சுரக்கோவை ஆசிரியர் “ஆகமம் பொன்னுருக் காவியம்” (பா:93) என ஆகமங்களையும், காப்பிய இலக்கணங்களையும் சொல்லால் குறிப்பிடுகின்றார். திருக்கழுக்குன்றக் கோவையில் “ஆகமநூல் சாற்றுவன் தோளுடையாள்” (பா:222) என்று ஆகமம் குறிக்கப்படுகிறது. இவ்வாறு இலக்கிய வடிவுகளாக ஆகமங்களும், காவியங்களும் குறிக்கப் பெற்றுக் கோவை இலக்கியங்கள் இலக்கியக் கோள்கைகளைப் புலப்படுத்திக் காட்டுகின்றன. தமிழ் இலக்கியங்கள் தெய்வப் பாமாலைகளாகவும் விளங்குகின்றன. அவையே அவ்விலக்கியங்களின் பயனுமாகும். குமரகுருபரர் பண்டார மும்மணிக் கோவையில் தான் தமிழ்மாலை சாத்துவதை மிகச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

“விரிக்குஞ் சரியைஇப் பாமாலை சேர்த்தது மெய்க்கிரியை
தரிக்கும் படிக்கின்று சாற்றிய தேமற்றுஎன் தண்டமிழைத்
தெரிக்கின்ற போதருள் செய்தது வேசிவ யோகமுண்மை
பரிக்கின்ற ஞானமொன் றேமாசி லாமணி பாலித்ததே” (பா: 34)

இப்பாடலில் குமரகுருபரர் தன் தீந்தமிழைப் பாமாலையாகப் போற்றியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். நம்பியாண்டார் நம்பி அவர்கள், திருஞான சம்பந்தரின் திருவடிகளைப் போற்றிப் புகழ்கின்ற பொழுது, நன்மை நிறைந்த கல்விக்கழகத்து அளவளாகி மகிழும் புலவர்கள் யாப்புக்குரியன என்று குறிப்பிடுகிறார்.

“..... நல்ல சங்கத்

தொன்றும் புலவர்கள் யாப்புக்குரியன” (பா:3)

குமரகுருபரர் பாமாலை, என்றுரைக்க நம்பியாண்டார்நம்பி யாப்பு என்றுரைக்க, சிராமலைக்கோவ ஆசிரியர் “கவிஞர்த் தமிழ்த் தொடை கந்தார் களிற்றூரியார் தென்கயிலை கறுத்தர்” (பா:395) என்று தமிழ் இலக்கியத்தைத் தொடையாகக் குறிப்பிடுகிறார். திருவாரூர்க் கோவை ஆசிரியர், “கவியிடத்து மந்திரபாடமும் கற்றும் இன்னார் உய்ய வந்தருளே” (பா:482) எனக் கவியால் தமிழைக் குறிப்பிடுகின்றார். அதுமட்டுமா? கவி என்று குறித்ததோடு அமையாது, தமிழைச் செல்வமென்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.

“செந்தமிழாம் செல்வம் தேடுதற்கு இப்பொழுது நடந்தனர்” (பா:483) என்பது அவர் வாக்கு. ஒரு துறைக் கோவையைத் தொடங்கி வைத்த அமிர்த கவிராயர் பாவலரின் செந்தமிழை மற்றவர்கள் கூறியதுபோலக் கூறாது புதுமையான முறையில் பாடிப் புகழ்கிறார்.

“பாவுக் கிசையும் பெயரே புனைந்துமெய்ப் பாவலர்தம்
நாவுக் கிசையும் பெரும்புக ழான்ரகு நாதன்வரைக்
கோவுக் கிறையான் றளித்தீ ரெமக்குக் கொடுத்தவிரு
மாவுக் கிறையிலி செய்தீர் புகழும் வகையறிந்தே” (பா:74)

இங்கு பாவலர்களின் புகழ்மாலைப் பாக்கள் அவை தோன்றுகின்ற நாவாலேயே குறிக்கப்பெறுவது மிகச் சிறப்புடைத்தாம். மதுரை மும்மணிக்கோவை ஆசிரியர், புலவர்கள் மட்டும் தமிழை அறியவில்லை, அஃறிணைப் பொருள்களும் தமிழை அறிவன எனப்

புகழ்ந்து பேசுகிறார். ஞானசம்பந்தப் பெருமானின் ஏடுகள் வையை ஆற்றில் ஆற்றை எதிர்த்துச் சென்றன என்ற நிகழ்ச்சியைக் கொண்டு வையை நதியையும், தமிழையும் சிறப்புப் படுத்துகிறார்.

“தெய்வக் கோமகன் செய்ய செந்தமிழறி வையை” (பா:13) என்பது அவர் வாக்காகும். இங்கு நீர்ப்பெருக்காகிய ஆறாம் அஃறிணை தமிழறிந்தது என்று குறிப்பிடும் பொழுது தமிழின் பெருமை சிறந்தோங்கியிருக்கிறது எனலாம்.

கப்பற்கோவை ஆசிரியர் பாட்டுடைத்தலைவனைப் பாராட்டிச் சொல்லும் பொழுது,

“போற்றும் புலவர் கவிமாலை கொண்டு புவிமுழுதும்
தோற்றும் புகழ்புனை தொண்டையர் கோன் கப்பற் றொண்டர்” (பா:44)
என்று பாடுகிறார். இங்கு புலவரின் இலக்கியங்கள் கவிமாலையாகப் புகழப்படுவதைக் காணலாம். இவ்வாறு கோவை இலக்கியங்களின் படைப்பாளிகள் தம் மொழி உணர்வுக் கொள்கைகளைத் தரணிபுகழ் கவிதைகளில் தந்து மகிழ்கின்றனர். இலக்கியக் கொள்கையின் முதல்நிலை, தமிழை, தெய்வத்தமிழை, செந்தமிழைப் போற்றிப் புகழ்வதாகும். இலக்கிய வடிவங்களை எடுத்துரைப்பதாகும். இந்த முதல்நிலையை மேற்கூறப்பெற்ற சான்றுகள் மூலம் கோவை ஆசிரியர்கள் செம்மையாகச் செய்துள்ளார் என்பதைத் தெள்ளிதின் உணரலாம். தமிழ் இலக்கியங்கள் தமிழின் நிலையை எடுத்துரைக்கின்றபொழுது இலக்கியம் படைத்துத் தமிழைப் போற்றுவதோடு தங்கள் கவிதைகளிலேயே தமிழின் மேன்மையை எடுத்துரைப்பதும் போற்றுதற்குரித்தாம்.

பொதுவாக இலக்கியங்களைக் குறிப்பதோடு நின்றுவிடாமல் தமிழ் இலக்கியப் பெயர்களையும், காப்பியப் பெயர்களையும் அவை குறிப்பிட்டுக் காட்டுகின்றன. பக்தி இலக்கியத்தில் சிறந்து விளங்கும் சித்தாந்த நூல்களைத் திருக்கழுக்குன்றக்கோவை

“சித்தசங் கற்ப நிராகர ணத்திற் சிறந்துரையா
உத்திதந் தோதுறை யாயிகன்
கண்டன மோர்ந்துரைத்தோ” (பா:45)

இப்பகுதியில் சைவ சித்தாந்தச் சாத்திரங்களாகிய சித்தியாரும், சங்கற்ப நிராகரணமும் எடுத்துரைக்கப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

சீகாழிக் கோவையின் ஆசிரியர் கோவையில் சிறந்து விளங்கிய திருக்கோவையாரைக் குறிப்பிடுகிறார். ஒரு கோவை நூலில் மற்றொரு கோவையின் பெயர் இடம் பெறுவது மிகச் சிறப்புடைத்தாம். காலத்தால் பின் வந்த கோவைகளுக்கு எல்லாம் திருக் கோவையார் வழிகாட்டியாக அமைந்ததால், சீகாழிக் கோவைநூல் ஆசிரியர் மணிவாசகருக்குத் தன் நன்றிக் கடப்பாட்டைக் கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிட்டு வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

திருகோட்டு மன்பர் திருக்கோவை யார்முனந் தீட்டியதால்
இருகோட்டு நீர்முடி யாளர்பிரியரென் றெண்ணி இன்னம்” (பா:3)

இப்பகுதியில் மணிவாசகரைக் குறிக்கும் பொழுது மயக்கத்தை நீக்கியருளும் திறம் படைத்தவர் என்பதைத் திருகோட்டும் என்ற சொல்லால் குறிப்பிடுவது ஆய்ந்து இன்புறத் தக்கதாகும். பழமலைக் கோவை திருக்குறளைத் தனிவேதம் என்று குறிப்பிடும் பாங்கு குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

“அகழ்வாரைத் தாங்கு நிலம்போலத் தம்மை அடைதலில்லாது
இகழ்வாரைத் தாங்க லந்தமிழ் வேத மிசைத் ததுவே” (பா:21)

இப்பகுதியில் திருக்குறள் முழுமையாக இடம் பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். கற்பனைக் களஞ்சியம் சிவப்பிரகாசர் தமிழ் இலக்கியப் பெயர்களைத் திருவெங்கைக் கோவையில் நளினமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

“மந்தா கினியணி வேணிப்பி ரான்வெங்கை மன்னவநீ
கொந்தார் குழல்மணி மேகலை நுட்பங் கொள்வதெங்கள்
சிந்தா மணியுந் திருக்கோ வையுமெழு திக்கொளினும்
நந்தா உரையை யெழுதலெவ் வாறு நவின்றருளே” (பா:107)

இப்பாடலில் பாங்கி தலைவியின் உறுப்புக்களை எழுத இயலாது என்று தலைவனிடம் கூறும் பொழுது தமிழிலக்கியப் பெயர்கள் கையாளப் பெறுகின்றன. இடையினை எழுத இயலாது என்று கூறும்பொழுது மணிமேகலை பயன்படுத்தப் படுகிறது. தலைவியின் கொவ்வைச் செவ்விதழ்களைக் குறிக்கும் பொழுது சிந்தாமணியும், திருக்கோவையும் எடுத்தாளப்படுகிறது. சிராமலைக் கோவையில் இலக்கண நூல்களை ஆசிரியர் மிகச் சிறப்பாகக் கையாளுகிறார்.

“பாவிய லாருநற் காரிகை ஒதியின் பாலமர்ந்தும்
மேவிய லாகுநன் னூலிடை யாயா விதமதென்னே” (பா:9)

இவ்வரிகளில் யாப்பருங்கலக் காரிகையும், நன்னூலும் இடம் பெற்றுள்ளன. இவ்வரிகளில் ஒரு சிறப்பு - காரிகை கற்ற பின்னே நன்னூல் கற்க வேண்டுமென்ற குறிப்பை ஆசிரியர் மறைமுகமாக வெளிப்படுத்துவதாகும். இந்த அடிப்படையில்தான் இன்றைய கல்விமுறையிலும் காரிகைக்குப் பின்னே நன்னூல் கற்பிக்கப்படுகிறது.

இலக்கியக் கொள்கையின் முதல்நிலையாக விளங்கும் இலக்கியச் சொல்லாட்சியைத் தமிழிலக்கிய இலக்கண நூல்களின் பெயர்களைத் தத்தம் நூல்களில் இடம் பெறச் செய்து கோவைப் படைப்பாளிகள் இலக்கியக் கொள்கையை வலுப்படுத்தியுள்ளனர்.

பொருள்: இலக்கியங்களில் பொருள் என்பது பாடு பொருளின் சிறப்பைக் குறிக்கும். அப்பாடுபொருள்கள் தமிழிலக்கிய வகைகளை வகைப்படுத்துவதற்குக் கருவிப் பொருளாக அமைகிறது என்பது முடிந்த முடிவாகும். காரணம் - பொருளமைப்பு எல்லா இலக்கியங்களிலும் ஒரே மாதிரியாக அமைவதில்லை. எனவேதான் இலக்கிய வகைகள் பல்கிக் காணப்பெறுகின்றன. ஆனால் அதே நேரத்தில் இலக்கியங்களில் காணப்படும் பாடுபொருள்கள் பல்கிப் பெருகி விளங்கினும் அவை ஒரு பொதுத் தன்மைக்குள் அடங்குதல் வேண்டும். இந்த அடிப்படையில்தான் தண்டியலங்கார ஆசிரியர் காப்பிய இலக்கணம் கூறும்பொழுது அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என நான்கு பொருளை உடைத்தாக இலக்கியம் விளங்கவேண்டும் என்று குறிப்பிடுகிறார். எனவே இலக்கியங்கள் பாடுபொருளின் சிறப்பால் வேறுபட்டிருந்தாலும், பாடுபொருளின் பொதுத் தன்மையில் அவை ஒரு நோக்குடையனவாக விளங்க வேண்டும். அறக்கருத்துக்களை வெளியிடும்பொழுது பல கோணங்களில் கருத்துக்கள் வெளியிடப்படலாம். அதுபோலப் பொருளடிப்படையில் மாற்றங்கள் காணப்படலாம். இன்பியல் வாழ்வில் ஏற்றத் தாழ்வுகள் உருவாக்கப் பெறலாம். வீட்டையும் வழிகளில் பல செயல் முறைகள் பேசப் பெறலாம். இருப்பினும் அவை கூறும் இறுதி முடிவுகளாக இந்நூல்வகைப் பயன்களே அமைய வேண்டும். இதுவே இலக்கியக் கொள்கையின் இரண்டாம் நிலையாகும்.

பாடுபொருளில் கோவை இலக்கியங்கள் ஈரமைப்புக்களைப் பெற்று விளங்குகின்றன. பொதுத்தன்மையாகப் பார்க்கும்பொழுது அவை இன்பியல் வாழ்வை எடுத்துரைக்கின்றன. சிறப்பு நிலையில் பார்க்கின்றபொழுது பாட்டுடைத் தலைவரைப் போற்றும் பணியில் அவை திகழ்கின்றன. ஐந்திணைக் கோவையிலும், ஒருதுறைக் கோவையிலும், வருக்கக் கோவையிலும் பொது இயல்பும், சிறப்பு இயல்பும் காணப்பெறுகின்றன. ஆனால் இம்மூன்று வகைக் கோவைகளையும் ஆய்ந்து பார்க்கின்ற பொழுது பொதுத்தன்மையே இன்றி யமையாத அடிப்படையான பாடுபொருள் என்பது பெறப்படுகிறது. அகப் பொருளைச் சுட்டிக் காட்டாது இம்மூன்று வகைக் கோவைகள் அமையக்கூடாது. ஆனால் பாட்டுடைத் தலைவர் இல்லாமல் அகப் பொருட் கோவை அமையலாம். இதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு அம்பிகாபதித் கோவையாகும். பாட்டுடைத் தலைவன் இல்லாமலே பாடப்பெற்ற கோவைநூல் அது.

மும்மணிக்கோவைகள் முன்னர் கூறப்பெற்ற மூன்று வகைக் கோவைகளைப் போல அகப்பொருளைச் சிறப்பிக்கத் தோன்றினாலும் காலப்போக்கில் அவை சிறப்புத் தன்மையாம் பாட்டுடைத் தலைமக்களின் சிறப்பைக் கூறுவதையே அடிப்படையாகக் கொண்டன. இருப்பினும் முற்றிலும் அகப்பொருளை அவை விளக்கிடவில்லை. இவற்றைக் கொண்டு பார்க்கும்பொழுது கோவை இலக்கியத்தின் பாடுபொருள் அகப்பொருளே என்பதும் பின்னர் சிறிது மாற்றம் பெற்றுச் சிறப்பு நிலையில் பாட்டுடைத் தலைமக்களைப் போற்றும் சிறப்பினைப் பெற்று விளங்கின என்பதும் பெறப்படுகிறது. அகப் பொருள் கோவைகளாம் ஐந்திணைக் கோவை, ஒருதுறைக் கோவை, வருக்கக் கோவை ஆகியவை அகப் பொருளைக் கூறும்பொழுது பிற அகப்பொருள் இலக்கியங்களைப் போல் அல்லாமல் வாழ்வியலைத் தொடர்கதை போலக் குறிப்பிடுகின்றன. இம் மூன்றினுள் முதன்மை பெற்றுத் திகழ்வது ஐந்திணைக் கோவையாகும். தமிழின் அகப்பொருட் கோட்பாட்டை அக்கோவை வகை மிகத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கிறது. ஐந்திணைக் கோவையும் மாற்றுவடிவமே ஒருதுறைக் கோவையும், வருக்கக் கோவையும் ஆகும். இம்மாற்று வடிவங்கள் ஏற்பட்டதற்குரிய காரணத்தைப் பிரபந்தத் திரட்டு ஆசிரியர் கீழ்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“கொடுப்பாரில் லாமையினாற் கோவையைக் கூறிட்டுக்
குலவுவருக் கம்பிறவாய்ப் பாளவற்றும் புனைந்தார்
தடுப்பாரில் லாமையில் தூதுபல வற்றைச்
சாதியமி யாமாந்தர் பலவினமேற் செய்தார்” (பா: 471)

பிரபந்தத் திரட்டு ஆசிரியர் நகைமொழியாக இக்கருத்தைக் கூறியுள்ளார் என்றாலும் சிந்தனைக்குரியதாகவும் அக்கருத்து விளங்குகிறது. பேதிய அளவு கொடை அளிக்க வல்லவர் இல்லாத காரணத்தால் கோவை இலக்கியம் பகுக்கப்பெற்று வருக்கக் கோவையாகவும், ஒருதுறைக் கோவையாகவும் எழுந்தது என்பது அவ்வாசிரியரின் கணிப்பு. ஆனால் ஐந்திணைக் கோவை பாடிய புலவர்களுக்குக் கொடையாளர்கள் சிறப்பித்தது போலவே, ஒருதுறைக் கோவை பாடிய புலவர்களுக்கும் வருக்கக் கோவை பாடிய புலவர்களுக்கும் கொடையாளர்கள் செல்வம் நல்கிப் போற்றியுள்ளனர். எடுத்துக் காட்டாக நாணிக்கண் புதைத்தலாகிய ஒருதுறைக் கோவை பாடிய அமிர்த கவிராயருக்குக் கோவை ஏற்ற அரசன் சேதுபதி மன்னன் புலவர் பிறந்த பொன்னங்கால் என்ற ஊரையும், ஒரு பாடலுக்கு ஒரு பொற்றேங்காய் வீதம் 400 பொற்றேங்காய்களையும் அளித்திருக்கிறான் என்பதை இங்கு குறிப்பிடலாம்.⁶ எனவே பிரபந்தத் திரட்டு ஆசிரியரின் கூற்று நகைச்சுவையாகக் கொள்ளலாமே தவிர ஏற்புடையதாகக் கொள்ளமுடியாது. ஆனால் அதே நேரத்தில் இம்மாற்று வடிவம் தோன்றக் காரணம் என்ன என்று சிந்திக்கின்ற பொழுது முன்னர் குறித்தபடி தமிழ்ப் புலவர்களின் அறிவாற்றலே அம்மாற்று வடிவத்திற்குக் காரணம் என்பது அறியப்படும். 400 துறைகளையும் கொண்டு அகப்பொருட் கோட்பாட்டைத் தொடர் நிலையாகச் சொல்லிய பண்டைத் தமிழர் அறிவு, பின்னர் 16, 17ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஒருதுறைக்கு 400 என்றும், தமிழரின் இன்பியல் வாழ்வில் முக்கியக் கருத்துக்களின் சுருக்கம் என்றும் படைத்துக் காட்டிப் பெருமை பெற்றது. எப்படி இருப்பினும் ஐந்திணைக் கோவையும் அதன் மாற்று வடிவங்களும் பாடுபொருளாக அகப் பொருளைக் கொண்டு விளங்குகின்றன என்பது முடிந்த முடிபாகும்.

அகப்பொருட் கொள்கை:

கோவை இலக்கியத்தின் பாடுபொருள் அகப்பொருள் ஆதனால் தமிழரின் இன்பியல் வாழ்வியல் சுவைகளை வரையறைப்படுத்திக்

6. ஒருதுறைக் கோவை. பழநியப்பா பிரதர்ஸ். 1977 பதிப்புரை.

கூறுகின்றன. இன்பியல் வாழ்வு தமிழரின் தனித்தொரு சொத்தாகும். பிற இனங்களிலிருந்து தமிழினம் வாழ்வியல் நிலையில் உயர்ந்திருப்பதற்குக் காரணம் வரையறுக்கப் பெற்ற இன்பியலைப் பெற்றிருத்தலே ஆகும். எவ்வாறு வேண்டுமாயினும் வாழலாம் என்பதை விடுத்து இப்படித்தான் வாழவேண்டும் என்று விதிகளை வகுத்துக் கொண்டு வாழ்வதே தமிழரின் இன்பியல் வாழ்வு. இன்பியல் வாழ்வைக் காதல் வாழ்வு என்றும், கற்பு வாழ்வு என்றும் இரு வகையாகப் பிரித்து அவற்றுக்குரிய இலக்கணங்களை வகுத்து அதன்படி வாழக் கட்டியம் கூறினர் அகத்துறைப் புலவர்கள். அவர்களால் வகுக்கப்பெற்ற அகத்துறைகளைக் கூர்ந்து நோக்கினால் அவற்றில் இடம் பெற்றுள்ள காதல் ஒழுக்கங்கள் அரியனவல்ல. அதே நேரத்தில் யாவரும் மேற்கொள்ளத்தக்க எளியனவும் அல்ல, வலிமையுடையனவும் அல்ல. உடலையும், உள்ளத்தையும் ஊறு செய்யா மெலியனவும் அல்ல. அவ்வொழுக்கங்கள் கொடியனவும் அல்ல. வாழ்வுக்கு நலம் பெருக்காச் சிறுமையனவும் அல்ல. சமுதாயம் போற்றும் சால்புடையன. உணர்வுகளுக்கு இன்ப ஊற்றைத் தருவன. அறிவு மேம்பாட்டை உயர்த்தவல்லன. தெள்ளிய உள்ளத்தைத் தரக்கூடியன. கற்றோரும், மற்றோரும் மேற்கொள்ளத் தக்கன. இத்தகைய பெருமை உடையனவே தமிழரின் அகப்பொருட்டுறைகள் என்பது பெறப்படும்.

தமிழரின் அகப்பொருட் கொள்கைகளின் முடிவுகள் இன்பம் பயக்கத் தக்கனவே ஆகும். எந்த ஒரு அகப்பொருள் இலக்கியமும் அகப்பொருள் மாந்தர்களை அழுது புலம்பியவர்களாகவோ, ஒழுக்கத்தின் இடையில் இறந்து பட்டவர்களாகவோ காட்டுவதில்லை. ஆனால் அதே நேரத்தில் நிகழ்ச்சியின் இடையில் தலைமக்கள் இறந்து படுவார்களேயானால் அவற்றைப் புறப்பொருளாகத் தமிழ் இலக்கணப் படைப்பாளிகள் படைத்து மொழிவார்கள். கணவனை அல்லது காதலனைச் சுரத்திடை இழந்து வருந்துகின்ற தலைவியைப் புறப்பொருள் 'முதுபாலை' என்று குறிப்பிடும்.

“நனிமிகு சுரத்திடைக் கணவனை இழந்து

தனிமகள் புலம்பிய முதுபாலை”⁷

என்று இலக்கணப் படைப்பாளிகள் புறப்பொருள் நிலையில் முதுபாலையைக் குறிப்பிட்டனர். அகப்புறப் பெருந்திணையாகக்

காதலியை இழந்த காதலன் நிலையைத் தபுதார நிலையாகக் குறிப்பிடுவர்.⁸ இத்தகு நிலையில் இன்பியல் நிலையில் இன்பத் தையே காண விழைவது தமிழரின் அகப்பொருள் கொள்கையாகும். காதலில் தோல்வியோ, காதலில் துன்பியல் நிலையோ, காதலில் ஏமாற்றமோ தமிழர்கள் காணா நெறியாகும்.

அகப்பொருள் கொள்கையில் தகுதி சால் தலைமக்களே இடம் பெறுதல் வேண்டும் என்ற நிலையில் தலைமக்களின் பொருத்தங்களைத் தமிழரின் இன்பியல் வாழ்வு குறிப்பிட்டுக் காட்டுகிறது.

“பிறப்பே குடிமை ஆண்மை யாண்டோ
குருவு நிறுத்த காம வாயில்
நிறையே யருளே உணர்வொடு திருவென
முறையுறக் கிளந்த ஒப்பினது வகையோ”⁹

இத்தகைய ஒப்புடைய தலைமக்கள் இன்பியல் தலைமக்களாக இருத்தல் வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டாலும், இத்தகைய தகுதியுடைய மக்களைத் தவிர மற்றவர்கள் காதல் வாழ்க்கைக்கு ஏற்படையவர் அல்லரோ? என்ற எண்ணமும் ஏற்படும்.

“அடியோர் பாங்கினும் வினைவலர் பாங்கினும்
கடிவரை இலபுறத் தென்மனார் புலவர்”¹⁰

என்ற விதியும் வகுத்துக் காட்டிக் காதல் வாழ்வைப் பொது உடமை யாக்கிக் காட்டினார் தமிழ் இலக்கணப் படைப்பாளிகள். இவ்வாறு தமிழரின் அகப்பொருள் கொள்கை என்பது விதிமுறையினை உடையது. துன்பவியல் காணாதது. பொதுவுடைமை உடையது என்ற அளவில் வகுக்கப் பெற்று உயர்வு உடையதாகக் காணப்படுகிறது. இந்த அகப்பொருட்கோட்பாடுகளை ஒரு சிறிதும் குறைவுபடாத நிலையில் கோவை இலக்கியங்கள் பின்பற்றியுள்ளன. அகப்பொருட்கோவைகள் அனைத்தும் இயற்கைப் புணர்ச்சி முதலாகப் பொருள் வயிற் பிரிவு ஈறாக விதிமுறைப்படியே செய்திகளைத் தொடர் நிலையில் தருகின்றன. தன்னிகரற்ற தலைவன் தலைவியை இயற்கையாகக் கண்டு காதல் கொள்வான். அவ்வாறு காதல் கொண்டவன் திடீரெனத் தலைவியை அச்சுறுத்திக் காம இச்சைக்கு

7. தொல் - பொருள்: சூ-77

8. அகப்பொருள் விளக்கம்: சூ-244)

9. தொல் - பொருள்: சூ-269

10. தொல் - பொருள்: சூ-25

அவளை ஆட்படுத்திக் கொள்வதென்பது கூடாது. அவளுடைய குறிப்பை அறிதல் மிகவும் இன்றியமையாதது என்பதைக் கோவை இலக்கியங்கள் கொள்கையாக வலியுறுத்துகின்றன. தலைவியின் குறிப்பு அறியாமல் எக்காரணத்தைக் கொண்டும் தன் காதலைத் தலைவன் வெளிப்படுத்தக் கூடாது என்பது கோவை இலக்கியங்கள் கூறும் விதிமுறையாகும்.

“அணியும் அமிழ்துமென் னாவியும் ஆயவன் தில்லைச்சிந்தா
மணிஉம்ப ராரறி யாமறை யோனடி வாழ்த்தலரின
பிணியும் அதற்கு மருந்தும் பிறழப் பிறழமின்னும்
பணியும் புரைமருங் குல்பெருந் தோளி படைக்கண்களே”¹¹

குறிப்பறிதல் என்ற துறை எல்லாக் கோவைகளிலும் இந்த அடிப் படையிலேயே அமைந்துள்ளன. தலைவியின் குறிப்பை அறிந்த தலைவன் தலைவியின் உடலைத் தீண்டுவதற்கு உடனே ஆட்படக் கூடாது. தலைவியின் உடலைத் தீண்டுவதற்குக் கூடத் தலைவன் பயிற்சி மேற்கொள்ள வேண்டுமென்பதை “மெய்தொட்டுப் பயிறல்” என்று கோவை இலக்கியம் விதிப்படுத்திக் காட்டுகிறது. தலைவன் இப்பயிற்சியை மேற்கொள்ளாது தலைவியைத் தீண்டுவானே யானால் தலைவிக்கு நாணமும் அச்சமும் தீதிறும். எனவே காதல் உணர்வு தடைப்படும் என்பதை வலியுறுத்த மெய்தொட்டுப் பயிறல் கோவைகளில் இடம் பெற்றுள்ளது எனலாம். நச்சினார்க்கினியர் இவ்விதிக்கு உரை எழுதும்பொழுது “புலையன்தொடு தீம்பால் போல மனம் கொள்ளவும், கொள்ளாது இருக்கின்ற காலத்துத் தலைவன் தொட்டான்” என்று கூறுவார்.¹² அதாவது புலையன் தொட்டான் என்பதால் சிறிது அருவருப்பும், பாலுக்கு குற்றமன்று என்பதனால் விருப்பும் ஏற்படுவது போலக் களவு ஒழுக்கம் என்பதனால் அருவருப்பும், கந்தர்வ மணம் என்பதால் விருப்பும், மெய்தொட்டுப் பயிறலினால் ஏற்படுகிறது.

“அளகந் திருத்தி மதிநுதல் நீவி அணியகற்றிப்
புளகஞ்செய் தோளில் புரிவளை ஏற்றிப் புதியதென்றற்கு
இளகுங் கொழுந்தளிர் மெல்லடி தைவந்து இன்பமுறக்
களபஞ் செறிதனத் தாய்பெற்ற வாவென் கரதலமே”¹³

11. இருக்கோவையார் - பா:5.

12. தொல் - பொருள் - சூ:102.

இப்பாடலில் மெய்தொட்டுப் பயிறலைச் செய்கின்ற தலைவன் கூந்தலைத் திருத்தி, நெற்றியைத் தடவி, வண்டுகளை ஓட்டி, வளையல்களைச் செறித்து, தலைவியின் நாணத்தைப் போக்கிய பின்னரே புணர்ச்சியில் மகிழ்ந்தான் என்று கூறுகின்ற பொழுது அகப்பொருள் கொள்கை வலிமையுடைத்தாகின்றது. புணர்ச்சி முடிந்த பின்னைத் தலைவியை ஈன்றெடுத்த பெற்றோரையும், புணர்ச்சிக்கு வழி வகுத்த தெய்வத்தையும் நன்றி பாராட்டும் உயர்பண்பு கோவை இலக்கியங்களின் தலையாய கொள்கையாக இடம் பெற்றுள்ளது. திருக்கோவையாரில் தெய்வத்தை மகிழ்தல் என்றும், மற்ற கோவைகளில் தெய்வத்திறம் பேசுதல் என்ற அமைப்பிலும் இந்நன்றி பாராட்டப்பெற்று அமைந்துள்ளது. விதியின் பயனால் தலைமையுடைய இருவர் கூடினர் என்பதைக் கோவை இலக்கியப் பாடல் தோறும் காணமுடிகிறது.

“மதியழ கன்தன்னால் மாண்புற்ற மாணவப் போர்ப்படைக்கு
மதியழ கண்பேர்கொள் சோமண்ணா தன்னையும் தந்தவண்ணா
மதியினா லாய்ந்தேற்ற மாண்பினைப் போலன்றி மான்விழியே
விதியினா லேற்பட்ட வெற்றியே என்னினும் வேண்டுவனே”¹⁴

(14. அண்ணா கோவை - பா: 22.)

விதியை நம்பாத பாட்டுடைத் தலைவரும், விதியை நம்பாத இயக்கமும் அமைந்துள்ள அண்ணா கோவையிலேயே விதியின் விளைவு பாராட்டப் பெறுகிறது என்று சொன்னால் விதிக்கு நன்றி கூறும் கோட்பாடு அகப் பொருட்டுறையில் எத்தனை வலிமையுடைத்து என உணரலாம். சிவப்பிரகாசர் திருவெங்கைக் கோவையில் தெய்வத்திறம் பேசுதல் என்ற தலைப்பில் ஒரு உவமையின் மூலம் விதியின் மேம்பாட்டைக் குறிப்பிடுவது இங்கு எண்ணத்தக்கதாகும். அறிவின் வயத்தால் காதலர் இருவர் சந்திக்கவில்லை. அவர்கள் விதியின் வயத்தால் சந்திக்கின்றனர் என்று கூறிய சிவப்பிரகாசர்,

“கதிவசத் தால்வரும் வள்ளிதழ்ப் போதின் கடிமணம்-போல
விதிவசத் தால்வரு நங்கேண்மை யாவர் விலக்குவதே” (பா:25)

மலரில் மணம் இருந்தாலும் அது காற்றினாலேதான் புலப்படுகிறது. அதுபோலக் காதலரின் மனத்தேமணம் இருந்தாலும் விதியின்

துணையினாலேதான் அவை கூடவேண்டுமென்பதை மிகவும் சுவையாக ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

தலைவியைக் கூடிய தலைமகன் பின்னும் கூடுவதற்குத் தானே தனித்து முயலாது துணைகளோடு முயல்தல் வேண்டும் என்பது அகப்பொருள் விதியாகும். பாங்கன், பாங்கி என்ற இருவரின் துணைகள் தலைவன் தலைவியர் இருவருக்கும் தேவை என்பதைக் கோவை இலக்கியங்கள் வலியுறுத்துகின்றன. தனிப்பட்ட இருவரின் மன ஒற்றுமைக்கும் வேறு இருவர் தேவையோ? என்ற வினா எழுதல் இயற்கை. அத்தகைய ஐயத்திற்கு இடம் தராமல் கோவை இலக்கியங்கள் தலைவனுடைய பாங்கனை இடித்துரைக்கும் பாங்கனாகவும், தலைவியினுடைய பாங்கியை இடித்துரைக்கும் பாங்கியாகவும் படைத்து மொழிந்துள்ளன. அனைத்துக் கோவைகளிலும் காதல் வயப்பட்டு விட்டு வாட்டமுடன் திகழும் தலைவன் பாங்கனைச் சேருதல், பின் பாங்கன் துயர் கண்டு வினாவுதல், தலைவன் உற்றது உரைத்தல், உற்றது அறிந்த பாங்கன் தலைவனைக் கடித்துரைத்தல், கடித்துரைத்த பாங்கன் நட்புக்கு முதன்மை கொடுத்து தலைவியைக் குறியிடத்துக் கண்ட, தலைவனைப் பாராட்டி அவன் புணர்வுக்குத் துணையாகின்றான். இக்கோட்பாடு பாங்கன் என்பவன் தவறு என்று நினைக்கின்ற பொழுது இடித்துரைத்தலையும், தவறாக எண்ணிய கருத்து மாறுபட்டபொழுது தன் தவறு உணர்தலையும் உடையவன் என்பதை நிலை நாட்டுகிறது. இத்தகைய ஒழுகலாறு கொண்டவனே பாங்கன் என்பதும் வலியுறுத்தப்பெறுகிறது. கருத்து ஒன்றாக இருந்தாலும் கோவைப் படைப்பாளிகளின் கற்பனைகள் வேறுபடுகின்றன.

“வளமாம் பொதும்பரின் வஞ்சித்து நின்றோர்வஞ் சிம்மருங்குல்
இளமான் விழித்ததென் றோஇன்றெம் மண்ணல் இரங்கியதே” (பா:22)
என்று திருக்கோவையார் பாடலில் கற்றறி பாங்கன் கழறுகிறான். இங்கு
மான் போன்ற பெண்ணின் நோக்கத்தால் தலைவன் வருத்து
வது தவறு என்று எடுத்து கூறப்பெறுகிறது.

“சூரர் சிலம்பிற் சிலம்பிமென் னூல்கொண்டு சுற்றவெற்றிப்
போரார் களிறு புலம்பினைந் தாங்கொரு பூவைகொங்கை
வாரா லணைப்ப வருந்தினை நீதஞ்சை வாணன்வெற்பா
ஓராழி சூழல கத்தெவ ரேநின்னை யொப்பவரே” (பா:44)

என்ற தஞ்சைவாணன் கோவைப் பாடலில் சிலந்தி வலையில் அகப் பட்ட யானையின் நிலை போலத் தலைவனின் நிலை உள்ளது என்று நகையாடுகிறான்.

இப்பாடலில் தலைவன் களிறு என்று குறிப்பிடப்படும்பொழுது - மாற்றாரின் படையை வெற்றி கொண்ட களிறு என்று குறிப்பிடப் பெற்றிருப்பதால் பாங்கன் நகையாடுகிற பொழுதுகூடத் தலைவனின் உயர்வை மறைக்காது நகையாடியுள்ளான் என்பது புலப்படுகிறது.

“கொடுவடி வேல இருபால் வழக்குங் குறித்தெவர்க்கும்
பருவுற வோதிடு நீஇன்ன தென்னப் பகுத்துரைக்கும்
நடுவறி யாவொரு பேதைகண் என்னிங்கு நண்ணியதே” (பா:47)

என்ற கோடச்சரக் கோவைப் பாடலில் நீதி வழங்குகின்ற நடுவு நிலைமை தவறாத தலைவன் நடுவறியாத ஒரு பேதையினிடத்தில் மயங்கியது தவறு என்று பாங்கன் கழறி உரைப்பதாகச் செய்யுள் இடம் பெற்றுள்ளது. நடு அறியாத என்பது இருபொருளில் இடம் பெற்றுள்ளது. பெண்ணுக்கு வரும்பொழுது நடுவாகிய இடை தெரியாத பேதை என்றும், பேதை என்ற மூடனுக்கு வரும் பொழுது நடுவுநிலைமை தெரியாத மூடன் என்றும் பொருள்படுகிறது. எனவே நடுவுநிலைமை உடைய தலைவன் நடுவாகிய இடை தெரியாத பெண்ணிடத்தில் மயங்கியது பொருத்தமில்லை என்றும், நடுநிலை தவறாத தலைவன், நடுவுநிலைமை தெரியாத மடமைத் தன்மை உள்ளவளிடம் மயங்கியமை தவறு என்றும் இருபொருள்பட அமைந்துள்ளனது.

“ஊனே யுருக வுயிரிடை நோக்கி யுணருமதி
மானே கலைக ளானத்துமுன் னாமுன் மருவவும்எம்
கோனே யொருமட மானால் மெலிவது கொள்கையன்றே” (பா:47)
என்ற சிராமலைக் கோவையில் மதிமானும் புத்திமானுமாகிய தலைவன் கலைகளில் உயர்ந்திருக்கின்ற பொழுது ஒரு மடமானிடம் மயங்கியது பொருத்தமன்று என்று கூறப்பெற்றுள்ளது. இங்குத் தலைவனை மதிமான் என்றும், கலைமான் என்றும் வருணனை செய்த ஆசிரியர் தலைவியைப் பேதமையுடைய மடமானாக வருணனை செய்திருப்பது இலக்கியச் சுவையைத் தருகிறது.

“பங்கம் படஎன்னை முன்னொரு மானின்று பார்த்ததென்றாய்
சிங்கந் தடைப்படு மோமட மான்செய் செருக்கினுக்கே” (பா:46)

என்ற ஆனந்தரங்கன் கோவையில் பாங்கன் மான்போன்ற பெண்ணுக்
குச் சிங்கம் போன்ற தலைவன் ஆட்பட்டது பொருத்தமில்லை என்று
நகையாடுவது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

“பண்புடை அண்ணாவின் பாசறை தன்னில் பயின்றவர்கள்
பண்படா எண்ணத்தால் பாதை விலகிடப் பார்த்ததுண்டோ
நண்பனே நீயின்று நாடியே நீள்விழி நாட்டையாளத்
திண்படை யாவளோ தீதெதும் கொள்வளோ சிந்தியாயே” (பா:44)

என்ற அண்ணாக் கோவைப் பாடலில் பாங்கன் தலைவனை அண்ணா
வின் பாசறையில் வளர்ந்தவன் தன் கொள்கைக்குத் தலைவி தகுதி
உடையவள்தானா என்று எண்ணிப் பார்க்காமல் தலைவியைக்
காதலித்தது குறைவுடையது என்று நகையாடுகிறான். இவ்வாறு
பாங்கன் ஒருவன் தன் தலைவனைத் துணிந்து இடித்துரைக்கும்
பண்பாளனாக விளங்க வேண்டுமென்பதைக் கோவை இலக்கியங்
கள் கொள்கைகளாக விளங்குகின்றன.

நட்புக்கு ஆளாகிப் பின்னர் தலைவியைக் கண்டு தலைவனைப்
பாராட்டுகின்ற பாங்கனையும் கோவை இலக்கியங்களில் காணு
கின்றோம். பாடல்களில் பெண்ணின் வலையில் சிக்கிய தலைவன்
சிக்கிய இடத்திலேயே நின்றுவிடாமல் திரும்பத் தன்னை வந்து
அடைந்தனனே என்று மகிழ்கின்ற பாங்கன் இடம் பெறுகிறான்.

“எண்ணாது கூறலிழுக்கென்? மெய்ம்மை யெடுத்தமிர்தம்
உண்ணாது நஞ்சுண்ட வன்காழி பன்வை நொண்குணமும்
மண்ணா தொளிர்மணிப் பூணானுட் காதலும் வன்பொறையங்
கண்ணுதி யானிகழ்ந் தேபெரும் பாவிங் கவர்ந்தனனே” (பா:70)

என்ற சீர்காழிக் கோவையில் தான் எண்ணாது கூறியதற்கு வருந்து
கின்ற பாங்கனைக் காண தான் இகழ்ந்ததைக் குற்றமாகக் கூறுகிற
பொழுது பாங்கன் உயர்வு பெறுகிறான். இக்கோவை போல
ஒவ்வொரு கோவையிலும் தன்னிலை உணர்ந்த பாங்கனைக் கண்டு
மகிழலாம்.

கோவை இலக்கியங்கள் பாங்கற் கூட்டத்தில் பாங்கனைக்
காட்டியதுபோல் பாங்கி மதியுடன் பாட்டில் தோழியைப் பண்புறக்
காட்டுகின்றன. அகப்பொருள் கொள்கைகளில் தோழியினால் பெறப்

படுகின்ற நல்லொழுக்கக் கோட்பாடுகள் பல திறத்தன. தோழி என்பவள் செவிலி மகள் எனத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும்.¹⁴ அப் பெருமாட்டி தலைவியோடு சூழ்தலும், உசாத் துணையும் உடைய வளாக விளங்குவதில் வல்லவள்¹⁵ என்றும் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. எனவேதான் தலைவியின் தோற்றத்தால், ஒழுக்கத்தால், நடுங்க நாட்டத்தால், நாண நாட்டத்தால், தலைவனின் சொல்லால், தலைவனின் கையுறையால், தலைவன் தலைவியின் காதல் குறிப்பை அறிபவளாகக் கோவை இலக்கியங்களில் காட்டப் பெறுகிறாள். அகப்பொருள் இலக்கியங்கள் தலைவியின் மேம்பாட்டைப் பலபடக் கூறினாலும், தோழியின் அறிவுத் திறனையும், செயல் திறனையும் தெளிவாக எடுத்துக்கூறிப் பாங்கியை உயர்ந்ததொரு பாத்திரமாகப் படைத்துள்ளன. அக இலக்கியங்களில் இத்தகைய உயர்வினைக் கொண்ட தோழியின் கூற்றுக்களாகப் பல பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. கோவை இலக்கியங்களிலும் தோழியின் கூற்றுக்களும் செயல் முறைகளும் அதிகமான துறைகள் மூலமாக வெளிப்படுகின்றன. குறிப்பிட்டுச் சொன்னால் கோவை இலக்கியத்தில் முக்கிய இடம் பெறுபவள் தோழி என்றே குறிப்பிடலாம்.

தோழியின் செயல்முறைகள் அகப்பொருள் நெறியை நெறிப் படுத்தி அமைக்கின்றன. தலைவன் தலைவியைக் காதலிக்கிறான் என்பதைத் தெரிந்த பிறகு தலைவியினுடைய அருமையைச் சாற்றுவதும், இளமையை எடுத்துரைப்பதும், தோழிக்கும் இருக்க வேண்டிய பண்புகளாகக் கோவை இலக்கியங்கள் படைத்துள்ளன.

“மின்போ லுணங்கு நுணங்கிடை வேற்கண் விளங்கிழையின்
என்போல் வருதற் கெளியான் ரேயிவ் விருநிலத்தோர்
துன்போட வந்தரு ஞந்தொண்டை வேந்தன் துவரைவெற்பில்
அன்போடு நின்றவன் பொன்னடி போற்று மணங்கினளே” (பா:71)

என்ற கப்பற் கோவையின் பாடலில் தன்னைப்போல் தலைவி எளியள் அல்லள், நான் அவளை வணங்குகின்ற அடிமையாவேன் என்று தன்னை எளிய நிலையில் வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறாள் பாங்கி. தஞ்சைவாணன் கோவையில் தலைவியை, “அகழார் கலியுலகிற் புலனான அணங்கவளே”⁸⁶ என்று கடல்குழந்த உலகின் தெய்வப் பெண்ணாகத் தோழி கூறுகிறாள். திருவெங்கைக் கோவையில்,

14. தொல் - பொருள் : சூ:123.

15. தொல் - பொருள் : சூ:124.)

“ஒறுத்துப் புரஞ்சுடு மெம்மான் நிருவெங்கை யூரின்மலர்
பொறுத்து கொளும்பொனென் நெண்ணேல் இராசிப் புதுத்துலையார்
கறுத்துத் தழைத்த குழலோடு கொங்கைக் கனத்தசெம்பொன்
நிறுத்துக் கொளும்பொனன் றோல்நெளி தோசொ னெடுந்தகையே”

(பா:89)

என்ற பாடலில் திருமகளைக் காட்டிலும் தலைவி சிறப்புடையவள் என்பதைக் குறிப்பாகத் தோழி காட்டுகிறாள். திருமகளாகிய பெண் யாரிடத்திலும் செல்வம் என்ற நிலையில் செல்லக் கூடியவள். ஆனால் எம் தலைவியாகிய செம்பொன்னோ அத்தகைய எளியவள் அல்லள்- என்று பொன்னாக உருவகித்துத் தலைவியின் பெருமையை நிலைநாட்டுகிற அம்பிகாபதிக் கோவையின் தலைவி குலதெய்வமாகப் படைத்துக் காட்டப் பெறுகிறாள். தன்னை அவள் குறிப்பிடுகின்ற பொழுது யானையை அறிந்த பாகனைப்போல என்னை நீ அறிந்து’ என்னால் தலைவியைப் பெற நினைப்பது என்று தலைவன் பால் குறிப்பிடுகிறாள். யானையானது எத்துனைதான் பாகன் தன்னைப் பற்றி அறிந்திருந்தாலும் தன்னையறிந்த பாகனையே யானை கொல்லும். அதுபோலத் தான் எவ்வளவுதான் தலைவிக்கு வேண்டியவளாகினும் தன்னால் தலைவனுக்கு எவ்விதப் பயனும் இல்லை என்பதைக் குறிப்பிட்டு, தன்னைத் தாழ்த்தித் தலைவியை உயர்த்தி விடுகிறாள்.¹⁶ இவ்வாறு பாங்கி தலைவனிடத்தில் தலைவியைப் பற்றி அறிவிக்கின்ற பொழுது உயர்வாய்ப் பேசுகின்ற நிலையைக் காணமுடிகிறது. ஒரு பெண் மற்றொரு பெண்ணைப் பாராட்டமாட்டாள் என்ற ஒரு நியதி கோவை இலக்கியத்தில் மாற்றம் பெற்றுள்ளது என்பது தலைவி நலம் பாராட்டும் பாங்கியால் பெறப்படுகிறது. இவ்வாறு தலைவியைப் பாராட்டிய பாங்கி தலைவன் பால் தலைவியின் இளமைத் தன்மையை எடுத்துக் கூறித் தலைவனின் காதல் தன்மைக்கு ஏற்றவள் அல்லள் என்பதைக் குறிப்பிடும்போது அவை பொய்யுரையாகத் தோன்றுவதில்லை. தலைவியைக் காக்கவேண்டும் என்ற நல்ல எண்ணத்தால் கூறுகின்ற பாதுகாப்புரையாகவே தோன்றுகின்றன.

“உருகு தலைச் சென்ற வுள்ளத்தும் அம்பலத் தும்மொளியே
பெருகு தலைச்சென்று நின்றோன் பெருந்துறைப் பிள்ளைகளள்ளர்

முருகு தலைச்சென்ற கூழை முடியா முலைபொடியா
ஒருகு தலைச்சின் மழலைக்கென்னோஜய ஓதுவதே” (பா:104)

என்ற திருக்கோவையார் பாடலில் தலைவியின் இளமையைக் குறிப்பிடுகின்ற பொழுது தலைவியின் உறுப்புக்கள் வளரவில்லை என்று பாங்கி கூறுகிறாள். தலைவியின் கூந்தல்கள் முடிக்கப்படா நிலையுடையன. நகில்கள் வெளித்தோன்றா வண்ணம் உள்ளன. அவள் பேச்சில் கள்ளம், கபடம் இல்லை. இப்படிப்பட்ட தலைவி காம இன்பத்திற்குப் பொருத்தமுடையவள் அல்லள் என்பதைக் கூறாமல் கூறுகிறாள். இங்குப் பருவத்தின் வளர்ச்சி கூறப்படவில்லையே தவிரப் பருவம் உடையவள் அல்லள் என்று கூறப்படாமையை நோக்குதல் வேண்டும். திருக்கோவை யார் படைத்து காட்டிய தலைவி இளமைக்குரியவளாக இருக்கின்ற பொழுது சிரர்மலைக் கோவை, தன் தலைவியை, யானையின் தந்தங்களினின்று உதிரும் முத்துக் களால் கிளியை ஓட்டும் அவள் இன்பம் தருவதற்குரியவள் அல்லள் என்று பாங்கி மூலம் குறிப்பிடுகிறது.

“..... மருப்புதிர் முத்ததனாற்

சுகத்தைக் கடியு மவளோ தருவள் சுகமுனக்கே”

(பா:10)

இவ்வரியில் கிளியைக் குறிக்கச் சுகம் என்ற சொல்லைப் பயன் படுத்தியிருப்பது மிகச் சிறப்புடைத்தாம். சுகத்தை(கிளி)வெறுக்கிறவள் உனக்குச் சுகம் தருவாளா என்று தலைவனைப் பார்த்துத் தோழி கேட்பது இன்பத்தை வெறுப்பவள் உனக்கு இன்பம் தருவாளா என்று கேட்பதுபோல் இருக்கிறது. சங்கரமூர்த்திக் கோவையில் இன்னும் ஒருபடி மேலே போகிறார் கோவைப் படைப்பாசிரியர். தலைவியோ அம்புகளினால் மான்களைத் துரத்திக் கொல்கின்ற வேடரின் மகள். எனவே கொலையாளரின் மகளாக இவள் விளங்குகிறாள். ஆகையால் மற்றவர்களை அவள் வருத்தி இறக்கச் செய்வாளே அன்றித் தலைவனின் வருத்தத்தைப் போக்குகின்ற தன்மையள் அல்லள் என்று குறிப்பிடுகிறார்.¹⁷ கோடச்சுரக் கோவை ஆசிரியர் பாங்கியின் மூலமாகத் தன் தலைவியின் இளமைத் தன்மையை மிகச் சிறப்பாக எடுத்துரைக்கின்றார். அத்தலைவி கண்ணாடியில் தெரிகின்ற தன் உருவத்தோடு பேசுகின்ற வேதனை உடையவள். அது மட்டுமல்லாது மரப்பாவைகளுக்கு மருந்தூட்ட முயன்று அவை உண்ணாத காரணத்தால் வருத்தம் கொள்ளுகின்ற பேதமை உடையவள் என்று பேதமைத் தன்மையைக் குறிப்பிடுகின்றாள்.

இப்பகுதி.

“நீடிமரப் பாவை விளையாட நீவருகென்று
ஆடிநிழலை யழைத்திடுவாள் - கூடிமுலைப்
பாலுண் கிலதென்று பாவைமருந் தூட்டுமென்று
சேலுண்க ணன்னையர்பாற் செப்புவாள்” 18

என்ற பகுதியோடு ஒப்பிட்டு இன்பம் காணத் தக்கதாகும். இவ்வாறு பழமைக் கோவைகள் எல்லாம் தலைவியினுடைய பேதமைத் தன்மையைப் பருவ நிலையாலும், செயல் நிலையாலும், உடல் வளர்ச்சி நிலையாலும் எடுத்துக் காட்டியிருக்க இற்றைக் கால அண்ணாக்கோவை பேதமைத் தன்மையை வெளிப்படையாகவே காட்டுகிறது.

“வந்திட வாணுத லாட்கு வயதினும் வாய்க்கவில்லை
நுந்தம துள்ளநோய் நீக்கிடும் நுட்பமும் இல்அவட்கே” (பா:90)

இப்பகுதியில் ஒளிபொருந்திய நுதலை உடைய பெண்ணுக்கு வயதுவரவில்லை என்றும், உள்ளத்தின் நோயை நீக்குகின்ற அளவிற்கு அவளிடத்தில் மன நுட்பமும் இல்லை என்றும் கூறப்பெறுகிறது. இவ்வாறு தலைவியின் பேதமையைத் தோழி உரைப்பதால் தலைமகள் காமப் புணர்ச்சிக்கு ஏற்புடையள் அல்லனோ என்ற எண்ணம் ஏற்படுகிறது. ஆனால் உண்மையாகவே காம எண்ணத் திற்கு அவள் உரியவள்தான். அதனால்தான் இயற்கைப் புணர்ச்சியில் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் புணர்ச்சி நடைபெற்றது. அவ்வாறு இருக்கும்பொழுது தோழி புணர்வுக்கு ஏற்காதவள் என்று கூறுவதற்குக் காரணம் என்ன? அங்குதான் அகப்பொருள் கொள்கையே வலியுறுத்தப் பெறுகிறது. தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் கூட்டம் நடந்ததா? தலைவியின் நிலைமையைத் தலைவன் அறிந்தானா? இருவரின் நட்பு எவ்வாறு வலிமையுடையதாக இருக்கின்றதா? என்பதை அறியத் தோழி நினைக்கின்றாள். காமக் கூட்டத்தை வெளிப்படையாகக் கேட்பது தமிழரின் மரபன்று. குறிப்பாகத்தான் அதனைக் கேட்டுணர வேண்டும். அந்த அடிப்படையில் வெளிப்படையாகக் கேட்காது குறிப்பாகத் தலைவியின் பேதைமையை எடுத்துரைத்தாள் தோழி. அதனைக் கேட்ட தலைவன் தலைவி

17. சங்கரமூர்த்திக் கோவை; பா:90.

18. தஞ்சைப் பெருவுடையார் உலா; 109-110.

பேதமை உடையவள் அல்லள், அவள் மூதறிவு உடையவள் எனக் சொல்லிவிடுவதாகப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. அனைத்துக் கோவைகளிலும் தலைவியின் மூதறிவு நிலைமையைத் தலைவன் குறிப்பிடுகிறான். தலைவியோடு தான் கூடிய காரணத்தால் இத்தகு மூதறிவு நிலைமையைத் தலைவன் குறிப்பிடுகிறான். அதனைக் கேட்ட தோழி இருவரின் கூட்டத்தையும் உணர்ந்து கொள்கிறாள். இதுவே தமிழிலக்கியக் கொள்கையின் சிறப்பு நிலையின் ஒரு பகுதியாகும்.

அறத்தொடு நின்றல்:

தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் வதுவை நிகழ வேண்டுமென்றால் இருவரின் காதல் உணர்வுகளை இல்லத்தார் உணரவேண்டும். அதாவது சுற்றத்தார் இவர்தம் காதலை அங்கீகரித்தல் வேண்டும். அவர்கள் அங்கீகரிக்கத் தலைவன் தலைவியின் காதல் அவர்களுக்கு அறிவிக்கப்படவேண்டும். இத்தகைய அறிவித்தலை அறத்தொடு நின்றல் என்ற தொடரால் இலக்கண விதிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

அறத்தொடு நின்றலில் இடம் பெற்றுள்ள 'அறம்' இங்கு கற்பு என்ற பொருளில் வழங்கப்படுகிறது. கற்பு என்னும் ஒழுக்கத்தில் நின்று அறநெறியில் மாறாது களவு நிலையைப் பெற்றோருக்கு வெளிப்படுத்தல் என்பதே இத்தொடருக்குப் பொருள் ஆகும். தோழிக்குக் காதலை வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்பது குறிக்கோள் அன்று. அவ்வாறு காதலை மட்டும் வெளிப்படுத்துவது என்றால் அதற்கு அலர் என்றுதான் பொருள்படும். எனவே தோழிக்குத் தன்னுடைய களவு, கற்புவாழ்க்கைக்கு வந்துவிட்டது என்று தமரிடம் எடுத்துக் கூறி, அதை வெளிப்படையாக்க வேண்டும் என்பதுதான் குறிக்கோள். எனவேதான் இலக்கணப் படைப்பாளிகள் தலைவன் - தலைவியின் காதலை ஊரார் வெளிப்படுத்தினால் அதனை அலர் என்றும், அதனையே தலைவியோ, தோழியோ, செவிலியோ வெளிப்படுத்தினால் அறத்தொடு நின்றல் என்றும் குறிப்பிடுகிறார்கள். இந்த அறத்தொடு நின்றல் அக இலக்கியக் கொள்கையில் குறிப்பிடத் தக்க கொள்கையாகும். இவ்வறத்தொடு நின்றல் தலைவியிடத்தே இருந்துதான் தோன்றுகிறது. நாணத்தையும், கற்பினையும் காக்க வேண்டிய தலைவி தலைவனுடைய கூட்டத்தால் கற்பினைத் தனித்துக் காக்க வேண்டி வருகின்ற பொழுது நாணத்தை விட்டு விட்டு கற்பையே மேம்பாடாகக் கொள்வாள். தொல்காப்பியரும்,

“உயிரினும் சிறந்தன்று நானே நாணினும்
செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று”¹⁹

என்பார்.

எனவே தன் கற்பினைக் காக்க நாணத்தை விடுத்துத் தன் கற்பொழுக்கத்தைக் கூறித் தோழியைத் தன் வதுவைக்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுவாள் தலைவி. அகப்பொருள் ஒழுக்கில் எத்துணை தான் உரிமை உடையவளாகத் தோழி விளங்கினாலும், தலைவியின் உடன்பாடு இல்லாமல் தோழி அறத்தொடு நின்றலாகிய களவை வெளிப்படுத்தல் இயலாது. தோழி அறத்தொடு நின்றலைச் செவிலிக்கும் நற்றாய்க்கும் செய்ய வேண்டும். நற்றாயோ தமருக்கு அறத்தொடு நிற்கவேண்டும். இத்தகைய வரையறைகளை இலக்கிய ஆசிரியர்கள் உண்டாக்கியிருப்பதிலிருந்தே அறத்தொடு நின்றல் அகப்பொருள் கொள்கையில் எத்துணையளவு சிறப்புடைத்து என்பதை உணரலாம். அறத்தொடு நின்றலின் சிறப்பை உணர்ந்துதான் சங்க இலக்கியத்தில் 51 பாடல்கள் அறத்தொடு நின்றலுக்குரிய பாடல்களாக அமைந்துள்ளன. குறிப்பாகச் சொன்னால் கபிலர் குறிஞ்சிக் கலியில் 51 அடிகளில் அறத்தொடு நின்றலைக் குறிப்பிடுவதை இங்குச் சுட்டலாம். இத்தகைய அறத்தொடு நின்றல் கோவை இலக்கியத்தில் பலவாறாகப் பேசப்படுகிறது.

அறத்தொடு நின்றலைத் திருக்கோவையார் வரைபொருட் பிரிதல் என்ற கிளவியில் அடக்கிக் கூறுகிறது. அம்பிகாபதிக் கோவை, தஞ்சைவாணன் கோவை ஆகிய இரண்டும் அறத்தொடு நின்றல் என்ற கிளவியாகவே அறத்தொடு நின்றலைக் கூறுகிறது. திருவெங்கைக் கோவை வரைவியலில் அறத்தொடு நின்றலைக் கூறுகிறது. பின்னால் வந்த கோவை இலக்கியங்கள் தஞ்சைவாணன் கோவையைப் பின்பற்றி அறத்தொடு நின்றலைத் தனி ஒரு பகுதியாகக் கூறுகின்றன. அறத்தொடு நின்றலைத் தலைவி தோழிக்குத் தொடங்கி வைக்கிறாள். அவ்வாறு தொடங்கும் பொழுது தன்னுடைய வரைதல் வேட்கையால் அறத்தொடு நின்றலைத் தான் செய்வதாகவும் புலப்படுத்தி விடுகிறாள். இத்தகைய புலப்படுத்தலைக் கோவைப் படைப்பாளிகள் தம் எண்ணம்போல் கவி புனைந்து வெளியிடுகின்றனர்.

“வண்டலுற் றேம்எங்கண் வந்தொரு தோன்றல் வரிவளையீர்
உண்டலுற் றேமென்று நின்றதொர் போழ்துடை யான்புலியூர்க்
கொண்டலுற் றேநுங் கடல்வர எம்உயிர் கொண்டுதந்து
கண்டலுற் றேர்நின்று சேரிச்சென் றானோர் கடியவனே” (பா:290)

என்ற திருக்கோவையாரின் பாடலில் தலைவி தோழியிடம் “தன் சிற்றில் மனைக்கு விருந்தாய் ஒருவன் வந்தான். அவனிடத்தில் நாம் அன்புற்றோம்” என்று கூறித் தன் கற்பு நிலையை வெளிப்படுத்துகிறாள். தலைவியின் இக்கூற்றில் உண்டலுற்றேன் என்று தலைவன் சொல்லுவதாக அமைந்திருப்பது தலைவியினுடைய கற்பு வேட்கையைப் பெரிதும் புலப்படுத்தி விடுகிறது. இத்தகைய கூற்றுக்களைப் பிற கோவைகளிலும் நாம் காணமுடிகிறது. அறத்தொடு நிற்கின்ற தலைவி தன் கற்பு மேம்பாட்டைக் கற்பின் வேட்கையை வெளிப்படுத்துகின்ற பொழுது காம எண்ணத்தால் அறத்தொடு நிற்கவில்லை என்பதைப் புலப்படுத்தி விடுகிறாள். ஒரு பெண் தன்னுடைய காம வேட்கை எத்துனைதான் அதிகமாக இருந்தாலும் அதை வெளிப்படையாகக் கூறாது, புதுமண் கலத்தில் பெய்த நீர் பொசிந்து காட்டுமாறு போல வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்பது தொல்காப்பிய விதியாகும்.²⁰ எனவேதான் திருக்கோவையாரின் தலைவி தன் காமத்தை வெளிப்படையாகக் கூடாது தன் சிற்றிலில் விருந்துண்ண வேண்டி வந்தனன் தலைவன் என்று குறிப்பிட்டுக் கற்பு மேம்பாட்டை அறிவுறுத்தினாள். இத்தகைய நெறி தமிழர் தம் அகப்பொருள் நெறிகளில் சிறப்புடைய ஒன்றாகும்.

தலைவி அறத்தொடு நின்ற காரணத்தால் அத்தலைவியின் கற்பு மேம்பாட்டினை வெளிப்படையாகவும், காம வேட்கையைக் குறிப்பாகவும் அறிந்து கொண்ட தோழி பின்னர் அறத்தொடு நிற்கத் தயாராகிறாள். தோழியும் தானாக வலியச் சென்று செவிலி, நற்றாயிடம் அறத்தொடு நிற்பதில்லை. காலம் கனியும்வரை காத்திருக்கிறாள். அவ்வேளை தலைவியின் தளர்ந்த மேனி கண்டு தாயார் வெறியாட்டு அமைக்கின்றனர். இதுவே தக்க நேரம் என்ற கருதி கலையுணர்வு கொண்ட - சொல்லாற்றல் மிக்க தோழி மூன்று வித நிலையில் தலைவனுக்கும், தலைவிக்கும் உள்ள தொடர்பை வெளிப்படுத்துகிறாள். அவளின் சொற்சாதுரியத்தால் வெளிவரு

வனவே பூத்தரு புணர்ச்சி, புனல்தரு புணர்ச்சி, களிறுதரு புணர்ச்சி. தலைவி அறத்தொடு நிற்கும் பொழுது கற்பு மேம்பாடு பறை சாற்றப்படுகிறது தோழி அறத்தொடு நிற்கும் பொழுது தலைவனின் அருள் உள்ளமும், தலைவியை அவன் தீண்டிய அறமும், அவனின் அஞ்சா நெஞ்சமும் வெளிப்படுத்தப்பட்டுத் தகுதியுயை ஒருவனே தலைவிக்கு உரியவன் ஆனான் என்பது வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. இவ்வாறு கூறுகின்ற பொழுதுதான் தமராகிய சுற்றத்தார் தலைவனுக்குத் தலைவியைக் கொடுக்கவேண்டும் என்ற உடன்பாட்டுக்கு வருகின்றனர். தலைவன் தலைவியைத் தீண்டினான் என்பதைக் குறிப்பாகத் தோழி காட்டவில்லை என்று சொன்னால் தமர் மணம் மறுத்தலை எளிமையாகக் கையாண்டிருப்பர்.

பூத்தரு புணர்ச்சி என்பது தலைவன் அந்நிலத்திற்குரிய அல்லது வேறு நிலத்திற்குரிய பூவைத் தலைமகள் விரும்பும் ஆர்வத்தை உணர்ந்து கொண்டுவந்து கொடுத்ததினால் நட்பு ஏற்பட்டது என்பதை வெளிப்படுத்துவதாகும். புனல்தரு புணர்ச்சி என்பது தோழியும், தலைவியும் நீராடிய காலத்து நீர்ச்சுழியில் தலைவி சிக்கித் தவித்த பொழுது தலைவன் வந்து காப்பாற்றியதை எடுத்துச் சொல்லி அதன் மூலம் தலைவியும் தலைவனும் உடலோடு உடல் அணைந்தனர் என்பதைக் குறிப்பால் காட்டுவதாகும். களிறுதரு புணர்ச்சி என்பது தினைப்புனம் காத்த காலை தினைப்புனத்தில் புகுந்து அச்சுறுத்திய மதயானை ஒன்றைக் கண்டு தலைவி அச்சமுற அவ்வச்சத்தைப் போக்க மதயானையைத் தலைவன் அடக்கினான் என்று கூறித் தலைவனின் அருள் தன்மையை, தகுதியுடைமையை வெளிப்படுத்துவதாகும். எனவே அகப் பொருள் கொள்கையில் தலைவனுக்கும், தலைவிக்கும் ஏற்படுகின்ற காதல் உணர்வுகள் வெறும் காம எண்ணத்தால் ஏற்படுவதில்லை. நட்புக்குப் பாலமாக, அருளுக்குச் சிகரமாக, அன்பின் பிணைப்புக்கு ஊற்றாக அமைவதே காதல். வெறும் காமமே காதலாகாது என்பதை இவ்வறத்தொடு நின்றல் வெளிப்படுத்துகிறது எனலாம். அறத்தொடு நின்றலுக்குரிய பாடல்கள் கோவை இலக்கியங்கள் தோறும் காணப்படுகின்றன. திருக்கோவையாரிலும், பாண்டிக்கோவையிலும் இம்முன்று நிலைகளும் இல்லை. திருக்கோவையாரில் களிறுதரு புணர்ச்சி ஒன்றே கூறப்படுகிறது. பாண்டிக்கோவையில் பொருவாக அறத்தொடு நின்றல் கூறப்படு

கிறது. மற்ற கோவைகள் அனைத்திலும் இம்மூன்று நிலைகளும் காணப்படுகின்றன.

பூத்தரு புணர்ச்சி:

“சோலைத் திருமுரு கன்னா னொருவன் தொடிமலர்க்கை
நீலத்தின் மேல்விழி நெய்தல்வைத் தாளந்த நினைவறிந்து
கோலத் திருவனை யீர்வம்மி னீர்து கொண்மின் என்ன
மாலைக் கருங்குழல் வல்லிதன் பார்வைக்கு வாங்கினனே” (பா:356)

புனல்தரு புணர்ச்சி:

“ஆடுந் துறையி லருவினை யேன்கை யகன்று அரிவை
ஓடும் புனலி லொழுகிய நாளெம் அழகுறற்கேட்டு
ஏடொன்று பூந்தொடை யேந்தல்முன் நீந்தி யெடுத்தணைத்து
நீருந் தடங்கரை நில்லுமென் றானெம்மை நேரிழையே” (பா:357)

களிறுதரு புணர்ச்சி:

“மலைக்கோடி யின்மழை யின்மருங் கோடுவெண் மாமதியின்
கலைக்கோ டுமுத கழையிருஞ் சாரற் கனங்குழைதன்
முலைக்கோடு பின்னு முழக்கோ டெதிரு முதுகளிற்றின்
கொலைக்கோடு முன்னுங் குறிப்பநின் றானொரு கொற்றவனே”
(பா:358)

இம்மூன்று அம்பிகாபதிக் கோவைப் பாடல்களிலும் இயற்கை யான நிகழ்ச்சிகள் தோழியின் சொல்வலிமையால் வதுவைக்குரிய காரணங்களாக அமைகின்றன. களிறுதரு புணர்ச்சியில் ஆசிரியரின் கைவண்ணம் மிகுந்து காணப்பெறுகிறது. தலைவியின் மார்புக் கொம்புகளைத் தன் பின்னும், யானையின் கொம்புகளைத் தன் முன்னும் கொண்டு, இரண்டின் பின்னும், முன்னும் நின்றான் என்ற அகச்சுவை பொருந்திட ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். திருவெங்கைக் கோவையிலும் இத்தகைய கற்பனை காணப்பெறுகிறது. தஞ்சை வாணன் கோவையில் களிறுதரு புணர்ச்சியை மிகச் சுவையோடு ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

“மண்ணலை யாமல் வளர்க்கின்ற வாண் ள்தென் மாறைவெற்பில்
அண்ணலை யாயிழை பாகனென் றஞ்சின மஞ்சனந்தோய்
கண்ணலை நீரிடப் பாகமு மேல்வந்த கைக்களிற்றின்
புண்ணலை நீர்வலப் பாகமுந் தோயப் பொருதஅன்றே” (பா:302)

இப்பாடலில் தலைவியைத் தலைவன் இடப்பாகத்தில் அணைத்துக் கொண்டு வலக்கையில் இருந்த வேலால் யானையின் முகத்தைத் தாக்குகின்றான். யானையின் முகத்தில் வேல் பாய்ந்ததால் குருதி வெள்ளமெனப் பாய்ந்து தலைவனின் வலப்பாகத்தை நனைத்துச் செந்நிறமாக்கியது. யானை கண்டஞ்சிய தலைவி அழகு காரணத்தால் அவளின் கண்களில் தீட்டப்பட்டிருந்த மை கரைந்த தலைவனின் இடப்பாகம் கறுத்துக் காணப்பட்டது. இதனால் தலைவன் ஆணுருவும், பெண்ணுருவும் ஒன்றாய்த் தோன்றிய உமையொரு பாகன்போல் காட்சியளித்தான் எனப் பாடலில் குறிக்கப் பெற்றுள்ளமை சிறந்த கவிச்சுவைக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாகும். சங்கர மூர்த்திக் கோவையில் இக்களிறு தருபுணர்ச்சி இதே வருணனையில் இடம் பெற்றிருப்பதும் குறிக்கத் தக்கதாகும். சொல்லால் வேறுபட்டிருந்தாலும் கருத்தால் ஒன்று பட்டு காணப்பெறுகிறது.

“மாதங்கம் சாய்த்திடம் மாதங்கம் தோய்ந்த மதங்கமெனச்
சூதங்க மாம்முலை மாதங்கம் தோய்ந்தொரு தோன்றல்நின்றான்
மூதங்க மான மனுநீதிச் சங்கர மூர்த்தி நல்லூர்
போதங்க மாமெழில் அம்மே! நம் ஏனல் புனக்கிறிக்கே” (பா:303)

இப்பாடலில் மாதங்கம் என்பது யானையைக் கொண்டது என்றும், மாது அங்கத்தைத் தோய்ந்தது என்றும், மதங்கமென (சிவனே எனும்படி) பெண்ணின் நகிலைத் தோய்ந்து நின்றான் என்றும் பலபொருள் வரும்படியாக அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கதாகும். இவ்வாறு நட்பையும், கூட்டத்தையும், அருளையும் பாங்கி வெளிப்படுத்திச் செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்கிறாள். செவிலி தோழியின் அறத்தொடு நின்றலால் தலைவன் தலைவியரின் கூட்டத்தை உணர்ந்து நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நிற்கிறாள். செவிலி அறத்தொடு நின்றலைக் கோவை இலக்கியங்கள் படைப்பாளியின் எண்ணங்களுக்கேற்ப வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. திருவெங்கைக் கோவை ஆசிரியர்,

“புலங்கண் டளவில் மறைவெங்கை வாணர் பொருப்பிடைச்செந்
நிலங்கண் டளவி லுறைதிரிந் தாங்கொர் நெடுந்தகைதன்
நலங்கண் டளவி லைந்திரிந் தாள்மென் னகில்மிசையோர்
கலங்கண் டளவின் மிகநோ மருங்குலுன் காரிகையே” (பா:307)

என்ற இப்பாடலில் செவிலி அறத்தொடு நின்றவின் கோட்பாட்டை மிகச் சிறப்பாக எடுத்துக் கூறியுள்ளல் “செம்புலப் பெயல்நீர்

செந்நிறம் பெற்றார்போள்” என்ற உவமை இப்பாடலில் கையாளப் பெற்றிருப்பதால் செவிலியானவள் நற்றாயினிடத்தில் தலைவன் தலைவியர் கற்பு வாழ்க்கையைத் தொடங்கி விட்டனர் என்று கூறுவது போலக் குறிப்புத் தோன்றும்படி பாடல் அமைந்துள்ளது.

தலைவி, கற்பின் மேம்பாட்டை அறத்தொடு நின்றலில் கூற, தோழி அதனை விரித்து உடல் பிணைப்பு நேர்ந்ததை அறத்தொடு நின்றலில் வெளிப்படுத்த, செவிலியோ சிறிது வயது முதிர்ந்தவள் ஆதலால் தலைவியும், தலைவனும் கற்பு வாழ்க்கையைத் தொடங்கி விட்டனர் என்று குறிப்பிடுகின்றாள். இத்தகைய பரிணாம வளர்ச்சி அகப்பொருட் கொள்கையை நன்கு விளக்கிக் காட்டுகின்றது எனலாம். இதன் பின்னர் நற்றாய் தமர்க்கு அறத்தொடு நின்றல் என்ற ஒரு பகுதி அமைகிறது. சில கோவைகளில் நற்றாய் அறத்தொடு நின்றல் இடம்பெறவில்லை. எடுத்துக்காட்டாகத் திருவாவடுதுறைக் கோவை, திருக்கழுக்குன்றக் கோவை ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம். அம்பிகாபதிக் கோவை, திருவெங்கைக் கோவை, தஞ்சைவாணன் கோவை, கோடச்சுரக் கோவை ஆகியவற்றில் நற்றாய் அறத்தொடு நின்றல் கூறப்பெறுகிறது.

“மருத்தன் கடுக்கையர் கோடச் சுரவெற்பில் வாழ்குவார்நம்
முருத்தன் மூரன் முதுக்குறைந்தாளினி முன்னும்வன்
கருத்துக் கிசைந்த கருத்தற்கு நல்குமின் கந்தனுக்குத்
திருத்தகு வள்ளியை முன்னீர் துவந்த திறமெனவே” (பா:314)

நற்றாய் தமராகிய ஆடவர்க்கு அறத்தொடு நின்றல் காரணத்தால் தலைவன், தலைவியினுடைய கூட்டத்தைக் குறிப்பாகவே காட்ட முடியும். அதற்கேற்றாற்போல் இப்பாடலில் தமரைப் பார்த்து நற்றாய் கூறுகிறாள். நம் தலைவி முதுக்குறைந்தனள் (பேரறிவுற்றாள்) எனவே “அவள் கருத்திற்கு இசைந்த கருத்தற்கு நல்குமின்” என்று கூறி அங்கு ஒரு உவமையையும் அவள் காட்டுகிறாள். வள்ளியை முருகனுக்குக் கொடுத்ததுபோல் கொடுங்கள் என்று கூறுகிறாள். இந்த உவமைதான் தலைவன் தலைவியரின் காதலின் தெய்வத் தன்மையை உணர்த்துவதாகும். காதல் உணர்வுகள் வெறுக்கத் தக்கனவல்ல. அவை தெய்வத்தன்மை பொருந்தியன. இதை நற்றாயின் கூற்றின் மூலம் ஆசிரியர் வெளிப்படுகிறார். இவ்வாறு அறத்தொடு நின்றல் காதல் சிறப்பொடு நிறைவு பெற்று இலக்கியக் கொள்கையை வலுப்படுத்துகிறது.

உடன் போக்கு:

அகப்பொருள் இலக்கியத்தில் ஓர் ஆர்வத்தைத் தூண்டும் பகுதி உடன்போக்கு ஆகும். உடன்போக்கு என்பது அறத்தொடு நின்ற பிறகு நடைபெறும் நிகழ்ச்சி என்று கூறுவதை டாக்டர் வ.சுப.மாணிக்கம் அவர்கள் மறுக்கின்றார்கள். அவர்கள் கூற்று பின்வருமாறு:

“உடன்போக்கு எப்பொழுது நிகழும்? அறத்தொடு நின்ற பின்னும், எண்ணிய காதலனுக்குப் பெற்றோர் மணமுடிக்க மறுத்தாராயின், இவ்வழிச் செலவு நிகழும் என்று கொள்ளலாமா? கூடாது. அறத்தொடு நின்றலுக்குப்பின் பெற்றோர் மறுக்கார். மகள் கற்பிழுக்குப் பட நடவார். உரியவனுக்கே மணம் செய்குவார். உடன் போக்குக்கு இடம் இல்லை. இற்செறிப்பு, ஊரலர், வெறியாட்டு, நொதுமலர் வரைவு என்ற இந்நான்கு சூழ்நிலைகளை அடைத்தற்கு இரண்டு வழிகள் உள. ஒன்று அறத்தொடு நிற்கை, ஏனையது உடன்போக்கு, இவற்றுள் ஒன்று நிகழின் மன்றொன்று நிகழாது. அறத்தொடு நின்றபின் உடன் போகார். உடன்போய்பின் அறத்தொடு நிற்பதால் பயன் இல்லை. இரண்டில் ஒன்றே களவு நாடகத்தில் இறுதிக் காட்சியாகும் என்று தெளிக”²¹ என்பது அவர் கூற்று. டாக்டர் அவர்களின் கூற்றுப்படி அறத்தொடு நின்றலைக் கூறிய கோவை இலக்கியங்கள் உடன்போக்கைக் கூறுதல் வேண்டா. ஆனால் பாண்டிக்கோவை முதல் அண்ணாக்கோவை வரை அனைத்துக் கோவை இலக்கியங்களிலும் உடன்போக்கு கூறப்பெறுகிறது. பாண்டிக் கோவை திருக்கோவையார் முதலியவற்றில் உடன்போக்கு முன்னர் கூறப்பெற்று அடுத்து அறத்தொடு நின்றல் கூறப்பெற்றுள்ளது. தஞ்சை வாணன் கோவையிலும் அதனைப் பின்பற்றிய அனைத்துக் கோவைகளில் அறத்தொடு நின்றலுக்குப் பிறகு உடன்போக்கு குறிக்கப் பெற்றுள்ளது.

இக்காலப் புதிய கோணத்தில் உடன்போக்கு, அறத்தொடு நின்றல் கூறினால் இடம் பெற வேண்டாம் என்றாலும், கோவை இலக்கிய அடிப்படையில் பார்க்கும்பொழுது, உடன்போக்கு நிகழத் தான் வேண்டியுள்ளது. உடன்போக்கில் செவிலியோ, நற்றாயோ தலைமக்களைத் தேடிச் செல்வதாகப் பாடல்கள் கோவை இலக்கியங்

களில் மட்டுமல்லாது சங்க இலக்கியங்களிலும் காணப்படுகின்றன. அவ்வாறு உடன் போக்குச் சென்றாரைச் செவிலியோ நற்றாயோ தேடிச் செல்லவேண்டுமென்று சொன்னால் அவர்களின் காதல் வாழ்வு தெரிய வேண்டுமென்றால் அறத்தொடு நின்றல் நிகழ்த்தான் வேண்டும். டாக்டர் வ.சுப. அவர்கள் கூறுவதுபோல அறத்தொடு நின்றல் நிகழாது உடன் போக்கு மட்டும் நிகழுமானால், தலைவி தலைவனுடைய உறவு தெரியாத நற்றாயும் செவிலியும் தலைவியை மட்டும் தான் தேடியிருக்க வேண்டுமே தவிரத் தலைவனையும் சேர்த்து தேடியிருக்க வேண்டியதில்லை.

“காலே பரிதப் பினவே கண்ணே
நோக்கி நோக்கி வாளிழந்தனவே
அகலிரு விரும்பின் மீனினும்
பலரே மன்றவிய் வுலகத்துப் பிறரே”²²

என்பன போன்ற சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் செவிலி தலை மக்களின் காதலைத் தெரிந்தவளாகவே காட்டப் பெற்றிருக்கிறாள். எனவே உடன்போக்கு அறத்தொடு நின்றல் என்ற இரண்டும் இருத்தலில் தவறில்லை. அறத்தொடு நின்றலால் தோழியும், செவிலியும், நற்றாயும் தலைமக்களின் காதலை ஏற்றுக்கொண்டாலும் தமர் ஏற்றுக் கொள்ளாது போயின் இவ்வுடன்போக்கு நிகழ்வதில் தவறில்லை.

நற்றாய் அறத்தொடு நின்றலைக் காட்டிய கோவைகள் அவளின் அறத்தொடு நின்றலால் தமர், தலைமக்களின் காதலை ஏற்றுக் கொண்டதாகச் செய்யுட்களைப் படைக்கவில்லை. சில கோவைகள் முன்பு குறிப்பிட்டதுபோல நற்றாய் தமருக்கு அறத்தொடு நின்றலையே கூறாது போயின. எனவே கோவை இலக்கிய அமைப்பைக் கொண்டு பார்க்கும்பொழுது தமர் அறத்தொடு நின்றலை ஏற்காதபோது இந்த உடன்போக்கு நிகழ்வதாகக் கொள்ளலாம். உடன்போக்கு என்பது தம் இல்லத்தை விட்டு நீங்காத தலைவியைத் தலைவன் தன் ஊருக்கு அழைத்துச் செல்வது ஆகும். தலைவனோடு உடன்பட்டு அவனுடன் தலைவி செல்வது உடன்போக்கு என்றும் கூறலாம். இவ்வுடன் போக்கினைக் கோவை இலக்கியங்கள் விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றன. உடன்போக்கினைத் தொடங்கிவைப்பவள் தோழியே ஆவாள். அவள் அவ்வாறு தொடங்குவதற்குரிய காரணத்தைப் புலவர் பெருமக்கள் தங்கள்

எண்ணம்போல் படைத்து மொழிந்துள்ளனர். திருக்கோவையாரில் தோழி தலைவனை நோக்கி, “நீ உடன்கொண்டு போகவில்லை என்றால் இங்கு எழுந்த அலரானும், காவல் மிகுதியானும், நின்னை எதிர்ப்படுதல் ஆதலானும் தடம் துறந்து கயல்போல இறந்து படுவாள் எனக்கூறித் தலைவியை உடன் கொண்டுபோக வைக்கிறாள்.”²³

அம்பிகாபதிக் கோவைத் தோழி, “நீ கொடுக்கிற விலையை எம் தமர் ஏற்றுக்கொள்ள உடன்படார் ஆதலால் உன்னுடைய தோளன்றி இவளுக்கு வேறு துணையில்லை. எனவே உடன்கொண்டு செல்” என்று தமர் மறுத்ததால் உடன் கொண்டு செல்லவேண்டும்” என்ற கருத்தைப் புலப்படுத்துகின்றார்.²⁴

தஞ்சைவாணன் கோவைப் பாங்கி தலைவியின் நகிலுக்கு முந்நீர் உலகமும் கொள்ளாது. ஆதலால் இவளை உடன் அழைத்துச்செல். “இந்நீர்மை அல்லது ஓர்வழியும் இல்லை” என்று குறிப்பிட்டு உடன் போக்குக்குரிய காரணத்தைத் தெளிவு படுத்துகிறாள்.²⁵ திருவெங்கைக் கோவைத் தோழி “தாயிற் சிறந்த தடஞ்சிலம்பா போகாப்போது வருவல் என்று சென்றால் அதுவரை இவள் உயிர் தரிக்கமாட்டாள். ஆகவே உடன்கொண்டு செல்” என்று குறிப்பிடுகின்றாள்.²⁶

பேரூர்க் கோவையில் இவ்வுலகத்தையும், மேலுலகத்தையும், பாதாள உலகத்தையும் முலைக்கு விலையாகத் தந்தாலும் எம்மையர் இவளைத் தந்திடார். எனவே நின் நகர்க்கொண்டு செல். அது தப்பானது அல்ல, மேன்மை உண்டாகும்” என்று குறிப்பிடுகிறாள்.²⁷

பழமலைக் கோவைத் தோழி செறிந்த இருளினிடையென்னுடைய ஊருக்கு இவளைக் கொண்டு செல். அதுவன்றி வேறொரு வழியில்லை என்று குறிப்பிடுகிறாள்.²⁸ இவ்வாறு எல்லாக் கோவை இலக்கியங்களும் தமர் மறுப்பதால் நின் நகருக்குக் கொண்டுசெல் என்று கூறுவதால் உடன்போக்கு தோழியின் மூலமாக ஏற்படுகிறது என்பதுவும் பெறப்படுகின்றது. தோழி இவ்வாறு கூறியவுடன் கோவைத் தலைவன், இதுவே தக்க சமயம் என்று எண்ணித் தலைவியை அழைத்துச் சென்று இன்பம் துய்க்க விழைபவனாகக் கோவை இலக்கியங்கள் காட்டவில்லை. தலைவியை அழைத்து

23. திருக்கோவையார் - (பா:204.)

24. அம்பிகாபதிக் கோவை - (பா:363.)

25. தஞ்சைவாணன் கோவை - (பா:305.)

26. திருவெங்கைக்கோவை - (பா:309.)

செல்வதால் தலைவிக்கு இடையூறு ஏற்படும் என்று எண்ணி மறுக்கின்றவனாகவே தலைவனைப் படைத்துள்ளன. அவனுடைய மறுப்பு அகப் பொருட் கொள்கைக்கு ஓர் வலிமை தருகின்றது எனலாம். தான் தன்னுடைய இன்பத்தை விட தலைவியின் துன்பத்தை எண்ணுபவனாகவே கோவைத் தலைவன் காட்சி தருகின்றான். அத்தகைய தலைவன் ஒருவன் இதோ பேசுகிறான்:

“கண்ணாகி மண்புரக் குங்குரு மாணிக்கன் கப்பல்நகர்
எண்ணாரு மஞ்சு மிருஞ்சுரம் போக எளிதல்லவே
நண்ணா வெளில் தெறு நண்பகற் கான நடக்கவற்றோ
பண்ணார் மொழிவஞ்சி பஞ்சம் பொருவடிப் பல்லவமே”²⁹

இப்பாடலில் பஞ்சையும் மிதிக்கப் பெறாத தலைவியின் அடிகள் கானகத்தின் கொடுமையைத் தாங்கக் கூடியனவோ என்று கூறி உடன்போக்குத் தலைவனால் மறுக்கப் பெறுகிறது. இத்தகைய அமைப்பையே எல்லாக் கோவைகளிலும் காணமுடிகிறது. தலைவன் மட்டும் மறுத்தான் இல்லை. தலைவியும் உடன் போக்குக்கு அஞ்சுகிறாள். அவள் அஞ்சுவதற்குக் காரணம் தன் நாண் அழிந்துவிடும் என்பதே ஆகும்.

“வருமந்த மாதிரி யிலாமா சிலாமணி வள்ளல்பிரான்
பொருமந்த காரி துறைசையுறாத புறத்தரைப்போல்
லருமந்த நாண துறப்பது வேண்டிலில்ப் பிறப்பிற்
றருமந்த வம்செய் திலேன்பெண் ணெனும்பவந் தள்ளுதற்கே”³⁰

இப்பாடலில் தலைவி பெண்ணாகப் பிறந்த பாவத்திலிருந்து நீங்குவதற்கே தருமமும், தவமும் இதுவரை நான் செய்யவில்லை. அவ்வாறு இருக்கும்பொழுது நாணத்தை விடுத்து உடன் போக்குச் செல்லமாட்டேன் என மறுக்கிறாள். எனவே தலைவனும், தலைவியும் உடன் போக்கு என்பதைக் காமத்தின் விருப்பால் உடன் ஏற்றுக் கொள்ளாது ஒழுக்க நெறி காத்து நிற்கும் தலைமக்களாக நிற்கிறார்கள். உடன்போக்குக்கு உடன்பட்ட தலைவியை அழைத்துக்கொண்டு தலைவன் தன் நகர் ஏகும்பொழுது தலைவன் தலைவியை மெல்லக் கொண்டு ஏகுதலும், வழியிடை இவ்விருவரைக் கண்டோர் உளம்

27. பேரூர்க் கோவை - (பா.341)

28. பழமலைக் கோவை - (பா.306)

29. கப்பற் கோவை - (பா.282).

வாடுதலும், தன் பதியில் அவர்களைத் தங்க வைக்க நாடுதலும் தமிழர்தம் அருளுள்ளதை வெளிப்படுத்துகிறது. இளமைத் தன்மை பொருந்திய நெஞ்சங்களின் காதல் நெறிகளாம். இந்நெறியைக் கோவை இலக்கியங்கள் மிகச் சிறப்பாக எடுத்தியம்புகின்றன.

“தாதை யனைய திருவெங்கை வாணர் தடஞ்சிலம்பில்
சீதை யொடுவரு மாலனை யாரிடத் திருந்திழையாள்
கோதை வெயிலிடைப் பட்டனை யாளெங் குடிலில்வைகி
மாதை யுடன்கொண்டு நாளையுள் னூர்க்கு வழிக்கொள்கவே”³¹

இப்பாடலில் தலைவியை வெயிலில் பட்ட மாலைபோல் வருந்துகிறாள் எனக் குறிப்பிட்டுத் தம் குடியில் தங்குமாறு கூறிக் கண்டோர் அருளுரை வழங்குகின்றனர். இத்தகைய அருள் நிலை அகப்பொருள்கொள்கையில் ஒன்று என்று கூறுவது மிகையன்றே!

கோவை இலக்கியங்களில் நான்கு வாழ்வியல் ஒழுக்க நெறிகள் வரையறைப் படுத்திக் காட்டப் படுகின்றன என்பதற்குப் பல அகச் சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. தமருக்கு மறைத்து, தாயர் அறியாது தன்னோடு தலைவியை உடன்போக்கு அழைத்துச் செல்லுகின்ற தலைவன் உடன்போக்கு இடையீடு படுத்தலையும் சந்திக்கின்றான். ஆம். தன் மகளைக் காளை ஒருவன் கடிது அழைத்துச் சென்றான் என்பதைக் கேட்டவுடன் தலைவியைப் பெற்றெடுத்த தந்தையும், பிறரும் தலைவியை மீட்பதற்காகச் சுரத்திடத்தே விரைந்து பின் தொடர்தல் உண்டு. அவ்வாறு தொடர்ந்து சென்றவர் தலைவன் தலைவியரை அணுகித் தலைவியை மீட்பர். அதுபோது தலைவன், தலைவியர் தமரை எதிர்க்காது, தமருக்கு உடன்படுகின்றான். தலைமகன் தலைமகளைத் தமரோடு திருப்பியனுப்புகிறான். பெற்றோர் பெண்ணைத் திரும்ப அழைத்துச் செல்ல முற்படும்போது பெற்றோரைப் பகைக்காது, பெற்றோருக்கு உடன்படுகிற இத்தகு நெறி காதல் வாழ்வில் இன்றியமையாத நெறி என்பதைக் கோவை இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. இன்றைய நூற்றாண்டில் காதல் வாழ்வைப் பெற்றோர் எதிர்ப்பதும், காதலர்கள் எதிர்க்கின்ற பெற்றோரை வெறுப்பதும், மறப்பதும் ஆகிய நிகழ்வுகள் நடைபெறுகின்றன. ஆனால் கோவை இலக்கியங்கள், காதல்

30. திருவாவடுதுறைக் கோவை - பா:329.

31. திருவெங்கைக் கோவை - (பா.325.)

வாழ்வைப் போற்றி எதிர்த்தோரை இசையவைப்பதையும், மறக்க வேண்டியவரை மறக்காது போற்ற வைப்பதையும் தமிழ் நெறியாகக் காட்டுகின்றன. இந்நெறி இற்றைய காதல் வாழ்வுக்கு நல்லதொரு பாதையை வகுத்துத் தருகிறது எனலாம்.

“ஆறலை வெஞ்சிலைக் கானவ ரேலென்கை யம்பொன்றினால்
நூறலை யஞ்சல னுண்ணிடை யாய்நும் ரேலவர்முன்
சேறலை யஞ்சு/வல் செல்வல்பைப் பூகச் செழும்பழுக்காய்த்
தூறலை தண்டலை சூழ்தஞ்சை வானம் தமிழ்வெற்பிலே”³²

இத்தலைவனின் கூற்றில் வீரமும் பணிவும் காணப் பெறுகிறது. “தூரத்தில் வருகின்றவர் வேற்றாராய் இருப்பின் என் கை அம்பினால் கொன்று குவிப்பேன். வருபவர் தமராயின் அவர்முன் நின்றலுக்கு அஞ்சவேன். எனவே தலைவி நீ அஞ்சற்க” என்று இப்பாடலில் தலைவன் வீரமொழி பேசுகின்றான். இப்பகுதி அமைந்திருக்கின்ற கோவைகள் அனைத்திலும் இவ்வமைப்பே காணப்படுகிறது. இவ்வமைப்பில் தன்னிகரில்லாத் தலைவன் வீரமுடையவனாகக் காணப்படுகிறான் என்பதை நாம் மறத்தல் கூடாது. வந்தவரைக் கொல்லுவேன் என்று சொல்லுகின்ற பொழுது தலைவிக்கு அச்சம் ஏற்படுகிறது. வருபவர் தமராக இருந்தால் தலைவன் அவரை அழித்து விடுவானோ என்ற அச்சத்தால் ஏற்பட்டது அது. இவ்வச்சத்தைக் கண்ட தலைவன் தலைவியை ஆற்றுப் படுத்துவான் போல் தமருக்கு முன்னே நின்றலைத் தான் அஞ்சவேன் என்று கூறித் தன் அருள் உள்ளத்தை வெளிப்படுத்துகிறான். இத்தகைய ஒரு போக்கு தமிழர்தம் காதல் வாழ்வில் அமைய வேண்டும் என்று கோவை இலக்கிய ஆசிரியர்கள் நினைத்திருப்பது போற்றத்தகுரித்தாம்

“கமரேயிக் கான்வருங் கானவ ராமைக் கடலையென்கைச்
சுமரோய் கணைத்தெய்வ மொன்றே குடித்திடும் தையல் நல்லாய்
குமரேச ரத்தர் துறைசையெங் கோமுத்திக் கூத்தர்வெற்பின்
ஐமரேற் கொலைக்கஞ்ச வேல்செல்க நீயது நோக்கிநின்றே”³³

இக்கோவைத் தலைவன் முன் தலைவனைப் போலவே வீரமுடையவனாகவும், பண்புடையவனாகவும் தோன்றுகிறான் என்பதை அறியமுடிகிறது. பின் தொடர்ந்து வருகின்றவர்கள்

ஆறலைக் கள்வராக இருக்கலாம். அவ்வாறு இருப்பின் அவர்கள் கடல்போல வந்தாலும் தன் கையிலிருக்கின்ற தெய்வக் கணையால் குடித்து விடுவேன் என்று அவன் குறிப்பிடுவதும் அவனுடைய வீரத்தைக் காட்டுகிறது. தமராக இருந்தால் அவர்களைக் கொல்ல அஞ்சுவேன் என்று அருளுள்ளத்தோடு சொன்னதோடல்லாமல் தமரோடு தலைவியை நீ செல்க, எனக் கட்டளையிட்டுத் தனது உயர்ந்த எண்ணத்தையும் வெளிப்படுத்தி விடுகிறான். திருப்பதிக் கோவைத் தலைவன் தான் ஒரு வேந்தனாக இருப்பதால் வருபவரை மறவேந்தர் என்று குறிப்பிடுகிறான். மறவேந்தர் வந்தால் இம்பரின் மண்ணராக்குவேன் (அழிப்பேன்). எவ்வாறென்றால் அவர்களைப் புறங்காட்டி ஓடவைப்பேன் என்கிறான். (புறங்காட்டி ஓடுவோர் விண்ணகம் செல்லமுடியாது. மண்ணில் மடிய வேண்டியதுதான்). இக்கருத்து வெளிப்படும் வண்ணம் தும்பியும் கிள்ளையுமாய்ப் பறந்தோடத் துரத்துவேனே என்று குறிப்பிடுகிறான்.³⁴ இவ்வாறு காதல் வயப்பட்ட இளம் நெஞ்சங்கள் நெறி பிறழாது இருக்க வேண்டுமென்பதைக் கோவை இலக்கியங்கள் தனித்த தோர் கொள்கையாகச் சுட்டிக் காட்டிச் சிந்திக்க வைக்கின்றன.

கற்பியல்:

கோவை இலக்கியங்கள் கைக்கிளைளைக் குறிப்பாகக் காட்டிக் காதல் வாழ்வாம் களவியலை விரிவாகப் பகுத்துரைத்துக் கற்பியலை மிகச் சுருங்கிய நிலையில் வெளிப்படுத்துகின்றன. பாணைச் சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம்போல இவ்வாழ்வின் சிறப்பை ஒரு பாடலில் எல்லாக் கோவைகளும் விளக்கமுறக் காட்டுகின்றன. அனைத்துக் கோவைகளிலும் காணப்படுகின்ற வாழ்க்கை நன்று என்று கூறப்பெறுகின்ற அத்துறைப் பாடலைத் தொகுத்து வகுத்துரைத்தால் தமிழர்தம் வாழ்வியல் நெறி தெற்றெனப் புலப்படும். அத்துறை தோழியின் கூற்றாகவே பெரும்பாலும் அமைந்துள்ளது. வரைவு மலிவுதனை ஏற்றான் குழலியோடு வாழ்வியலை நடத்துகின்ற சிறப்பைத் தாயாருக்கு எடுத்துக் கூறும் முகத்தான் தோழி கூறுவதாக அத்துறைப் பாடல் அமைந்துள்ளது.

33. திருவாவடுதுறைக் கோவை - (பா: 383)

(34. திருப்பதிக் கோவை; பா: 456)

இல்வாழ்க்கையின் சிறப்பை எடுத்துக்காட்டும் கோவை இலக்கியங்கள் கற்பியல் பிரிவுகளையே பெரிதும் பேசுகின்றன. பரத்தையர் பிரிவு, ஓதல்பிரிவு, காவல் பிரிவு, தூதிற் பிரிவு, துணைவயிற் பிரிவு, பொருள் வயிற் பிரிவு என்ற பிரிவுகளை அவை வகைப்படுத்திக் காட்டுகின்றன. திருக்கோவையார் பரத்தையர் பிரிவை இறுதியில் வைக்க மற்றக் கோவைகள் பரத்தையர் பிரிவை முதன்மையாய் வைத்துள்ளன. கற்பு வாழ்க்கை தொடங்கிய காலத்துத் தலைவன் பிரிவுகளை விரைவில் மேற்கொள்ள மாட்டான் ஓதற் பிரிவையோ, மற்ற பிரிவுகளையோ தலைவன் கைக் கொள்வானாயின் பிரிவுத்துயர் இருவரையும் துன்புறுத்தல் கூடும். ஏனெனில் அப்பிரிவுகள் அனைத்தும் தன்னகர் விடுத்து வெளியில் செல்வதாகும். காடு கடந்தும், நாடுகடந்தும் கூடச்செல்லவேண்டி வரும். எனவே இப்பிரிவுகளை வரைதலிடத்து அண்மைக் காலங்களில் தலைவன் விரும்புதல் செய்யான். எனவேதான் திருக்கோவையார் தவிரப் பின்னே வந்த கோவைகள் இப்பிரிவைப் பின்னே வைத்துள்ளன. ஆனால் பரத்தையர் பிரிவோ அயல் மனையிலும், அயற்சேரியிலும் பிரிதலாகும். இப்பிரிவும் பிரியவேண்டிய சூழலை உண்டாக்கிப் பிரிகிறது. எவ்வாறென்றால் இல்வாழ்க்கை தொடங்கிய காதலர் வாழ்வில் இன்பம் பெருக்கெடுத்து இல்வாழ்வின் பயனாகிய மக்கட் பேற்றுக்குரிய நிலையில் தலைவி கருவுறுகிறாள். அவள் கருவுற்ற காலை தலைவன் பரத்தையை நாடிச் செல்வது இயற்கை.

கருவுறும் காலத்தில் பரத்தையர் பிரிவு நடத்தல் இல்லை என்பது இலக்கண வழக்கு.³⁵ ஆனால் கருவுற்றபின் எல்லாம் பரத்தையரை நாடித்தலைவன் பிரிந்தபொழுது கருவுற்றமையால் தலைவி இல்லத்தே நெய்யாடுகிறாள். இத்தகைய நெய்யாடுவதைக் கோவை இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும் பரத்தையர் பிரிவினால் ஏற்பட்ட ஊடலைப் புதல்வன்மேல் வைத்துத் தீர்த்தல் என்றும் கோவைத் துறைகள் குறிப்பிடுகின்றன. இவற்றை நோக்குகின்ற பொழுது கருவுற்றுக் குழந்தைப் பேற்றுக்கு முன்னே பரத்தையர் பிரிவு ஏற்படுகிறது என்பதை உணரலாம். எனவேதான் பரத்தையர் பிரிவை முன்னர்வைத்து மற்ற பிரிவுகளைப் பின்னர் வைத்தனர் போலும்.

கோவை இலக்கியங்கள் காட்டுகின்ற வாழ்வியல் கோட்பாடு ஒரு பாடலில் இருந்தாலும் கோவைக்குக் கோவை ஏற்றமும்

பெற்றுள்ளன. திருக்கோவையார் வாழ்க்கை நலம் கூறல் என்ற தலைப்பில் மனை வாழ்க்கைச் சிறப்பை எடுத்துக் கூறுகிறது. தலைவியினுடைய இவ்வாழ்வுச் சிறப்பு, நற்றாயினுடைய இவ்வாழ்க்கைச் சிறப்போடு ஒக்கும் என்றும், தலைவன் நற்றாயின் கொழுநனோடு ஒத்தவன் என்றும், தலைவி நற்றாயை ஒத்திருக்கின்றாள் என்றும், தலைவியின் இல்லத்தில் பணியாற்றுவவள் செவிலியை ஒத்தவள் என்றும் கூறப்பெற்றுள்ளது.³⁶ எனவே திருக்கோவையார் கூறும் வாழ்க்கைக் கோட்பாடு தலைவியானவள் தன் பெற்றோரைப் போல வாழ்க்கை நடத்தவேண்டும் என்பதாகும்.

அம்பிகாபதிக் கோவைத் தலைவனின் விருப்பத்திற்கேற்ப உண்டி அளித்தும், வருவிருந்து பேணியும், தலைவன் தவறு செய்வானேயானால் அத்தவற்றை வாயினாற் கூறாது, செய்கையினால் திருத்தியும் தலைவி வாழ்வதை இவ்வாழ்க்கைச் சிறப்பாக எடுத்துக் கூறுகிறது.³⁷ இக்கருத்து.

“தற்காத்துத் தற்கொண்டான் பேணித் தகைசான்ற

சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்”³⁸

என்றதன் ஒப்புமையாகக் காணப்படுகிறது.

தஞ்சைவாணன் கோவையில் தலைவியின் மனையானது விண்ணகத்து அமராவதி நகர் மண்ணகத்தில் வந்தது போல் உள்ளது என்று கூறப்பெற்றுச் செல்வச் சிறப்பும், வந்தவர் பேணும் சிறப்பும் கூறப்பெற்றுள்ளது. பழமலைக் கோவையில் மிடியார்க்குதவி செய்து மெய்வருத்தம் படுவார்க்குதவி செய்து முனிவர்களுக்கு வேண்டுவன செய்து தலைவி நலம் சிறந்தாள் எனக் கூறப்படுகிறது.³⁹ இவ்விரு கோவைகளும் பிறருக்கு உதவி செய்யும் பாங்கினை இல்லறம் பெறவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துகிறது. கப்பற்கோவையில்” தன் கணவனின் மனத்திற்கு ஒத்து வாழ்ந்து தன் மனைவளத்திற் கிசைந்த அறத்தைச் செய்து வாழ்வது வாழ்வியல் சிறப்பாகக்” கூறப்படுகிறது.⁴⁰ அண்ணாக் கோவை “ செல்லும் விருந்தினர் சிந்தை மகிழ்வுறச் செய்திடுமோர் இல்லம் தனதாக்கி வாழும் நம் ஏந்திழை”⁴¹ என்று குறிப்பிடுகிறது.

35. நம்பியகப்பொருள் - (ப.91)

36. பா.302

37. பா.447

கரந்தைக் கோவை “மகளும் இறைமகனும் புரியும் இல்லறம் நல்விருந்தும், உறவும் வியந்து உடன் வாழ்த்த விளங்குகிறது”⁴² என்று குறிப்பிடுகிறது இத்தகைய வாழ்வியல் கோட்பாடுகளைக் கோவை இலக்கியங்கள் கட்டிக் காட்டுகின்றபொழுது கோவை இலக்கியப் படைப்பாளிகளின் எதிர்பார்ப்புகள் போற்றுதற்குரியன வாக விளங்குகின்றன.

கோவை இலக்கியங்கள் கூறுகின்ற பிரிவுகளில் ஒன்று ஓதற்பிரிவாகும். தலைமகன் இளமைக் காலத்துக் குரவர்களால் வேண்டும் கல்வியைக் கற்றபிறகு அறம், பொருள், இன்பம், வீடு நுதலும் நூல்களைக் கற்பான் வேண்டிப் பிரிவது ஓதற்பிரிவு என்பதைப் பிரிவாகக் காட்டுகின்றன. கற்பதற்கும் பிரிதலுண்டு. கற்றதைக் காட்டுவதற்கும் பிரிதலுண்டு என்பதைக் கோவைகள் காட்டுகின்றன. இப்பிரிவுகளில் கல்வியின் சிறப்பு புலவர் பெருமக்களால் நன்கு எடுத்துக் காட்டப் பெறுகிறது. அம்பிகாபதிக் கோவை கொன்றை மாலை அணிந்தவனாகிய இறைவனே சங்கப் பலகையில் இருந்து தமிழ் ஆய்ந்தார் ஆதலால் ஓதற்பிரிவு இன்றி யமையாதது என்று குறிப்பிடுகிறது. தஞ்சைவாணன் கோவை, “கல்வித் தடங்கடல் நீந்திய காதலர் கற்றவர்முன் சொல்வித்து வென்றிட” ஓதற்பிரிவு நடைபெறுகிறது என்று குறிப்பிடுகிறது.

திருவெங்கைக் கோவை “கண்ணுடையர் கற்றவரே, கல்லார் தம் முகத்திரண்டு புண்ணுடையார் எனக் கூறி நம் காதலர் போயினரே” எனக் குறிப்பிட்டுத் திருக்குறளின் கருத்தைக் குறிப்பிட்டுக் கல்விச் சிறப்பை உயர்த்துகிறது. ஆனந்தரங்கன் கோவை “இருமையும் நல்குகின்ற கல்வியின் எல்லை செய்யத் தலைவன் பிரிகின்றான்” எனக் குறிப்பிடுகிறது. பழமலைக் கோவை “பிறவிப் பயன்பெறக் கற்றிடப் போயினர்” எனக் குறிப்பிடுகிறது. கலசைக்கோவை, “கலசைத் தியாகர் பரிந்தளிக்கும் ஞானக் கண் போலும் கல்வி பெற்றிடப் பிரிந்தனர்” என்று குறிப்பிடுகிறது. கரந்தைக் கோவை.

39. பா: 375

40. பா: 340

41. பா: 373

42. பா: 373.

“எழுத்தோடு சொற்பொருள் யாப்பணி ஐந்தும் இனிதுணர்ந்து
பழுத்தவ ராயினும் பைங்கரந் தைத்தமிழ்ப் பாவலர்கள்
கழுத்தள வென்பரக் கல்வியை யார்கரை கண்டவரென்(று)
இழித்துரை யாடினர் எண்ணமென் னோஅவர்க் கேந்திழையே

(பா:408)

என்னும் கரந்தைக் கோவைப் பாடலில் “கற்றது கைம்மண்ணளவு, கல்லாதது உலகளவு” என்று கூறப்பெற்று ஓதற் பிரிவின் இன்றியமை யாமை கூறப்பெறுகிறது. இவ்வாறு கல்வியின் மேம்பாட்டை அகப்பொருள் கொள்கையோடு இணைத்துக் கூறுகின்ற பாங்கினைக் கோவை இலக்கியங்களில் காணமுடிகிறது.

இவற்றைக் கொண்டு பொருளடிப்படையில் அகப்பொருட் கோவைகளின் தம் அகப்பொருட் கொள்கைகளை வரையறைப் படுத்திக் கீழ்க்கண்டவாறு அமைக்கலாம்.

1. காதல் வாழ்வைத் தொடங்கும் காதலர் ஒருவரை ஒருவர் அறிந்து தெளிந்து களவியலை மேற்கொள்ள வேண்டும். குறிப்பாகத் தலைவன் தலைவியின் குறிப்பை அறியாமல் காதலைத் தொடர்தல் கூடாது.
2. தலைவியின் குறிப்பை அறிந்தாலும், காம எண்ணம் மீதூர்ந்து தலைவன் கடிதில் தலைவியின் மெய்யைத் தீண்டுதல் கூடாது. அவள் நாணம் போக்கும் வண்ணம் சில செயல் முறைகளைச் செய்த பின்னர் தீண்டுதல் வேண்டும்.
3. தலைவியின் காதலைப் பெற்ற தலைவன் காதலுக்குத் துணைநின்ற விதியையும், காதலியைத் தந்த பெற்றோரையும் பாராட்டிப் போற்றும் நன்றிக் கடப்பாடுடையவனாய் விளங்குதல் வேண்டும்.
4. தலைவனுக்கு நட்பினனாக அமைகின்ற பாங்கன் இடித்துரைக் கும் ஏற்றமுடையவனாய்த் தலைவனை நெறிப்படுத்தும் சான்றோனாய் விளங்குதல் வேண்டும். தலைவன் விரும்பிய தலைவியின் நிலை கண்டு அவளைப் போற்றித் தலைவனையும் போற்றித் தன்னிலை உணர்பவனாக இருத்தல் வேண்டும்.
5. தலைவிக்கு உயிர்த்தோழியாக அமைகின்ற பாங்கி சொல் திறமும், செயல் திறமும் உடையவளாகக் காதல் வாழ்வை வளர்த்துக் கடிமணத்தில் கொண்டுவந்து நிறுத்துபவளாக அமைதல் வேண்டும்.

6. அறத்தொடு நின்றலாம் கற்புநிலையை எடுத்துக்கூறும் பாங்கு காதல் வாழ்வில் இன்றியமையாதது.
7. காதல் வாழ்வில் தமரின் இசைவு கிடைக்காத பொழுது நடைபெறும் உடன்போக்கு நெறிதவறாத நிலையிலும், அருள் நிலையிலும் அமைதல் வேண்டும்.
8. காதல் வாழ்வின் பயன் கற்பு வாழ்வாக அமைதல் வேண்டும். கற்பியலும் தமிழ் நெறி காக்கும் நன்னெறியாகவும் அமைதல் வேண்டும்.
9. பிரிவுகளில் ஓதற்பிரிவாம் நற்பிரிவு என்றைக்கும் மானிடர் வாழ்வில் போற்றி ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்ற பிரிவாதலால் அது கற்பியலிலும் தொடர வேண்டும். மற்றைய பிரிவுகள் அனைவர் வாழ்விலும் அமைதல் என்பது இயலாத ஒன்று என்றாலும், அதையும் நெறி பிறழா வண்ணம் நிகழ்த்த வேண்டும் என்ற கொள்கைகள் இலக்கியக் கொள்கைகளாக அமைகின்றன.

பக்திக் கோட்பாடு

கோவை இலக்கியங்கள் பாடுபொருளாக அகப்பொருளைப் பெற்றதோடு சிறப்பு நிலையில் பாட்டுடைத் தலைவரின் பெருமை களைப் பேசுவதையும் தத்தம் பொருளாகக் கொண்டுள்ளன. ஒவ்வொரு கோவையும் (அம்பிகாபதிக் கோவை தவிர) அகப் பொருளோடு தாம் எழுந்ததற்குக் காரணமாக அமைகின்ற பாட்டுடைத் தலைவனையோ, அல்லது இறைவனையோ திருப்பதி களையோ பெருமைப்படுத்திப் பேசும் சிறப்பினையுடையன. வள்ளலோ, அறிஞரோ பாட்டுடைத் தலைவர்களாயிருப்பின் அவர் தம் குடிப்பிறப்பும், அவர்தம் குணநலன்களும், அவர்தம் அரசியலும், அறிவியலும், பொதுவியலும் ஆகிய இவற்றை படம்பிடித்து காட்டுகின்றன. இறைமை நிலையிலும், திருத்தல நிலையிலும் எழுந்த கோவைகள். பக்திக் கோட்பாடுகளை விளக்குவனவாக அமை கின்றன. ஐந்திணைக்கோவை என்ற தலைப்பில் பாட்டுடைத் தலை மக்களின் பெருமைகளைக் கோவை இலக்கியங்கள் கூறியாங்கு எடுத்துக் காட்டப்பெற்றமையால் இங்கு பக்திக் கோட்பாடுகளே வரையறுத்துத் தரப்படுகின்றன. கோவை வகைகளில் மும்மணிக்

கோவை, தொடக்க காலத்தில் அகப்பொருட் கோவையாக அமைந்திருந்தாலும் பின்னர் எழுந்த கோவைகள் முழுக்க முழுக்க இறைமைப் பொருள்களையே பாடித் தந்தன. எனவே ஐந்திணைக் கோவையின் ஒரு பகுதியிலும், மும்மணிக் கோவையின் முழுமையிலும் இறைமைக் கொள்கை கூறப்படுவதால் தமிழர்தம் பக்திக் கொள்கைகளைக் கோவை இலக்கியங்கள் தருவதில் முன்னிற்கின்றன.

திருத்தலக் கோவைகளையும், இறைவர்களைப் பாட்டுடைத் தலைவர்களாகக் கொண்ட கோவைகளையும் ஆய்ந்து பார்க்கின்ற பொழுது இறைமைக் கொள்கையை வெளிப்படுத்தவே கோவை இலக்கியம் ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்தப்பெற்றது என்ற முடிவுக்கு வரலாம். அந்த அளவிற்கு இறைமைக் கொள்கைகளைத் தெள்ளத் தெளியத் தத்துவக் கருத்துக்களோடும், புராணக் கருத்துக்களோடும் அவை விளக்குகின்றன.

கிடைத்திருக்கும் கோவைகளில் தலையாயதாய் விளங்கும் திருக்கோவையார் அகப்பொருட் சுவையைக் கூறினாலும் அக்கோவை இறைமைக் கொள்கையைத்தான் அவ்வாறு கூறுகிறது என்று அறிஞர்கள் கூறுவர். கூறுவது மட்டுமல்ல திருக்கோவையார் உண்மை விளக்கம் என்ற தனி நூல் ஒன்று திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தாரால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. நூற் சிறப்பை விளக்கும் கீழ்வரும் பாடல்,

“ஆரணம் காணென்பர் அந்தணர் யோகியர் ஆகமத்தின்
காரணங் காணென்பர் காமுகர் காமநன் னூல்அதுன்பர்
ஏரணம் காணென்பர் எண்ணர் எழுத்துஎன்பர் இன்புலவோர்
சீரணங் காயசிற் றம்பலக் கோவையைச் செப்பிடினோ”

என்று திருக்கோவையாரை வேதம் என்றும், ஆகமம் என்றும், தருக்கம் என்றும், இன்பநூல் என்றும் இலக்கண நூல் என்றும் குறிப்பிடுகிறது. எனவே திருக்கோவையார் வேதமாகவும், ஆகமமாகவும் கருதப்படுவதால் குறிப்புப் பொருளாக இறைமைக் கொள்கையை விளக்குகிறது என்பது தெள்ளியது. திருக்கோவையாரில் காணப்படுகின்ற ஒவ்வாரு பாடலும் இறைமைக் கொள்கையை விளக்குகிறது என்பதைத் திருக்கோவையாரின் உண்மை விளக்கநூல் குறிப்பிடுகின்றது.

1. இறைவன் திருவடிகளை அடியார்கள் தம் சென்னியில் கொண்டு வழிபடும் முறைமையை, “தில்லைச் சிவன் தாளாம் பொன்தடமலர் சூடும் என்னாற்றால்” (பா:21) என்று திருக்கோவையார் குறிப்பிடுகிறது. இதனையே திருவாவடுதுறைக் கோவையும், “என் சென்னியிற் பங்கயப்போ, திருகூட்டுங் கோகழிச் செம்பொற்றியாகர்” (பா:318) என்று குறிப்பிடுகிறது. இப்பகுதிகளால் இறைமைப் பணி பூண்டோர் இறைவனின் திருவடிகளைப் போற்றி வணங்குவர் என்பது புலனாகிறது.
2. அவ்வாறு இறைவனின் திருவடையைச் சென்னிமீது குடிவழிபடுவோர்க்கு இறைவன் இன்பப் பேறு தருகின்றான் என்பதை,

“இருங்கனி யாயின் நியானிறு மாப்பின் பம்பணிவோர்
மருங்கனி யாவன லாடவல் லோன்றில்லை யான்மலை” (பா:52)

என்று திருக்கோவையார் குறிப்பிடுகின்றது.

கலசைக் கோவை, “குருவாய்வந்தன்பர்க்கு முப்பொருள் காட்டிக் குறைவில் இன்பம், தருவார் கலைசைத் தியாகர்” (பா:368) என்று குறிப்பிட்டு வணங்குவார்க்குக் குருவாய் வந்து ஞான அருளுரைசெய்வான் என்று குறிப்பிடுகிறது.

3. இறைவன் அருளுகின்ற பொழுது சக்தியாய் இறைவன் அருள் புரிவான் என்ற தத்துவக் கருத்தைக் கோவைநூல் மிகவும் வெளிப்படுத்துகின்றது. “முப்பெண்ணை முத்தொழில் செய்ய வருள் செய் முதல்” (பா:112) என்று சிவசக்தியின் நிலையைத் திருக்கழுக்குன்றக் கோவையும், “உபகரித் தாருயிர்க்கு, மத்திநின் றேற்றுங் கலைசைத் தியாகர் மகிழுமருட் சக்தியைப் போல்” (பா:152) என்று கலைசைக் கோவையும், சக்தியின் நிலையை எடுத்துரைக்கின்றன.
4. இத்தகைய இறைவன் சிவனேயாவான். அவனே முழுமுதற் பொருளாவான். அவனருள் இல்லை என்றால் முக்தி பெறுவ தில்லை என்பது தத்துவ முடிபாகும். இதனைத் திருக்களிறுப் பாடியார், “சிவன் முதலேயன்றி மதலில்லை” என்று கூறும். இக்கருத்தைச் சீகாழிக் கோவை ஆசிரியர் “சிவபெருமான் அருளன்றி முத்தி யடைவதுண்டோ” (பா:131) என்று குறிப்பிடுவார்.

5. சிவபெருமான் அருள் புரிகின்ற பொழுது ஒன்பது வடிவங்களைக் கொள்கின்றான் என்று குறிப்பிட்டு அதனை “நவந்தரு பேதமாக” சித்தியார் குறிப்பிடும்.

“சிவஞ்சத்தி நாதம் விந்து சதாசிவன் நிகழு மீசன்
உவந்தரு ஞருத்தி ரன்றான் மாலய னொன்றி னொன்றாய்ப்
பவந்தரு மருவ நாலிங் குருவநா லுபய மொன்றாம்
நவந்தரு பேத ஏக நாதனே நடிப்ப னென்பர்”⁴³

என்று கூறுவதைச் சீகாழிக்கோவை ஆசிரியர்,

“ஒன்பா னுருவ முள்ளா கியுமுர வொன்றுமிலா” (ப:142)

என்று கூறுவார்.

உருவத்தை ஒன்பதாகக் கொண்ட இறைவன் ஐவகை நடனத்தை ஆடுவான் என்பதைத் திருக்கழுக்குன்றக் கோவை குறிப்பிடுகின்றது.

“ஆட்டத் துயிர்க்கைந் தொழில்செய்து முத்தியு மாற்றுபிரான்” (பா:78) என்று திருக்கழுக்குன்றக் கோவை இறைவனின் ஆட்டத் தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. இதனையே சீகாழிக் கோவையும் “குறியாட்டை” (பா:356) என்று குறிப்பிட்டு இறைவனின் பெருமை பேசும்.

7. இறைவனின் திருமுகத்தைப் பற்றிக் கலைசைக் கோவை, “அரு வன்றி யேயு முருவன்றி ஆண்பெண் ணலியுமல்லா, ஒருவன் றியாகப் பெருமான்” (பா:83) என்று குறிப்பிடுகின்றது. தத்துவ நூல்களும் உருவம், அருவம், அருவுருவம் என்று இறைவனின் உருவத்தைக் குறிப்பிடுவதை இங்கு ஒப்பிட்டுக் காணலாம்.

8. மூன்று தளைகளில் ஆணைவம் என்பது மூலமலமாகும். அதனை விளக்குகின்ற பொழுது தத்துவ விளக்கத்தார்கள், “செம்பினில் களிம்பேய்த்து”⁴⁴

“செம்பிற் காணலுறும் களிம்பிரதக் குளிகை
பரிசிக்கக் கழியும் செம்புரு நிற்கக் கண்டோம்”⁴⁵

இதனையே கலைசைக் கோவையும் “செம்பார் களிம்பெனச் சிறுயிர் தோறுஞ் செறிந்தமல, வெம்பாக்கம்”⁴⁶ என்று குறிப்பிட்டு வலியுறுத்தும்.

43. சிவஞான சித்தியார் - சுபக்கம்; பா:164.

9. வினைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது சஞ்சிதவினை பற்றிக் கோவை நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. சஞ்சித வினை என்பது அனுபவித்த பிறகு எஞ்சிய வினைகளைக் குறிப்பதாகும். இதனைக் கலைசைக் கோவை, தொகைக்கிடந் தந்த என் சஞ்சிதக் குன்றறத் தூளி செய்து வகைக் கிடந் தந்த கலைசைத் தியாகர்” (பா:85) என்று குறிப்பிடும். திருவாரூர்க் கோவை.

“தமையா தரித்துத் தொழுவார் பழவினைச் சஞ்சிதத்தின்
சுமையாற வைத்தரு ளாரூர்த் தியாகர்” (பா:236)

என்று குறிப்பிடுகிறது.

10. மலங்களை மூன்று வகையாகப் பிரித்து அவற்றின் தன்மைகளை எடுத்துரைப்பது சைவ சித்தாந்தக் கருத்தாகும். இம்மலங்கள் மூன்றும் உயிர்களைப் பற்றி நின்று வினைகளை அனுபவிக்கச் செய்கின்றன. இதனை “மும்மலத்தே வசிக்கும் எமையெடுத்தாளும் வரதர்” (பா:483) என்று குறிப்பிடுகிறது பண்டார மும்மணிக்கோவை.

“எம்முருக் கொண்டும் எம்மொடு பயின்றும்
மும்மலக் கிழங்கை முதலொடு மகிழ்ந்து
சிற்பர முணர்த்துஞ் சற்குரு ராய” (பா:10)

என்று மும்மலத்தைக் கிழங்கென்று உருவகித்துக் குருவாய் வந்த இறைவன் அதனை அகழ்ந்து அருள் தருகின்றான் என்று குறிப்பிடுகிறது.

11. சுத்த தத்துவம் தத்துவக் கருத்துக்களில் மிகவும் குறிப்பிடத் தக்கதாகும். இத் தத்துவம் பற்றி கலைசைக் கோவை, “சுத்த தத்துவங்கள், ஐந்து முபகரித்தாற் போலு மானத்தம்” (பா:44) என்று சுத்த தத்துவம் பற்றிக் கூறுகிறது. சுத்த தத்துவம் பற்றிச் சிவ சித்தியார். கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிடும்,

“ஞானமே யான போது சின்றொழின் ஞான மொக்கின்
ஈனமில் சதாசி வன்பே ரீசனாந் தொழல் தேறின

44. சிவஞான - சுபக்கம் - (பா:170)

45. சிவஞான சித்தியார் - சுபக்கம் - (பா: 314)

46. கலைசைக் கோவை - (பா:8)

ஊனமேற் கிரியை வித்தை யுருத்திர னிலய போகம்
ஆனபே ரதிகா ரத்தோ டதிகர ணத்த வாமே” (பா: 85)

என்ற பாடலில் சுத்த தத்துவத்தின் ஐந்து வகை கூறப்படுகிறது. இதனையே கலைசைக் கோவையும் விதந்து கூறுகிறது எனக் கூறலாம்.

12. முத்தி பற்றிக் குறிப்பிடும்பொழுது “முத்தன் முத்தி வழங்கும் பிரான்” (பா: 137) என்று திருக்கோவையார் குறிப்பிடுகிறது. இதனைத் திருவாவடுதுறைக் கோவை,

“முத்தியென் னப்படு மங்கையைச் சேர முயல்பவரும்
சத்தியென் னப்படு மீச னருளன்றிச் சார்தலுண்டோ” (பா:80)

என்று குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறு தத்துவக் கருத்துக்களை இறைமைக் கொள்கைகளாகக் கோவை இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

பதினோராந் திருமுறையில் இடம்பெற்றுள்ள மும்மணிக் கோவைகள் அனைத்தும் இறைவன் புகழ் பாடுவனவவே ஆகும். இவை பாடுகின்ற பொழுது இறைவனின் புராணச் செய்திகளையும், திருவிளையாடல்களையும் பரந்துபட்டுக் காட்டுகின்றன. அடியார்களின் வரலாறுகளைக் கூறுவது இவைகள் தன்னிகரற்று விளங்குகின்றன. அக்கோவைகள் தவிரப் பிற்கால நூல்களும் சமயம் புரானக் கருத்துக்களை மிகச் சிறப்பாகக் கூறுகின்றன. ஆனந்த ரங்கன் கோவையில் பாட்டுடைத் தலைவன் வைணவ சமயத்தைச் சார்ந்தவன். ஆதலால் வைணவ சமயப் புராணக் கருத்துக்கள் நூலின் இடையிடையே காணப்படுகின்றன. கண்ணன் பாண்டவருக்குத் தூது நடந்தமையும், (பா: 157), கம்சனைக் கண்ணன் வென்றமையும் (பா:223), வாலியை இராமன் வென்றமையும் (பா:160), கஜேந்திரனுக்கு அருள் புரிந்தமையும் (பா:42), இராமன் கல்லைப் பெண்ணாகச் செய்தமையும் (பா:21) ஆகியவை கூறப்பெற்றுள்ளன.

அதுபோல மதுரை மும்மணிக் கோவையிலும் இறைவனின் திருவிளையாடல்களாகிய கரிக்கருவிக்கு உபதேசம் செய்தது, பிட்டுக்கு மண் சுமந்தது, கால் மாறி ஆடியது, நாரைக்கு முத்தி கொடுத்தது, பன்றிக்குட்டிக்கு அருள் செய்தது, கல்லானைக்குக் கரும்பருத்தியது ஆகியவை கூறப்பெறுகின்றன.

ஆளுடைப் பிள்ளையார் மும்மணிக் கோவையில் ஞான சம்பந்தப் பெருமானின் புராணச் செய்திகள் வரிசைப் படுத்திக் கூறப்

பெற்றுள்ளன. பொற்றாளம் பெற்றது, வணிகப் பெண்ணின் கணவனின் விடம் தீர்ந்தது, ஆண்பனையைப் பெண்பனையாக்கியது, பொற்காசு பெற்றுப் பசி நீங்கியது, ஆகியவை கூறப்பெற்றுள்ளன.

சீகாழி, திருப்பரங்குன்றம், திருவாவடுதுறை, கலைசை ஆகிய திருத்தலக் கோவைகளில் அவ்வத் தலத்திற்குரிய தலபுராணச் செய்திகள் கூறப்பெறுகின்றன. இவ்வாறு கோவை இலக்கியங்கள் தருகின்ற சமயக் கோட்பாடுகளை வரையறுக்கின்ற பொழுது தத்துவக் கருத்துக்களையும், புராணச் செய்திகளையும் வெளிப்படுத்துவது கோவைகளின் நூல் இலக்கியக் கொள்கை என்பது புலனாகின்றது.

வடிவம்:

கோவை இலக்கியங்கள் பாடுபொருள்களை இருவகைகளாகப் பிரித்தது போல வடிவத்திலும் இரு வகைகளைப் பெற்றுள்ளன. அகப்பொருள் கோவை அனைத்தும் கட்டளைக் கலித்துறையில் அமைந்துள்ளன. மும்மணிக் கோவை அனைத்தும் ஆசிரியப்பா, வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை ஆகியவற்றைப் பெற்று விளங்குகின்றன. கட்டளைக் கலித்துறைப் பாக்களைக் கொண்டு பாடப் பெறுவதே கோவை என்று வரையறுக்கப்பட்டு விட்டதால் வேறு பாவிகனங்கள் கோவை இலக்கியங்களில் இடம் பெறவில்லை. கட்டளைக் கலித்துறையின் இலக்கணத்தைக் கீழ்வரும் பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

“அடியடி தோறு மைஞ்சீகி ராகி
முதற்சீர் நான்கும் வெண்டளை பிழையாக்
கடையொரு சீரும் விளங்காய் ஆகி
நேர்பதி னாரே நிரைபதி னேழென்
றோதினர் கலித்துறை யோரடிக் கெழுத்தே”⁴⁷

என்ற இச்சூத்திரம் யாப்பருங்கலக் காரிகையின் பின்னிணைப்பில் இடம் பெற்றுள்ள சூத்திரம் ஆகும். இதன்படி ஐஞ்சீரடி நான்காய், ஒவ்வோர் அடியிலும் முதற்சீர் நான்கும், வெண்டளை பிறழாமல் இருக்க இறுதிச்சீர் கூவிளங்காய், கருவிளங்காய் என்பவற்றுள் ஒன்றாகப் பெற்று, முதற்சீரின் முதலசை நேராயின் ஓரடிக்கு எழுத்து பதினாறும், நிரையாயின் பதினேழும் உடைத்தாய் ஏகாரத்தில் முடிவது கட்டளைக் கலித்துறையாகும். இவ்விலக்கணத்தை யாப்பருங்கலக் காரிகை ஆசிரியர் நூலினுள் கூறாது போனது

வியப்பாகிறது. ஏனென்றால் கட்டளைக் கலித்துறைப் பாக்களினால் சூத்திரம் வகுத்த ஆசிரியர் தான் பாடிச் சேர்த்த கட்டளைக் கலித்துறைக்கு நூலில் இலக்கணம் கூறாதது வியப்புத்தான்.

கட்டளைக் கலித்துறை - கோவைக் கலித்துறை என்று மற்றொரு பெயரும் பெற்று விளங்குகிறது.⁴⁷ எழுத்தெண்ணிப் பாடும் முறையால் கட்டளைக் கலித்துறை என்றும் இது பெயர் பெற்று விளங்குகிறது. கோவை இலக்கியத்திற்கு இப்பாவினத்தைப் புலவர் பெருமக்கள் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டுள்ளமை பற்றிச் சிந்தித்தல் வேண்டும். கலிப்பாவிற்றுகுரிய ஓசை துள்ளல் ஓசையாகும். அகம் பொருள் சுவையும் உள்ளத்தின் துள்ளலால் ஏற்படுவதாகும். மேலும் கட்டளைக் கலித்துறை எழுத்தெண்ணிப் பாடப்படுவதால் ஒரு வரையறைக்குள்ளாகிறது. அதுபோல், கோவைப் பொருள்களும் வரையறைப்படுத்தப் பெற்றுக் கூறப்பெறுவதாகும். எனவே துள்ளல் ஓசையையுடைய எழுத்தெண்ணிப் பாடப்படும் கட்டளைக் கலிப்பா உள்ளத் துள்ளலையும், பொருளின் வரையறையையும் உடையதாயிற்று. இலக்கண விதிப்படி பார்க்கின்ற பொழுது,

“நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்
கலியே பரிபாட்டு ஆயிரு பாவினும்
உரியது ஆகும் என்மனார் புலவர்”⁴⁸

அகப்பொருளுக்குக் கலிப்பாடல் உரியதாக அமைகிறது. அந்த அடிப்படையில் கலிப்பாவின் வகை கோவை இலக்கியத்திற்காயிற்றுப் போலும்.

நீதி நூல்களைக் கூறுவதற்கு வெண்பா பயன்பட்டது போல, அகப் பொருளைக் கூறுவதற்குக் கலிப்பா உரியதாகி அகப்பொருளின் ஒரு பிரிவு நூலாகிய கோவை இலக்கியத்துக்குக் கட்டளைக் கலிப்பா இல்லாமல் கோவை இலக்கியம் பாடுதல் கூடாது போல மும்மணிக்கோவையிலும் கட்டளைக் கலிப்பா அமைந்துள்ளது. இரட்டை மணிமாலையில் கட்டளைக் கலிப்பாவும், வெண்பாவும் அமைந்திருக்க, மும்மணிக்கோவை ஆசிரியப்பாவையும் இணைத்து மும்மணியாக விளங்குகிறது. நான்மணி மாலையிலும் கட்டளைக் கலித்துறைப் பாவினம் அமைந்துள்ளது. எனவே இரட்டை

47. யாப்பருங்கலக் காரிகை - அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்; 975;ப:242.

48. தொல் - பொருள் - (சூ:56.)

மணிமாலை, மும்மணிக்கோவை, நால்வர் நான்மணிமாலை ஆகிய வற்றில் கட்டளைக் கலித்துறைப் பாவினம் அமைந்துள்ளமையை நோக்கும்பொழுது அந்தாதி முறையைக் கோர்வைப் படுத்திப் பாடுகின்ற நூல்கள் அனைத்தும் கட்டளைக் கலிப்பாவைப் பெற்றிருப்பதால் கோர்வைப் படுத்தும் நூலில் கட்டளைக் கலித்துறை பயன்படுத்தப்பட வேண்டும் என்ற மரபு பழமைக் காலத்தில் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்பது பெறப்படுகிறது.

தனிக் கட்டளைக் கலித்துறைப் பாடல்கள் கோர்வைப் படுத்தப் பட்டமை அகப்பொருட் கோவை என்றும், பிற ஆசிரிய, வெண்பா, பாவினத்தோடு கட்டளைக் கலித்துறை சேர்ந்திருக்கும்மானால் அவற்றை மும்மணிக் கோவை என்றும் குறிப்பிடுகிற ஒரு நிலை பதினோராம் திருமுறைக் காலத்தில் தோன்றியிருக்கிறன. ஏனென்றால் திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை அகப் பொருளைக் குறிப்பிட்டாலும் அதனை அகப் பொருட்கோவை என்று கூறாது மும்மணிக் கோவை என்றே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் முத்துவீரியம்,

“முதல் கரு உரிப்பொருள் ஒருமூன்றும்
அடைந்து கைக்கிளை அன்புடைக் காமப்
பகுதியவாங் களவொழுக்கமுங் கற்பும்
இயம்புதலே எல்லையாகக் கட்டளைக்
கலித்துறை நானுறாய்த் திணை முதலாயத்
துறை ஈராச் சொல்லப் படும்
ஈராறு அகப்பாட்டு உறுப்பும் இயையக்
கூறுவது அகப்பொருட் கோவையாம், மற்றிஃது
அகவல் வெண்பாக் கலிஅடுக்கி அவ்வண்ண
வஞ்சியினாலும் வழத்தப் படுமே”⁴⁹

என்று குறிப்பிடுவதைக் காணுகின்றபொழுது அகவல், வெண்பா, கலி, வஞ்சி என்று நால்வகைப் பாவினாலும் பாடப்பெறலாம் எனத் தெரிய வருகிறது. முத்துவீரியம் கூறியபடி இன்று நமக்குக் கோவை நூல்கள் கிடைக்கவில்லை. இவ்வாறு பாடுகிற மரபும் இருந்தமைக் குரிய சான்றுகளும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை.

எனவே முடிந்த முடிபாகக் காணுகின்ற பொழுது அகப்பொருட் கோவை பாடுவதற்குக் கட்டளைக் கலித்துறையே கொள்ளவேண்டு

மென்றும், அகமும், புறமும் கலந்த மும்மணிக் கோவைக்கு ஆசிரியமும், வெண்பாவும், கட்டளைக் கலித்துறையும் உரியதாகக் கொள்ளலாம் என்றும் பெறப்படுகிறது.

கட்டளைக் கலித்துறைப் பாவினம் பாடுவது அத்துனை எளிதன்று, எழுத்தெண்ணிப் பாடவேண்டிய கட்டாயத்தால் படைப் பாளியின் எண்ணங்கள் இலக்கண வரம்பிற்குள் ஆட்படுத்தப் பெற்று இயற்கையாகப் பாடல்கள் அமையாமல் செயற்கையாக அமைகின்றன. எதுகை, மோனை, போன்ற தொடை விகற்பங்கள் வலிந்து பெறப்படுகின்றன. வடசொற்களின் கலப்பும், வகையொலி அமைப்பும் அதிகமாகக் கலந்து பாடலின் இசைச் சுவைக்குத் தடைக் கற்களாக அமைகின்றன. கோவைப் பாடலின் இலக்கண அமைப்பு கோவை நூல்கள் தோன்றுவதற்கு இடையூறாக அமைந்துள்ளது என்று கூடக் குறிப்பிடலாம்.

இருப்பினும் கிடைக்கப் பெற்றிருக்கின்ற கோவை இலக்கியங்களில் சுவையான, இசையான, இனிமையான பாடல்களும் காணப்படுகின்றன என்பதை மறுக்க இயலாது.

“நாகஞ் செறிமலர் பூங்காவும் பொய்கையு நான்மறையும்
நாகஞ் செறிதமிழ்த் தேவையர் கோன்றரு நாதன்வெற்பில்
நாகஞ் செறிகின்ற தென்மதி சாயநற் பார்வை தன்னை
நாகஞ் செறிவஞ்சி யாய்மறைத் தாயது நன்றலவே”

(ஒருதுறைக் கோவை-14)

“வெம்மத மான்மத மாகொங்கை யாளே! விளங்குளையார்
தெம்மத மாது மதன்மாவைச் சீரிய செங்கண்-வேங்கை
மும்மத மாநம் குடநாடன் சங்கர மூர்த்திவெற்பில்
அம்மத மாலம் பசும்பிண்டி யாமென் றசைக்கின்றதே”

(சங்கரமூர்த்திக்கோவை -1)

“சங்கத் தமிழ்தெரி வார்கரந் தைப்புகழ் சான்றதமிழ்ச்
சங்கத் தமிழ்தெரி நாவினர் சொல்லும் தவறுமென்றா
சங்கத் தமிழ்தெரி யாதநெஞ்சேஇனிச் சங்கைதவிர்
சங்கத் தமிழ்தெரி யாரலர் நம்முயிர்த் தாங்குவரே”

(கரந்தைக்கோவை -26)

“காயத் திருஞ்சிறை தீர்ப்போர் துறைசைக் கருத்தர்சிதா
காயத் திரவியத் தியாகர்பொன் னாகத்தெம் கார்ப்புனத்தே
காய்த்தி கண்டதுண் டல்லா லொருவர்செங் கைக்கணதான்
காய்த்தி வந்திடக் கண்டோ மிலையொரு காலமே”

(திருவாவடுதுறைக் கோவை-27)

இப்பாடல்களில் எதுகைகளும், மந்துக்குகளும் அமை கவிச்சுவையை அள்ளித் தருகின்றன. இவைபோல ஒவ்வொரு கோவையிலும் காணப்பெறுகின்ற கவிச்சுவையை நாம் தொகுத்தால் கவிதை எழுதுவோர் பயிற்சி பெறுவதற்கு உரிய எதுகை மோனைகள் கிடைக்கப் பெறலாம்.

மும்மணிக் கோவையில் நேரிசை ஆசிரியப்பாவும், வெண்பாவும், கட்டளைக் கலித் துறையும் அமைந்துள்ளன. மும்மணிக் கோவையின் ஒரு சிறப்பு ஆசிரியப்பா சேர்ந்திருப்பதால் படைப்பாளரின் கருத்துக்களை எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் கூறுவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்பட்டுள்ளது என்று கூறலாம். குமரகுருபரும், மறைமலையடிகளும் தத்தம் நூல்களில் அகவலை நூற்றுக் கணக்கான அடிகளில் பாடியிருப்பதை இங்கு குறிப்பிடலாம். வெண்பா நேரிசை வெண்பாவாக அமைந்து நூலின் பெருமைக்கு ஏற்றம் தருகிறது. 30 பாடல்கள் மும்மணிக் கோவையில் அமையவேண்டும் என்ற எண்ணிக்கை வரையறை சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்தல் என்ற பண்பாட்டை மேலும் விளக்குகிறது.

ஒருதுறைக் கோவையும், வருக்கக் கோவையும் கலித்துறையால் அமைந்து அகப்பொருட் கோவையின் வகையாகச் சுருக்கமாகக் விளங்குகின்றன. வருக்கக் கோவியல் மொழிக்கு முதலெழுத்தாக அமைந்துள்ள எழுத்துக்களைக்கொண்டு பாடவேண்டும் என்ற மரபு வருக்க மோனையின் அடிப்படையில் எழுந்ததாகும் என்பது முன்பு குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. இத்தகைய விதியில் வருக்கக் கோவை புலவர்களின் தனித்திறமை வெளிப்படுத்துவதற்கு ஒரு வெளிப்பாடாக அமைந்துள்ளது. எழுத்தெண்ணிப் பாடும் கட்டளைக் கலித்துறையில் எழுத்தை வைத்துப் பாடும் வருக்கக் கோவை பாவினத்தால் புலவர்களின் திறத்தால் தமிழ்மொழிக்கு அணி சேர்க்கிறது. ஒருதுறைக் கோவையில் ஒரு சிறப்புண்டு. ஒரு துறைக்கோவை கற்பனை வளமையுடையாருக்கே எளிமையாக இருக்கும். ஒரு துறைக் கோவை முழுமையும் கூறியது கூறல் வராது அமைகின்ற பொழுது தமிழ்ப் புலவர்களின் பரந்துபட்ட எண்ணக்குவியல்கள் வெளியாகின்றன. ஒருதுறைக் கோவையின் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் வெளிப்படையான பொருளையும், உள்ளுறையான பொருளையும் ஆக இரு பொருளைப் பெற்றாக வேண்டும். அவ்வாறு பெறுவதே

ஒருதுறைக் கோவையின் சிறப்பாகும். எடுத்துக்காட்டாக அமிர்த கவிராயர் எழுதிய நாணிக்கண் புதைத்தல் என்னும் ஒருதுறைக் கோவையில் ஒருபாடல் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது.

“சிற்றால வட்டங் குடைகொடி சாமரை சேர்ப்புடை
நற்றால மென்ன வருரகு நாதன்மைந் நாகமின்னே
கற்றார் பணிநற் நிரிகூட வெற்பெதிர் காட்டித்திருக்
குற்றால மாந்தல மும்காட்டினால் நிட்டை கூடுவனே” (பா:163)

இப்பாடலின் வெளிப்படையான பொருள் ரகுநாத சேதுபதியின் கரிய மலையீது தோன்றுகின்ற மின்னற் கொடி போன்றவளே! கற்றவர் வணங்குகின்ற நல்ல திரிகூட மலையை எதிரே காட்டி திருக்குற்றலாத் தலத்தையும் காட்டினால் நான் நிட்டையில் கூடுவேன் என்பதாகும். இதனுடைய குறிப்புப் பொருள் திரிகூட மலையையும், தலத்தையும், திருக்கு என்று பெயர்பெற்ற ஆலமாகிய விஷம் போல்வதாகிய கண்ணாகிய இடத்தையும் காட்டினால் நான் மனம் அசைவற்று இருப்பேன் என்பது குறிப்புப் பொருளாகும். இவ்வாறு ஒருதுறைக் கோவை என்பது இரண்டு பொருள்களைத் தன்னகத்துக் கொண்டு விளங்கிக் கவிநலம் தருகின்றது. இத்தகைய வடிவே ஒருதுறைக் கோவையின் வடிவாகும்.

இலக்கிய உத்திகள்: உத்தி என்ற சொல் உந்து என்ற அடிச்சொல்லிலிருந்து வந்ததாகும் என்பார் ச.வே.சுப்பிரமணியன் அவர்கள்.⁵⁰ அவர் உத்திகளை இலக்கண உத்திகள் என்றும், இலக்கிய உத்திகள் என்றும், யாப்பு உத்திகள் என்றும், அணி உத்திகள் என்றும், காப்பிய உத்திகள் என்றும், பொருள் உத்திகள் என்றும் பலவகை யாகப் பிரித்துக் காட்டுகிறார். ஒரு இலக்கியத்தை ஆராய்கின்ற பொழுது இத்தகைய கோணங்களில் ஆராய்ந்தால் ஒரு இலக்கியத்தின் கொள்கைகளை நாம் உணரமுடியும் என்பது அன்னாரது துணிவு. இந்த அடிப்படையில் கோவை இலக்கியங்களின் உத்திகளைப் பார்க்கின்ற பொழுது அணி உத்திகளும், பொருள் உத்திகளும் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. யாப்பு உத்தி ஒரு சில நிலையில் சிறப்பிடம் பெறுகிறது.

யாப்பு உத்தியில் மும்மணிக் கோவைகள் அந்தாதி நிலையைப் பெற்றுக் கோவை இலக்கியத்திற்குச் சிறப்பைத் தருகின்றன எனலாம். அந்தாதி என்பது ஓர் அடியின் ஈற்றில் நிற்கும் எழுத்தோ, அசையோ,

சீரோ அடுத்த அடியின் முதலில் வருவது ஆகும். இந்த அடிப்படையில் மும்மணிக் கோவைகள் அமைந்துள்ளன.

“கைம்மானேர் அன்ன களிறு” என்று திருவாரூர் மும்மணிக் கோவையின் எட்டாவது பாடலின் ஈற்றடி அமைந்துள்ளது.

ஒன்பதாம் பாடல், “களிறு வழங்க வழங்கா அதர் கதிர் வேல்துணையா” என்று தொடங்குகிறது. இங்கு முதற்பாடலின் ஈற்றுச் சீர் அடுத்தபாடலுக்கு முதற்சீராக அமைந்துள்ளது. இது ஒருவகை அந்தாதியாகும்.

சிவபெருமான் மும்மணிக் கோவையில் 21ஆம் பாடல் “நீண்டஓற் றைப்பிறைக்கீளும்எப் போதும் என் நெஞ்சத்தவே” என்று ஈற்றடி முடிந்துள்ளது. அடுத்த பாடலாகிய 22ஆவது பாடல் ‘நெஞ்சத்தவே’ என்ற சீரில் உள்ள ‘நெஞ்’ என்ற அசையை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு,

“நெஞ்சிற் கொண்ட வஞ்சமோ உடைத்தே” என்று தொடங்குகிறது. இது ஒரு வகை அந்தாதியாகும்.

பண்டார மும்மணிக் கோவையில் 27ஆவது பாடல்,

“சென்றோர்மற் றுஇம்மணி செம்மணி யேயென்று செப்புவரே” என்று ஈற்றடி முடிந்துள்ளது. அடுத்த பாடலாகிய 28ஆவது பாடலில் “ஏழுயர் மும்மதச் சூழிமால் யானை என்று தொடங்குகிறது. எனவே கோவை இலக்கியங்கள் அந்தாதித் தொடைக்குரிய அனைத்து உத்திகளையும் ஏற்று விளங்குகின்றன எனலாம்.

யாப்பு உத்தியில் அடுத்து விளங்குவது மடக்கு ஆகும். இதனை மடக்ககிணி என்று இலக்கணத்தார் கூறுவர். ஓர் அடி அல்லது அடியினுடைய சீர் தொடர்ந்துவரும்படி அல்லது அடிகளில் மீண்டும் வருவது மடக்கணியாகும். மடக்கில் பல வகைகள் காணப்படுகின்றன. ஒருசீர் மடங்கி வருவது, நான்கடியிலும் ஒரே தொடக்கம் பெற்று வருவது, இருசீர் மடங்கி வருவது, ஒருசீர் பல இடங்களில் மடங்கி வருவது என மடக்குகள் பல வகையாக அமைந்துள்ளன. இந்த மடக்கு உத்தியைக் கோவை இலக்கியங்கள் மிகச் சிறப்பாகக் கையாண்டுள்ளன.

“சித்திர பாணு சுபாணு மதியெனுஞ் சீர்நயனர்
சித்திர மாநகல்தேர்க் கோடச் சுரவெற்பிற் நேர்ந்தயன்செய்
சித்திர மேயோர் சுகங்காண் கிலனாம் திகழொருவன்
சித்திர மாந்தழை கைவாட வாடித் திரிந்திடுமே” (பா:126)

இப்பாடலில் முதல் சீரில் மடக்கு கையாளப்பட்டுள்ளது. இச்சீர்கள் பிரிக்கப்படாது பொருள் வேறுபட்ட நிலையில் கையாளப் பெற்றுள்ளன. இது ஒருவகை மடக்காகும்.

“மடற்கே தகைசுற்றுந் தேவையர் கோன்விய மன்னர்க்கெல்லா
அடற்கே சரிதள வாய்வரகு நாதன் அணிவரையீர்” (பா:77)

என்று நாணிக்கண் புதைத்தல் என்னும் ஒருதுறைக் கோவையில் முதல் சீர் மடக்கு அணி வகையைப் பெற்றுள்ளது. முதல்சீர் மடல் கேதகை எனப் பிரிக்கப் பெற்று மடல்களை உடைய தாழை எனப் பொருள் தருகிறது. அடுத்த அடியில் உள்ள மடக்குச் சொல் அடல் கேசரி எனப் பிரிக்கப்பட்டு வலிமையுள் ஆண் சிங்கம் எனப் பொருள்தருகிறது. இவ்வாறு வருவதும் மடக்கின் ஒருவகையாகும்.

“மூவிலை வாய்ந்தவை வேலர் சிராமலை மொய்குழலாய்
மாவிலை வாய்ந்த தொடையிலர் பூந்தொடை மாவிலையார்
காவிலை வாய்ந்த கரத்தார் கலையெய்த காரணம்ப
பூவிலை வாய்ந்தபைங் கண்ணிக்கும் வாய்த்தன புன்னகையே”
(பா:91)

என்ற சிராமலைக் கோவைப் பாடலில் இரண்டாவது சீர் வாய்ந்த, வாய்ந்த என்ற மடக்கு வந்துள்ளது.

“வயிரம்புனைந்ததின் டோளானைத் தேவரை வாழவைக்கு
மயிலொன்றியதடங் கையான் செந்துர னணிவரையின்
மயிலென்றசாய லுடையாட்டு மென்றற்கு மன்னியவா
ருயிரொன்றுடலிரன் டாகியவண்ணம யுரைக்கரிநே” (பா:24)

இந்தத் திருச்செந்தூர்க் கோவையில் இரண்டாம் அடியும் மூன்றாம் அடியும் மடங்கி வருதலைக் காணலாம்.

“கோதைதன் னாசைக்குக் கோதைதன் கோதைக்கு குரகதமேல்
மேதைதன் வாலினி மேற்கொண்டு செல்வது மேன்மையதே” (பா:114)
என்ற சிராமலைக் கோவைப் பாடலில் கோதை என்ற சொல் ஒரே அடியிலேயே மடங்கி வருவதைக் காணமுடிகிறது. இவ்வாறு

கோவை இலக்கியங்களில் மடக்கு யாப்பு உத்தி அமைந்து கவிச் சிறப்பியை உணர்த்துகின்றது.

யாப்பு உத்தியில் எழுத்தலங்காரத்தை மிகச் சிறப்பாகக் கோவைநூல்கள் கையாண்டுள்ளன. எடுத்துக் காட்டாகக் கோடீச்சுரக் கோவையில் பின்வரும் பாடல் எழுத்தலங்கரப் பாடலாகும்.

“முரண்டரு வேலார்க் கியல்கவ் வரியின் மொழியவரும்
இரண்டுடன் முன்னதற் கஞ்சாறோ டென்ப திரைதல்வெண்ணெய்
திரண்டுறு வேலையில் தாழிச் சிதைவொக்குஞ் செய்நகையால்
அரண்டுக நாக்கிறை கோடீச் சுரமன்ன வாயிழையே” (பா:216)

முதல் வரியில் கவ்வரி என்று குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. ‘க’ வர்க்கம் என்பது அங்கு குறிக்கப் பெறுவதாகும். இரண்டாவது வரி இரண்டுடன் என்பது கா என்பதைக் குறிக்கும். அது காகம் என்ற பொருளைத் தரும். அதே வரியில் ஆறு என்று ‘க’ கர வர்க்கத்தில் ஆறாவது எழுத்தாகிய ‘கூ’ வையும், ஒன்பது என்பது ஒன்பதாவது எழுத்தாகிய ‘கை’ கையும் குறித்துக் கூகையாகி காகத்திற்கு அஞ்சும் கூகை என்ற பொருளைத் தருகிறது. கோவை இலக்கியங்களில் இத்தகைய யாப்பு உத்தி கையாளப் பெறுவது மிகச் சிறப்புடைத்தாகும்.

மொழிநடை உத்தி:

மொழிநடை உத்தியை ச.வே.சுப்பிரமணியன் அவர்கள் மூன்று வகையாகப் பிரிப்பார்கள். ஒலியுத்திகள் எனவும், சொல் உத்திகள் எனவும், தொடர் உத்திகள் எனவும் உத்தி மூன்று வகையாகும். இம்மூன்று வகையில் தொடர் உத்தி மிகச் சிறப்பாகக் கோவை இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. பழமொழிகள் இடம்பெறாத கோவைகளே இல்லை எனக் கூறலாம்.

கோடீச்சுரக் கோவையில் பின்வரும் பழமொழிகள் கையாளப் பெறுகின்றன.

“புண்ணிலே கோலிட்டது” (பா:6),

“நம்பினவரை நாட்டாற்றில் விட்டாய்” (பா:97)

“கிணற்றுத் தண்ணீரை வெள்ளங் கொண்டு போகுமோ?”

(பா: 191)

“வெள்ளம் வருமுன் அணைகோல வேண்டும்”

(பா: 372)

திருவாரூர்க்கோவையில் பின்வரும் பழமொழிகள் மிகச் சிறப்பான நிலையில் பயன்படுத்தப் பெற்றுள்ளன.

“நெருப்பாறு மயிர்ப் பாலம்”

(பா:18)

“பனையேறுவாரைத் தாங்குவார் யார்?”

(பா:131)

“கிஞ்சகங் காத்த கிளிபோல”

(பா: 109)

“போகாத ஊருக்கு வழி தேடுவது போல”

(பா:197)

“பழகப் பழகப் பாலும் புளிக்கும்”

(பா: 224)

“ஒவ்வோரிலையாகத் தேடுதல்”

(பா: 230)

“வெண்ணெய் திரளுகையில் தாழி உடைந்ததுபோல்” (பா: 303)

“பெண்புத்தி பின்புத்தி”

(பா: 312)

“பொய் சொன்னார் ஊரில் மழை பெய்யாது”

(பா: 318)

“யானைக் கெட்டியது ஆட்டுக்குமாகும்”

(பா: 353)

“வெறுவாய் மெல்பவர்க்கு அவல் கிடைத்தாற்போல” (பா: 246)

“எடுத்தவர் கைப்பிள்ளை”

(பா: 470)

“பூவோடு சேர்ந்த நாரும் மணம் பெறும்”

(பா: 475)

பழமலைக் கோவையில் கீழ்க்கண்ட பழமொழிகளைப் பொருத்தமான இடத்தில் ஆசிரியர் கையாண்டுள்ளமையத் தெள்ளி தின் உணரலாம்.

“இலவு காத்த கிளி” (பா: 89), “இலை மறை காய்”

(பா: 197)

“ஊர் வாயை மூட உலைமூடி யுண்டோ”

(பா: 313)

சீர்காழிக் கோவையில் பின்வரும் பழமொழிகள் வருகின்றன.

“புலி பசித்தாலும் புல்லைத் தின்னாது”

(பா: 120)

“போன சுரத்தைப் புலிகொண்டு அழைத்தாற் போல்”

(பா: 152)

“பேயோடாயினும் பிரிவு இன்னாது”

(பா: 317)

மதுரை மும்மணிக் கோவையில் ஆசிரியர் கையாண்டுள்ள பழமொழிகளாவன “ஆனையுண்டகனி” (பா:6), “பொற்கொழுவால்

வரகுக்குழு துழுதே” (பா: 9), “உழுந்துருள் போழ்து”, “கைத்தல நெல்லி” (பா: 22) பொய்யுங் கதையுமாய்ப் போம் (பா: 26).

சிராமலைக் கோவையில் ஆசிரியர் ஆங்காங்கே பழமொழி களை அமைத்துள்ள பகுதிகள் வருமாறு: “உமிகுத்திய பேரின்” (பா: 101), “புண்ணாகு உடலைவெங் கோலில் நுழைப்பது போல்” (பா: 126), “அகதியாரும் விளங்கனி மான” (பா: 230), “காந்தம் எதிர்வச மாடும் அயமென” (பா: 247), “உலைவாய் மெழுகாகி யனைந்து” (பா: 280) “அழலில் நெய் யூற்றுவதாகும்” (பா: 413)

தஞ்சைவாணன் கோவையில் “யானை உண்ட விளங்கனி” (பா: 53), என்ற பழமொழி இடம் பெற்றுள்ளது. இவ்வாறு ஒவ்வொரு கோவையிலும் தொடர் உத்திக் கேற்றாற்போல் பழமொழிகள் அமைந்துள்ளன.

அணி உத்தி: அணிவகைகள் தமிழ் இலக்கியங்கள் தோறும் இடம் பெற்றுள்ளன. இலக்கியத் திற்குச் சிறந்து விங்கும் உத்தி என்று, சொன்னால் அணிகளைக் கையாளும் உத்தியையே குறிப்பிடலாம். தமிழிலக்கியத்தில் காணப்படும் அணிநலத்தின் சிறப்புக்களைக் கருதித் தொல்காப்பியம் வகுத்த மூன்று இலக்கணங்களோடும் பின் னர் வந்த இலக்கண நூலார்கள் யாப்பையும், அணியையும் சேர்க்க 5 இலக்கணங்களாக வகைப்படுத்தினர். உவமையணி என்னும் தாய் அணியிலிருந்து பிற அணிகளை வடநூல் பயிற்சி கொண்டும், தமிழ் இலக்கிய ஆதாரம் கொண்டும் அணியிலக்கண நூலார் அணி யிலக்கணங்களை வகுத்தனர். அணிகள் இலக்கியத்திற்கு அழகு வார்ப்பன மட்டுமல்ல, இலக்கியச் சுவை நுட்பத்தை வெளிப்படுத்து வதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டன.

அகப்பொருள் இலக்கியமாகிய கோவை இலக்கியம் அகச் சுவையை ஏற்படுத்த அணிநலன்களை அழகுறவே பூண்டுள்ளன. உவமை என்னும் தவலருங்கூத்தி கோவை இலக்கியங்களில் களிநடம் புரிகின்றாள். உருவக அணி, பின்வருநிலை அணி, சிலேடையணி உள்ளிட்ட அணிகள் கோவை இலக்கியச் சுவைதனை வெளிப்படுத்தப் பல்லாற்றானும் பயன்படுகின்றன.

உவமையணி; உவமையணி இல்லாத கோவை இலக்கியமே இல்லை என்று குறிப்பிடலாம். அகப்பொருட் கோவையானாலும் சரி,

மும்மணிக் கோவையானாலும் சரி - உவமையணி சிறப்புறவே அமைந்துள்ளது எனலாம். அணிகளுக்கெல்லாம் களமாக உவமையணி விளங்குவதால் உவமையணியின் நலத்தை அனைத்துக் கோவை இலக்கியங்களும் சுவையுறவே கையாண்டுள்ளன. திருக் கோவையாரில் கிளவித் தலைவி தன்னுடைய நாண் தன்னைவிட்டு நீங்காது நிற்கிறது என்பதை, “அழல் சேர் மெழுகு ஒத்து அழிகின்றதே” (பா:44) என்று குறப்பிடுகிறாள்.

இங்கு காமவேட்கை அழலாகக் கூறப்பெற்று நாண் மெழுகாகக் கூறப்படுவது மிகவும் குறிப்பிடத் தக்கதாகும். திருக்கோவையாரின் உவமைகளில் பாட்டுடைத் தலைவன் பல இடங்களில் உவமையாகக் குறிக்கப் பெறுகின்றான். தில்லையம்பலத்தானின் அருளில்லாதார் பிறரால் இகழப்படுவதுபோலத் தலைவன் மடலேறி வருகின்ற பொழுது பிறர் இகழ்வார்கள் என்று உவமை கையாளப்படுகிறது.

“அம்பலவன் அருளிலர் போல் - பெண்ணை மடல்மிசை யான் வரப் பண்ணிற்று ஓர் பெண்கொடியே” (பா:75), அம்பலத்தானின் திருவடியை எண்ணியவர் எத்தகைய இன்பத்தைப் பெறுவார் களோ அத்தகைய இன்பத்தைக் கலவியால் பெறுவர் என்று ஓதற் பிரிவுக்குரிய பாடல் ஒன்று உவமையால் விளக்குகிறது. (பா: 308) இவ்வாறு பாட்டுடைத் தலைவனைப் பற்றிய உவமைகள் பல இடங்களில் காணப்படுகின்றன. சமுதாயத்தில் வழங்குகின்ற செயல்களையும் மணிவாசகப் பெருமான் உவமையாக்கி உரைப்பார் என்பதையும் சில பாடல்கள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன.

“மைகொண்ட கண்டர் வயல்கொண்ட தில்லைமல் கூர்நின்வாய்? மெய்கொண்ட அன்பின ரென்பதென் விள்ளா அருள்பெரியர் வைகொண்ட ஊசிகொற் சேரியின் விறற்றெம்இல் வண்ணவண்ணப் பொய்கொண்டு நிற்கலுற் றோபுலை யாத்தின்னி போந்ததுவே”

(பா: 386)

திருக்கோவையார்த் தலைவி, தலைவனின் பரத்தையர் பிரிவால் ஊடல் கொண்டிருந்தாள் அப்பொழுது பாணன் ஊடல் தீர்க்கும் வாயிலாக அங்கு வருகின்றான். தலைவனின் பெருமைகளைப் பாடுகிறான். தில்லையம்பலத்தானின் ஊரில் வாழுகின்ற தலைவர் இம்மாட்டு அன்பினர் என்று நீ கூறல் வேண்டுமோ? கொல்லன் தெருவில் ஊசி விறற்றதுபோல நீ எம் இல்லத்தில் வந்து அவர்

பொய்ம்மையை மெய்மை என்று கூற வந்தனையே இது தகுமோ? என்று சினந்து பேசுகிற இங்கு பொய்ம்மையை மெய்ம்மை என்று கூற வந்தனையே இது தகுமோ? என்று சினந்து பேசுகிற இங்கு கொல்லன் தெரு என்பது தலைவியின் இல்லத்தைக் குறிக்கிறது. ஊசி தலைவனின் பொய்ம்மையைக் குறிக்கிறது. தலைவனுடைய பொய்ம்மை களைக் கூர்மையாக அறிந்திருக்கின்ற தலைவியிடம் பாணன் கூர்மைக்கு விலைகூறி வருவது ஏற்புடையதன்று என்பதை இவ்வுவமை மிகச் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டுகிறது.

மற்றொரு பாடலில் தலைவியின் கண்களைப் பெருமைப் படுத்துகிற பொழுது தலைவனின் வாயிலாக மணிவாசகப் பெருமான் பாடல் முழுமையும் உவமையைத் தந்து விளக்குகிறார். (பா.104)

“ஈசற்கி யான்வைத்த அன்பின் அகன்று அவன் வாங்கியவென்
பாசத்தின் காரென் றவன்றில்லை யின்னொளி போன்றவன்றோள்
பூசம் திருநீ நெனவெனத் தாங்கவன் பூங்கழல்யாம்
பேசத்திருவார்த் தையிற்பெரு நீளம் பெருங்கண்களே” (பா:109)

ஈசனிடத்து வைத்த அன்புபோல அகன்று, அவனருள் வாங்கப் பெற்ற பாசம் போலக் கறுத்து, அவனது தில்லையம்பலம் போல் ஒளிபெற்று, அவன் தோள்களிற சாத்தும் திருநீறுபோல வெளுத்து, அவனுடைய திருவடிகளைப் பேசும் திருவார்த்தை போல் நீண்டு விளங்கும் தலைவியின் கண்கள் என்பது பாடல்தரும் பொருளாம்.

இப்பாடலில் ஒரு பொருளின் தன்மையைப் பல உவமைகள் மூலம் விளக்கியுள்ளமை படித்து இன்புறத் தக்கதாகும். இப்பாடலில் கண்ணின் வடிவம் பற்றி இருநிலையும், வண்ணம் பற்றி இரு நிலையும் இடம் பெற்றுள்ளன. அதாவது நீண்டு அணிந்து கறுத்து வெளுத்துக் காட்சி தருகின்ற கண்ணின் நிறத்தைப் பற்றிக் கூறும் பொழுது சிவனின் பாசம் போலக் கறுத்தும், அவன் தோள்களில் பூசி திருநீறு போல வெளுத்தும் காணப்படுகிறது என்று குறிக்கப் பெறுகிறது. கண்ணின் வெண்மையைச் சொல்லும்பொழுது ஆசிரியர் கண்ணில் காணப்படும் செவ்வரியை மறக்கவில்லை. எனவே செவ்வரியோடு கூடிய வெண்மை நிறம் என்பதற்கேற்ப இறைவனின் செம்மேனியில் பூசிய வெண்ணீறு என்று உவமையைக் கூறியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இவ்வாறு உவமைகளை அடுக்கி நலம் காணும் அளவிற்குப் பாடலில் உவமை நயம் காணப்படுகிறது.

அம்பிகாபதிக்கு கோவையிலும் உவமை நலம் கவிச்சுவை காணும் அளவில் ஆங்காங்கு காணப்பெறுகிறது.

வாவிகன் டேன்மலர்ச் சோலைகண் டேன்மருங் கேமருங்கில்
பாவிகன் டேன்முலைப் பாரங்கண் டேன்பனி நீரரும்புங்
காவிகன் டேன்கண்ட நின்வழி யேதன் கருத்துவைத்த
ஆவிகன் டேன்கண்ட லேன் அண்ண லேநின் அறிவின்மையே”

(பா: 64)

இப்பாடல் தலைவியைக் கண்ட பாங்கன் தலைவனிடத்தில் அவள் திறம் கூறும் பாடல் ஆகும். இப்பாடலில் தலைவியினுடைய கண்களை நீரரும்பும் காவியாகக் கூறுவதும், அப்படிப்பட்ட கண்களைத் தலைவன் வழியே பாங்கன் கண்டேன் என்று கூறுவதும், தலைவனுடைய உயிராக இருக்கின்ற தலைவியைக் கண்டேன் என்று கூறுவதும், இவைகளை எல்லாம் கண்ட பொழுது தலைவனுடைய அறிவின்மையைக் காணவில்லை என்று கூறுவதும் பாடலுக்குச் சுவை தருகிறது.

திருவெங்கைக் கோவையிலும் கற்பனைக் களஞ்சியம் சிவப் பிரகாசர் உவமையின் நலத்தைப் பெருமையுடன் தம் பாடல்களில் அமைத்துள்ளார்.

“பைந்தலை நாக மணிவொன்றென் வெங்கைப் பனிவரைமேல்

செய்த்தலை யூரன் உணையீங்கு விட்டது தேரினொரு

மெய்த்தலை நீட்டி னுழைவான் கருதிமுன் வெங்கரவன்

பொய்த்தலை காட்டிய தன்றோபண் பாடும் புலமகனே” (பா: 395)

ஊடல் கொண்ட தலைவியின் ஊடலைத் தீர்க்கும் வாயிலாகப் பாங்கன் வருகிறான். தலைவன் அவனை அனுப்பியதால் அவன்மீது ஆத்திரம் கொண்டு திருட வருகின்றவன் கன்னம் வைத்துத் தான் நுழைவதற்கு முன்னர் கன்னம் வைத்த துளையின் வழியாகப் பொய்த்தலையை நீட்டுவதுபோலப் பாணன் அனுப்பப் பெற்றிருக்கிறான் என்னும் உவமையைக் கூறித் தலைவி தன் சினத்தைத் தீர்த்துக் கொள்கிறாள். இப்பாடலோடு திருக்கோவையாரின் கொல்லன் தெருவில் ஊசி விற்றல் என்ற உவமை இடம்பெற்றுள்ள பாடலை ஒப்பிட்டுக் காணின் இன்பம் தரும்.

தலைவனிடத்தில் பாங்கி தலைவியை மணந்துகொள் என்று கூறுகிற பொழுது, ‘இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கும் காம உணர்வை

நீக்கு என்றால் வதுவை புரிந்து காமத்தை நீக்கிக் கொள் என்று கூறுகிறாயே அது எவ்வாறு இருக்கிறது என்றால் நல்ல நகரம் தீப்பற்றி எரிகின்ற பொழுது கிணறு தோண்டி அக்கிணற்று நீரைக் கொண்டு அவிப்பாய்” என்று கூறுவோரைப் போன்று இருக்கிறது (பா: 98). என்று குறிப்பிடுகின்ற பகுதி கற்பனைக் களஞ்சியம் சிவப்பிரகாசரின் உவமைத் திறத்திற்கு ஒரு சான்றாகும்.

“யாரும்பர் தம்பதம் என்போல வெய்தின ரிம்பரம்பொன்
வாருந் துறைவையை சூழ்தஞ்சை வாணன் மலயவெற்பில்
தேருந் தொறுமினி தாந்தமிழ் போன்றிவள் செங்கனிவாய்
ஆருந் தொறுமினி தாயமிழ் தாமென தாருயிர்க்கே” (பா: 59)

இப்பாடலில் பிற ஆசிரியர்களை விடத் தஞ்சைவாணன் கோவை ஆசிரியர் தமிழை உவமையாக்கியிருப்பது மிகச் சிறப்புடைத்தாகும். இன்ப உணர்வினைத் தமிழ் இன்ப உணர்வுகளோடு இணைத்துக் காட்டியிருப்பது மிகச் சிறப்புடைத்தாம்.

உவமைகளைப் படைத்துக் காட்டுவதில் மும்மணிக்கோவை களும் முன்னணியில் நிற்கின்றன. குமரகுருபரர் பண்டார மும்மணிக் கோவையில் (வரி 1-7) கூறி மடந்தையரது கொங்கைகளின் மீது வில் எழுதியதற்குச் சேரன் இமயத்தில் விற்பொறித்ததும், அவற்றைக் கச்சால் இறுக்கியதற்கு மந்தரமலையை வாசகி பாம்பால் பிணித்ததும், அவற்றின்மேல் ஆடைபோர்த்ததற்கு யானையின் முகத்தின்மேல் முகபடாம் புனைந்ததும் உவமை என அமைத்து அழகு தருகிறார்.

இவ்வாறு ஒவ்வொரு கோவையிலும் உவமையின்பத்தைப் பாடல்களில் கண்டு மகிழலாம். இருப்பினும் அவைகளில் இடம் பெற்றுள்ள உவமைகளைத் தொகுத்துக் காண்போம்.

“காந்தம் கண்ட இரும்பன்ன” (பா: 12), “மீகாமன் இல்லாத கலம்போல” (பா: 31) “கடக்கரிதான் உண்ட வெள்ளில்கனி போல” (பா: 320) என்று கலைசைக் கோவையிலும், “வேழம் தலையணைக்க மற்று ஒப்பானை கொண்டு எய்துவதுபோல் தலைவியை அணையத் தோழியைப் பெறத் தலைவன் நினைக்கின்றான்” (பா: 69), “பொன்னால் வறுமை நீங்கும், மழையால் கோடை தணியும், அது போல் தோழியால் தலைவன் துயர் தீரம் (பா: 93) “திருமால், ஆதிவராக அவதாரம் எடுத்துப் பூமியைக் கொண்டு வந்தது போலத்

தலைவியைத் தலைவன் நீரிலிருந்து எடுத்துக் கரை சேர்த்தான்” (பா: 302) என்று சங்கர மூர்த்திக் கோவையிலும் “தண்ணீர் முப்பிழை பொறுக்கும் என்பதுபோல் தலைமகளைப் பாங்கி கூறிப் புலவி தணிக்கின்றாள்” (பா: 489), “இளநீர் பகலில் அருந்தினால் இன்பம் தரும். அதுபோலப் பகல் புணர்ச்சி நன்மை தரும்” (பா: 284) என்று சீர்காழிக் கோவையிலும்,

“கமுகு தரும் செங்கமலம்போலக் கழுத்தில் முகம் அழகு தருகிறது” (பா: 25) “நூறினால் மதயானை நோயுற்றது போல தலைவியால் தலைவன் வாடினான்” (பா: 49) என்று சிராமலைக் கோவையிலும்,

“உண்டவர்க்கன்றி உணவின்பம் தெரியாது அதுபோலத் தலைவன் தலைவியினால் பெற்ற இன்பம் பிறருக்குத் தெரியாது” (பா: 43) “சிந்தாமணி பெற்று இழந்தவரைப் போலத் தலைவியைப் பிரிந்த தாய் விளங்கினாள்” (பா: 331) எனப் பழமலைக் கோவையிலும்,

“தம்பியரைக் கடியும் அண்ணாவின் கண்களைப் போல் தன் கண் சிவந்த யானை” (பா: 78) “செந்தமிழ் வேந்தனாம், அண்ணனைப் போல் தலைவியின் உள்ளத்தில் தலைவன் ஆண்டான்” (பா: 148), “பகைவர் வஞ்சினம் அண்ணாவைப் பார்த்ததும் மாறிடும்போல் வெம்மையும் “தண்மையாய்ப் போகும் (பா: 335) என்று அண்ணாக் கோவையிலும் உவமையணிகள் கோவைகள் தோறும் பெற்று அகப்பொருட் சுவைகளை அள்ளி அள்ளித் தருகின்றன.

பிற அணிகள்:

உருவகம் முதலான அணிகள் கோவைகளில் பரந்துபட்டுக் காணப்பெறுகின்றன. ஒவ்வொரு அணிக்கும் ஓர் எடுத்துக்காட்டு காண்பது இலக்கியக் கொள்கையின் சிறப்பிற்கு உரியதாகும்.

“உகுத்தகண் ணீர்முத்தும் கைவால் வளையு முயிர்ப்பலையும்
பகுந்தகந் தீவொடு மச்சமுந் தாங்கிப் பனுவல்வல்லார்
முகுந்தவென் றேத்துங் குடநாடன் சங்கர மூர்த்திவெற்பா
மிகுந்தவெங் காமக் கடிதமில் கூடும் மிதக்கின்றதே” (பா: 245)

சங்கர மூர்த்திக் கோவையில் இடம்பெற்றுள்ள இடப்பாடலில் கண்ணீர் முத்தாக உருவகிக்கப் பெற்றுள்ளது. வளை சங்காக உருவகிக்கப் பெற்றுள்ளது. உயிர்ப்பு அலையாக உருவகிக்கப் பெற்று

காமமாகிய படகு மிதக்கின்றது என்று உருவகம் செய்யப்பட்டுள்ளது. இப்பாடலில் உயிர்ப்பை அலையாக உருவகித்திருப்பது ஆசிரியனின் கவித்திறனுக்கோர் எடுத்துக்காட்டாகும். இது முற்றிலும் உருவகிக்கப்பட்ட காரணத்தால் இதை முற்றுருவகம் என்றும் குறிப்பிடலாம்.

சிலேடை:

அடுத்து அணிகளில் சிறப்புற்று விளங்குவது சிலேடையாகும். அகப்பொருள் இலக்கியங்களில் உவமையணியைப் போலச் சிலேடையணி சிறப்புடையதாகும். நாணிக்கண் புதைத்தல் என்னும் ஒரு துறைக் கோவை அனைத்தும் சிலேடையாகக் கூறப் பெற்றிருக்கிறது. பெரும் பாலும் நாணிக்கண் புதைத்தலில் தனமும், கண்களும் சிலேடையாகவே பயன்படுத்தப் பெற்றுள்ளன. “யானையின் மேல் வைத்துக் கோலம் காட்டி” (பா: 265) என்ற தொடர் தனத்தின் மீதுள்ள சந்தனத்தைக் காட்டுதல் என்ற சிலேடையைத் தருகிறது. இவ்வாறு பிறஅணிகளும் இடம்பெற்று அணிநலம் சிறந்த இலக்கிய வளமாகக் கோவை இலக்கியங்கள் விளங்குகின்றன.

இலக்கிய உத்திகளைக் கோவை இலக்கியங்கள் இவற்றைய ஆய்வாளர்களுக்கு விருந்தாகவே தந்துள்ளன. பொதுவாக எல்லா இலக்கியங்களிலும் காணப்பெறுகின்ற இலக்கிய உத்திகளைத் தொகுத்துக் காணுகின்ற பொழுது விரிந்து பரந்த ஆய்வில் ஒரு முடிவு காணமுடியாத நிலை ஏற்படுவதுண்டு. தனி ஒரு கோவையை எடுத்துக்கொண்டு அக்கோவையில் ஏற்படுகின்ற இலக்கிய உத்திகளை ஆராய்கின்ற பொழுது ஆய்வுநிலை நிறைவு பெறுதல் உறுதி. கோவை இலக்கியங்களில் யாப்பு முதலிய உத்திகள் காணப்பெறுகின்றன என்பதற்கு ஒரு சில எடுத்துக்காட்டுகள் காணப்பெறுகின்றன என்றாலும் அவையே முழுமையாக ஆகிவிட முடியாது. உத்தியின் முறைச் சிறப்பிற்கு ஒரிரண்டு எடுத்துக்காட்டுகளே காணுதல் நன்று என்ற முறையில் இங்கு எடுத்தாளப் பெற்றுள்ளன. ஆய்வாளர்கள் இப்பணியை மேலும் தொடர்வார்களே யானால் நல்லதொரு தொடர்பு மேலும் கிடைக்கும்.

கற்பனை:

கலைஞனின் ஆற்றலை வெளிப்படுத்துவது கற்பனையாகும். கண்ணுக்குப் புலனாகியதைக் கொண்டு கலைஞனின் உள்ளத்தில்

தோன்றுவன இக்கற்பனைகளாகும். ஒரு பொருளைப் பற்றி ஒரு புலவன் பாடுகிற பொழுது இருக்கின்றவற்றை அப்படியே பாடிவிடுவானானால் அது வரலாறு ஆகிவிடுகிறது. இருப்பதைக் கொண்டு தன் எண்ணத்தால் விரித்துரைப்பானேயானால் அது இலக்கியமாகிறது. எனவே இலக்கியம் என்று சொல்லுகின்ற பொழுது கற்பனையின் வடிவு என்றே கூறலாம். தான் படைக்கின்ற பாடுபொருளைக் கவிஞன் கற்பனையாகக் கூறுகின்ற பொழுதுதான் படிப்போர் உள்ளத்தில் பாடுபொருள் பதிக்கின்றது. படைப்போனின் கற்பனை படிப்போனின் உணர்வால் பெருமை அடைவதுண்டு. இத்தகய நலம் சார்ந்த கற்பனை வளம் கோவை இலக்கியங்களில் பாடல் தோறும் காணப்படுகின்றது.

கற்பனையின் வடிவுக்கு முழுமையான ஓர் கோவை இலக்கியம் ஒருதுறைக் கோவையாகும். ஒரு துறை பற்றி 400 பாடல்களைப் பாடவேண்டும் என்றால் கற்பனை இல்லாத கவிஞனால் முடியுமா? எனவே கற்பனையின் ஊற்றுக்களே ஒருதுறைக் கோவைகளாகும்.

மும்மணிக்கோவையில் ஆசிரியப்பாவின் அமைப்புகள் அனைத்தும் கற்பனைக்குரிய சான்றுகளாகவே அமைந்துள்ளன. ஐந்திணைக் கோவைகளும் கற்பனையில் மிதப்பவையே ஆகும். ஐந்திணைக் கோவைகளில் இடம்பெறும் பாத்திரங்கள் புலவர் பெருமக்களின் கற்பனைப் பாத்திரங்களாதலால் பாத்திர வர்ணனைகளும் கற்பனைகளாகவே அமைகின்றன. பாத்திரங்களில் கற்பனைக்கே நிலைக்களமாக விளங்கும் பாத்திரம் தலைவியே ஆவாள். தலைவியின் அங்கங்களின் வருணனைகள் கோவை இலக்கியங்களில் பலபடப் பாராட்டிப் பேசப்பெறுகின்றன. இதோ ஒரு கவிஞன் தொடங்கி வைக்கிறான்:

“கண்களின் வருணனையில் வருணனை தொடங்குகிறது. காதல் இன்பத்திற்குக் கட்டியம் கூறிக் கண்களால் காதல் குறிப்பை வெளிப்படுத்துவது பெண்கள்தாம். எனவேதான் தொல்காப்பியரும், இதனை “நாட்டம் இரண்டும் கூட்டியுரைக்கும் குறிப்புரையாகும்” என்று குறிப்பிட்டார். தலைமகளின் கண்களைக் கண்டதும் திருவாரூர்க் கோவைத் தலைமகனுக்கு விண்ணாட்டின் நினைவு வருகிறது. அதோடு இந்நாட்டின் நினைவும் வருகிறது. விண்ணாட்டில் இருக்கின்ற அமுதும், நஞ்சும் நினைவிற்கு வருகிறது. இந்நாட்டிலி

ருக்கின்ற நஞ்சும், அமுதும் நினைவுக்கு வருகிறது. விண்ணாட்டில் அமுதும் உள்ளது. சிவபெருமான் கழுத்தில் நஞ்சும் உள்ளது. இவ்வாறு இவையிரண்டும் விண்ணாட்டில் இருக்க, அவையிரண்டும் இப்பொழுது விண்ணாட்டைவிட்டு இந்நாட்டிற்கு வந்து தலைவியின் கண்களாகவே இருக்கின்றனவே என்று அத்தலைவன் கண்களின் இரு நோக்கை கற்பனையில் வெளிப்படுத்துகிறான்.

“அன்றுகண் டோம்நஞ் சமுதத்தை ஆழியி லம்புயன்மால்
சென்றுகண் டேத்துந்தென் னானூர்த் தியாகர் திருமிடற்றில்
அன்றுகண் டோமற்றை யொன்றுவிண்ணாட ருலகிற்கண்டோம்
இன்றுகண் டோநெஞ்ச மேயிவர் பார்வை யிரண்டினுமே” (பா: 4)

தலைவியின் கண்களைக் கண்ட கவிஞர் ஒருபுறம் இருக்கத் தலைவியின் இதழைக் காணுகிறார் மற்றொரு கவிஞர். இதழுக்கு ஒப்புமை என்ன என்று தேடுகிறார். ஆம்பல் மலர் நினைவுக்கு வருகிறது. ஆம்பல் மலரை எண்ணிப் பார்க்கின்றார். அது இரவில் மலர்கின்ற பூ என்ற நினைவு வருகிறது. எனவே இரவு அலர் என்று அதற்குப் பெயர் கொடுக்க நினைக்கின்றார். தலைவியின் இதழை நோக்கி இரந்து நிற்கும் இரவலராகத் தெரிகின்றது. பாடல் எழுகிறது. ஆம்பல் மலரைத் தலைவியின் வாய் அழகிற்குத் தோற்று மதிப் பிழந்தாய். அந்த மதிப்பை நீக்கிக் கொள்வதற்காகத் தலைவியினை அடைந்து அவளின் செவ்வாய் அழகைக் கேட்டு இரந்து நாள் தோறும் அவளழகைப் பெற்றிருக்கின்றாயே, அதனால்தான் புலவர்கள் உன்னை இரவலர் என்ற கற்பனை நயம் தோன்றப் ‘பாடி, மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் இலக்கிய இன்பம் தருகிறார்கள்.

“புரவலர் கண்மணி காள்வேத நாயக பூவன்வெற்பிற்
பரவல ராம்பல்நும் செவ்வா யழகுட் படர்ந்துகவர்
தரஅலர் நீங்கு மென்றோர்ந் திரந் தேயமர் தன்மைகண்டே
இரவல ரென்று புகல்வார் புலவ ரெடுத்தின்னமுமே” (பா: 62)

தலைவியின் வாய் அழகைப் பாடிய கவிஞரின் உள் எண்ணம் தலைவியைப் பாராட்டுவதாகும். தலைவியின் வாயிதழ்களைப் பாராட்டிய கவிஞர் மலரைக் கொண்டு கற்பனை செய்தார். தலைவியின் மார்பகத்தை மற்றொரு கவிஞர் அதற்கு ஒப்புமை கூற்றத் தென்னங் குரும்பையை நினைத்துக் கொண்டே கடைத் தெருவிற்கு வருகிறார். கடைத் தெருவில் தேங்காய் உடைக்கப் படுவதைக்

கண்டார். நெஞ்சம் திடுக்கிடுகிறார். தேங்காய் உடைப்பது சரிதான் என்ற முடிவுக்கு வருகிறார். ஏனென்றால் தலைவியின் கொங்கை களுக்குக் குரும்பை தோற்றதால் அது வளர்ந்து எப்படியும் தலைவியின் மார்பகங்களுக்கு ஒப்பாய்விட வேண்டுமென்று எண்ணுகிறது. ஆனால் அது வளர்ந்தவுடன் முதிர்ந்த காரணத்தால் நார் உரிக்கப் பெற்று உடைக்கப் படுகிறது என்பது பொருத்தமுடையதே என்று கற்பனை செய்து கவித்தேரைச் செலுத்துகிறார். இதோ அவரின் கவித்தேர்:

“சிரிப்பேறு கஞ்ச முகத்தாய்! நின் கொங்கைக்குத் தென்னிளம்பூ
விரிப்பேறு கொண்ட குரும்பையொவ்வாமல்தன் மெய்முதிர்ந்து |
முரிப்பேற டர்த்த குடநாடன் சங்கர மூர்த்தி வெற்பில்
உரிப்பேறி யாவணத் தூடே விலைப்பட்ட டுடைபட்டதே” (பா: 135)

அதைப்போலத் தலைவியின் இடைபற்றி மற்றோர் கவிஞர் எண்ணிப் பார்க்கிறார். தலைவியின் அருகே சென்று அவள் கூந்தல் மலரில் இருக்கும் வண்டை ஓட்டத் தலைவன் முற்படுகிறான். அதனைக் கண்ட புலவருக்கு அவன் ஏன் வண்டை ஓட்டுகிறான் என்ற வினா எழுகிறது. வண்டுகள் வந்து உட்காருவதால் முன்பே பாரம் தாங்காமல் ஓடியும் நிலையில் இருக்கின்ற இடைமேலும் வருந்தும். எனவேதான் வண்டை ஓட்டுகிறான் போலும் என்று கற்பனை செய்து தலைவனோ வண்டுகளை ஓட்டி, “வேறொரு இடை இருந்தால் வந்து அமருங்கள்” என்று கூறுவது போலப் பாடலை அமைத்திருக்கிறார்.

“நடைபெற்ற செந்தமிழ் நன்னா வலவர் நவிலுமின்சொல்
தொடைபெற்ற தொண்டையர் கோன்கப்பல் சூழ்வரைத் தோகையன்னார்
புடைபெற்ற கொங்கை பொருதிற்ற போது பொதுக்கமற்றோர்
இடைபெற்ற போதல்ல வோவண்டு காளவந் திருப்பதுவே” (பா: 21)

இடைகண்ட கவிஞனின் கற்பனைக்கிணையாகத் தலைவியின் திருவடிகளைக் கண்ட கற்பனைக் கொழுந்தாம், கற்பனைக் களஞ்சியம் சிவப்பிரகாசருக்குச் சிறப்பானதொரு கற்பனை எழுகிறது. அக்கற்பனை அழகுக் கற்பனையாக அமையாது அறிவுநூல் கற்பனையாக அமைகிறது. ஆம்! இலக்கணக் கற்பனையே அது. உடன்போக்குச் சென்ற தலைமக்களைத் தேடிச் செல்லுகிறாள் செவிலி. செல்பவளின் கண்களுக்குத் தலைமக்களின் காலடிச் சுவடுகள் புலனாகின்றன அச் சுவடுகளைக் கண்டதும் செவிலிக்குத் தமிழ்ப்

பாவினம் தான் நினைவுக்கு வருகிறது. வஞ்சியாகிய பெண்ணின் அடியானது தனித்துச் செல்லாது வெள்ளடிகளோடு கலந்து சென்றதுவே என்று பாடுகிறாள். தலைவன் அடி பேரடியாகவும், தலைவியின் அடி சிற்றடியாகவும் இருத்தலின் அவை வெள்ளைக் குரிய அளவடிகளாகவும், வஞ்சிக்குரிய சிந்தடியாகவும் விரவிச் செல்லுகின்ற காரணத்தால் அவையிரண்டும் கலந்து சிந்தடியும், அளவடியும் கலந்து வருகின்றன. கலிப்பாவைப் போல் காட்சி தருகின்றன. எனச் சிவப்பிரகாசர் படைத்து மொழிகின்றார். கற்பனைக் களஞ்சியத்தின் கவிச்சித்திரம்.

“புலியோ டரவு தொழுங்கூத் துடையவர் பூவையர்கைப்
பலியோ டுயிர்கவர் வெங்கையு ரேசர் பணிவரைமேல்
மலியோ தியினிசை வண்டுபண் பாடுறும் வஞ்சியடி
கலியோ முனஞ்செலும் வெள்ளடி யோடு கலந்ததுவே” (பா: 347)

இவ்வாறு கண்முதல் திருவடிவரை கவிஞர்களின் கற்பனை களைக் கண்டு மகிழ்ந்தபொழுது மணிவாசகப் பெருமான் தலைவியை முழுமையாகக் காணுகிறார். அவருக்குப் பூமாலை நினைவிற்கு வருகிறது.

அக்கற்பனைப் பாடலில் தலைமகளைக் கண்டு வேட்கையுடைய வனாய் நின்ற தலைமகன் அவளை ஒரு தெய்வப் பூமாலையாக உருவகங் கொண்டு காமனது வெற்றிக் கொடியோ என உவமித்துச் சொல்வதாக அப்பாடல் அமைந்திருக்கிறது. இவ்வாறு ஒரு பெண்ணைக் கண்ட தலைவன் அப்பெண்ணை ஒரு மாலையாக உவமித்துக் கூறிய பாங்கு பிற இலக்கியங்களில் காண முடியாத ஒன்று என்றே கூறலாம். பெண்ணின் உறுப்புக்களுக்கு மலர்களை உவமையாக்கிப் பேசும் பாடல்களை அவற்றில் நாம் காண முடிகிறதே தவிர - அவையெல்லாம் சேர்ந்து ஒரு மாலையாகத் திகழ்ந்தது என்ற ஒரு நிலையை மணிவாசகரின் மணிவாக்கிலேதான் காணமுடிகிறது. இன்னும் அப்பாடலில் வரும் பூக்கள் ஐந்தாகும். தாமரை - முகத்திற்கும், காவி - கண்ணுக்கும், குமிழ் - முக்கிற்கும், கோங்கு - நகிலுக்கம், காந்தள் - கைக்கும் என ஐம்மலர்கள் உவமையாகக் கூறப்பெற்றுள்ளன. இவற்றை நாம் உற்று நோக்கினால் ஐம்மலர்களும் முறையே மருதம், நெய்தல், முல்லை, பாலை, குறிஞ்சி என்ற ஐந்து நிலங்களுக்கு உரிய மலர்களாக விளங்குவதை உணரலாம். அது

மட்டுமா? களவுக் கைகோளில் புணர்ச்சி இன்பம் கூறுவது கோவையின் முதற்பகுதியாதலால் குறிஞ்சிப்பூவை இறுதியில் வைத்து முடித்திருப்பதும் உணர்ந்து இன்புற முடிகிறது. இவ்வாறு அகத்திணைக்குரிய ஐவகை நிலங்களைக் குறிக்கும் வண்ணம், அதிலும் களவின் முதல் படியான புணர்ச்சியைக் குறிக்கும் வண்ணம் பூக்களை அமைத்து - அதன் மூலம் தலைவியின் அழகை ஆசிரியர் நமக்கு வெளிப்படுத்தும் போது கவிதைகள் கற்பனையின் ஊற்றாகும் என்பது புலனாகின்றது.

மேலும் இப்பாடலில் திருவளர் தாமரை என்றும், சீர்வளர் காவி என்றும், தில்லைக் குருவளர் பூங்குமிழ் என்றும், பைங்காந்தள் என்றும் நான்கு மலர்கள் அடைமொழியுடன் இடம் பெறக் கோங்கு மட்டுமே அடையின்றிக் கையாளப் பெற்றுள்ளது. அது ஏது? என்று எண்ணும்போது அது பாலைத்திணைக்குரிய பூ - பாலைத்திணையே தொல்காப்பியர் கூற்றுப்படி நிலம் இல்லாததாகும். ஆதலால் அப்பூவைக் கூறும்போது அடிகள் அடைகொடுத்துக் கூறாது வாளா கூறினார் என்றே எண்ண வேண்டியுள்ளது. இத்தகைய பெருஞ் சிறப்புக்களை உடைய பாடல் இதோ.

“திருவளர் தாமரை சீர்வளர் காவிகள் ஈசர்தில்லைக்
குருவளர் பூங்குமிழ்கோங்கு பைங்காந்தள் கொண்டோங்கு தெய்வ
மருவளர் மாலையொர் வல்லியின் ஒல்கி, அனநடைவாய்த்
துருவளர் காமன்தன் வென்றிக் கொடிபோன்று ஒளிர்கின்றதே” (பா: 1)

இவ்வாறுதலைவியின் அழகை வருணிக்கின்ற வருணனைகள் ஒரு புறம் இருக்கப் பாத்திரங்களின் செயல் முறைகளும் வருணனைக்கு ஆளாகின்றன.

ஒரு வழித் தணத்தல் நிலையில் காதலன் பிரிந்து சென்று விட்டான். அவன் வருவான் வருவான் எனக் காத்து வருந்தி நிற்கிறாள் தலைவி. தலைவன் வந்த பாடில்லை. ஆனால் இரவு வந்துவிட்டது. இரவு நங்கை வந்ததும் கயமலராம் தாமரைப் பெண்ணாள் குவிந்து விட்டாள். தலைவி அத்தாமரை குவிந்ததைக் கண்டு - அதனிடம் அன்பு பாராட்டுகிறாள். ஏன் - ஒன்றும் புரிந்திலது. மணிவாசகப் பெருமானுக்குப் புரிகின்றது. பாடல் உருவாகிறது.

“கருங்கழி காதற்பைங் கானலில் தில்லைஎங் கண்டர்விண்டார்
ஒருங்கழி காதர மூவெயில் செற்ற வொற்றைச் சிலைகூழ்ந்து
அருங்கழி காதம் அகலுமென்று ஊழ்என்று அலர்ந்து கண்ணீர்
வருங் கழிகாதல் வனசங்கள் கூப்பும் மலர்க்கைகளே” (பா: 190)

என்பது அப்பாடல். இப்பாடலின் பொருள்: திருநீலகண்டம் உடைய சிவபெருமான் முப்புரம் எரித்திட எடுத்த மலைதனை ஞாயிறு சென்றணைந்தது கண்டு தாமரையானது தேனாகிய கண்ணீரைச் சிந்தி - ஞாயிறு விரைவில் மீண்டு உதிக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தன் கைகளைக் குவித்து வணங்குவதுபோல் காட்சி தருவதால் தலைவி மாட்டு அத்தாமரை அன்பு பாராட்டுவதாக அமைந்துள்ளது என்பதேயாகும். தாமரை தேனைச் சிந்துவதும் - இரவில் குவிவதும் இயற்கை நிகழ்ச்சியாகும். ஆயின் அந்நிகழ்ச்சி நம் மணிவாசகப் பெருமான் திருக்கண்களுக்கோ தலைவிக்காகக் கண்ணீர்விட்டு ஞாயிற்றை நோக்கி வணங்குவதாக அமைந்திருப்பது கற்பனைச் சிறப்பன்றோ!

தலைவி நாணிக்கண் புதைத்துத் தன் மார்பகத்தை மறைத்து நிற்கின்றாள். இதனைக் கண்ட தலைவன் தலைவியின் மறைத்தல் செயலை மறைமுகமாகக் குறிப்பிடுகிறான். குறிப்பிட்ட அவள் செயலைப் பொன்னைஎடைபோடுவதோடும், மறைப்பதோடும் ஒப்புமைப் படுத்திப் பாராட்டுகிறான். இப்பாராட்டுதலுக்குரிய கற்பனைப் பாடல் நாணிக்கண் புதைத்தல் என்னும் ஒருதுறைக் கோவையில் இடம்பெற்றுள்ளது.

“கடைமுன்னர் நின்று முடிமேல் தமதிரு கைகுவித்துப்
படைமன்னர் போற்றும் ரகுநாத சேது பதிவரைவா
எடைதான் குறைந்தது மச்சமுங் காட்டுவ தில்லையென்றால்
மடவீர் உருமது தனத்தை எவ்வாறு மதிப்பதுவே” (பா: 180)

இப்பாடலில் எடை குறைந்து என்பது - இடை மெலிந்தது என்பதும், மச்சம் காட்டுவதில்லை என்பது தனத்தின் காம்பு தெரியவில்லை என்றும், தனத்தை மறைப்பது என்பது கொங்கையை மறைத்தல் என்பதையும் உள்ளுறையாகக் கற்பனை தந்து நிற்கிறது.

தலைவன் கையுறைப் பொருளைக் கொண்டு வந்து நிற்கிறான். அப்பொழுது வேழம் போந்ததோ என்றான். பின்னர் மான் கடந்ததோ என்றான். இதனைக் கேட்ட தோழி நகையாடுகிறாள். தழை எயைக்

கொண்டு யானை எய்தார். அந்த யானை பின்னர் மானாயிற்று. அந்தமான் குறுமுயல் ஆனாலும் ஆகலாம் என்று நகையாடுகிறான். இந்த நகைப்பொருள் கற்பனையை அம்பிகாபதிக்கோவை ஆசிரியர் படைக்கிறார்.

“மின்னே தழைகொண்டு வேழம்எய் தாரந்த வேழம்வந்து
பின்னே பிணைபுரி யுங்கலை யானது பேசிலின்னம்
கொன்னே புகழுங் குறுமுய லாகவுங் கூடுங்கொல்லோ
என்னே உலகில் இவரையொப் பாரில்லை ஏவினுக்கே” (பா: 93)

தலைவனின் செயலைக் கற்பனையாகக் காட்டிய கவிஞருக்கு இணையாகப் பாணனின் செயலை எண்ணி நகையாடுகின்ற கற்பனையைத் திருக்கழுக்குன்றக் கோவையின் பாடலில் காணலாம். ஊடல் கோலமுடன் இருந்த தலைவியை ஊடல் தீர்ப்பதற்காகப் பாணன் வருகின்றான். தலைவி அவனை மறுத்து, நீ தலைவனுடனே போதி எனக் குறிப்பிடுகிறாள். ஆனால் அவனோ யாம் போதி என்ற சொல்லைக் காம்போதி எனக்கொண்டு காம்போதி இசையில் பாடுகிறான். உடனே தலைவி, “நீ பாடுகின்ற இசை பரத்தையர்க்கே ஆம் போதி” என உரைத்து அவனை மறுக்கிறாள். இத்தகைய சொல் விளையாட்டுக் கற்பனையைத் தரும் பாடல் இதோ.

“பூம்போதி னாரண னாரணன் விண்ணோ புழுங்கிநஞ்சாற்
கூம்போதி னாளும் பிரான்கழுக் குன்றன்ன கொற்றவர்பால்
யாம்போதி யென்ன விடாதெம்முன் பாண விசைக்கும்மிசைக்
காம்போதி வேசையர்க் காம்போதி யன்னோர் கணத்தவர்க்கே” (பா: 19)

இவ்வாறு அகப்பொருட் கோவைகள் கற்பனை நலம் சிறந்து விளங்கிட மும்மணிக்கோவை இறைவர்களின் வருணனைகளையும், திருத்தலங்களின் வருணனைகளையும் கற்பனைகளாக மொழிந்துள்ளன.

“மழைக்குலந் தழைப்பத் தழைத்ததீம் பலனின்
வேரிடைப் பழுத்தப் பாரினுட் கிடந்த
முட்புறக் கனிகள் விட்டிறக் காண்டலும்
சிறுகண் மந்தி குறிவழிச் சென்று
கீண்டுபொற் சுளைபல தோண்டுவ தம்ம
முற்பக லொருவர் பொற்குட நிரம்பப்
புதைத்தனர் வைத்த நிதிக்குழா மனைத்தும்
வஞ்சகம் பழகும் அஞ்சனக் கள்வர்

கண்டுண் டெடுக்குங் காட்சித் தன்ன
தண்டலை வளைஇத் தடமதி லுடுத்த
தேசலாங் கமலைத் திருநகர்.....”

(பா: 13-23)

(பண்டாரமும் மணிக்கோவை)

இப்பாடலில் திருவாருரின் சோலை வளம் காட்டப் பெற்றுள்ளது. பலாப்பழத்தின் சளைகளை மந்திகள் அகழ்ந்து தின்பதை ஆசிரியர் காணுகின்றார். இது எவ்வாறு இருக்கிறது என்றால் ஒருவர் பொற் குடத்தைப் புதைத்து வைக்க, பின்னர் அதனை மையினால் அறிந்த கள்வர் அப்பொற்குடத்திலிருந்து பொற்காசுகளை எடுப்பதைப் போல இருக்கிறது என்று கற்பனை செய்யப் பெற்றுள்ளது. குரங்குகள் பலாச் சளையின் மணத்தால் அவற்றை நுகர்ந்து அறிந்தது போலக் கள்வர் மையினால் பொற்குடம் இருந்ததை அறிந்தனர் என்று கூறும் ஆசிரியரின் கற்பனை அக்காலச் சூழலையும் நமக்கு விளக்குகிறது. இவ்வாறு கோவை இலக்கியங்களில் கற்பனைகள் சிறப்பாக அமைந்துள்ளன.

பழக்க வழக்கங்கள்:

இலக்கியங்கள் நாகரிகக் கோட்பாடுகளை எடுத்துரைக்கும் வலிமை வாய்ந்தன. தாம் தோன்றிய காலங்களில் மக்களிடை வழங்கி வந்த சடங்கு முறைகளை, பழக்க வழக்கங்களை, சிறப்பு நிகழ்வுகளை அவை சுட்டிக் காட்டுகின்றன. அத்தகு நிலையில் கோவை இலக்கியங்கள் - அகப்புறச் செய்திகளையும், சமயச் செய்திகளையும், பாட்டுடைத் தலைமக்களின் பண்பு நலன்களையும் கூறும்போது அவ்வக்கால நடைமுறைகளையும் சுட்டுகின்றன.

அகப்பொருள் இலக்கியம் என்பதால் வாழ்வியல் பற்றிய நிகழ்ச்சிகள் பரந்து பட்டுக் காணப்பெறுகின்றன. திருமணச் சடங்குகள் பல இடம் பெற்றுள்ளன. திருமணம் நன்கு நடைபெறத் துர்க்கையை வழிபடுதல் உண்டு என்பது அம்பிகாபதிக்கோவையின் மூலம் தெரிகிறது. அனைத்துக்கோவைகளிலும் வதுவைக்குரிய பரிசில் பொருளை ஆடவர் அளித்தல் வேண்டும் என்பதும் பெறப் படுகிறது. திருமணத்தின் சடங்குகளைக் குறிக்கும்போதும் அறுகம் புல்லில் நீர் தெளித்தல் உண்டு என்பது குறிக்கப் பெறுகிறது.

(திருவாருர்க்கோவை-420)

திருமணத்தில் மோதிரம் மாற்றி - மாலைகள் மாற்றி - அன்புரை கூறியும் நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறுவதை இக்காலக் கோவையாகிய அண்ணாகோவை குறிப்பிடுகிறது. (பா: 152) திருமணம் முடிந்த பின்னர் தாம்பூலம் பெற்றுச் செல்வதைச் சீகாழிக்கோவை குறிப்பிடுகிறது. (பா: 259) இவ்வாறு திருமணம் பற்றிய பழக்க வழக்கங்கள் கோவை நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

கோவை இலக்கியங்களில் உணவு முறைகள் பலவாறு குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. தலைவன் களவில் தலைவியின் இல்லத்தில் தங்க விருப்பம் கொள்ளும்போது உணவு முறைகள் கூறப்படும் நியதியைக் கோவை இலக்கியங்களில் காணலாம். திருக்கழுக்குன்றக் கோவையில் “தேன்குழல் சீர்ப்பணியாரமொடு” (பா: 373) என்று சிற்றுண்டி குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. இவை செட்டி நாட்டில் இன்றும் வழக்கில் இருப்பதை நினைவு கொள்ளலாம்.

பேரூர்க் கோவையில் “தினைமாவும் தேனும் கிழங்கும், கனியும்” சிற்றுண்டிகளாகக் கூறப்பெற்றுள்ளன. (66) இவை வேடர்தம் உணவுப் பொருள்களாகக் காட்டப் பெற்றுள்ளன. ஆனால் திருவெங்கைக் கோவையில் இதற்கு மாறான புலால் உணவுகள் வேடர்தம் உணவுகளாகக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன.

“ஈயற் பொரியும் குறும்பூழ்க் குழம்புட னேனமெல்லான்
தீயற் கறியுந் தினைமூ ரலுமெஞ் சிறுகுழல்வாய்
நேயத் திவண்மிசைந் தேகிலென் னாகு நெடுந்தகையே” (பா: 143)

இப்பாடலில் ஈயற் பொறி என்பது ஈசல் பொரியலையும், குறும்பூழ்க் குழம்பு என்பது காடைப் பறவையின் குழம்பையும், ஏனத்தீயற்கறி என்பது பன்றியின் தசைக் கறியையும் குறிப்பிடுகின்றன. இத்தகைய புலால் உணவு முறைகள் 17 ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்தமை சிவப்பிரகாசரால் தெரிய வருகிறது. சிதம்பரம் மும்மணிக்கோவை மூலமாக ஐயுள் மதுரம் என்ற இனிப்புணவு இருந்தமை எட்டாம் பாடலின் மூலம் தெரிகிறது. சமுதாயச் செயல்முறைகள் சில கோவைகளில் இடம் பெற்றுள்ளன. நோய்களைத் தீர்ப்பதற்கு மருந்துகளாக மணிமந்திரங்கள் பயன்பட்டன என்பதைப் பண்டார மும்மணிக்கோவை குறிப்பிடுகிறது. அது போலச் சீர்காழிக்கோவை புள்ளிருக்கு வேளூரில் உள்ள

திருக்கோயிலின் திருமண் பிணிகளுக்குரிய மருந்தாகப் பயன்பட்டமையை 385ஆம் பாடலில் குறிப்பிடுகிறது. இதனைக் காணுகிற பொழுது தமிழகம் மண்ணை மருந்தாக்கும் உயர்நிலை கண்டு வியப்பு ஏற்படுகிறது. அத்தனையும் சுத்த மலை.

ஊர் எல்லைகளைக் குறிப்பதற்கு ஊர்களுக்கு இடையில் எல்லைக் கல் நட்டும் பழக்கம் திருவாரூர்க் கோவையின் மூலம் அறியப்படுகிறது. ஊர் வழக்குகளைத் தீர்ப்பதற்கு அம்பலங்கள் இருந்தமையை அண்ணா கோவையின் 363ஆம் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. இறைவனுக்குச் சூடுகின்ற மலர்களைப் பெண்கள் சூடுவதில்லை என்பதைத் திருகோவையாரின் 96ஆம் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. பெண்கள் விளையாடுவதற்குப் பளிங்கு மாடங்களையுடைய நீர்நிலைகள் இருந்தமையைப் பண்டாரமும்மணிக்கோவையின் 20ஆம் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. மேலும் பெண்கள் மாடத்திலிருந்து யாழ்வாசிப்பதை அக்கோவையின் 17ஆம் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. தோழியும் தலைவியும் செவிலியின் முலைப்பால் உண்டு வளர்ந்தவர்கள் என்பதைத் திருவாரூர்க் கோவையின் 74ஆம் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. கிணற்றில் தண்ணீர் எடுப்பதையும், கிணற்றில் விழுந்தபொருள் எடுப்பதற்கு முன் நீர்நிலைகளை ஆராய்ந்து பார்த்தலுமுண்டு என்பதைப் பழமலைக் கோவை குறிப்பிடுகிறது. (பா: 316)

அக்காலத்தில் இருந்த சர்தி முறைகளைப் பற்றி கோடச்சுவரக் கோவை குறிப்பிடுகிறது. தட்டாரக்குலம் இருந்ததை 41ஆம் பாடலும், சாலியர் இருந்தமையை 242ஆம் பாடலும், வணிகரை 401ஆம் பாடலும் குறிப்பிடுகின்றன. கோடச்சுவரக் கோவையின் காலத்தில் இருந்த அணிகலன்களை 306ஆம் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. அப்பாடலில் குழை, சரி, (கைவளை) கங்கணம் என்ற அணிகலன்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

திருவாரூர்க்கோவை மூலம் கடன்கொடுப்பார் முறிச்சீட்டு எழுதிக் கொடுத்தலும் (90) திறவுகோல் கொண்டு திறத்தலும் (225) புலப்படுகின்றன. சேணியர் பாய் நெய்தலு தழையைக் கொண்டு (வேப்பங்குழை) மந்திரித்தலும் அறியப்படுகின்றன. காக்கை கனாந்தால் விருந்துவரும் என்ற நம்பிக்கையும் இருந்தது. இதனைக் கப்பற்கோவை,

“கொடியே வரக்கரை யிற்கொடி யேனக் கொடியருந்தும்
படியே தருவன் பருகுதன் ணீரும் பலியுமின்றே” (309)

என்று குறிக்கும்.

இத்தகைய பழக்க வழக்கங்கள் அக்கால நாகரிகக் கோட்பாடுகளை இன்று அறிந்து கொள்ள உதவுகின்றன. அகப்பொருள் கோவைகளும், மும்மணிக்கோவைகளும் உலகியலோ தொடர்புடையன என்பதற்கு இப்பழக்க வழக்கங்கள் சான்றுகளாக அமைகின்றன. படைப்பாளி சமுதாயத்தோடு ஒன்றிக் கவிதைகளைப் படைத்திடும் பண்பினைப் பெற்றவர்கள் என்பதையும், அவை பறைசாற்றுகின்றன. ஒவ்வொரு கோவையையும் ஆராய்ந்து பார்க்கின்றபோது அக்காலச் சூழல்களை அறிந்து கொள்ளமுடியும் என்பதும் நன்கு பெறப்படுகிறது.

வரலாற்றுச் சான்றுகள்:

கற்பனையும், கவிச்சுவையும் மிக்கு இருந்தாலும் அகப்பொருள் களிலும், மும்மணிக் கோவைகளிலும் வரலாற்றுச் சான்றுகள் இடம் பெற்றுள்ளன. அகப் பொருட் கோவைகளில் உயர்ந்தோர் கோவைகளும், திருத்தலக் கோவைகளும் வரலாற்றுச் செய்திகளைத் தம்மகத்தே கொண்டு விளங்குகின்றன. உயர்ந்தோர் கோவைகள் தங்கள் பாட்டுடைத் தலைவனைப் பாராட்டுகின்ற பொழுது அவர்தம் குணநலன்களையும் அவர்தம் உணர்வுகளையும் கூறுவதோடு அவர்களைப் பற்றிய வரலாற்றுச் செய்திகளையும் குறிப்பிடுகின்றன. அது போல மும்மணிக்கோவைகள் அனைத்தும் தத்தம் பாட்டுடைத் தலைவர்களின் மேன்மைகளை எடுத்துக் கூறும் பொழுது இயற்கையாகவே வரலாற்றுச் செய்திகளைப் படைத்துத் தருகின்றன. இவைகளில் இடம் பெற்றுள்ள வரலாற்றுச் செய்திகள் முறையாக அமையவில்லை என்றாலும் சிறுசிறு துளிகளாக அவை அமைந்து வரலாற்றுப் பெரு வெள்ளத்திற்குத் துணை புரிகின்றன. திருச்சிற்றம் பலக் கோவை தில்லையம்பலவனைப் பேசுகின்ற பொழுதே சிற்றம் பலம் பற்றி வருணனைகளைத் தருகின்ற கவிவளத்தால் சிற்றம்பலக் கோவை தோன்றிய காலத்தில் அது எத்தகைய புகழ் பெற்று இருந்தது என்பதை நாம் அறிய முடிகிறது. திருக்கோவையாரைப் போலப் பிற திருத்தலக் கோவைகள் சமய அடிப்படையில் புராண வரலாறு

களையும், திருவிளையாடற் செய்திகளையும் குறிப்பிடுகின்றன. அது போல உயர்ந்தோர் கோவையில் இறைவன் பற்றிய கோவைகள் புராண வரலாறுகளை அதிகம் கையாண்டுள்ளன. எனவே வரலாறு என்று பார்க்கின்றபொழுது புராண வரலாறு முதலிடம் பெறுகிறது.

உயர்ந்தோர் கோவைகளில் அரசர் கோவைகளும், வள்ளல்கள் கோவைகளும் அரசியல் அறிஞர்கள் கோவைகளும் வாழ்க்கை வரலாற்றுச் சான்றுகளைத் தரவேண்டிய பாட்டுக்குள் அமைந்து வரலாற்றுக் கருவூலங்களாக விளங்குகின்றன. கோவையின் பாட்டுத் தலைமக்களாகிய அவர்கள் வீரத்தாலோ, கொடையாலோ, ஆட்சிச் சிறப்பாலோ, அறிவு நலத்தாலோ சிறப்புற்றிருந்த காரணத்தால்தான் அவர்கள் மீது கோவை பாடப்படுகிறது. எனவே கோவைப் படைப்பாளிகள் அவற்றைக் கூறாமல் இருக்க இயலா நிலையைப் பெறுகின்றனர். கிடைத்திருக்கும் கோவைகளைக் கொண்டு சில வரலாற்றுச் சான்றுகளை அறிய முடிகிறது.

அரச வரலாறு:

கிடைத்திருக்கும் கோவைகளில் பாண்டிக்கோவை அரச வரலாற்றுக் கோவையாகும். பாண்டிக் கோவையில் இடம்பெற்றுள்ள அரசன் பாண்டியன் நெடுமாறன் ஆவான். அவனுடைய பாழிப் போரும், நெய்வேலிப் போரும், கடையற் போரும், சேற்றூர்ப் போரும், விழிஞத்துப் போரும் கோவையில் இடம் பெற்றிருப்பதால் அவனுடைய வரலாற்றுச் செய்தி தமிழக வரலாற்றுக்குத் துணை புரிகிறது. அதுபோல அவனுடைய பெயர்களாக வரோதயன், பஞ்சவன் போன்ற பெயர்களும், அரிகேசரி என்ற சிறப்புப் பெயரும் அவனின் வரலாற்றை நமக்கு எடுத்து இயம்புகின்றன. இவன் சிறந்த சிவபக்தி உடையவன் என்பதைப் பாடல்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

குலோத்துங்கச் சோழன் கோவை மூன்றாம் குலோத்துங்கனின் பெருமை பேசுகின்ற கோவையாகும். இவன் “மீனமும் சாபமும் ஆளி அரவுக் கொடி நின்ற வேங்கை உயிர்த்தோன்” (பா: 170) என்று பாராட்டப் படுவதால் சேர பாண்டியரை வென்றிருக்கிறான் என்று தெரிகிறது. இவன் “ஏழு கலிங்கமும், கொல்லாபுரமும் வென்றோன்” (பா: 329) என்பதால் இவன் வென்ற நாடுகளும் தெரிய வருகின்றன. மிகச் சிறந்த தமிழ் மொழிப்புலவனாக விளங்கியிருக்கிறான் என்றும்,

பாடி வரும் புலவருக்கு இவன் வற்றாத பரிசு நல்குவான் என்பதும் பெறப்படுகிறது.

தஞ்சைவாணன் கோவை ஓர் சிற்றரசனின் பெருமை கூறும் கோவையாகும். இவன் பாண்டியனுக்குப் படைத்தலைவனாக விளங்கினான். இவனைப் பற்றிய வரலாற்றைப் பாண்டியர் வரலாற்றில் குறிப்பாகக் காணுகின்றோம். இவன் மாற வர்மன் குலசேகரனுக்கு படைத்தலைவனாகப் பணியாற்றினான் என்பது குறிப்பிடப்படுகிறது. இவன் யானைப்போரில் வல்லவன் என்பதை, “மைவாரணம் கொண்ட வாணன்” (256) என்ற பாடல் காட்டுகிறது. இவன் பாண்டியனுக்குத் துணையாகப் படை எடுத்துச் சென்று சோழரை வென்றவன் என்பதையும் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. (பா:53) மிகச் சிறந்த கொடையாளி என்பதைப் பாடல்கள் தோறும் காணுகின்றோம். இவன் தனித்து மல்லை, வல்லம் முதலிய போர்க்களங்களில் வென்றான் என்று பாடல்களில் குறிப்பிடப்படுகிறது. எனவே ஒரு குறுநில மன்னனின் வரலாற்றைக் கோவை நூல் குறிப்பிட்டு வரலாற்றுக்குத் துணைபுரிகின்றது.

சங்கரமூர்த்திக் கோவையின் தலைவன் கங்கைக்குலத்தில் பிறந்த சிற்றரசன் ஆவான் இவன் திருநெல்வேலியை அடுத்துள்ள தாமிரபரணி ஆற்றங்கரையில் உள்ள குடநாட்டில் நல்லூர் என்ற ஊரில் வாழ்ந்தவன். இதனைக் “குடநாடன் சங்கரமூர்த்தி நல்லூர்” என்று ஐந்தாம் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. இவன் குன்னவளை மாலை அணிந்தவன் என்று, “மூசும் குவளைத் தொடை மார்பின்” என்று 24 ஆவது பாடல் குறிப்பிடுகிறது. இவன் “மேழிக் கொடியை உடையவன்” என்று 241ஆவது பாடல் குறிப்பிடுகிறது. இவன் சிவனைத் தொழும் அடியவனாக விளங்குகின்றான். வாய்மை தவறாதவன் (222), தமிழை ஆராய்ந்தவன் (39) அபிராமன் அநபாயன்” (110) என்ற சிறப்புப் பெயர்களை உடையவன் என்று பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

ஆனந்தரங்கன் கோவையில் கீழ்க்கண்ட சரித்திரச் சான்றுகள் குறிப்பிடப் பெறுகின்றன. 1. செஞ்சி விநாயகபுரம் டெல்லி மட்டும் செங்கோல் செலுத்தும் வெஞ்சிலை ஆனந்தரங்கன்” (8) என்றும், செந்தமிழ்க் கோவை கொள் ஆனந்தரங்கன்” (23) என்றும், வங்கம் கலிங்கம் தெலுங்கும் புறமிட வாளைடுத்தது” (46) என்றும்,

திசைகளினின்றும் பொன் வரவுற்றரு ஆனந்தரங்கன் (46) என்றும், “புதுவையில் ஐந்தரு என்னும் முத்தியப்பன் மகிழ்மைத்துனன்” (391) என்றும் குறிப்பிடப் பெறுகிறது. இவ்வாறு ஆனந்தரங்கன் கோவையின் மூலம் வரலாற்றுச் செய்திகளை அறியமுடிகின்றது.

முடிவு:

கோவை இலக்கியங்கள் காட்டும் இலக்கியக் கொள்கைகளை வரையறுக்கின்ற பொழுது கிடைத்திருக்கும் கோவைகளால் கீழ்க் கண்டவாறு கொள்கைகளை வரையறுக்கலாம்.

1. தமிழ் இலக்கியக் கோவைகள் ஆதலால் தமிழ் மொழியின் சிறப்பை எடுத்துக் கொண்ட பொருளுக்கேற்பப் பாராட்டு கின்றன.
2. கோவை இலக்கியப் பாடு பொருள்கள் அகப்பொருளாகவும் - புறப்பொருளாகவும் அமைகின்றன.
3. கோவை இலக்கியங்களில் பாட்டுடைத் தலைவனும், கிளவித் தலைவனும் என இருபெருமக்கள் தலைமை பூணுகின்றனர்.
4. பிற பாத்திரங்களில் பாங்கன், பாங்கி, நற்றாய், பாணன் ஆகியோர் உள்ளிட்ட சிறுபாத்திரங்கள் இடம் பெறுகின்றன.
5. அறத்தொடு நின்றல், உடன்போக்கு என்ற இரு துறைகள் சிறப்பிடம் பெறகின்றன.
6. கற்பியலில் காதல் வழி வந்த கற்பு வாழ்வியல் சிறப்புடைய தாகக் கருதப் பெறுகிறது. கற்பியல் பிரிவுகளில் ஓதற் பிரிவு சிறப்பிடம் பெறுகிறது.
7. கோவை இலக்கியங்களில் இடையூடு பொருளாக பக்தி நலமும் அமைகிறது. இறைவர்கள் சிறப்பிக்கப் பெறுகின்றனர்.
8. இலக்கியப் பாவடிவம் இலக்கணக் கட்டுப்பாடுகளைக் கொண்டு விளங்குகிறது. பழமை மாறவில்லை.
9. அணி நலன்கள் கோவை இலக்கியங்கட்டு அழகு சேர்க்கின்றன.
10. அவ்வக்காலப் பழக்க வழக்கங்கள் வரலாற்றுச் செய்திகள், வாழ்வியல் செய்திகள் சுட்டிக் காட்டப் பெறுகின்றன.

முடிபாக- சங்க இலக்கிய வளர்ச்சியாய், காப்பிய சுருக்கமாய். தமிழர்களின் வாழ்வியல் பெருமையாய் - வரலாற்றுச் சான்றாய் கோவை இலக்கியம் விளங்குகிறது எனலாம்.

இந்நூலின் ஆசிரியர்

முனைவர் பழ.முத்தப்பன் அவர்கள் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களில் நுண்மான் நுழைபுலம் மிக்கவர். குறிப்பாகத் திருமுறைகளிலும், சித்தாந்த நூல்களிலும் சிறப்புப் புலமை பெற்றவர். இவரின் இப்புலமை பேச்சுரைகளாகவும், எழுத்துரைகளாகவும் உலகெலாம் சென்று பயன் தந்து வருகின்றன. தமிழ்நாடு தவிர இலங்கை, சிங்கப்பூர் முதலான வெளிநாடுகளிலும், இவரது சித்தாந்தப் பேச்சுப்பணிகள் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகின்றன. இவரின் எழுத்துப் பணிகள் வாயிலாக திருமுறைகளில் அகக் கோட்பாடு, சிந்து இலக்கியம், சிவஞான சித்தியாரின் நூல்கள் ஓர் ஆய்வு முதலான ஆய்வு நூல்கள் வெளிவந்தன. சித்தாந்த நூல்கள் பல உரை பெற்றன. ஞானாமிர்தம், சிவஞான சித்தியார் (பரபக்கம்) ஆகியன இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கன. இவ்வரிசையில் தற்போது கோவை இலக்கியம் இடம் பெறுகிறது.

இவரின் இப்பணிகளால் சைவ உலகம் மேன்மை பெற்று வருகிறது. இவரின் இம்மேன்மையைப் போற்றும் வகையில் பல நிறுவனங்கள் இவரை அவ்வப்போது பாராட்டி வருகின்றன. குன்றக்குடி ஆதீனம் இவருக்குத் 'தமிழாசிரியர்' என்ற பட்டத்தை அளித்துச் சிறப்பித்தது. திருவாவடுதுறை ஆதீனம் தற்போது இவருக்கு 'சித்தாந்தச் செம்மணி' என்ற பட்டத்தை வழங்கியது. உறையூர் வாரவழிபாட்டு மன்றம் இவரின் தொடர்பொழிவைப் பாராட்டி 'சிவஞானச் செம்மல்' என்ற பட்டம் தந்து பெருமை கொண்டது.